

မောင်ပေါ်လွန်း
ကန္တာရမ်းရေအိုင်

Annie

THOMAS MEEHAN

ပုံနှိပ်ရေး

ကုမ္ပဏီလီမိတက်

မောင်ပေါ်ထွန်း

ရခိုင်ပြည်နယ် မာန်အောင်မြို့နယ် ရေမျက်ဝရွာတွင် အဖ ဦးမောင်ပု၊ အမိ ဒေါ်အေးသာ တို့က ၁၄ မေ ၁၉၃၅ တွင် မွေးဖွားသည်။ အမည်ရင်း ဦးခင်မောင်စိုး၊ ငယ်မည် ပေါ်ထွန်းအောင်၊ မွေးချင်းလေးယောက်တွင် တတိယမြောက် ဖြစ်သည်။

ရေမျက်ဝရွာ မူလတန်းကျောင်းတွင် စတုတ္ထတန်း အောင်သည်အထိ ပညာသင်ခဲ့သည်။ ၁၉၅၁ တွင် ရန်ကုန်သို့ ရောက်သည်။ ၁၉၆၈ တွင် အလွတ်ပညာသင်ဖြင့် ဆယ်တန်း အောင်သည်။ ၁၉၆၇-၆၈ တွင် သတင်းစာပညာ အတတ်သင်ကျောင်း အပတ်စဉ် ၁ ကို တက်ခဲ့သည်။ ၁၉၇၃ တွင် လုပ်သားများ ကောလိပ်မှ သမိုင်းအဓိက ဘာသာဖြင့် ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ ရသည်။

၁၉၅၅ တွင် စာပေဓိမာန်၌ လက်နှိပ်စက် စာရေးအဖြစ် အမှုထမ်းသည်။ ၁၉၇၉ တွင် စာပေဓိမာန် စာအုပ်အသင်း ကြီးကြပ်ရေးမှူးအဖြစ်မှ အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။

စာပန်းချီမဂ္ဂဇင်း (၁၉၅၇) တွင် 'ငွေစိုး' ကလောင်အမည်ဖြင့် "ခုနစ်နှစ်ရွယ် သမီးငယ်"

ရုရှားပုံပြင်ကို ဘာသာပြန်၍ စာပေနယ်သို့ စင်ခဲ့သည်။ ငွေကာရီ မဂ္ဂဇင်းတွင် အင်္ဂလိပ်နှင့်မြန်မာ ၁၂ လ ရာသီများအကြောင်း ဆောင်းပါးများ ရေးသောအခါ

'မောင်ပေါ်ထွန်း' ကလောင်အမည် စတင် ခံယူသည်။ စာအုပ်လောကစာစောင် (၁၉၆၁-၆၃)၊ ပန်မဂ္ဂဇင်း၊ ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်းနှင့် ဓနမဂ္ဂဇင်းတို့တွင် အယ်ဒီတာ၊ အယ်ဒီတာချုပ်၊

အတိုင်ပင်ခံ အယ်ဒီတာ အဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ စိုးအောင်၊ စာချစ်သူ၊ စိုးဝင်းထင် ကလောင်အမည်များကိုလည်း သုံးသည်။ ဘာသာပြန် လုံးချင်းစာအုပ် လေးသယ်ခန့်

ပြန်ဆို ရေးသားခဲ့သည့်အနက် နိုင်းမြစ်ဝှမ်းမှ တော်လှန်ရေး၊ ကျွန်ုပ်တို့ ဆူကာနို၊ ယက်စ်တူရင်ကို၊ သန်းခေါင်ယံ လွတ်လပ်ရေး၊ ကမ္ဘာ့ရန်၊ တစ်ဘဝ၊ မာယာ၊ မဟာဒီလှိုင်း၊

ငွေရှာနည်း၊ ငွေသုံးနည်း၊ ခံပြ အရောင်းသမား၊ ကမ္ဘာ့အောင်မြင်ဆုံး စီးပွားရေးသူရဲကောင်း များ၊ ဟားဗတ် စီးပွားရေးဇာတ္တုသိုလ်မှာ မသင်ခဲ့ရသမျှ၊ အဆင့်မြင့် အောင်မြင်သူတို့၏

အလေ့အထများ၊ ရန်ကုန်သား ကျားဘမ်း သူဌေးကြီး၏ စီးပွားရေး စွန့်စားခန်းများ၊ အမြန်ဆုံး သူဌေးဖြစ်နည်း၊ လုပ်ငန်းအောင်မြင်ရေး လျှို့ဝှက်ချက်များ၊ ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စေဖြင့်

ကြီးပွားရေး၊ စီးပွားတက်အောင် လုပ်နည်း၊ ခံပြခေါင်းဆောင် ခံပြခေါင်းဆောင်မှု နှင့် ပါရီ စီးလောင်ပြီလား (ချစ်ဝင်းညွန့်နှင့် တွဲဖက်၍) တို့မှာ ထင်ရှားသည်။ 'ကမ္ဘာ့ရ

စမ်းရေးအိုင်' ဖြင့် အမျိုးသား စာပေဆု (ဘာသာပြန်-ရသ) [၁၉၉၇]၊ 'ကံကြမ္မာ အကျဉ်းသား' ဖြင့် အမျိုးသားစာပေဆု (ဘာသာပြန်-ရသ) [၂၀၀၆] ရရှိခဲ့သည်။

**၂၀၁၃-၂၀၁၄ ထုတ်
ရာပြည့်စာအုပ်များ**

- ၃၀၅။ မောင်တင်ရွှေ ၏ ချိုအင်လိုင်း
- ၃၀၆။ မောင်ပေါ်ထွန်း ၏ ကျွန်မ ချစ်တဲ့ ဆူကာနီ
- ၃၀၇။ တင်မောင်မြင့်၏ တစ်မိုးအောက် တစ်ယောက်
- ၃၀၈။ နီဇော် ၏ ဆူးလေလမ်းက လေနအေးရယ်
- ၃၀၉။ လယ်တီပဏ္ဍိတ ဦးမောင်ကြီး ၏ နတ်သျှင်နောင်
- ၃၉၀။ မြင့်သန်း ၏ မလိမ်တတ်၊ ပညာတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်နှင့် အခြား ဝတ္ထုတိုများ
- ၃၉၁။ တိုက်စိုးနှင့် မင်းယုဝေ ၏ စာဆိုနှင့် သူတေသီ
- ၃၉၂။ ရုပ်ထွန်း၏ ကန်တော့ပွဲနှင့် စိပ်ပုတီးကို လှေလာခြင်း
- ၃၉၃။ ရာပြည့်စာတည်းအဖွဲ့ (စုစည်းသည့်) မမေ့တဲ့နိုင် ကိုယ်တွေ့ဝတ္ထုများ
- ၃၉၄။ တင့်တယ် ၏ တင့်တယ်
- ၃၉၅။ ကျော်အောင် ၏ ပုဂံမိုး ပုဂံမြေ၊ ပုဂံဘုရားနှင့် ပုဂံသားတွေ
- ၃၉၆။ ညိုမြ ၏ သောင်းပြောင်းထွေလာ ညိုမြစာများ
- ၃၉၇။ မင်းရှင် ၏ ဝတ္ထုတိုများ
- ၃၉၈။ မြင့်သန်း ၏ ယောန်-ပေါ်လ် ဆာ(ရ)ထာ လက်ရွေးစင်
- ၃၉၉။ မောင်ခင်မင် (နေဖြူ) ၏ မြန်မာစာပေခရီး [ပုဂံခေတ်မှ ကိုလိုနီခေတ်အထိ]
- ၄၀၀။ တင်မောင်မြင့် ၏ မိစ္ဆာဝင်္ဂပါ [Les Misérables by Victor Hugo]
- ၄၀၁။ ရာပြည့်စာတည်းအဖွဲ့ ၏ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မွန် မြန်မာ့လူချွန် ၁၀၀
- ၄၀၂။ ရာပြည့်ဦးစိုးညွန့် ၏ ၂၀ ရာစု မြန်မာစာရေးဆရာ ၁၀၀ [တတိယအုပ်]
- ၄၀၃။ ဂန္ထလောက မြန်မာကဗျာ လက်ရွေးစင် ၁၅၀ [၁၉၃၁-၁၉၄၁]
- ၄၀၄။ လယ်တီပဏ္ဍိတ ဦးမောင်ကြီး ၏ သာသနာသမ္မတ္တိ ဒီပနီ
- ၄၀၅။ အရှင်စန္ဒမာလာလင်္ကာရ ၏ ရခိုင်ရာဇဝင်သစ်
- ၄၀၆။ စိန်စိန် ၏ ခရီးဝင်္ဂပါ
- ၄၀၇။ မောင်မောင်ဖြူ ၏ မရဏမောင်းလော၊ အောင်စည်လော
- ၄၀၈။ မြင့်သန်း ၏ အလံဘတ်ကမ်း လက်ရွေးစင်

၂၀၁၅ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေမည့် စာအုပ်များ

- ၄၀၉။ ငွေလင်း ၏ မြို့လူလင်မှ ပုန်ကန်ခြင်း
- ၄၁၀။ ရွှေကိုင်းသား ၏ သမိုင်းထဲက စစ်ကိုင်း
- ၄၁၁။ သုသောစိတ် မဟာရာဇဝင်ကြီး [၆ တွဲ]
- ၄၁၂။ ဇာတာတော်ပုံရာဇဝင်
- ၄၁၃။ လယ်တီပဏ္ဍိတ ဦးမောင်ကြီး ၏ ခင်မြင့်ကြီး ဝတ္ထု
- ၄၁၄။ ထွန်းသစ် (ပြုစုသည့်) ကမ္ဘာကို ကိုင်လှုပ်ခဲ့သော မိန့်ခွန်းများ [Speeches That Changed The World]
- ၄၁၅။ မြင့်သန်း (မြန်မာပြန်) ၏ ဝူ [The Cave by José Saramago]

ရာပြည့်စာအုပ် ၄၅ (၃)

မောင်ပေါ်ထွန်း

ကန္တာရ စမ်းရေအိုင်

Annie

Thomas Meehan

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

www.yarpyae.com

တစ်ပြည်လုံးဖြန့်ချိရေး-ရာပြည့်စာအုပ်ဆိုင်

အမှတ် ၂၆၂ (ခ)၊ ပန်းဆိုးတန်း (အထက်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း။ ၀၁ - ၂၄၃ ၃၅၁၊ ၀၉၇၃ ၂၄၅ ၂၈၉ (ဆိုင်)၊ ၀၁ - ၃၇၅၉၅၂ (နယ်/ဖြန့်ချိရေး)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ် - (၁၉၉၇) ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်
ဒုတိယအကြိမ် - (၂၀၁၅) ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်
(ဇန်နဝါရီ ၂၀၁၅)
အုပ်ရေ | ၇၀၀ |

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ခင်အေးမြင့်၊ ရာပြည့်စာပေ [၀၃၈၀၁]
၂၀၆၊ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ကြည်ပြာသွယ်၊ ဝင်းတိုးအောင်အောင်အောင်ဆက် [၀၉၁၇၂]
၁၈၁၊ လမ်း ၅၀၊ ၁၀ ရပ်ကွက်၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းဖလင်

အေဂျက်

မျက်နှာဖုံး ဝန်းချီ

စံတိုး

တန်ဖိုး

၂၀၀၀ ကျပ်

သတိပေးပါသည်

ဤစာအုပ် ထုတ်လုပ်ဖွဲ့စည်းမှု ပုံစံသည် ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်၏ မူပိုင် ဖြစ်သည်။ စာအုပ်အညွှန်း၊ စာအုပ်ဝေဖန်ချက် ရေးခြင်းမှ လွဲ၍ ယခု ပုံစံအတိုင်း စာတစ်အုပ်လုံးကို ဖြစ်စေ၊ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ဖြစ်စေ အခြားသော မည်သည့်ပုံစံသို့မျှ ပြုပြင် ပြောင်းလဲ သုံးစွဲခွင့် မပြု။

မာတိကာ

- မိတ်ဆက်စကား	၆
- ၁၉၉၇ ခုနှစ်အတွက် အမျိုးသားစာပေဆု စိစစ်ရွေးချယ်ရေး ကော်မတီ ဘာသာပြန်အဖွဲ့ငယ်၏ မှတ်ချက်	၇
၁။ မိဘမဲ့ဂေဟာမှ နှစ်လသမီးငယ်	၉
၂။ ပုံပြင်ထဲမှ စုန်းမကြီး	၂၁
၃။ တစ်သက်တာတွင် ကြေကွဲရဆုံးနေ့	၃၁
၄။ ကျွတ်ပြီ လွတ်ပြီ	၄၆
၅။ ခွေးကလေးနှင့် အတူ	၆၄
၆။ ဒုက္ခသည်များနှင့် အတူ	၈၃
၇။ ပြေးရပြန်ပြီ နောက်တစ်ချိန်	၉၉
၈။ သူဌေးကြီး၏ ဧည့်သည်တော်	၁၁၂
၉။ ပုံပြင်ထဲက မင်းသမီးကလေး	၁၂၅
၁၀။ ပျော်မဆုံး မော်မဆုံး	၁၄၁
၁၁။ ငိုပွဲဆင်ရတဲ့ သူဌေးကြီး	၁၅၉
၁၂။ ကြမ္မာဆိုး အစပျိုးခဲ့ပြီ	၁၆၉
၁၃။ သမ္မတကြီးနှင့် တွေ့ဆုံပွဲ	၁၈၃
၁၄။ ကံအကောင်းဆုံး လူသားနှစ်ယောက်	၁၉၆
၁၅။ ဖအေ မအေ အစစ်အတူ ရွေးပွဲကြီး	၂၀၇
၁၆။ ကန္တာရ စမ်းရေအိုင်	၂၂၃

မိတ်ဆက်စကား

ဤဝတ္ထုသည် မိဘမဲ့ကလေးငယ် တစ်ယောက်အကြောင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကလေးသည် နှစ်လသမီး အရွယ်ကပင် 'မိဘမဲ့ ကလေးဂေဟာ' ရှေ့၌ စွန့်ပစ်ထားခြင်း ခံခဲ့ရပြီး သူ့မိဘများ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း ၁၁ နှစ်သမီး အရွယ်အထိ လုံးဝ မသိခဲ့ရချေ။

မိဘမဲ့ ဂေဟာ၌ ထိုကလေးငယ် တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ကြေကွဲစရာ ဖြစ်ရပ်များနှင့် မိဘနှစ်ပါးအား နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တမ်းတ၍ ရှာပုံတော် ဖွင့်ခန်းများကို ဖတ်ရသည်မှာ အသည်း တထိတ်ထိတ် ရင်တဖိုဖို ရှိလှပါသည်။

ဤဝတ္ထုကို အမေရိကန်တွင် ပြဇာတ်လည်း ကပြ၍ ရုပ်ရှင်လည်း ရိုက်ခဲ့ပြီးပြီဟု သိရပါသည်။ မိဘမဲ့ကလေး 'အင်နီ' အဖြစ် သရုပ်ဆောင်ခဲ့သူလေးပင် အော်စကာဆု ရရှိသွားခဲ့သည် ဟု ဆိုသည်။

စာဖတ်သူသည် ဤဝတ္ထုကို ဖတ်ရှုပြီးသောအခါ ကရုဏာရသနှင့် သန္တရသ တည်းဟူသော ခံစားမှု နှစ်မျိုးကို ထူးထူးခြားခြား ခံစားရပါလိမ့်မည်။

မောင်ပေါ်ထွန်း

၁၉၉၇ ခုနှစ်အတွက် အမျိုးသားစာပေဆု စိစစ်ရွေးချယ်ရေးကော်မတီ
ဘာသာပြန်အဖွဲ့ငယ်၏ မှတ်ချက်

၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် စာရင်းအရ ဘာသာပြန်စာအုပ်ပေါင်း ၂၂၃ ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး သိုင်းဝတ္ထု ဘာသာပြန်စာအုပ် ၁၇၇ အုပ် ပါဝင်ပါသည်။ ကျန် ၄၆ အုပ်ကို စိစစ်ခဲ့ရာ အဖွဲ့ငယ် အစည်းအဝေးပေါင်း ၄ ကြိမ်စီ ခေါ်ယူ၍ စည်းဝေးညှိနှိုင်းပြီးနောက် ဆန်ခါတင်အဖြစ် ဘာသာပြန် (ရသ) စာအုပ် ၃ အုပ် ရရှိပြီး ဘာသာပြန် (သုတ) စာအုပ် မကျန်ရှိပါ။ ဘာသာပြန် (သုတ) စာပေအတွက် ရွေးချယ်တင်ပြရန် မရှိပါကြောင်းနှင့် ဘာသာပြန် (ရသ) စာပေအတွက် **မောင်ပေါ်ထွန်း** မြန်မာပြန်သော **"ကန္တာရ စမ်းရေအိုင်"** စာအုပ်ကို ထောက်ခံတင်ပြရန် ဆုံးဖြတ်ကြပါသည်။

အဆိုပါ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုမှာ ဖြစ်ရပ်မှန် ဝတ္ထုပုံစံဖြစ်ပြီး ပျောက်ဆုံးနေသည့် မိဘနှစ်ပါးကို ရှာပုံတော်ဖွင့်သော မိဘမဲ့ဂေဟာရောက် ၁၁ နှစ်အရွယ် လူမမည် မိန်းကလေးငယ် တစ်ဦး၏ ဇာတ်လမ်း ဖြစ်သည်။ ဤဝတ္ထုသည် ရေးရိုးရေးစဉ် ဇာတ်လမ်းအများစုမှ လမ်းခွဲ၍ ထွက်လာသော ဝတ္ထုဖြစ်သည်။ နှစ်လသမီး အရွယ်က မိဘမဲ့ဂေဟာရှေ့တွင် စွန့်ပစ်ခံခဲ့ရသော သမီးငယ်က ၁၁ နှစ် အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ပျောက်နေသော မိဘနှစ်ပါးကို ရှာဖွေလေသည်။ ဤဇာတ်လမ်းတွင် လူသားတို့အား ရာဂမီးတို့နှင့် လောင်မြိုက်စေသည့် ချစ်ခန်း ကြိုက်ခန်းများ လုံးဝ မပါရှိပေ။

ဝတ္ထုအများစုတွင် ပျောက်ဆုံးသွားသော သားငယ်၊ သမီးငယ်များကို မိဘတို့က လိုက်လံရှာဖွေသော ဇာတ်လမ်းများကို ဖတ်ကြရသည်။ အချို့သော ဇာတ်လမ်းများတွင်မူ ကလေးပျောက်ကို ရှာရင်း ချစ်ခန်း ကြိုက်ခန်းများကိုပါ ပရိသတ် ကြိုက်နှစ်သက်အောင် ကြားညှပ်၍ ထည့်တတ်သည်။

ဤဇာတ်လမ်းကို ဖြစ်ရပ်မှန်ဇာတ်လမ်းဟု ထင်ရလေအောင် သက်ရှိဇာတ်ကောင်များအဖြစ် အမေရိကန် သမ္မတကြီး ဖရန်ကလင် ဒီရူးစဗဲနှင့် ထိုစဉ်က အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးများသာမက အက်ဖ်ဘီအိုင် ညွှန်ကြားရေးမှူးအာသာအဂ္ဂါဟူးဗားကိုပါ ဇာတ်လမ်းအရ ဘဝတွင် မျှော်လင့်ချက် ထားတတ်ရန် စိတ်ထားကူးစက်ပုံကို ထည့်သွင်းထားသည်။

စာရေးဆရာ သောမာစ်မီဟန်း (Thomas Meehan) က အင်နီ (Annie) ဟု အမည်ပေးထားသော ဤဝတ္ထုတွင် ၁၁ နှစ် သမီးကလေး အင်နီက မိဘနှစ်ပါးအား နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တမ်းတ ရှာပုံတော် ဖွင့်ခန်းများကို ရေးသား ဖော်ပြထားပုံမှာ အသည်းထိတ် ရင်ဖိုအောင် သရုပ်ဖော်နိုင်စွမ်း ရှိသည်။ ဂေဟာမှူး၏ နှိပ်စက်မှုကို မျက်ရည်တစ်စက်မှ မကျဘဲ အံကြိတ်ပြီး တင်းခံခဲ့သော အင်နီ၏ ဖြစ်ထွေနှင့် အခြား မိဘမဲ့ကလေးများ အနှိပ်စက်ခံရပုံတို့ကို ဖတ်ရှုပြီးသည့်နောက် ကလေးများ၏ ဇာတ်သိမ်းကောင်းပုံကို ဖတ်ရှုရသူများသည် ကရုဏာရသနှင့် သန္တရသတို့ကို ခံစားကြရမည် ဖြစ်သည်။

ဘာသာပြန်ဆိုသူသည် ဘာသာပြန်ဆိုပုံ၌ ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်ခြင်း၊ မြန်မာစာ အရေးအသား ပြေပြစ်ချောမွေ့ခြင်း၊ စံပြုထိုက်သော ဘာသာပြန်လက်ရာကောင်းဖြစ်ခြင်း စသည့် အကြောင်းအချက်များကြောင့် ဆုပေးရန် ထောက်ခံကြပါသည်။

မိဘမဲ့ဂေဟာမှ နှစ်လသမီးငယ်

အချိန်ကာလအားဖြင့်တော့ အတော် ကြာညောင်းခဲ့ပါပြီ။

၁၉၃၃ ခုနှစ်၊ဇန်နဝါရီလ တစ်ရက်နေ့၏ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်ပြီး မှောင်မည်းနေသည့် အရုဏ်မတက်မီ အချိန်။

နယူးယောက် မြို့လယ်ရှိ လမ်းမကြီးများပေါ်တွင် ဆီးနှင်းတွေ ဝေပြီး လူသူ ကင်းရှင်းနေ၏။အချိန်နာရီတွေ တရွေ့ရွေ့ ကုန်လွန်သွားကြသည်။ထိုနောက် ဘောဝါးရီး မြို့နယ်ရှိ “စိန့်မတ်ခ်” ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၏ မျှော်စင်မြင့်ကြီးပေါ်မှ ခေါင်းလောင်းထိုးသံ လေးချက်က ဆောင်းကာလ၏ ချမ်းအေးသော တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းလိုက်၏။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းနှင့် နှစ်ပြအကွာ စိန့်မတ်ခ် ပလေ့စ်လမ်းရှိ နယူးယောက် မြို့တော် မြူနီစီပယ် မိဘမဲ့ ကလေးဂေဟာ ဒုတိယထပ်၊မိန်းကလေးဆောင် ပြတင်းပေါက်တွင် ၁၁ နှစ် သမီးအရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရပ်နေသည်။ သူကလေးသည် အဖြူရောင် ဖျင်ပါး ညအိပ်ဝတ်ရုံကို ဝတ်ထားသော်လည်း ချမ်းအေးလှသောကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်နေရင်းမှ အပြင်ဘက်သို့ မျှော်ကြည့်ကာ ခေါင်းလောင်းထိုးသံကို နားစွင့်နေမိသည်။အပြင်ဘက်တွင် လမ်းမီး ရောင်ထဲ၌ ဆီးနှင်းများ တဖွားဖွား ကျနေ၏။

မိန်းကလေးသည် မကြာခဏ ဆိုသလို လမ်းမကြီးကို အထက်အောက် အစုန်အဆန် လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။သူကလေးသည် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့်မျှော်နေခြင်း ဖြစ်၏။သူ့အား မိဘမဲ့ ကလေးဂေဟာမှ ပြန်ခေါ်သွားမည့်သူကို

စောင့်မျှော်နေခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် အချိန်နာရီတွေသာ တတိတိ ကုန်လွန်သွား ခဲ့ကြသည်။ သူကလေး မျှော်လင့်နေသူကား လုံးဝ ပေါ်မလာပါချေ။

သူကလေးသည် အသက်နှင့်စာလျှင် အရပ်က ပုနေသည်။ ပိန်လည်း ပိန်သည်။ နာခေါင်းက မသိမသာကလေး အပေါ်သို့ လန်သည်။ အနီရောင်ဆံပင် ဘုတ်သိုက်ကြီးကို တိုတို ညှပ်ထားသည်။ သူကလေး၏ အထူးခြားဆုံး ရုပ်လက္ခဏာ ကတော့ အရောင်တောက်နေသော ညိုပြာရောင် မျက်လုံးများပင် ဖြစ်၏။ သူ့ မျက်လုံးများသည် တစ်ချိန်တည်းတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း၊ ဝမ်းသာပျော်ရွှင်ခြင်းနှင့် အသိဉာဏ် ထက်မြက်ခြင်းတို့ကို ဖော်ပြနေကြသည်။ သူကလေး၏ နာမည်က “အင်နီ” တဲ့။

လေတဟူးဟူး တိုက်နေပြီး ချမ်းအေးလှသော အဆောင်ထဲတွင် အင်နီနှင့် ဘဝတူ အခြား မိန်းကလေး ၁၇ ယောက်တို့က အိပ်ပျော်သွားကြသည်မှာ တော် တော် ကြာလေပြီ။ သူတို့သည် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် အိပ်ပျော်နေကြသည်တော့ မဟုတ်။ အများစုသည် ခုတင် ကျဉ်းကျဉ်းကလေးတွေပေါ်တွင် စစ်စောင့် အစုတ် အပြီများကို ခြုံကာ ခြောက်အိပ်မက် မက်ရင်း ဘယ်လူးညာပြန် လှုပ်ရှားပြီး အော်ညည်း နေကြ၏။ သို့သော် အင်နီကလေးကတော့ တစ်ညလုံး တမေးကလေးမျှ အိပ်မပျော်သေး။ စောစောပိုင်းက အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားခဲ့သော်လည်း နှစ်သစ်ကူး အကြိုညတွင် လမ်းတကာ လျှောက်ပြီး အပျော်ကျူးနေသူများ၏ အော်ဟစ် ဆူညံ သံတွေကြောင့် ဘယ်လိုမှ အိပ်၍ မရ။ ဟေးလားဝါးလား ဟစ်အော်သံတွေ၊ အရက် မူးမူးဖြင့် သီချင်း အော်ဆိုသံတွေနှင့် ကားဟွန်းသံတွေက တစ်ရပ်ကွက်လုံး ကျွက်ကျွက်ညံနေ၏။

သန်းခေါင်ကျော်သွားသော အခါမှာတော့ စိန့်မတ်ခ်ပလေ့စ် လမ်းထဲတွင် ဆူညံသံများ လုံးဝ တိတ်ဆိတ်သွားပြီး ဆီးနှင့်တွေ တဖွဲဖွဲနှင့် ပို၍ ကျလာသည်။

အင်နီကား အိပ်၍ မပျော်သေး။ နောက်ဆုံးတော့ သူကလေးသည် ခုတင် ပေါ်မှ ဆင်းကာ ပြတင်းပေါက်နားသို့ လျှောက်လာခဲ့၏။ တကယ်တော့ အင်နီ

ကလေးသည် ပြတင်းပေါက်နားတွင် ရပ်ကာ ဆီးနှင်းဖုံးထားသော အမှောင်ထုထဲသို့ လှမ်းမျှော်ရင်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ငြိမ်သက်စွာ စောင့်မျှော်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

စင်စစ် နှစ်သစ်ကူး အကြိုညတွင် အင်နီကလေး လုံးဝ အိပ်မပျော်ခဲ့ခြင်းမှာ အကြောင်းထူး ရှိလေသည်။ ထိုအကြောင်းမှာ ယခုနှစ် နှစ်သစ်ကူး အကြိုညတွင် သူ့အသက် ၁၁ နှစ် ပြည့်သည့်ည ဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သော ၁၁ နှစ်ကာလ နှစ်သစ်ကူး အကြိုညတွင် နှစ်လသမီးအရွယ် သူကလေးအား သံဇကာခြင်းကလေးနှင့် ထည့်ကာ မိဘမဲ့ ကလေးဂေဟာ လှေကားရင်းမှာ စွန့်ပစ်ထားခဲ့ကြသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက် က တံခါးကို ဖွင့်ပြီး အမှောင်ထုထဲသို့ ပြေးထွက်လာသည်။

ပန်းရောင် စောင်အနွမ်းကလေးဖြင့် ထွေးပတ်ထားသော အင်နီကလေးကို တွေ့ရ၏။ သူကလေး၏ လည်ပင်းတွင် တစ်ဝက်ပုံနေသော ငွေ လော့ကက်ကြီး ကလေးကို ဆွဲထားသည်။ လက်မှတ် ရေးထိုးမထားသော စာတစ်စောင်ကိုလည်း စောင်တွင် ပင်အပ်နှင့် ထိုး၍ တွယ်ထားသည်။ ထိုစာမှာ-

‘ကျွန်မတို့ရဲ့ သမီးလေးကို ကျေးဇူးပြုပြီး စောင့်ရှောက်ထားကြပါ။ သူ့ နာမည်က အင်နီ ဖြစ်ပါတယ်။ သမီးလေးကို ကျွန်မတို့ အများကြီး ချစ်ကြပါတယ်။ သူ့ကို အောက်တိုဘာလ ၂၈ ရက်နေ့မှာ မွေးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ မကြာခင် ပြန်လာခဲ့ကြပါမယ်။ သူ့ လည်ပင်းမှာ လော့ကက်ကြီးတစ်ဝက် ဆွဲထားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တစ်ဝက်ကိုတော့ ကျွန်မတို့ ယူသွားကြပါတယ်။ ဒီလိုလုပ်တာက ကျွန်မတို့ ပြန်လာတဲ့အခါ အင်နီလေးဟာ ကျွန်မတို့ ရင်သွေးလေး အစစ်အမှန် ဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံ အထောက်အထား ပြနိုင်အောင်လို့ပါ’

သူ့အား သူ့ မိဘများက နှစ်သစ်ကူး အကြိုညတွင် မိဘမဲ့ ဂေဟာရှေ့၌ စွန့်ပစ် ထားခဲ့ကြသောကြောင့် နှစ်သစ်ကူး အကြိုညတွင်ပင် သူ့ မိဘများ ပြန်လာပြီး သူ့ကို ပြန်ခေါ်သွားကြလိမ့်မည်ဟု အင်နီကလေးက မျှော်လင့်ယုံကြည် နေခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း အခြားကလေးများက ခရစ္စမတ်နေ့ကို လက်ချိုးရေတွက် နေကြသကဲ့သို့ပင် အင်နီကလေးလည်း နှစ်သစ်ကူး အကြိညကို အမြဲတမ်း လက်ချိုး ရေတွက် နေခဲ့၏။

သို့သော် တစ်နှစ်ပြီး တစ်နှစ်သာ ကုန်သွားခဲ့သည်။ သူ့ဆန္ဒကား မပြည့်ခဲ့။ သူ့ဖေဖေနှင့် သူ့မေမေတို့ ရောက်မလာခဲ့။ ယခုနှစ်တွင်လည်း သူတို့ ရောက်လာမည် မဟုတ်သည်မှာ သေချာသည်။

အပြင်ဘက်တွင် ဆီးနှင်းများ ပို၍ ပို၍ သိပ်သည်းလာ၏။ အင်နီကလေး သည် သက်မ တစ်ချက် ချလိုက်သည်။ သူသည် မငိုမိအောင် မျက်လုံးများကို လက်နှင့်ပွတ်၍ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းထားလိုက်၏။

‘သူတို့က ငါ့ကို သိပ်ချစ်တယ်၊ ငါ့ကို ပြန်လာပြီး ခေါ်ကြမယ်လို့ စာထဲမှာ ရေးထားတယ်’ အင်နီက သူ့ကိုယ်သူ တိုးတိုး ပြောနေသည်။ ‘ဘာများ ဖြစ်နေကြ ပါလိမ့်၊ သူတို့ ဘယ်များ ရောက်နေကြပါလိမ့်၊ သူတို့ ငါ့ကို ဘာကြောင့်များ လာ မခေါ်ကြတာပါလိမ့်’

အင်နီကလေးသည် သူ့လည်ပင်းမှ တစ်ခြမ်းပဲ့ လော့ကက်ကြီးကလေးကို လက်နှင့်ဆုပ်ပြီး ရင်ဘတ်တွင် တင်းတင်းကြီး ဖိကပ်ထားသည်။ သူကလေးသည် ဤအလုပ်ကို နေ့ရော ညပါ အမြဲတမ်း လုပ်လာခဲ့သည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။

‘မေမေ....မေမေ....မေ....မေ....’

မိဘမဲ့ ကလေးဂေဟာတွင် အသက်အငယ်ဆုံး ခြောက်နှစ်သမီးအရွယ် မော်လီကလေး၏ ယောင်ရမ်းပြီး လန့်အော်သံဖြစ်၏။ သူကလေးသည် ခြောက် အိပ်မက် မက်ပြီး သူ့မေမေကို တမ်းတ အော်ခေါ်နေသည်။ သို့သော် မော်လီ၏ မေမေက လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်လောက်ကပင် ကားတိုက်ခံရ၍ သေဆုံးသွားရှာပြီ ဖြစ်၏။ သူ့ဖေဖေလည်း မေမေနှင့်အတူ မပြန်လမ်းသို့ လိုက်သွားခဲ့ရှာပြီ။ မော်လီ ကလေးက ထူးထူးခြားခြား ချောမောလှပသူ ဖြစ်၏။ မျက်ဝန်းနက်နက်၊ ဆံပင် နက်နက်ဖြင့် အလွန်ချစ်စရာ ကောင်းသည်။ သို့ပေမယ့် သူ့ခမျာ ကံဆိုးရှာသည်။

သူ့ကို မွေးစားမည့်သူ တစ်ယောက်မျှ မရှိ။ထို့ကြောင့် သူလည်းပဲ မိဘမဲ့ ကလေး၊
ဂေဟာရှိ အခြား မိန်းကလေးတွေလိုပင် မိဘမဲ့ ကလေးငယ်တစ်ဦး ဖြစ်၏။

သို့သော် အင်နီကတော့ တခြားမိန်းကလေးတွေနှင့် မတူ။တစ်မူ ထူးခြားသူ
ဖြစ်သည်။အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အင်နီမှာက မိဘများ ရှိနေကြသေးသည်။ဘယ်
နေရာမှာ ရှိမှန်း မသိရပေမယ့် တစ်နေရာရာမှာတော့ ဧကန် ရှိနေကြမှာ
သေချာသည်။

‘မေမေ....မေ....မေ’

မော်လီကလေး၏ အော်သံ ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။သူ့အော်သံကြောင့်
သူ့ပတ်ပတ်လည် ခုတင်များမှ မိန်းကလေးတွေလည်း အကုန် လန့်နိုးလာကြ၏။

‘ဒီကောင်မလေး ဘာတွေ လျှောက်အော်နေတာလဲ၊နှင့် ပါးစပ် ပိတ်
ထားစမ်း’

မော်လီ ခုတင်ဘေးမှ ပက်ပါးက လှမ်းပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဟုတ်သားပဲ၊ သူ့ကြောင့် အားလုံး နိုးကုန်ပြီ၊ဘယ်သူမှ မအိပ်ရတော့
ဘူး’ဟု ဒပ်ဖီက ဝင်၍ ပြောလိုက်သည်။

‘မေမေ....မေမေ....မေ....မေ’

‘ဟေ့....မော်လီ၊ဒီ ခွေးကောင်မလေး၊ငါ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊နှင့်
ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်းပါ ဆို’

ပက်ပါးက စိတ်ပေါက်ပေါက်ဖြင့် ခုတင်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းပြီး မော်လီကလေး
အား ကောက်ချီကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သည်။ပက်ပါးက မိန်းကလေးတွေ
အားလုံးအနက် အသက် အကြီးဆုံး၊ ၁၆ နှစ် ရှိပြီ။သူ့နှာခေါင်းက ပြားပြားပိပိ၊
မျက်နှာတွင်လည်း မဲ့ခြောက်တွေနှင့် ပြည့်နှက်နေ၏။ပွရောင်းရောင်း သူ့ဆံပင်
တွေက အင်နီ ဆံပင်ထက် ပို၍လည်း ရှည်သည်။ပို၍လည်း နီသည်။

‘ဟေ့....ကလေးကို ဘာလို့ တွန်းချတာလဲ၊သူက နင့်ကို ဘာလုပ်လို့လဲ’
ဆယ့်နှစ်နှစ်သမီး အရွယ် ဂျူလိုင်ကလေးက ပက်ပါးကို လှမ်းပြောလိုက်

၏။ ဂျူလိုင်ကလေးက ရုပ်ရည် သိပ်မချောလှပေမယ့် အလွန် စိတ်ကောင်းရှိသည်။ သူ့နာမည်ကို “ဂျူလိုင်” ဟူ၍ ခေါ်ခြင်းမှာ သူ့အား ဇူလိုင်လ ၄ ရက်နေ့တွင် မိဘမဲ့ ကလေးဂေဟာ၌ လာရောက်စွန့်ပစ် ထားခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်၏။

‘နင် မမြင်ဘူးလား၊ သူ့ကြောင့် ငါ အိပ်မရတော့ဘူး၊ သိပ် အနှောင့်အယှက် ပေးတဲ့ ကောင်မလေး’

ပက်ပါးက ဂျူလိုင်အား ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘မအိပ်ရတာ နင့်ကြောင့်၊ သူ့ကြောင့် မဟုတ်ဘူး’

‘အံ့မယ်၊ နင်က သူ့ဘက်က ပါတယ်ပေါ့လေ၊ ကဲ....နင် ဘာလုပ်ချင်လို့လဲ ကောင်မ’

ပက်ပါးက ပြောရင်း ဂျူလိုင်၏ ခုတင်ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

‘ဪ....နင်က ဗိုလ်ကျချင်တယ်ပေါ့လေ၊ ကဲ....နင်ကရော ဘာလုပ်ချင်လဲ လုပ်စမ်းပါ’

ထို့နောက်တွင်တော့ ပက်ပါးနှင့် ဂျူလိုင်တို့ နှစ်ဦးသား ဖက်လုံးပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် အပြန်အလှန် သတ်ပုတ်နေကြတော့သည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် လက်နှင့် ကုတ်ဖဲ့ကြသည်။ ဆံပင်ကို ဆွဲဆောင့်ကြသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ အော်သံကြောင့် အခန်းအစွန်မှ ရှစ်နှစ်သမီးအရွယ် တက်စီကလေး လန့်နိုးလာသည်။

‘အို....ဘုရားရေ၊ သူတို့နှစ်ယောက် သတ်နေကြပြီ၊ ငါ မအိပ်ရတော့ဘူး’

ဟက်စီကလေးက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ညည်းလိုက်သည်။

သူကလေးက အသားအရေ ဖြူရော်ရော်နှင့်၊ ပါးရိုး သွယ်သွယ်၊ နှာခေါင်း သေးသေးလေးနှင့်၊ ရွှေရောင်ဆံပင်ကို ကျစ်ဆံမြီး ထိုးထားသည်။

‘အို....ဘုရား....ဘုရား....သတ်နေလိုက်ကြတာ’

အင်နီသည် တစ်ချိန်လုံး ပြတင်းပေါက်နားတွင် ရပ်ကာ ရန်ပွဲကို ငြိမ်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ယခုတော့ မနေသာတော့ဘဲ ရှေ့သို့ လျှောက်လာပြီး ပက်ပါးနှင့် ဂျူလိုင်တို့အား အတင်းဆွဲခဲ့သည်။

‘ဟေ့.....တော်ကြပါတော့၊တော်ကြပါတော့၊တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကောင်မ
တွေ၊ခုချက်ချင်း အိပ်ရာပေါ် ပြန်တက်ကြစမ်း’

အင်နီက အမိန့်သံပါပါဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘အံ့မယ်၊ ကောင်မက ကြီးကျယ်လိုက်တာ’

ပက်ပါးက သူ့ခုတင်ဆီသို့ ပြန်ရင်း မကြားတကြား ပြန်ပြောသွားသည်။
သို့သော် သူက အင်နီနှင့် သတ်ပုတ်ဖိုကိုတော့ စိတ်ပင် မကူးရဲ။အင်နီက ပက်ပါး
ထက် ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန်ရော၊အသက်အရွယ်ရော ငယ်ပေမယ့် ဂေဟာတစ်ခုလုံး
တွင် အသန်မာဆုံး မိန်းကလေးအဖြစ် အသိအမှတ်ပြု ခံထားရသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်
ပက်ပါးက သူနှင့် မယှဉ်ခွဲခြင်း ဖြစ်သည်။အင်နီက အားလုံးအနက် အတော်ဆုံး
လည်း ဖြစ်၏။ထို့ကြောင့် အားလုံးကပင် အင်နီအား ခေါင်းဆောင်အဖြစ် သတ်
မှတ်ထားကြသည်။အထူးသဖြင့် ဂေဟာ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး မစ္စအာဂါသာ ဟန်နီဂန်
နှင့် မိန်းကလေးများ၏ ဘယ်တော့မှ မပြီးဆုံးနိုင်သော “တိုက်ပွဲ” တွင် အင်နီက
ခေါင်းဆောင်ဖြစ်၏။

‘ပက်ပါးက စတာ....အင်နီ၊သူက မော်လီကို ခုတင်ပေါ်က ဆွဲချတာ၊
သိလား’ ဟု ဂျူလိုင်က တိုင်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ငါလည်း မြင်ပါတယ်’ အင်နီက ဂျူလိုင်၏ ပခုံးကို
လက်တင်ပြီး ပြောသည်။‘ကဲ.....ကဲ.....တော်ကြပါတော့၊အိပ်ကြတော့၊အားလုံး
ပြန်အိပ်ကြတော့’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ အိပ်ပါ့မယ် အင်နီ’ ဟု ပြောပြီး ဂျူလိုင် အိပ်ရာပေါ် ပြန်
တက်သွားသည်။

ထို့နောက် အင်နီသည် မော်လီကလေးထံသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ မော်လီ
ကလေးမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မှောက်လျက်သား ရှိနေဆဲ ဖြစ်သည်။အင်နီသည်
ဒူးထောက် ထိုင်ချလိုက်ပြီး မော်လီကလေးကို ပွေ့ဖက် ထားလိုက်၏။

‘ကဲ....ညီမလေးရယ်၊ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ကြောက်စရာလည်း မရှိဘူး၊
မမ ရှိနေတာပဲ၊မဟုတ်ဘူးလား ဟင်’

အင်နီက မော်လီ၏ နက်မှောင်သော ဆံပင်ရှည်များကို ပွတ်သပ်ရင်း ညင်သာစွာ ချောနေသည်။

‘ညီမက မေမေ့ကို တွေ့ရတာ မမရဲ့’ မော်လီက ပါးပြင်ပေါ်မှ မျက်ရည် တွေကို သုတ်ရင်း ပြောသည်။ ‘ညီမတို့က ကူးတို့သင်္ဘောပေါ် ရောက်နေကြတယ်၊ မေမေက ညီမကို ချီထားပြီး အဝေးက သင်္ဘောကြီးတွေကို ပြနေတယ်၊ နောက်တော့ မေမေက လက်ကို ဝှေ့ယမ်းပြရင်း လျှောက်ထွက်သွားတယ်၊ သူ့ကို နောက်ထပ် မတွေ့ရတော့ဘူး၊ ဘယ်မှာမှ မတွေ့ရတော့ဘူး’

‘အဲဒါက တကယ်မဟုတ်ဘူး ညီမလေးရဲ့၊ ညီမလေး အိပ်မက်မက်တာပါ’ အင်နီက ညဝတ်ရုံ အင်္ကျီလက်မောင်းဖြင့် မော်လီ၏ မျက်ရည်များကို သုတ်ပေး ရင်း ပြောသည်။ ‘ကဲ... အိပ်တော့၊ အိပ်တော့၊ လေးနာရီတောင် ကျော်သွားပြီကွယ့်’

‘ဒါနဲ့ မမရဲ့ စာကို ဖတ်ပြပါလား မမရယ်’

‘ဪ... နောက်ထပ် ဖတ်ပြရမှာလား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ဖတ်ပြပါနော်’

‘အေး... အေး၊ ဖတ်ပြပါမယ်’

ထို့နောက် အင်နီသည် သူ့ခုတင်အောက်မှ သံကောခြင်းကို ဆွဲထုတ် လိုက်သည်။ ထိုခြင်းမှာ သူ့ကိုထည့်ပြီး ဂေဟာတွင် ပစ်ထားခဲ့သော ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ သူက ထိုခြင်းထဲတွင် သူ့အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းကလေးတွေ မှန်သမျှ ထည့်သိမ်း ထားသည်။ သူသည် ခြင်းထဲမှ စာကိုယူပြီး အပြင်မှ ဝင်လာသော လမ်းမီးရောင် မှန်ဝါးဝါးဖြင့် ဖတ်ပြ၏။ စာရွက်ကလေးမှာ အကြိမ်ကြိမ် ထုတ်ဖတ်လိုက်၊ ပြန် ခေါက်ထားလိုက် လုပ်ဖန်များလွန်း၍ ခေါက်ရာက ရှိနှမ်းပြီး ပြတ်ကျလှုတ်တဲ ဖြစ်နေလေပြီ။ လက်ရေးက ဝိုင်းစက်စက်နှင့် မိန်းမ လက်ရေး၊ စာရွက်က အပြာနု ရောင် လေးထောင့်ကတ်ထူ စာရွက်ကလေး။

‘ကျွန်မတို့ရဲ့ သမီးလေးကို ကျေးဇူးပြုပြီး စောင့်ရှောက်ထားကြပါ’

အင်နီက အသံ ခပ်ကျယ်ကျယ်ဖြင့် စ၍ ဖတ်သည်။ ‘သူ့နာမည်က...’

‘အို....ဘုရားရေ၊လာပြန်ပြီ၊ဒီစာပဲ၊ ထပ်ကာတလဲလဲ’

ပက်ပါးက မဲ့ကာရွဲ့ကာဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ပက်ပါး ပြောမည် ဆိုကလည်း ပြောစရာပင်။မိဘမဲ့ ကလေးဂေဟာတွင် သူတို့တစ်တွေ အတူတကွ နေလာခဲ့ကြသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံး အင်နီသည် သူ့စာကလေးကို ပျမ်းမျှ အားဖြင့် တစ်ပတ်လျှင် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်လောက် အမြဲတမ်း ဖတ်ပြခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် အခြား မိန်းကလေးတွေ အနေဖြင့် ထိုစာ ဖတ်ပြသံကို ကြားရလွန်း၍ ကြားပြင်း ကပ်လွန်းလှပြီ ဖြစ်၏။

‘သူ့နာမည်က အင်နီ ဖြစ်ပါတယ် တဲ့’

ဒပ်ဖီက သံယောင်လိုက်ကာ သရော်တော်တော် ပြောင်ချော်ချော် အသံဖြင့် တမင်လုပ်၍ ဆက်ဖတ်ပြလိုက်သည်။သူ့အသက်က ၁၃ နှစ်၊၀၀တုတ်တုတ်၊ မျက်နှာ ဝိုင်းဝိုင်းနှင့်၊ ဆံပင်က ရွှေဝါရောင် ကျိုးတိုးကျဲတဲ၊သူက ပက်ပါး၏ အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်း။

‘....သူ့ကို အောက်တိုဘာ ၂၈ ရက်နေ့မှာ မွေးဖွားခဲ့ပါတယ်’ဒပ်ဖီက အင်နီ၏စာကို အလွတ်ရနေပြီ ဖြစ်၍ ဆက်ဖတ်ပြပြန်၏။ ‘ကျွန်မတို့ မကြာခင် ပြန်လာခဲ့ကြပါမယ်’

‘ဟား....ဟား....ဟား....ဝါး....ဟား....ဟား’

အခြား မိန်းကလေး အားလုံးက ဒပ်ဖီ ရွတ်ပြတာကို သဘောကျပြီး ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြ၏။သို့သော် တက်စီနှင့် မော်လီတို့ကတော့ မရယ်ကြ။

‘ဘုရားရေ၊သူတို့က ရယ်စရာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ရယ်နေကြပြန်ပြီ၊ ဒုက္ခပါပဲ၊ ငါတော့ အိပ်လို့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ဒုက္ခပါပဲ’ဟု တက်စီက ညည်းပြော ပြောလိုက်သည်။

ဤတွင် အင်နီက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ရုတ်တရက် ထရပ်ပြီး လက်နှစ် ဖက်ကို ခါးထောက်ထားလိုက်၏။ထို့နောက် ဝိုင်းရယ်ကြသော မိန်းကလေးများ ဘက်သို့ မျက်နှာလှည့်လျက်....

‘ကဲ....ဒီလောက်တောင် ရယ်ချင်ကြတဲ့ ကောင်မတွေ၊ နင်တို့ အားလုံး ပါးစပ်ထဲမှာ သွားတစ်ချောင်းမှ မရှိဘဲနဲ့ အိပ်ချင်ကြသလား၊ သွားအပြည့်နဲ့ပဲ အိပ်ချင်ကြသလား ပြောကြစမ်း၊ ငါ မေးတာ’

အားလုံး ပိတ်ပိတ်သား ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ ပက်ပါး အပါအဝင် တစ်ယောက်မျှ နားရွက် မခတ်ရဲကြ။ ပက်ပါးက အသာကလေး လှည့်ကာ အိပ်ရာ ပေါ် လှဲအိပ်သွား၏။

အင်နီက ဖတ်လက်စ စာကို ဆက်ဖတ်ပြသည်။ ပြီးနောက် သေသေချာချာ အသာအယာ ပြန်ခေါက်ပြီး ခြင်းထဲတွင် ပြန်ထည့်ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက် အင်နီသည် မော်လီကလေးကို ကောက်ချီကာ ခုတင်ဆီသို့ လာခဲ့သည်။ မော်လီအား ခုတင်ပေါ်တွင် လှဲသိပ်ပြီးတော့ စောင်ခြုံပေးပြီးနောက် နဖူးပြင်ကလေးကို ရွရွကလေး နမ်းသည်။

‘ကဲ....အိပ်တော့နော် ညီမလေး၊ ဝှတ်နိုက်’

‘ဟုတ်ကဲ့....မမ၊ ဝှတ်နိုက်၊ ဒါနဲ့ မမက တော်တော် ကံကောင်းတယ် နော်၊ ညီမက ဖေဖေနဲ့ မေမေကို အိပ်မက်ထဲမှာပဲ တွေ့ရတာ၊ မမမှာတော့ အပြင်မှာ အဖေ အမေတွေ တကယ် ရှိကြတယ်လေ’

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ ဟုတ်တာပေါ့’ အင်နီက တိုးတိုးကလေး ပြန်ပြောသည်။

‘မမရဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့က တစ်နေရာရာမှာတော့ ရှိကြမှာပေါ့၊ တစ်နေရာရာ မှာတော့ ရှိကြမှာပါ’

နောက် မိနစ်အနည်းငယ်ကြာတော့ မော်လီနှင့်တကွ အခြားမိန်းကလေး တွေအားလုံး ပြန်အိပ်သွားကြ၏။ သို့သော် အင်နီမှာတော့ ဘယ်လိုမှ အိပ်၍မရ၊ အိပ်၍ မပျော်ပါချေ။ ထို့ကြောင့် သူသည် ပြတင်းပေါက်သို့ လျှောက်လာပြီး အပြင် ဘက်မှ ဆီးနှင်းတွေကို ကြည့်နေသည်။

အင်နီသည် ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်ရင်း စိတ်ကူးအိပ်မက်ထဲ မျောပါနေ၏။ သူသည် သူ့ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ အကြောင်းကို တွေးနေလေသည်။

သူတို့ဟာ အနီးကလေးမှာလည်း ရှိချင် ရှိနေလိမ့်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် အဝေးကြီးမှာလည်း ရှိချင် ရှိနေကြမှာပဲ။

သူ့ဖေဖေသည် အရပ်ရှည်ရှည် ထောင်ထောင် မောင်းမောင်းဖြင့် လူထွားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု အင်နီက မှန်းကြည့်မိသည်။ ပြီးတော့ အမြဲတမ်း ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံး နေတတ်ပြီး အင်နီလေးကို ပွေ့ချိုကာ အခန်းထဲတွင် ဝှေ့ယမ်းကစား လိမ့်မည်။ ဖေဖေသည် ဆင်းရဲသားများကို သနားတတ်သော ရှေ့နေတစ်ယောက် လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါမှမဟုတ် ဆရာဝန်တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ မေမေကတော့ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပြီး စိတ်ကောင်းရှိသော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူ့ဆံပင်က ရွှေဝါရောင် ဖြစ်နိုင်သည်။ သူသည် စန္ဒရားတီးပြီး သီချင်းလည်း ဆိုတတ်လိမ့်မည်။ ပြီးတော့ စက်လည်း ကောင်းကောင်း ချုပ်တတ် လိမ့်မည်။ အင်နီအတွက် အကျိုးလှလှကလေးတွေ အများကြီး ချုပ်ထားလိမ့်မည်။ သက်တန်ရောင် အင်နီမျိုးစုံကို အင်နီ အိမ်ပြန်လာသောအခါ ဝတ်ရန် အဝတ် ဗီရိုထဲတွင် အစီအရီ ချိတ်ဆွဲထားလိမ့်မည်။ အင်နီတို့အိမ်က ကျေးလက်တွင်ရှိပြီး တောင်ကုန်းပေါ်တွင် စပျစ်ပင်တွေ ဝိုင်းရံနေကြလိမ့်မည်။ အိမ်ရှေ့ မြက်ခင်းပြင် ကလည်း အကျယ်ကြီး ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဝရန်တာမှ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် စိမ်းစို နေသော မြက်ခင်းပြင်ကို ဖြတ်ပြီး ဟိုအဝေးကြီးရှိ မြစ်ပြင်ကျယ်အထိ မိုင်ပေါင်း များစွာ မြင်ရလိမ့်မည်။

ရွှေရာသီ ညနေခင်းများတွင် အင်နီတို့ သားမိ သားဖ သုံးယောက်သား မြက်ခင်းပြင်ကို ဖြတ်ပြီး မြစ်ကမ်းနားအထိ လျှောက်ကာ ပျော်ပွဲစား ထွက်ကြ လိမ့်မည်။ ငန်းတွေ တငြိမ်ငြိမ် ရေလွှာ စီးနေသည်ကို ကြည့်ရင်း သူတို့ သားမိ သားဖတစ်တွေ ကြက်ဥတွေ၊ မုန့်တွေနှင့် ပျော်ပွဲစားကြလိမ့်မည်။ အိမ်ထဲမှ အင်နီ၏ အခန်းထဲတွင် ကစားစရာ ခုတင်ကလေး တစ်လုံး၊ သုံးထပ်အိမ်ကလေး တစ်ဆောင် နှင့် ဖြူနီရောင် မြင်းရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်အပြင် ....

စိန့်မတ်ခပ်လေ့စ် လမ်းထောင့်တစ်ဝိုက်သို့ နွားနို့ပို့ မြင်းရထားတစ်စီး

မောင်းဝင်လာသံကြောင့် အင်နီ၏အတွေး ပြတ်သွားသည်။ပြတင်းပေါက် အပြင် ဘက်မှ မြင်းရထားအသံကို မနက် အစောကြီးတိုင်း သူ အမြဲတမ်း ကြားခဲ့ရသည်။

သူသည် မိဘမဲ့ ကလေးဂေဟာတွင် နေလာခဲ့ရသော ကလေးများကို မှတ်မိသလောက် ပြန်လည် တွေးနေမိသည်။သူ့ မှတ်မိသမျှ ကာလများမှာ အားလုံး လိုလိုပင် ဝမ်းနည်းစရာတွေချည်း ဖြစ်နေတော့သည်။

[၂]
ပုံပြင်ထဲမှ စုန်းမကြီး

မိဘမဲ့ ကလေးဂေဟာသို့ အင်နီ ရောက်ရှိပြီးနောက် အစောဆုံး မှတ်မိသော စိတ်မချမ်းသာစရာ အဖြစ်အပျက်မှာ သူ နှစ်နှစ်သုံးနှစ် သမီးအရွယ်က အဖြစ် အပျက် ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် အင်နီ သူ့အရုပ်ကလေးနှင့် ကစားနေတုန်း အခန်းထဲသို့ ဂေဟာအုပ်ချုပ်ရေးမှူး မစ္စဟန်နီဂန် ဝင်လာပြီး အကြောင်းမဲ့သက်သက် ဆူပူကြိမ်းမောင်းတော့သည်။

‘ဟေ့...ကောင်မစုတ်ကလေး၊ ထစမ်း ဒီနေရာက၊ နင့်အင်နီတွေ အကုန် ညစ်ပတ်ကုန်ပြီ၊ မတွေ့ဘူးလား’

သူ့အသံက ငှက်ဆိုး ထိုးသံနှင့် တူသည်။ သူ့ရုပ်ရည်ကလည်း ဘယ်လိုမှ ကျက်သရေ မရှိ၊ ပိန်ခြောက်ခြောက်နှင့်၊ မျက်နှာက စုတ်ချွန်းချွန်း။ အနက်ရောင် ဆံပင်ကလည်း တိုနဲ့နဲ့နှင့်။ ပုံပြင်ထဲက စုန်းမကြီးနှင့် တစ်ပုံတည်း။

သူက အင်နီကို အတင်းဆောင့်ဆွဲပြီး ကျောပြင်ကို ဝက်သစ်ချပြားကြီးနှင့် ၁၂ ချက်ခန့် ဆက်တိုက်ရိုက်သည်။ သို့သော် အင်နီက လုံးဝ မငို။ အင်နီမှာ ကိုယ်လုံးကိုယ်ဖန် သေးပေမယ့် မစ္စဟန်နီဂန် ရိုက်တိုင်း ဘယ်တော့မှ မငို။ ကြိတ် မှိတ်ပြီး အောင့်ခံသည်။ ဤသည်ကို မစ္စဟန်နီဂန်က ဒေါသအထွက်ဆုံး ဖြစ်၏။

မိဘမဲ့ ကလေးဂေဟာမှ မိန်းကလေးတွေအနက် အင်နီက သတ္တိလည်း အရှိဆုံး။ ဉာဏ်လည်း အထက်ဆုံး။ ထို့ကြောင့် မစ္စဟန်နီဂန်က အင်နီကို အမုန်းဆုံး ဖြစ်သည်။ မစ္စဟန်နီဂန်သည် ဂေဟာမှူးအဖြစ် လုပ်သက် ၂၂ နှစ် ရှိပြီ။ ထိုကာလ တစ်လျှောက်လုံး မိဘမဲ့ကလေးတွေ အားလုံးအနက် သူ့အနေဖြင့် အင်နီကို ကြည့်၍ မရဆုံး ဖြစ်သည်။

‘ပုံပန်းကိုက ဂျစ်ကန်ကန်နဲ့၊ နင့်လည်ပင်း ငါ ချိုးပစ်မိလိမ့်မယ် သိရဲ့လား၊ နင် ကောင်းကောင်း သတိထား’

သူက ယင်းသို့လျှင် အင်နီကလေးကို အမြဲတမ်း ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်း ရုံသာမက အလုပ်ကိုလည်း အခြားမိန်းကလေးတွေထက် ပို၍ခိုင်းသည်။ အညစ်ပတ်ဆုံး၊ အကြမ်းဆုံး အလုပ်ကိုမှ အင်နီကို လုပ်ခိုင်းသည်။ ဆီတွေ ပေကျံနေသော အိုးခွက် ပန်းကန်တွေကို ဆေးခိုင်းသည်။ ဖုန်တွေ ကပ်နေသော ပြတင်းမှန်တွေနှင့် ကြမ်းပြင်တွေကို တိုက်ခိုင်းသည်။ သို့ပေမယ့် အင်နီက ဘယ်တော့မှ စိတ်ဓာတ်မကျ။ ခိုင်းသမျှအလုပ်ကို အပြုံးမပျက်။ ကြီးစားလုပ်သည်။ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ခိုင်းလေလေ အင်နီက ပို၍ ဒေါသထွက်လေလေ ဖြစ်သည်။

‘နင်တို့ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ငါက ဒီစုန်းမကြီးနဲ့ တိုက်ပွဲဝင်နေတာ၊ သူ ဘယ်လောက်ပဲ ယုတ်မာ ယုတ်မာ၊ ငါက ဘယ်တော့မှ လက်နက်မချဘူး’

အင်နီက ယင်းသို့လျှင် အခြား မိန်းကလေးတွေကို ခဏခဏ ပြောပြလေ့ရှိ၏။

သည်လိုနှင့် အချိန်ကာလတွေ တရွေ့ရွေ့ ကုန်လွန်သွားခဲ့ကြသည်။ အင်နီကလေးလည်း ဂေဟာတွင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် နေသား ကျလာခဲ့သည်။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မနက် ၆ နာရီထိုးလျှင် ငှက်ဆိုးထိုးသံနှင့် တူသော မစ္စဟန်နီဂန်၏ ဝီစီမူတ်သံကို အမြဲတမ်း ကြားကြရသည်။

‘ဟေ့... မိမရှိ ဖမရှိ အကျင့်ပျက်မလေးတွေ၊ အားလုံး ထ၊ မြန်မြန် ထ၊ နင်တို့ နားပင်းနေကြသလား၊ ငါ ဝီစီမူတ်တာ မကြားဘူးလား’

ကလေးတွေအားလုံး အိပ်ရာမှ ကမန်းကတန်း ထကြသည်။ သေပြေးရှင်ပြေး ရေချိုးပြီး အဝတ်လဲကြသည်။ အဝတ်အစားတွေကလည်း သစ်သစ်လွင်လွင် တစ်ထည်မှ မရှိကြ။ အဟောင်းအနွမ်း အစုတ်အပြဲတွေချည်း ဖြစ်သည်။ ကယ်တင်ရေးတပ်မှ တစ်နှစ်လျှင် နှစ်ကြိမ်ကျ ပို့ပေးသော အဝတ်ဟောင်းတွေ ဖြစ်သည်။

အဝတ်လဲပြီးတော့ အိပ်ရာ သိမ်းရသည်။ အဆောင်သန့်ရှင်းရေး လုပ်ရ

ရပြန်တော့မိမိ

သည်။ ပြီးလျှင် ပထမထပ်ရှိ စားသောက်ခန်းသို့ နံနက်စာ စားရန် ဆင်းကြရသည်။

‘ဟေ့....တစ်ကောင်မှ စကားမပြောနဲ့၊ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် နေ’
မစ္စဟန်နီဂန်က ဟောက်လိုက်၏။

ကလေးတွေအားလုံး စားပွဲရှည်ကြီးဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ ခုံတန်းလျားတွင် ငြိမ်သက်စွာ ဝင်ထိုင်ကြသည်။ ထို့နောက် နံနက်စာ စားကြသည်။ နံနက်စာကလည်း နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ပြာနှမ်းနှမ်းအရောင် မလိုင်တစ်ဖန်ခွက်နှင့် စေးပျစ်ပျစ်ဟင်းရည်ပူ တစ်ခွက်သာ ဖြစ်သည်။ ဟင်းရည်ပူက အနံ့ဆိုးရသည့်အထဲ အရသာကလည်း တစ်စက်ကလေးမှ မကောင်း။ ဂေဟာသို့ ရောက်ကာစ တချို့ကလေးတွေ ဆိုလျှင် တစ်စွန်းပင် မျိုမကျ။ ရင်ထဲတွင် ပျို့တက်လာပြီး အန်ချင်သလိုလိုပင် ဖြစ်လာကြသည်။ သို့သော်လည်း ဒါကိုမှ မစားလျှင် အခြား ဘာကိုမှ စားစရာ မရှိ၍ ကြိတ်မှိတ်ပြီး စားကြရသည်။

သည်လိုနှင့် ကြာတော့လည်း ပါးစပ်ယဉ်ပြီး စား၍ ရလာကြ၏။

နံနက်စာ စားပြီးနောက် လုပ်ရသော အလုပ်ကတော့ အခြေအနေအရ အပြောင်းအလဲ ရှိသည်။ ကျောင်းဖွင့်ရက်ဆိုလျှင် ကျောင်းတက်ကြရသည်။ ကျောင်းပိတ်ရက်ဆိုလျှင် အခြားအလုပ်တွေ လုပ်ကြရသည်။ ကျောင်းတက်ရလျှင် မစ္စဟန်နီဂန်က ကလေးတွေကို သူ့ကိုယ်တိုင် ကျောင်းသို့ ခေါ်သွားသည်။ ကျောင်းက စိန့်မတ်ခ်ပလေ့စ် လမ်းထောင့်မှာ ရှိသည်။ ဝိတိုရိယခေတ် အနီရောင် အုတ်တိုက် အဆောက်အအုံ ဖြစ်၏။

ကလေးများသည် ကျောင်းတွင် ညနေ လေးနာရီအထိ စာသင်ကြရသည်။ ကျောင်းဆင်းလျှင် ကလေးတွေကို မစ္စဟန်နီဂန်က လာကြိုပြီး ဂေဟာသို့ ပြန်ခေါ်လာသည်။

ကျောင်း မတက်ရလျှင် နံနက်စာ စားပြီးနောက် ကလေးတွေ အားလုံး အောက်ထပ် အလုပ်ခန်းသို့ ဆင်းကာ စက်ချုပ်ကြရသည်။ ကလေးအဝတ်အစား

တွေ ချုပ်ကြရသည်။ အလုပ်ချိန်က တစ်နေ့ ရှစ်နာရီ။ နေ့လယ်စာ စားချိန်အတွက် မိနစ် ၂၀ နားခွင့်ရသည်။ နေ့လယ်စာကလည်း မလိုင်တစ်ဖန်ခွက်နှင့် ဝက်ပေါင် ခြောက် အသားသွတ်မုန့် သို့မဟုတ် ဝက်သားချဉ်ဟင်းသား ဖြစ်၏။

စက်ချုပ်လျှင် မိန်းကလေးတိုင်း တစ်နေ့ကို အနည်းဆုံး အင်္ကျီတစ်တည်၊ ဂါဝန်တစ်ထည် ပြီးအောင် ချုပ်ရသည်။ မပြီးလျှင် သစ်သားပြားကြီးနှင့် အရိုက်ခဲ ရသည်။ ကလေးတွေ ချုပ်လုပ်ပြီးသော အဝတ်များကို မစွဟန်နီဂန်က ဘရူတ် ကလင်မှ အထည်တိုက်သို့ တစ်ထည်လျှင် ဆင့် ၅၀ ဖြင့် ရောင်းချသည်။ အပြန် အလှန်အားဖြင့် အထည်တိုက်မှ အပ်ချုပ်စက်နှင့် ပိတ်စများ ထုတ်ပေးသည်။ ဤသို့လျှင် မစွဟန်နီဂန်သည် ကလေးများ၏ လုပ်အားဖြင့် အချို့ ရက်သတ္တပတ် များတွင် ဒေါ်လာသုံးဆယ်အထိ သူ့အတွက် ဝင်ငွေ ရရှိ၏။

တကယ်တော့ ဂေဟာ စည်းကမ်းအရဆိုလျှင် ကလေးတွေကို ဘာ အလုပ်မှ လုပ်ခိုင်းခွင့် မရှိ။ အကယ်၍သာ မစွဟန်နီဂန်၏ ခေါင်းပုံဖြတ် လုပ်ရပ်ကို နယူးယောက်မြို့တော် မိဘမဲ့ ကလေးဂေဟာ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ ညွှန်ကြားရေးမှူး မစွတာ ဂျိုးဇက်ဒိုနာတယ်လီ သိရှိခဲ့လျှင် မစွဟန်နီဂန်အား ချက်ချင်း အလုပ် ဖြုတ်ပစ်မည်မှာ ကျိန်းသေဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း မစွဟန်နီအဖို့ ကံကောင်းချင်တော့ မိဘမဲ့ ကလေးဂေဟာကို မည်သည့် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ လာရောက်စစ်ဆေးခြင်း လုံးဝ မရှိသည်မှာ ၁၂ နှစ်ပင် ကျော်ခဲ့ပြီ။

ထို့ကြောင့်လည်း မစွဟန်နီဂန်မှာ ရုံးတစ်လုံး ဓားတစ်စင်း ပိုင်ပြီး သူထင် ရာ သူစိုင်းခွင့် ရနေတော့သည်။ ပြီးတော့ သူက သူ့လုပ်ရပ်ကို မတရားသော လုပ်ရပ်ဟု ယူဆသည် မဟုတ်။ မိဘမဲ့ ဖတမဲ့ မိန်းကလေးတွေကို လူတစ်လုံး သူတစ်လုံး ဖြစ်လာနိုင်အောင် သူက သက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာ သင်ပေးနေ သည်ဟုပင် သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်တင်လိုက်သေး၏။

‘နင်တို့တစ်တွေ အရွယ်ရောက်လို့ ဒီဂေဟာက ထွက်သွားတဲ့အခါ အလုပ် အကိုင် လွယ်လွယ်ကူကူ ရအောင် ငါက စေတနာနဲ့ သင်ပေးနေတာ၊ နင်တို့

ရပြန်တာပဲဆိုက်

ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်ရမယ်' ဟု သူက မကြာခဏ ပြောလေ့ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးများမှာ သူခိုင်းသမျှ မနားရဘဲ တကုန်းကုန်းနှင့် လုပ်ပေးရှာကြရသည်။

မစ္စဟန်နီဂန်သည် မိဘမဲ့ကလေးတွေ လုပ်အားဖြင့်ရသော ပိုက်ဆံတွေကို အများအားဖြင့် အရက်သောက်ပစ်သည်။ သူက အရက်စွဲနေပြီ။ အရက်ကလည်း အကောင်းစားမဟုတ်။ နေ့ရောညပါ အချိန်မရွေးသောက်တော့ ပိုက်ဆံမတတ်နိုင်၍ အပေါစား ချက်အရက်ကိုသာ ဝယ်သောက်ရ၏။ ကလေးတွေ စက်ချုပ်နေချိန်တွင်ဖြစ်စေ၊ ကျောင်းသွားချိန်တွင်ဖြစ်စေ၊ သူသည် မျက်နှာကျက်အမြင့်နှင့် သူ့ရုံးခန်းကြီးထဲတွင် ဖိမ်ကျကျထိုင်ကာ "လုပ်ကိးစထရိုက်" စီးကရက်ကို တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် ဖွာရှိုက်ရင်း အရက်တွေ တစ်ကျိုက်ပြီးတစ်ကျိုက် မော့သည်။ စားပွဲတင် "ဖစ်လ်ကို" ကက်ဆက် ကလေးကလည်း အချစ်သီချင်းတွေ ဖွင့်ထားလိုက်သေးသည်။

ညနေ ခြောက်နာရီထိုးသောအခါ ကလေးတွေ တန်းစီပြီး ညစာ စားရန် စားသောက်ခန်းသို့ ဝင်လာကြသည်။ ညစာပွဲတွင် ဟင်းလျာတွေက အမြဲတမ်းလိုလို ကြက်တောင်ပံရိုး စွပ်ပြုတ်၊ အာလူးပြုတ်၊ သို့မဟုတ် ပန်းဂေါ်ဖီပြုတ်နှင့် မာဂျရင်းသုတ် ပေါင်မုန့်ကြမ်းတို့ ဖြစ်သည်။ "ကျေးဇူးတော်နေ့"၊ "ခရစ္စမတ်ပွဲတော်နေ့" စသည့် နေ့ကြီး ရက်ကြီးများမှာတော့ ပူတင်းတစ်ပွဲစီ စားကြရသည်။

ညစာ စားပြီးသောအခါ အားလုံး အပေါ်ထပ်တက်ပြီး အိပ်ချိန်ရောက်သည်အထိ စာကျက်ကြရ၏။ ရှစ်နာရီတိတိတွင် မီးပိတ်ပြီး အားလုံး အိပ်ရာဝင်ကြရ၏။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့အတွက် တစ်နေ့တာ လှုပ်ရှားမှု ပြီးဆုံးသွားတော့သည်။

နားရက်ဟူ၍ တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်ရက်တည်းသာ ရှိသည်။ သို့သော် တနင်္ဂနွေနေ့တွင်ပင် လုံးဝ နားရသည် မဟုတ်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရလျှင် ကလေးတွေ အဖို့ တနင်္ဂနွေနေ့သည် အဆိုးဆုံးနေ့ ဟူ၍ပင် ပြောလို့ရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တနင်္ဂနွေနေ့ နံနက် ၈ နာရီတွင် မစ္စဟန်နီဂန်သည် ကလေးတွေအားလုံးကို ဘောင်ဝါးရီးမြို့နယ်မှ စိန့်မတ်ခ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ ခေါ်သွားပြီး တစ်နာရီကျော်ကျော်အထိ အတင်း တရားနာခိုင်းတတ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ခန်းမဆောင်ထဲတွင် ကလေးတွေက စီတန်းထိုင်နေကြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးက များသောအားဖြင့် ကလေးတွေ နားမလည်သော စကားလုံးတွေကို သုံးပြီး အကြာကြီး တရားဟောသည်။ အပြစ်ကျူးလွန်သူများ ခံစားရမည့် ငရဲပြည်မှ “ထာဝရ ငရဲမီး” ကြီး အကြောင်းကို ဟောသည်။ မိဘမဲ့ကလေးများသည် သဘာဝအားဖြင့် အပြစ်ကျူးလွန်သူများဖြစ်၍ မိမဲ့ ဖမဲ့ ဖြစ်ကြရသည်ဟု မစ္စဟန်နီဂန်က ထပ်ဆင့် ရှင်းပြလိုက်သေးသည်။ မိဘမဲ့ ကလေး တွေမှာ အပြစ်ရှိ၍သာ သူတို့၏ မိဘတွေ သေဆုံးသွားကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သူက ပြောသည်။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတွင် တရားနာကြပြီးသောအခါ ကလေးတွေမှာ ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာ မနေကြဘဲ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း၊ ကြောက်လန့်ခြင်းတို့ကိုသာ ခံစားကြရသည်။ ထိုကလေးတွေကို မစ္စဟန်နီဂန်က ဂေဟာသို့ ပြန်ခေါ်လာသည်။ ဂေဟာသို့ ပြန်ရောက်ပေမယ့် မနားကြရသေး။ လွန်ခဲ့သော တစ်ပတ်အတွင်း သူတို့ကျူးလွန်ခဲ့သော အပြစ်တွေကို ပြန်လည် အာရုံပြုပြီး ဘုရားရှိခိုး ခိုင်းသည်။ ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့ခိုင်းသည်။

‘နင်တို့ ကျူးလွန်ခဲ့တဲ့ အပြစ်တွေကို နောင်တ ရကြ၊ နင်တို့ရဲ့ အပြစ်တွေကို ခွင့်လွှတ်တော်မူဖို့ ဘုရားသခင်ထံမှာ ဝန်ခံပြီး တောင်းပန်ကြ၊ နင်တို့ရဲ့ ညစ်ညမ်းနေတဲ့ စိတ်ယုတ်မာတွေကို စင်ကြယ်သန့်ရှင်းအောင် ဆေးကြောကြ’

မစ္စဟန်နီဂန်၏ အသံသည် ကြောက်လန့်သော ကလေးများ၏ နားတွင် မိုးကြိုးသံကဲ့သို့ ပြင်းထန်လှ၏။ တစ်ယောက်မျှ စကား မပြောရ။ စာ မဖတ်ရ။ လေ ဝင်လေထွက် မရှိသော စားသောက်ခန်းထဲမှ ခုံတန်းလျားပေါ်တွင် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် ထိုင်ကာ ဦးခေါင်းတွေကို ငုံ့ထားကြရ၏။ လက်တွေကို ပိုက်ထားကြရ၏။

အင်နီကလေးသည် ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်ကာ အပြင်ဘက်မှ ဆီးနှင်းများကို ကြည့်နေရင်း သူတို့၏ တနင်္ဂနွေနေ့ တစ်နေ့တာ လုပ်ငန်းများကို ပြန်လည် စဉ်းစား နေလေသည်။ အင်နီအဖို့တော့ မကုန်ဆုံးနိုင်သော တနင်္ဂနွေနေ့များပင် ဖြစ်တော့သည်။

အင်နီသည် ဂေဟာတွင် စက်ချုပ်ရသော နေ့များမှာထက် စာသင်ရသော နေ့များမှာ ပို၍ စိတ်ချမ်းသာသည်။ သို့သော် အပြည့်အဝ စိတ်ချမ်းသာရသည်တော့ မဟုတ်သေး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျောင်းရောက်လျှင် သူ စိတ်ကြိုက် စာဖတ်ခွင့် ရသည်။ စာဖတ်ခြင်းသည် သူ၏ မွေးရာပါ ဝါသနာဖြစ်၏။ သူသည် တစ်နှစ် တစ်နှစ် စာအုပ်တွေ အများကြီး ဖတ်ဖြစ်သည်။ သူ့အကြိုက်ဆုံး စာအုပ်များတွင် 'ဇော်ဇော်ကြီကလေး ငါးယောက်' (The Five Little Peppers) စာအုပ်လည်း ပါဝင်သည်။ သူက ဆင်းရဲပေမယ့် မိစုံ ဖစုံနှင့် စိတ်ချမ်းသာသော ကလေးများ အကြောင်း ရေးထားသည့် စာအုပ်များကို အလွန်ကြိုက်သည်။ ပြီးတော့ တောင်ပင်လယ် ကျွန်းစုများကဲ့သို့သော ဝေးလံသီခေါင်သည့် ဒေသများကို နောက်ခံထားပြီး ရေးထားသည့် စွန့်စားခန်း စာအုပ်များကိုလည်း သူ အလွန်နှစ်သက်၏။

အင်နီသည် ကျောင်းတွင် စာလည်း တော်သည်။ ဘာသာရပ်တိုင်း အမှတ်ကောင်း ရပြီး အမြဲတမ်း ထိပ်တန်းနီးပါး ချိတ်သည်။ သို့သော်လည်း ကျောင်းတွင် အခြား ကလေးတွေက အင်နီ အပါအဝင် မိဘမဲ့ ကလေးများကို အမြဲလိုလို နောက်ပြောင် သရော် လုပ်ကြတာကိုတော့ အင်နီ အလွန် စိတ်ပျက်မိ၏။ ဝမ်းလည်း အလွန်နည်းမိ၏။ ဂေဟာမှ ကလေးတွေမှာ အဝတ်အစားတွေလည်း စုတ်ချာကြသည်။ မိဘတွေလည်း မရှိကြ။ ကိုယ်ပိုင်အိမ်လည်း နုတ္တီ။ ဤသည်ကိုပင် နောက်ပြောင်စရာထင်ပြီး တခြား ကျောင်းသူကျောင်းသားကလေးတွေက နောက်ပြောင်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန်ချိန်တွင် မိဘမဲ့ ကလေးများအား ဂေဟာမှူး မစွဟန်နီဂန်က တန်းစီပြီး ခေါ်လာ ခေါ်သွားသည့် အခါမှာပင် အခြားကလေးတွေက လိုက်ပြီး စကြ။ နောက်ကြသည်။ တချို့များဆိုလျှင် သာမန် ပြောဆို နောက်ပြောင်ရုံသာ မဟုတ်တော့ဘဲ ပို၍ နာအောင် စာချိုး၍ပင် စော်ကား မော်ကား လုပ်ကြ၏။

'မိဘမဲ့တွေ.... မိဘမဲ့တွေ.... ဟား..... ဟား..... ဟား!'

‘ကြည့်လိုက်ပါလား....ကြည့်ပါလား၊

‘သူတို့မှာ အဖေမရှိ၊သူတို့မှာ အမေမရှိ၊

‘ဟိဟိ....ဟိဟိ။

‘ငတုံးမတွေ့....ငတုံးမတွေ့၊ဝက်နဲ့ တူလှပေ၊

‘အစုတ်ပလုတ်တွေ ဝတ်လို့ထား၊

‘ရွံ့စရာကြီး၊ဟား....ဟား....ဟား’

မိဘမဲ့ ကလေးတွေအဖို့ ဆောင်းရာသီကျပြန်တော့လည်း တစ်ဒုက္ခ၊ သူတို့ကို တွေ့လျှင် တခြားကလေးတွေက ဆီးနှင်းခဲတွေနှင့် လိုက်ပေါက်ကြပြန်၏။ သူတို့က ပြန်ပေါက်မည် လုပ်တော့လည်း မစွဟန်နီဂန်က ခွင့်မပြု။သို့ဖြင့် အခြား ကလေးတွေက ဟေးလားဝါးလား အော်ဟစ်နောက်ပြောင်ပြီး ဆီးနှင်းခဲတွေနှင့် လိုက်ပေါက်နေသည့်ကြားမှ သူတို့တစ်တွေမှာ ရှေ့တည့်တည့်ကို ကြည့်ကာ အံကို ကြိတ်ရင်းသာ နှစ်ယောက် တစ်တွဲစီ တန်းမပျက် ဆက်လျှောက်လာကြရ၏။

သည်ကြားထဲ ကျောင်းမှ ဆရာမတွေကလည်း မိဘမဲ့ ကလေးတွေကို အကြင်နာတရား မရှိကြ။အတန်းတိုင်းတွင် သူတို့ကို နောက်ပိတ်ဆုံး ခုံတန်းတွေ မှာသာ ထားပေးကြသည်။ပြောဆို ဆက်ဆံသည့် အခါတွင်လည်း ကျောင်းသူတွေ မဟုတ်သလို၊လမ်းပေါ်က အခြေအနေမဲ့တွေလိုသာ သဘောထားကြသည်။

မှတ်မိသေးသည်။ တစ်နေ့တုန်းက သူ၏ ပဉ္စမတန်း ဆရာမ မစွစံကွန် ကလင်က အခြား ဆရာမ တစ်ယောက်အား ပြောနေသံကို အင်နီ အမှတ်မထင် ကြားလိုက်ရသည်။

‘စာသင်ခန်းထဲမှာ ဒီမိတဆိုး ဖတဆိုး ကလေးတွေကို မြင်ရတာ ကျွန်မ တော့ သိပ်ပြီး စိတ်ဆင်းရဲတာပဲ ဆရာမ၊သူတို့သာ မရှိရင် ကျွန်မတို့ အလုပ်က အများကြီး သက်သာသွားမယ်၊သိလား’ တဲ့။

ကျောင်းတွင် နေ့လယ်စာ စားချိန်ကျတော့လည်း မိဘမဲ့ ကလေးတွေကို ရောဂါဆိုးတွေလို သဘောထားကြသည်။အခြား ကလေးတွေကို ကူးစက်မည်

ကြောက်သည့် သဘောမျိုးဖြင့် သူတို့တစ်တွေကို စားသောက်ဆောင်တွင် ခပ်ဝေးဝေး၌ သီးခြားထား၍ စားသောက်စေသည်။ အစားအသောက်တွေ ကျပြန်တော့လည်း မိဘမဲ့ ကလေးတွေက မရှိဆင်းရဲ ကလေးများအတွက် နယူးယောက်မြို့တော် ပညာရေးဘုတ်အဖွဲ့မှ ထောက်ပံ့သော အပေါစား မုန့်ပဲသွားရည်စာတွေကိုသာ စားကြရသည်။ တခြား တတ်နိုင်သည့် ကလေးတွေကျတော့ သူတို့ မိဘတွေ ကိုယ်တိုင် တကူးတက ချက်ပြုတ်ပေးလိုက်သော၊ ဝယ်ပေးလိုက်သော အကောင်းစား ဆီဦးထောပတ် အစားအစာများ၊ သစ်သီးများနှင့် အဖျော်ရည်များကို စားသောက်ကြသည်။ ပြောင်လက်တောက်ပနေသော သတ္တုဘူးများနှင့် လက်ဆွဲခြင်းများထဲမှ စားစရာတွေ ထုတ်ယူပြီး အခြားကလေးတွေ မြိန်ရေ ရှက်ရေ စားသောက်နေကြတာကို ကြည့်ကာ မိဘမဲ့ကလေးတွေ ခများမှာ သွားရည်ပင် ကျမိကြရှာသည်။

နံနက်ပိုင်းနှင့် မွန်းလွဲပိုင်း အနားပေးချိန်တွင် ကျောင်းနောက်ဘက်မှ ကစားကွင်း၌ ကစားကြပြန်တော့လည်း မိဘမဲ့ ကလေးများအား အခြားကလေးများနှင့် အတူတူ မကစားစေရ။ သူတို့ အုပ်စုနှင့် သူတို့သာ သီးသန့် ကစားကြရ၏။ ကစားပြန်တော့လည်း အခြားကလေးတွေက သူတို့အား အမျိုးမျိုး လာ၍ နှောင့်ယှက်ကြပြန်သည်။ ထိုအခါ မျိုးတွင် အင်နီနှင့် ပက်ပါးတို့က ဦးဆောင်ပြီး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်တတ်ကြ၏။

‘ကဲ....နင်တို့ သတ္တိရှိရင် တို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို လာလုပ်ကြည့်စမ်းပါ။ တို့အားလုံး ဝိုင်းအုံပြီး အမှုန့်ကြိတ်ပစ်လိုက်မယ် သိရဲ့လား’ ဟု အင်နီက ရှေ့တန်းထွက်၍ အမြဲ ရင်ဆိုင်လေ့ရှိသည်။

မိဘမဲ့ ကလေးများသည် ဂေဟာတွင် သူတို့အချင်းချင်း မကြာခဏ ရန်ဖြစ်ကြသော်လည်း ကျောင်းမှာကျတော့ အချင်းချင်း စည်းလုံးသွားပြီး ရန်သူကို စုပေါင်း ကာကွယ်တတ်ကြသည်။ အများအားဖြင့်တော့ အခြားကလေးတွေက အင်နီနှင့် မယှဉ်ရဲကြ။ အင်နီက ယောက်ျားကလေးတွေကိုပင် တစ်ချက်တည်းနှင့် အလဲထိုးနိုင်ကြောင်း သူတို့ သိထားကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်

ရပ်ညွှန်အုပ်စုတိုက်

နောက်ပိုင်းကျတော့ အခြားကလေးတွေက မိဘမဲ့ ကလေးများ၏ ကစားပိုင်းကို လာရောက် နှောင့်ယှက်ခြင်း မပြုရဲကြတော့။

စာဖတ်ခြင်းမှတစ်ပါး အင်နီ၏ အခြား အနှစ်သက်ဆုံး ဝါသနာတစ်ခုမှာ ပထဝီကို စိတ်ဝင်စားခြင်း ဖြစ်၏။ သူက ကမ္ဘာ့နိုင်ငံ အသီးသီးအကြောင်း ဖတ်ရှု လေ့လာခြင်းကို အလွန် သဘောကျသည်။ ထိုဒေသများသည် သူတို့ကျောင်း၊ သူတို့ဂေဟာနှင့် လုံးဝ မတူ။ တစ်မူခြားနားသည်ဟု သူက ယူဆသည်။ အားလုံး အနက် သူအကြိုက်ဆုံး နိုင်ငံကတော့ ဆွစ်ဇာလန် နိုင်ငံ။

ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံတွင် အရှောင်တလက်လက် တောက်နေသော ရေအိုင်ကြီး တွေ ရှိသည်။ အမြဲတမ်း စိမ်းစိုလန်းဆန်းနေသော မြက်ခင်းပြင်ကြီးတွေ ရှိသည်။ ဆီးနှင်းတွေ ဖုံးနေသော တောင်မြင့်ကြီးတွေ ရှိသည်။ သူ့ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့လည်း ဆွစ်ဇာလန်တွင် နေထိုင်ကောင်း နေထိုင်ကြလိမ့်မည်ဟု အင်နီက မကြာခဏ စိတ်ကူးယဉ်မိသည်။ သို့ဆိုလျှင် သူသည် မေမေ ဖေဖေတို့နှင့် အတူ နေထိုင်ရန် မကြာမီတွင် ဆွစ်ဇာလန်သို့ သွားကောင်း သွားရလိမ့်မည်။ သူတို့ အိမ်မှာလည်း သောင်ကမ်းပါးယံတွင် ဆောက်ထားသော နေချင့်စဖွယ် ယာတောအိမ်ကလေး ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူသည် “ဟယ်ဒီ” ဟု ခေါ်သော ဆွစ်ဇာလန်သူကလေး အကြောင်းကို စာအုပ် တစ်အုပ်တွင် ဖတ်ဖူးသည်။ သူ့အဖြစ်သည်လည်း ဟယ်ဒီ ကလေး၏ အဖြစ်နှင့် တူနေကောင်း တူနေလိမ့်မည်ဟု အင်နီ တွေးနေမိလေသည်။

အင်နီသည် ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်ရင်း ဝေးလံသော ဒေသများအကြောင်း ကို စိတ်ကူးယဉ်ယဉ်ဖြင့် တွေးနေရင်းမှ လွန်ခဲ့သောနှစ်က သူ ပဉ္စမတန်း ကျောင်းသူ ဘဝက ကျောင်းတွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ရုတ်တရက် သွား၍ သတိရမိသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်ကား သူ့တစ်သက်တာတွင် ဘယ်တော့မှ မမေ့နိုင် တော့သည့် ဝမ်းနည်းစရာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ရပ်ပင်တည်း။

တစ်သက်တာတွင် ကြေကွဲရဆုံးနေ့

မေလ အစောပိုင်း တနင်္လာနေ့ တစ်ရက်တွင် အင်နီတို့၏ အတန်းပိုင်ဆရာမ မစ္စစ်ကွန်ကလင်သည် စာအုပ်ထူထူကြီးတစ်အုပ်ကို ပိုက်ကာ အခန်းထဲ ဝင်လာ သည်။ ထိုစာအုပ်မှာ စာမျက်နှာ ၃၇၅ မျက်နှာ ပါဝင်ပြီး အလွန်လှပသော ရန်း-မက္ကနယ်လီ “ကမ္ဘာမြေပုံ” စာအုပ်ကြီး ဖြစ်၏။

‘မင်းတို့အားလုံး သိကြတဲ့အတိုင်း ဇွန်လ ၁၃ ရက်နေ့ဆိုရင် စာသင်နှစ် ကုန်ဆုံးတော့မယ်၊ အဲဒီနေ့ဟာ နောက်ဆုံး စာသင်နေ့ပဲ’ မစ္စစ်ကွန်ကလင်က စပြောသည်။ ‘အဲဒီနေ့ မနက်မှာ ပဉ္စမတန်း ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ အားလုံး ပထဝီစာလုံးပေါင်းပြိုင်ပွဲ ပြိုင်ကြရမယ်၊ ပထမရတဲ့ လူကို ဒီစာအုပ်ကြီး ဆုချမယ်၊ အဲဒီပြိုင်ပွဲမှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရဲ့ ၄၈ ပြည်နယ် အားလုံးရဲ့ နာမည်တွေ ကိုရယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီပြည်နယ် အသီးသီးရဲ့ မြို့တော်တွေရဲ့ နာမည်တွေကိုရယ် သတ်ပုံမှန်အောင် စာလုံးပေါင်း ရွတ်ပြကြရမယ်’

မစ္စစ်ကွန်ကလင်က သံမဏိကိုင်း မျက်မှန်ကြီးကို ချွတ်ပြီး ခေတ္တ နားလိုက် သည်။ သူ့ဆံပင်တွေ ဖြူနေပြီ။ မျက်နှာပေါက်ကတော့ ခပ်တည်တည်၊ ခပ်တင်း တင်း။ သူက မျက်မှန်ပြန်တပ်ပြီး ဆက်ပြောသည်။

‘ဥပမာ.... အကွရာစဉ် အလိုက် ပြောရရင် ပထမဆုံးပြည်နယ်ဟာ အလာဘားမား (A-la-b-a-ma, Alabama) ဖြစ်တယ်။ မြို့တော်က မောင်ဂိုမာရီ (M-o-n-t-g-o-m-e-r-y, Montgomery)၊ စာလုံးပေါင်း တစ်လုံးမှားတာနဲ့ ပြိုင်ပွဲက

ထုတ်ပစ်မယ်။နောက်ဆုံး တစ်ယောက်တည်း ကျန်တဲ့အထိ ပြိုင်ကြရမယ်။ အဲဒီ လူဟာ မြေပုံစာအုပ် ချီးမြှင့်ခံရမယ့် လူပဲ’

အင်နီစိတ်ထဲတွင် မြေပုံစာအုပ်ကို လိုချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ် လာ၏။ဤကမ္ဘာမှာ ထိုစာအုပ်ကလွဲပြီး သူ တခြား ဘာမှ မလိုချင်သလောက်ပင် ဖြစ်သည်။ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ သူ့ဆီ ရောက်မလာလျှင် သူ လိုက်ရှာရလိမ့်မည်။ထိုအခါတွင် သူသည် မြေပုံစာအုပ်ကြီးကို ကောင်းကောင်း အသုံးချနိုင်လိမ့်မည်။ထိုစာအုပ်တွင် ပြည်နယ်အားလုံးကိုသာမက တစ်ကမ္ဘာလုံးမှ နိုင်ငံတွေ၊မြို့တော်တွေကိုပါ ရောင်စုံပုံတွေဖြင့် ဝေဝေဆာဆာ ရိုက်နှိပ်ဖော် ပြထားသည်။

ထိုပုံတွေကို ကြည့်ပြီး သူ့အနေဖြင့် သူ့မိဘတွေကို ကမ္ဘာအနှံ့ လိုက်ရှာနိုင် ပေလိမ့်မည်။ထိုမြေပုံစာအုပ်က သူ့အတွက် ဘယ်အတိုင်းအတာအထိ အထောက် အကူ ပြုနိုင်လိမ့်မည်ဟုတော့ သူ့ အတိအကျ မသိ။သို့ပေမယ့် ထူးဆန်းသော တစ်နည်းနည်းဖြင့်တော့ အကူအညီ ပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်၏။

သို့ဖြင့် နောက်ပိုင်း ရက်သတ္တပတ်များတွင် အင်နီသည် လုံးဝ အချိန်မဖြုန်း တော့၊ ပြည်နယ်များနှင့် မြို့တော်များ၏ နာမည်တွေကိုသာ တစ်ချိန်လုံး ရွတ်ဆို ကျက်မှတ် နေတော့သည်။သူက သူတစ်ယောက်တည်း ကျက်ရတာကို အားမရ၊ ထို့ကြောင့် သူ့အခင်ဆုံး သူငယ်ချင်း ကိတ်နှင့်အတူ ပူးပေါင်းပြီး အိပ်ရာမဝင်မီ အားလပ်ချိန်တွင် ကျက်ကြ၏။ကိတ်က ပထဝီစာအုပ်ကိုင်ပြီး မေးသည်။

‘မစ္စစ္စပီပြည်နယ်ကို ပေါင်းပြပါ’

‘M-i-s-s-i-s-s-i-p-p-i, Mississippi’ ဟု အင်နီက ပြန်ဖြေသည်။

‘မြို့တော် နာမည်’

‘မြို့တော်နာမည်က ဂျက်ကဆန်၊J-a-c-k-s-o-n, Jackson’

ဤနည်းအတိုင်း သူတို့နှစ်ယောက် ပြည်နယ် ၄၈ ခုလုံးကို ထပ်ကာ ထပ်ကာ အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ရွတ်ဆိုကျက်မှတ်ကြသည်။

ရာပြည့်စာအုပ်စိုက်

ဂေဟာမှ အခြားကလေးတွေ အားလုံးကပင် အင်နီ ဆုရမှာပဲဟု သေချာ ပေါက် “တစ်” ပေးထားကြ၏။ သို့သော် ပက်ပါးတစ်ယောက်ကတော့ ယင်းသို့ မဟုတ်။ ပြိုင်ပွဲအတွက် အင်နီ စာကျက်တာကို သူက အမြဲတမ်း မနာလို ဝန်တို ဖြစ်နေသည်။

‘ဟေ့...အင်နီ ကောင်စုတ်မ၊ နင်က ညတိုင်း ဒီသတ်ပုံတွေချည်း ကျက် နေတာပဲ။ အဲဒီ သောက်မြေပုံစာအုပ် နင်ရရ ဘယ်သူရရ တို့က သောက်ရေး မလုပ်ပါဘူး’

အင်နီစာကျက်နေတာ မြင်တိုင်း ပက်ပါးက ယင်းသို့လျှင် အမြဲတမ်း ပြောတတ်သည်။ သို့သော် အင်နီကတော့ သူ့ကို လုံးဝ မေ့ထားလိုက်ပြီ။ သူ ဘာပြောပြော မကြားယောင် ဆောင်ကာ ကိုယ့်စာကိုသာကိုယ် ကြိုးစားကျက်မှတ် လေသည်။ အိပ်ရာဝင် မီးပိတ်ပြီး နောက်တွင်လည်း အိပ်ရာပေါ်တွင် လှဲရင်း စိတ်ထဲက အသံတိတ် ကျက်မှတ်နေတတ်သည်။ အထူးသဖြင့် မှတ်ရခက်ခဲသော နာမည်စာလုံးပေါင်းတွေကို အထူးအာရုံစိုက်ပြီး မှတ်သားသည်။ ဥပမာ ဖလော် ရီဒါပြည်နယ်၏ မြို့တော်နာမည်သည် သူ့အဖို့ တော်တော် မှတ်ရခက်နေသည်။

“L” တစ်လုံးတည်း ပါသော Talahasee လား၊ “L” နှစ်လုံးပါသော Tallahasee လား၊ “L” နှစ်လုံးနှင့် “S” နှစ်လုံးပါသော Tallahassee လား ဆိုသည်ကို အတိအကျ မမှတ်မိဘဲ ဖြစ်နေတတ်၏။

ယင်းသို့ ကြိုးစားကျက်မှတ်နေရင်း ဆယ်နာရီလောက် ရောက်တော့ သူ့မျက်တောင်တွေ စင်းလာသည်။ သူ အိပ်ချင်လာပြီ။ ခဏကြာတော့ အိပ်ပျော် သွားတော့၏။

နောက်ဆုံးတွင် စာလုံးပေါင်းသတ်ပုံ ပြိုင်ပွဲနေ့သို့ ရောက်လာသည်။ ထိုနေ့မနက်တွင် အင်နီသည် အခြား မိဘမဲ့ ကလေးများနှင့်အတူ ကျောင်းသို့ ချီတက်လာခဲ့သည်။ သူ့ရင်ထဲတွင်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်ချက်တွေ ပြည့်နေ၏။

‘ငါ စာလုံးမပေါင်းတတ်တဲ့ ပြည်နယ်နဲ့ မြို့ လုံးဝ မရှိပါဘူး’

အင်နီ ကြိုတွက်ထားသည့်အတိုင်းပင် သူနှင့် အကြိတ်အနယ် ပြိုင်ရမည့် အဓိက ပြိုင်ဖက်များမှာ ဖိလစ်ဘစ်ဆယ်ဆိုသူ ယောက်ျားကလေးနှင့် မိုင်တယ် ဗန်ဒင်မီယာဆိုသူ မိန်းကလေးတို့ ဖြစ်နေကြ၏။ ဘစ်ဆယ်က ဖြူရော်ရော် ပျော့ ပျော့ညံ့ညံ့ ရုပ်သွင်နှင့် စာဂျိုပိုးကလေး၊ အတန်းထဲတွင် အတော်ဆုံး။ မိုင်တယ် ကတော့ ရွှေရောင်ဆံပင်၊ မျက်လုံးစိမ်းစိမ်း၊ နှာခေါင်းလန်လန်၊ ရွှေသွားတွေနှင့်။ သူက အချမ်းသာဆုံးဖြစ်သလို မိန်းကလေးတွေ အတန်းထဲတွင်လည်း အတော်ဆုံး။

သူ့အဖေက သွားဆရာဝန်၊ တစ်နှစ်လျှင် ဝင်ငွေ ဒေါ်လာ ၁၂,၀၀၀ ရှိသည်ဟု ပြောကြသည်။ မိုင်တယ်သည် စိန့်မတ်စ်ပလေ့စ်လမ်းပေါ်မှ လေးထပ် တိုက်ကြီးတွင် မိဘများနှင့် အတူနေသည်။ သူ့မှာ ကိုယ်ပိုင်အခန်း၊ ကိုယ်ပိုင်ခုတင် ကြီး ရှိသည်။ ခေါင်မိုးထပ် ကစားခန်းတွင်လည်း ကစားစရာ အရုပ်တွေနှင့် အခြား ပစ္စည်းတွေ စုံနေ၏။ အရုပ်အိမ်ကလေးများအပြင် ပြင်သစ်မှ မှာယူထားသော အဆာသွတ် သိုးရုပ်ကလေးလည်း ရှိသည်။

ပြီးတော့ မိုင်တယ်၏ အဝတ်အစားတွေကလည်း အကောင်းစားတွေ၊ ပဉ္စမရိပ်သာလမ်းရှိ ‘ဘက်စ်’ (Best’s) ကုန်တိုက်မှ သူ့အမေကိုယ်တိုင် ဝယ်ပေး ထားသည်။ သူသည် နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက် ကျတော့လည်း မိဘများနှင့်အတူ “ကိတ်စ်ကော့ဒ်” အပန်းဖြေစခန်းသို့ နှစ်တိုင်း သွားသည်။ သူက မိဘမဲ့ ကလေးများ အား မနောက်ပြောင်ရ၊ မသရော်ရလျှင် မနေနိုင်သော ငါးတန်းကျောင်းသူကလေး များ အုပ်စု၏ ခေါင်းဆောင်လည်း ဖြစ်၏။ အထူးသဖြင့် သူတို့က အင်နီကလေး ကိုပဲ အဓိကထား၍ နောက်ပြောင် ရန်စ တတ်ကြသည်။

တစ်ကျောင်းလုံးတွင် နောက်ဆုံး နာမည်တစ်လုံး မရှိသော မိန်းကလေး ဆိုရင် အင်နီကလေး တစ်ယောက်သာ ရှိတော့ ထိုအချက်သည်ပင်လျှင် သူတို့ အတွက် နောက်စရာ အဓိက အကွက်ကြီး ဖြစ်နေ၏။ အခြား ဘဝတူ မိဘမဲ့ မိန်းကလေးများဖြစ်သော ပက်ပါး၊ မော်လီနှင့် ဒပ်ဖီတို့မှာပင် နောက်ဆုံးနာမည်တွေ

ရပြန်တာပဲ။

ရှိကြသည်။ သို့သော် အင်နီကလေးအား စွန့်ပစ်ထားခဲ့သော စာထဲတွင်တော့ နောက်ဆုံးနာမည်ကို ဖော်ပြမထား။

ထို့အတွက် အင်နီကလေးမှာ အများကြီး အရှက်ကွဲရသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို ဂေဟာမှာရော၊ ကျောင်းမှာပါ “အင်နီ မိဘမဲ့”၊ “မိဘမဲ့ အင်နီ” ဟု နှိမ်၍ ခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်၏။ သူတို့ မူကြိုတန်း တက်ကြစဉ်ကပင် အခြားမိန်းကလေးတွေက အင်နီလေးကို စတင် နောက်ပြောင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က သူတို့ဆရာမက မစွနစ်စစ်။ အင်နီတွင် နောက်ဆုံးနာမည် မရှိတာကို စတင် ပြောင်သူကတော့ မိုင်တယ် ဗန်ဒင်မိယာ။

‘ဟေ့-ဟေ့-ဟိုမှာ-ဟိုမှာ အင်နီမိဘမဲ့ လာနေပြီ၊ မိဘမရှိတဲ့ အင်နီ၊ အင်နီမိဘမဲ့-ခစ်-ခစ်-ခစ်’

မိုင်တယ်က သူ့အပေါင်းအသင်းတွေနှင့်အတူ တခစ်ခစ် ရယ်ရင်း အင်နီကလေးကို လက်ညှိုး တင်ခေါက်ခေါက်ဖြင့် စသည်။ အင်နီက သူ့နောက် အတင်းလိုက်တော့ မိုင်တယ်က ငိုပြီး ဆရာမနစ်စိထံ ဝင်ပြေးသည်။

‘ဆရာမ-ဆရာမ-အင်နီမိဘမဲ့က ကျွန်မကို အတင်းလိုက် ရိုက်နေပါတယ်....ဆရာမ’

မကြာခဏ မဟုတ်ပေမယ့် သည်လိုဖြစ်တိုင်း အမြဲတမ်း ခံရသူကတော့ အင်နီကလေးသာ ဖြစ်သည်။ ဆရာမက အင်နီကို ကျောင်းအုပ်ကြီးရုံးခန်းသို့ တန်းပို့လိုက်တော့သည်။ ထိုအခါ အင်နီက မိုင်တယ်အား ‘အကြမ်းဖက်မှု’ ဖြင့် အိမ်စာတွေကို သူများထက် အများကြီးပို၍ ကျောင်းအုပ်ကြီးက ပေးတတ်သည်။ မိုင်တယ်က ကွယ်ရာတွင် အင်နီအား အမြဲတမ်း ဒုက္ခပေးတတ်ပေမယ့် ဆရာမတွေ ရှေ့ကျတော့ မခုတ်တတ်သည့် ကြောင်လို ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နေတတ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ဆရာမများ၏ ‘အချစ်တော်’ ကလေး ဖြစ်လာပြီး နှစ်တိုင်း အမှတ်ကောင်းကောင်းဖြင့် စာမေးပွဲတွေ အောင်နေတော့သည်။

‘တကယ်လို့ စာလုံးပေါင်း ပြိုင်ပွဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်ကို ငါရုံးခဲ့ရင်

ဘုရားသခင် ကျေးဇူးတော်ကြောင့် အဲဒီလူဟာ မိုင်တယ်တော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့ ဘုရား'

အင်နီက ကြိတ်ပြီး ဆုတောင်းမိ၏။

သို့သော်လည်း ပြိုင်ပွဲမှာ သူ့မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်လာသည်။

'မစ်စူရီ'(Missouri)လို ပြည်နယ်များနှင့် 'စကရာမင်တို'(Sacramento)လို မြို့တော်များ၏ စာလုံးပေါင်းများကို ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ဖြင့် ရမ်းတုတ်ဖြန်းတုတ် ကြသော ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများအား ပြိုင်ပွဲမှ ချက်ချင်း ပယ်ထုတ်ပစ်လိုက်သည်။ သို့ဖြင့် မိနစ်အနည်းငယ်အတွင်း အသားတင် ငါးယောက်သာ ကျန်တော့သည်။ သူတို့ကတော့ တွမ်မီ ဝါးဘရစ်၊ မာဂရက် မက်မာနစ်၊ ဖိလစ် ဘစ်ဆယ်၊ မိုင်တယ်နှင့် အင်နီ....။

တတိယ အလှည့်တွင် ဖရန်ဖွတ်(Frankfort)နှင့် ကင်တပ်ကီ(Kentucky) တို့ကို မပေါင်းတတ်၍ တွမ်မီ ထွက်ရ၏။ ထို့နောက် နယူးဟမ်းရှိုင်းယား ပြည်နယ်၏ မြို့တော် 'ကွန်ကော့ဒ်'(Concord)မှာမည်ကို မေ့နေ၍ မာဂရက် ထွက်သွားပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဖိလစ်၊ မိုင်တယ်နှင့် အင်နီတို့ သုံးယောက်သာ ကျန်တော့သည်။ သူတို့က စာလုံး အပေါင်းရ အလွန်ခက်သော 'မစ္စစ္စပီ'(Mississippi) လို ပြည်နယ်များနှင့် 'အင်နာပိုလစ်'(Annapolis) လို မြို့တော်များကို သတ်ပုံ စာလုံးပေါင်း မမှားဘဲ မှန်ကန်စွာ ပေါင်းနိုင်ကြသည်။ သို့သော်လည်း 'မောင့်ပဲလျား'(Mountpelier)နှင့် 'ဗားမောင့်'(Vermont) တို့ကို မပေါင်းတတ်၍ ဖိလစ် ထွက်ရ၏။ နောက်ဆုံးပိတ်တွင် မိုင်တယ်နှင့် အင်နီတို့ နှစ်ယောက်သာ ကျန်နေတော့သည်။ အင်နီသည် စိတ်လှုပ်ရှားပြီး ရင်တွေ တုန်နေသည်။ သူသည် လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို အတင်းဆုပ်ရင်း စိတ်ကို မနည်းထိန်းနေရ၏။

မိုင်တယ်နှင့် အင်နီတို့ နှစ်ယောက် အတန်းရှေ့တွင် ရပ်နေကြစဉ် ဆရာမ ကွန်ကလင်က သူ့ရှေ့တွင် ပထဝီစာအုပ်ချ၍ စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ နာမည်တွေကို အသံကျာကျာဖြင့် ခေါ်ပေးနေသည်။

ရပြန်တာအုပ်တိုက်

အင်နီအား 'မင်နီဆိုတာ' (Minnesota)နှင့် 'မက်ဆားချူးဆက်' (Massachusetts) တို့ကို ပေါင်းခိုင်းသည်။ မိုင်တယ်ကိုကျတော့ 'တက္ကဆက်' (Texas)နှင့် 'အိုဟိုင်ယို' (Ohio)တို့ကို ပေါင်းခိုင်းသည်။ အင်နီက သူ့အား ခက်တာတွေကိုမှ တမင် ရွေးပေးသည်ဟု တွေးမိသည်။

သို့သော်လည်း နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ယောက်မှ မမှားဘဲ ရှေ့ရှေ့ရှုရှုနှင့် အောင်မြင်သွားကြသည်။ အခြေအနေမှာ သရေကျပြီး ပွဲပြီးသွားတော့မည့်ပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

ထို့နောက် မိုင်တယ်အား 'ဖလော်ရီဒါ' (Florida) ပြည်နယ်ကို ပေါင်းခိုင်းသည်။

'ဖလော်ရီဒါ--F-l-o-r-i-d-a, Florida' သူက အနိုင်ရတော့မယ် ဟူသော ယုံကြည်ချက် အပြည့်ဖြင့် ဂီတသံပါပါနှင့် ပြတ်ပြတ်သားသား ရွတ်ပြလိုက်၏။ 'ပြီးတော့....ဖလော်ရီဒါပြည်နယ်ရဲ့ မြို့တော်က တလာဟာဆီး....T-a-l-l-a-h-a-s-e-e, Tallahasee'

ဒေါသကြောင့် ဆရာမ မစွစ်ကွန်ကလင်၏ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရုတ်တရက် ရဲရဲနီသွားသည်။ အလွန်တော်သော၊ အလွန်ချမ်းသာသော မိုင်တယ်က တလာဟာဆီး မြို့တော်ကို စာလုံးတစ်လုံး မှားပေါင်းသွားပြီ။ သူ ဘယ်လိုမှ မကယ်နိုင်တော့။

'စိတ်မကောင်းပါဘူး....မိုင်တယ်၊ မင်းပေါင်းတာ တစ်လုံးမှားသွားပြီ' ဆရာမက အံကြိတ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ 'အဲဒီတော့ မင်း ပြိုင်ပွဲက ထွက်ရပြီ၊ ကိုယ့်နေရာကိုယ် သွားထိုင်ပါ'

မိုင်တယ်က ဆရာမ မျက်နှာကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ဒေါသတွေ လှံထွက်လာသည်။

'ဒါ မတရားဘူး၊ လုံးဝ မတရားဘူး၊ အင်နီအတွက် တမင်လုပ်ပေးတာ၊ မကျေနပ်ဘူး၊ မကျေနပ်ဘူး'

မိုင်တယ်က သံကုန်အော်၍ ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့ထိုင်ခုံဆီသို့ တရားရှူးနှင့် လျှောက်လာပြီး ကုလားထိုင်ကို ပစ်ကန်ပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့နေရာတွင် ထိုင်ချလိုက်၏။

ယခုအခါ အတန်းရှေ့တွင် အင်နီ တစ်ယောက်တည်းသာ ရပ်လျက်ရှိ တော့သည်။ ဝမ်းသာစိတ်ကြောင့် သူ့ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေ၏။

“ဒါဆိုရင် ကျွန်မ နိုင်ပြီပေါ့”

သူက ဆရာမအား မေးလိုက်သည်။

‘ဟင့်အင်း.....မင်း မနိုင်သေးဘူး၊ ခုနက မိုင်တယ် မပေါင်းတတ်တဲ့ မြို့တော်နာမည်ကို ပေါင်းပြနိုင်မှ မင်းကို အနိုင်ပေးမယ်’

မစွစ်ကွန်ကလင်က ခပ်ဆိုင်းဆိုင်း လုပ်နေပြီးတော့မှ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ တကယ်တော့ သူက မိုင်တယ်နှင့် အင်နီတို့နှစ်ယောက် သရေပွဲ ဖြစ် သွားအောင် ပြိုင်ပွဲစည်းကမ်းကို တမင် ဖောက်ဖျက်ပြီး ချက်ချင်း အပြောင်းအလဲ လုပ်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

‘ပေါင်းပါ တလာဟာဆီးကို ပေါင်းပြပါ’

အင်နီသည် မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်ထားလိုက်၏။ သူ့ ပထဝီစာအုပ်ကို မြင်ယောင်လာအောင် တွေးကြည့်သည်။ ပထဝီစာအုပ်ထဲတွင် တလာဟာ ဆီးမြို့တော် နာမည်ကို ဘယ်လို စာလုံးပေါင်းသလဲဆိုတာ ကြိုးစားပြီး ပြန်တွေး ကြည့်သည်။ သူ့အဖို့ အားလုံးထက် အခက်အခက်ခဲဆုံးမြို့ပင် ဖြစ်သည်။ သူက အသံထွက်၍ ရွတ်လိုက်၏။

‘တလာဟာဆီး-စာလုံးပေါင်းက T-a-l-l-a-h-a-တ-လာ-ဟ.....’ သူ ခေတ္တ ရပ်လိုက်သည်။ အသက် တစ်ချက် ရှုထုတ်လိုက်ပြီးတော့မှ ‘s-s-e-eဆီး- Tallahassee’

ဆရာမ မစွစ် ကွန်ကလင်သည် အင်နီအား မွဲခြောက်ခြောက်မျက်လုံး ပြာကြီးများဖြင့် စိုက်ကြည့်ရင်း ဒေါသသံနှင့် တစ်လုံးချင်း ပြောလိုက်၏။

‘မှန်....တယ်’

အင်နီကလေးက အားရပါးရ ပြုံးလိုက်သည်။ ဤသည်မှာ သူ့တစ်သက် တာတွင် ပထမဆုံးအကြိမ် အောင်ပွဲခံရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ၏ အောင်မြင်မှုအတွက် မိဘမဲ့ကလေးတွေ တစ်တန်းလုံး လက်ခုပ်ဩဘာပေး၍ ချီးကျူးလိုက်ကြသည်။ သူ့ကို တစ်သက်လုံး မုန်းလာကြသော ပက်ပါးနှင့် ဒပ်ဖီတို့ကပင် ရောယောင်ပြီး လက်ခုပ်တီးနေကြ၏။

‘အားလုံး တိတ်စမ်း’

ဆရာမက ဟောကလို့က်သည်။

‘ဒါဆို အခု ကျွန်မ ဆုစာအုပ် ရတော့မှာလား....ဆရာမ’

အင်နီက အားတက်သရော မေးလိုက်၏။

‘မရသေးဘူး၊ ဆုကို နှစ်ပတ်လည် ကျောင်းစည်းဝေးပွဲကျတော့မှ ပေးမယ်။ ကဲ....မင်း ကိုယ့်နေရာ ပြန်သွားတော့’

အင်နီက နောက်တန်းမှ သူ့နေရာသို့ ပြုံးမျက်နှာဖြင့် ပြန်လျှောက်လာ သည်။ မိုင်တယ် ဘေးနားမှ ဖြတ်လာတော့ မိုင်တယ်က....

‘မိဘမဲ့ ကောင်စုတ်မ....ကံစွပ်ပြီး နိုင်သွားတာ’ဟု လိုက်ပြီး “ကလော်” လိုက်သေးသည်။

သို့သော် အင်နီကတော့ မိုင်တယ် ဘာပြောလိုက်မှန်းပင် သတိ မထားမိ။ သူက “ရန်း-မက္ကနယ်လီ ကမ္ဘာမြေပုံ” စာအုပ်ကြီးကို အနိုင်ရခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း ကျောင်းစည်းဝေး ခန်းမဆောင်၌ ကျင်းပသော နှစ်ပတ်လည် ကျောင်းစည်းဝေးပွဲသို့ ကျောင်းသားမိဘများကိုလည်း အမြဲတမ်း ဖိတ်သည်။ ဂုဏ်ထူးရသော ကျောင်းသူကျောင်းသားများအား ထိုစည်းဝေးပွဲ၌ ဆုများ ချီးမြှင့် သည်။ ယခုနှစ် နှစ်ပတ်လည်ပွဲတွင် ထိုင်ခုံတွေအားလုံး လူပြည့်နေ၏။ ရှေ့ဆုံး ခုံတန်းတွင် မိုင်တယ်ဗန်ဒင်မိယာ၏ အဖေနှင့် အမေတို့က မျက်နှာတင်းတင်းဖြင့် အခန့်သား ထိုင်နေကြသည်။

စင်မြင့်ပေါ်မှာတော့ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး မစ္စတာ ဒရင်နန် ဦးဆောင်ကာ နိုင်ငံတော်အလံကို အားလုံး မတ်တတ်ရပ်၍ အလေးပြုကြသည်။ ဆဋ္ဌမတန်း ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများက ‘လှပသော အမေရိက’ ဟူသော နိုင်ငံတော် သီချင်းကို သံပြိုင်သီဆိုကြသည်။ ထို့နောက် ဆုချီးမြှင့်ပွဲ စသည်။

တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဆုတက်ယူကြသည်။ အင်နီမှာ သူ့အလှည့် ဘယ်တော့ ရောက်ပါ့မလဲဟု တွေးရင်း ရင်ခုန်မြန်နေသည်။ အမြန်နှုန်းသည် တစ်စက္ကန့်တွင် မိုင်ပေါင်း တစ်သန်းလောက်ပင် ရှိပေလိမ့်မည်။ စာအုပ်များ၊ ဆုလက်မှတ်များနှင့် ဆုတံဆိပ်များကို အကြိမ်တစ်ဒါဇင်ကျော် ပေးပြီးသောအခါ ပဉ္စမတန်း ပထဝီ စာလုံးပေါင်းသတ်ပုံ ပြိုင်ပွဲ ဆုချီးမြှင့်ရန် ကျောင်းအုပ်ကြီးက အတန်းပိုင်ဆရာမ မစ္စစ်ကွန်ကလင်ကို ခေါ်လိုက်၏။

မစ္စစ်ကွန်ကလင်သည် စင်မြင့်ပေါ်သို့ ပျာပျာသလဲ တက်လာပြီး စကား ပြောခဲ့နောက်တွင် ရပ်လိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲမှ ရန်း-မက္ကနယ်လီ မြေပုံစာအုပ် ကြီးက အရောင်တလက်လက် ထွက်နေသည်ဟု အင်နီက တွေးလိုက်မိသည်။

‘ပဉ္စမတန်း ပထဝီ စာလုံးပေါင်းသတ်ပုံ ပြိုင်ပွဲမှာ အနိုင် ရရှိသူကတော့....’

ဆရာမက ဟန်ပါပါ အသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ....

‘သူ့ရဲ့ ထူးချွန်အောင်မြင်မှုအတွက် သိပ်ပြီးလှပတဲ့ ဒီ ရန်း-မက္ကနယ်လီ မြေပုံစာအုပ်ကြီးကို ချီးမြှင့်ခြင်း ခံရတဲ့.... မိုင်တယ် ဗန်ဒင်မီယာပဲ ဖြစ်ပါတယ် ရှင်’

အင်နီသည် မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် မင်တက်မိကာ ကြက်သေ သေနေ၏။ သူ့ဝမ်းဗိုက်ကို တအား ဆောင့်ကန် ခံရသလို ခံစားလိုက်ရ၏။

ကျောင်းသားမိဘတွေက လက်ခုပ် တဖြောင်းဖြောင်း တီးနေကြစဉ်တွင် မိုင်တယ် ဗန်ဒင်မီယာသည် သူ့ထိုင်ခုံမှ ထကာ စင်မြင့်ပေါ်သို့ ဖြည်းဖြည်းသာသာ တက်လာ၏။ ဤတွင် ပက်ပါးက ခန်းမဆောင် အလယ်မှ ပြွန်းစားကြီး ဟုန်းခနဲ ထရပ်ပြီး အော်ပြောလိုက်သည်။

ရပြန်စာအုပ်စိုက်

‘ဒီလိုလုပ်တာ လုံးဝ မတရားဘူး၊ စာလုံးပေါင်း ပြိုင်ပွဲမှာ အနိုင်ရတာ မိုင်တယ် မဟုတ်ဘူး၊ အင်နီ ရတာ၊ အင်နီပဲ ရတာ’

‘ဒီကောင်မလေး တိတ်တိတ်နေစမ်း’

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက ဟောက်လိုက်၏။ ဆရာမနှစ်ယောက်က ပက်ပါးအား လည်ဂုတ်ဆွဲကာ အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်သွားကြသည်။ ပက်ပါးက ဒရွတ် တိုက်ပါသွားရင်း အော်ပြောသွားသေး၏။

‘မတရားဘူး၊ လုံးဝ မတရားဘူး’

အင်နီသည် တံတွေး မျိုချရင်း၊ အကြိတ်ရင်းဖြင့် အပေါ်သို့ မျက်နှာမော့ကာ ငြိမ်၍ ထိုင်နေ၏။ သူ ငိုချလိုက်ချင်ပေမယ့် လုံးဝ မငိုရဲသူ မျက်ရည်သွယ်သွယ်ကျပြီး ငိုနေလျှင် ဆရာမ မစွစ်ကွန်ကလင်နှင့် မိုင်တယ်တို့က အားရဝမ်းသာ ဖြစ်ကြမည်ကို သူ လုံးဝ မခံနိုင်။

မိုင်တယ်သည် ဆု စာအုပ်ကြီးကို ပိုက်ကာ စင်မြင့်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်း လာသည်။ ထို့နောက် သူ့မိဘများဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်သွားပြီး ဖက်ရမ်းနမ်းရွတ်လိုက်သည်။ အင်နီအဖို့တော့ ရင်နှစ်ခြမ်း ဗြန်းဗြန်း ကွဲထွက် သွားတော့မည်လားဟုပင် ခံစားမိရတော့သည်။

*

ကျောင်း ဆုနှင်းသဘင်ပွဲ ပြီးဆုံးသွားသောအခါ အင်နီသည် ခန်းမဆောင်ဝင်ဝမှ ရေပန်းအနီး၌ ရပ်နေသော ဆရာမ မစွစ်ကွန်ကလင်ဆီသို့ လျှောက်လာသည်။

‘ဆရာမ.....လုံးဝ မတရားဘူး၊ စာလုံးပေါင်း ပြိုင်ပွဲမှာ ကျွန်မပဲ အနိုင်ရတာ ဆရာမ အသိပါ၊ ဒီတော့ ဆုကိုလည်း ကျွန်မပဲ ရသင့်ပါတယ်’

အင်နီက ဒေါသထွက်နေလျှင် ဘယ်တော့မှ မငိုတတ်။ ဆရာမက အင်နီ အား အေးအေးစက်စက် မျက်နှာဖြင့် ကြည့်ကာ

‘အခုလို မိစုံဖစုံ တက်ရောက်တဲ့ ပွဲမျိုးမှာ မိဘမရှိတဲ့ လူတွေကို ဆု မချီးမြှင့်ဘူး’

ဟု ပြောပြီးနောက် ဆတ်ခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ထို့နောက် သူ့ မိဘများနှင့်အတူ မိုင်တယ် လျှောက်လာသည်။ ဆုရသော စာအုပ်ကြီးကိုတော့ ချိုင်းကြားတွင် ညှပ်လိုက်သည်။ သူက အင်နီဘက်သို့ လှည့်ရင်း

‘ဟေး.....ဟေး.....ရှက်ပါတယ်၊ ရှက်ပါတယ်’ ဟု ပြောကာ လျှာထုတ် ပြသွားသည်။ သို့ပေမယ့် အင်နီကတော့ ဘာမှ ပြန်မပြောလိုက်တော့။

သူ ပြိုင်ပွဲ ဆုမရသော ထိုနေ့ကို သူ့ တစ်သက်တာတွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲ ရဆုံး နေ့အဖြစ် နောင်အခါ အင်နီက ပြန်လည် သတိရမိ၏။ သို့သော် သူ့ဘဝတွင် အခြားသော ဝမ်းနည်းစရာ အကောင်းဆုံး နေ့တွေလည်း အများကြီးပါပေ။

ယခုအခါ အင်နီသည် ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်ကာ ကုန်လွန်ခဲ့သော ခရစ္စ မတ်နေ့ အကြောင်းကို ပြန်တွေးနေမိသည်။ ခရစ္စမတ် မတိုင်မီ ရက်အနည်းငယ် ခန့်က မော်လီကလေးသည် ဂေဟာမူး မစ္စဟန်နီဂန်အနားသို့ ဝံ့ဝံ့စားစား ချဉ်း ကပ်သွားပြီး မေးသည်။

‘ဆရာမကြီး.....ခရစ္စမတ်ဘိုးဘိုးကြီး စန်တာကလော့ ဆိုတာ တကယ် ရှိသလား.....ဟင်’

မစ္စဟန်နီဂန်က မော်လီကလေးအား မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ခေတ္တ စိုက် ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့မှ ပြုံးပြီး ညင်သာစွာဖြင့်

‘အေး.....ဟုတ်တယ်.....သမီးလေးရဲ့၊ စန်တာကလော့ ဘိုးဘိုးကြီးဆိုတာ တကယ်ရှိတာပေါ့’

မော်လီကလေး၏ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးတွင် ပျော်ရွှင်ပြုံးများဖြင့် ဖုံးလွှမ်း သွားသည်။

ထို့နောက် မစ္စဟန်နီဂန်က မျက်နှာကြော တင်းတင်းဖြင့် ဟက်ခနဲ တစ်ချက် ရယ်လိုက်ပြီးတော့မှ.....

‘ဒါပေမယ့်.....ညည်းတို့လို အနပ်စုတ် ကုပ်စုတ် မိဘမဲ့ ကလေးတွေ ဆီကိုတော့ ဘိုးဘိုးကြီးက မလာဘူးဟေ့’

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

‘အို....ဒီလိုဆို ဒီနှစ် ခရစ္စမတ်မှာ သမီးတို့ ဘာလက်ဆောင်တွေ ရကြ
မှာလဲ....ဟင်’

‘ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်က ညည်းတို့ ဘာရသလဲ’

‘ဘာမှ မရပါဘူး’

‘အေး....ဒီတော့ ဒီနှစ်လည်း အဲဒါပဲ ရမှာပေါ့’

ဟုတ်ပါသည်။သည်နှစ် ခရစ္စမတ်တွင် ဂေဟာမှ မိဘမဲ့ ကလေးများအား
ဂေဟာက ဘာလက်ဆောင်မှ မပေးပါ။သို့သော်လည်း သူတို့ အချင်းချင်းတော့
အပြန်အလှန် လက်ဆောင် ကမ်းကြ၏။

ဥပမာ....ခရစ္စမတ်နေ့ နံနက်တွင် အင်နီက ကိတ်အား လက်ဆောင်တစ်ခု
ပေးသည်။သူကိုယ်တိုင် ပုံဖော်ပြုလုပ်ထားသော ခရစ္စမတ် နတ်တမန်ပုံသဏ္ဍာန်
အဝတ်လှမ်းသံချိတ် ဖြစ်သည်။ပက်ပါးကလည်း မော်လီအား အိတ်ဆောင်
ခေါင်းဘီးကလေး တစ်ချောင်း ပေးသည်။

‘ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မမရယ်၊သိပ်လှတဲ့ ဘီးကုပ်ကလေးပဲ၊ဒါပေမယ့်
အသွားနှစ်ချောင်းတော့ မပါဘူး....နော်’

မော်လီက ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့် ပြောသည်။

‘ဟေ့....ဟေ့....အဲဒီဘီး ပြစမ်း၊အဲဒါ ငါ့ဘီးဟေ့....ငါ့ဘီး’ဟု ဒပ်ဖီက
လှမ်းတောင်းသည်။‘ပက်ပါး....နင် တော်တော် ယုတ်မာတဲ့ကောင်မ....ဒါ ငါ့ဘီး၊
နင် “တို” ထားတယ်ပေါ့လေ’

‘ဟေ့....နင့်သောက်ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်းပါ၊ငါ ဘာမှ မသိဘူး’ဟု
ပက်ပါးက ပြန်အော်သည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ နှစ်ယောက်သား ဆံပင်ဆွဲပြီး လုံးထွေးသတ်ပုတ်ကြ
လေတော့သည်။သို့နှင့် မော်လီက ခေါင်းဘီးကို ဒပ်ဖီအား ပြန်ပေးလိုက်သည်။
သို့သော် ဒပ်ဖီက ပခုံးတွန့်လိုက်ပြီး....

‘နေပါစေ၊ ငါ မယူတော့ဘူး၊အဲဒါ နင့်အတွက် ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်ပဲ၊
ငါနဲ့....ပြီးတော့....ပြီးတော့ ပက်ပါးတို့ရဲ့ လက်ဆောင်ပေါ့’

ဤသို့လျှင် ခရစ္စမတ် သစ်ပင်နှင့် စတိုးဆိုင်မှ ဝယ်သော လက်ဆောင်
ပစ္စည်းတွေ မပါဘဲနှင့်၊ခရစ္စမတ်ဘိုးဘိုးကြီး မလာရောက်ဘဲနှင့်ပင် သည်တစ်နှစ်
အဖို့ ခရစ္စမတ်ပွဲတော်ကြီး ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြန်လေ၏။

အင်နီသည် ပြတင်းပေါက်တွင် တစ်ညလုံး ရပ်နေခဲ့ကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ သတိ
ထားမိ၏။ဆီးနှင်းတွေကလည်း ဆက်တိုက် ကျနေကြသည်။စိန့်မတ်ခ်ပလေ့စ်
လမ်းမကြီးပေါ်မှ မိုးကောင်းကင်တွင် လင်းရောင်ခြည် ပျော့ပျော့ကလေး ပေါ်ထွက်
လာသည်။

ထိုနေ့သည် ၁၉၃၃ ခုနှစ်၏ နှစ်သစ်နေ့၊နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ ဖြစ်၏။
မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် ခညောင်းသော အနာဂတ်ကာလကို လူတိုင်း လူတိုင်းက
မျှော်မှန်းတောင့်တကြသော နေ့လည်း ဖြစ်၏။သို့ပေမယ့် အင်နီကလေးမှာတော့
ဘာမှ မျှော်မှန်း တောင့်တစရာ မရှိ။သူ့အဖို့ ဂေဟာမူ့ မစ္စဟန်နီဂန်၏ “သံမဏိ
လက်သီး”အောက်တွင် နေ့တစ်ခုစီ စိတ်မချမ်းသာဖွယ် ဘဝဖြင့် ဆက်လက်
စခန်းသွားရန်သာ ရှိတော့သည်။

အင်နီ အသက် ၁၆ နှစ် ပြည့်သောနေ့မှာတော့ လူ့လောကကြီးထဲ ဝင်
ရောက်ကာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ထိန်းကျောင်းရန် ဂေဟာမှ ထွက်ခွင့်ရမည် ဖြစ်သည်။

သူ ၁၆ နှစ်ပြည့်ရန် နောက်ထပ် ငါးနှစ်ကြီးများတောင် စောင့်ရပေ
ဦးမည်။ဤဂေဟာတွင် နောက်ထပ် ငါးနှစ်တိတိ နေနေရဦးမည်။

ဤတွင် တစ်ခါတုန်းက ပက်ပါး ပြောခဲ့ဖူးသောစကားကို အင်နီ
ရုတ်တရက် သတိရမိ၏။ပက်ပါး ပြောခဲ့တာက

‘ဟေ့....ကောင်မ၊မဖြစ်နိုင်တာတွေကို စိတ်ကူး ယဉ်မနေစမ်းပါနဲ့၊
နှင့်အဖေ အမေတွေက နင့်ဆီ ဘယ်တော့မှ မလာတော့ဘူး....သိရဲ့လား’တဲ့။

ဟုတ်ပါသည်။ပက်ပါးပြောတာ တကယ်လည်း မှန်နေပြီ။ရက်တွေ၊
လတွေ၊ နှစ်ကာလတွေ သည်လောက်ကြီး ကြာတာတောင်မှ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့

လုံးဝ ပေါ်မလာသည့်အပြင် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာတောင် သတင်းပလင်း
အစအနကလေးပင် မရခဲ့ပါချေ။သည်အတိုင်းဆိုလျှင် ဖေဖေနှင့် မေမေတို့
လာရောက်ဖို့ ဆိုတာကိုတော့ လုံးဝ မျှော်လင့်စရာ မရှိတော့၊လုံးဝ မျှော်လင့်စရာ
မရှိတော့။

သည်တော့ သူ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ လုပ်စရာက တစ်ခုပဲ
ရှိတော့သည်။ သူ့ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ကို ကိုယ်တိုင် လိုက်ရှာရုံပဲ ရှိတော့သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ဒါ အကောင်းဆုံးပဲ၊သူတို့ကို ငါကိုယ်တိုင် ထွက်ရှာမယ်၊ငါ
ဒီနေရာက ထွက်ပြေးမယ်....ထွက်ပြေးမယ်’

[၄]
ကျွတ်ပြီ လွတ်ပြီ

အင်နီသည် ပြတင်းပေါက်မှ ပြန်လှည့်ကာ သူ့ ခုတင်ဆီသို့ ခြေကို ဖော့နင်းပြီး လျှောက်လာခဲ့သည်။ အရုဏ်ဦး အလင်းရောင် မှန်ဝါးဝါးအောက်တွင် ညအိပ် ဝတ်ရုံကို ကပျာကယာ ပြန်ချွတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူ နွေးနိုင်သမျှ နွေးအောင် ရှိသမျှ အဝတ်အစားကလေးတွေကို ထပ်ဝတ်သည်။ မိဘမဲ့ဂေဟာ အပြင်ဘက်မှာက အရိုးကွဲမတတ် အအေးဓာတ်က သူ့ကို စောင့်ကြိုနေသည် မဟုတ်လား။

တကယ်တော့ အင်နီမှာ ဆောင်းတွင်းဝတ် ကုတ်အင်္ကျီ မရှိ၊ အနွေးထည် ဆို၍ သူ နေ့တိုင်း ကျောင်းသို့ ဝတ်သွားသော နီညိုရောင် သိုးမွေးဆွယ်တာ အစုတ်ကလေး တစ်ထည်သာ ရှိ၏။

သူသည် သံဇကာခြင်းတောင်းကို ခုတင်အောက်မှယူကာ သူ့ပစ္စည်း ကလေးတွေကို ကမန်းကတန်း ထည့်သည်။ သူ့ပစ္စည်းတွေကလည်း များများ စားစားတော့ မဟုတ်၊ အတွင်းခံ အဝတ်အစား အချို့ရယ်၊ ခြေအိတ်ရယ်၊ အပိုဝတ်စုံ တစ်စုံရယ်လောက်ပဲ ဖြစ်၏။

လော့ကက် ဆွဲကြိုးကလေးနှင့် သူ့မိဘများ ရေးထားခဲ့သော စာကလေး ပါ မပါ သေသေချာချာ စစ်ဆေးကြည့်သည်။ ထို့နောက် ခြင်းတောင်းကို ကောက်ဆွဲ ကာ လှည့်ထွက်လိုက်သည်။ ကံဆိုးချင်တော့ သူ့က စိတ်စောနေသောကြောင့် ခြင်းတောင်းနှင့် ခုတင်သံတိုင် တိုက်မိပြီး အသံမြည်သွား၏။ ထိုအသံကြောင့် သူ့ခုတင်အနီးရှိ ခုတင်များမှ မိန်းကလေးတွေ လန့်နိုးလာကြသည်။

‘အလို....ဒါက ဘာသဘောလဲ’

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ပက်ပါးက မေးလိုက်သည်။

‘မမအင်နီ....ဘာလုပ်မလို့လဲ....ဟင်’

ကိတ်ကလည်း မေးပြန်၏။

‘ထွက်ပြေးမလို့’

အင်နီက ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘အို....ဘုရား....ဘုရား....ဒုက္ခပါပဲ’

တက်စီက ညည်းတွားလိုက်သည်။

‘ငါ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ ဒီကို ဘယ်တော့မှ လာမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်၊ဒါကြောင့် သူတို့ကို ငါလိုက်ရှာမလို့’

သူက ခြင်းတောင်းကြီးဆွဲပြီး ထွက်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။ သို့သော် ဂျူလိုင်စကားကြောင့် သူ့ခြေထောက်များ တုံ့ရပ်သွားကြသည်။

‘ဟေ့....အင်နီ၊နင် ရူးနေပြီလား၊နင် ထွက်ပြေးလို့ ရမတဲ့လား၊ဆရာမကြီး က နင့်ကို လိုက်ဖမ်းမှာပေါ့’

‘ဖမ်းရုံ ဘယ်နေမလဲ၊ကြောကွဲအောင် ရိုက်လိမ့်မယ်’

တက်စီက ပြောသည်။

‘ရိုက်ပါစေ၊ငါ ဂရုမစိုက်ပါဘူး၊ထွက်ကို ပြေးမယ်၊အခုပဲ ပြေးမယ်၊ နင်တို့ က ငါ့အတွက်သာ ဆုတောင်းပေးကြပါ’

ပက်ပါးက မျက်နှာ ပုပ်သိုးသိုးဖြင့် ခေါင်းတရမ်းရမ်း လုပ်နေသည်။ တခြား မိန်းကလေးတွေက ဆုတောင်းကြသည်။

‘မမအင်နီ ကံကောင်းပါစေ’

‘ကံကောင်းပါစေ....မမအင်နီ’

‘ညီမတို့တော့ မမအင်နီကို သိပ်အောက်မေ့နေကြတော့မှာပဲ’

အင်နီက နောက် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ခုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေသော မော်လီကို တွေ့ရသည်။ မော်လီသည် ဦးခေါင်းကို ငုံ့ထားသည်။ သူ့မျက်လုံးနက်ကြီး

တွေမှာ မျက်ရည်တွေ ရွန်းနေသည်။အင်နီက မော်လိုအနီးသို့ လျှောက်လာပြီး ပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်။

‘မမ သွားတော့မယ်....ညီမလေးရယ်၊မမ မိဘတွေကို ပြန်တွေ့တော့ ညီမလေးဆီ မမ ပြန်လာခဲ့မယ်နော်၊အဲဒီတော့မှ ညီမလေးရယ်၊မမရယ်၊မေမေ ဖေဖေတို့ရယ် အတူတူ နေကြမယ်နော်’

‘တကယ်ပြောတာလား မမရယ်’

‘ဒါပေါ့၊ တကယ်ပြောတာပေါ့’

‘ဝမ်းသာလိုက်တာ....မမရယ်၊ကဲ....သွားတော့နော်၊မမကို ညီမလေး သိပ်ပြီး ချစ်ပါတယ်....မမရယ်’

အင်နီထွက်လာတော့ မိန်းကလေးတွေက ခုတင်ပေါ်တွင် ဒူးထောက် ထိုင်ရင်း လှမ်းကြည့် ကျန်ရစ်ကြရှာသည်။အင်နီက လှေကားထိပ်သို့ ခြေဖျား ထောက်ပြီး လျှောက်လာသည်။မစ္စဟန်နီဂန်၏ အသံကို နားစွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ဂေဟာအောက်ထပ်တွင် လုံးဝ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေ၏။

‘ကဲ....အားလုံးပဲ၊ ငါသွားပြီ’

အင်နီက လက်ကို ဝှေ့ရမ်းကာ နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘သွားပေရော....အရူးမရယ်၊ သွားပေရော၊ ကံကောင်းပါစေလို့ ငါ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်ဟယ်’

အင်နီသည် လှေကားကို တစ်ထစ်ပြီးတစ်ထစ် ခြေဖျားထောက်၍ ဖြည်းဖြည်း လေး ဆင်းသည်။သို့ပေမယ့် တစ်ကြိမ်နင်းတိုင်း လှေကားက တကျိကျိ မြည်သည်။ လှေကားတစ်ထစ် ဆင်းရသည်မှာ နာရီပေါင်းများစွာ ကြာသည်ဟု ထင်မိ၏။ အပြင်ဘက် တစ်နေရာမှ ကားဟွန်းသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။

နောက်ဆုံးလှေကားဆင့်သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။ရှေ့မှာက ဝက်သစ်ချသား တံခါးမ ကြီး၊အင်နီအတွက် ဘဝလွတ်မြောက်ရေး တံခါးမကြီး၊သူ့ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ကို

တွေ့ရန် လှေကားလေးထစ်မျှသာ လိုတော့သည်။ပထမတစ်ထစ်....ဒုတိယတစ်ထစ်....တတိယတစ်ထစ်....။

တံခါးမကြီး၏ တံခါးဘုကို လှည့်ဖွင့်ရန် ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

‘ဟေ့....ဝရမ်းပြေးမ....မိပြီ’

မစ္စဟန်နီဂန်သည် လှေကားအောက်မှ ရုတ်တရက် ခုန်ထွက်လာပြီး အင်နီ၏ လည်ဂုတ်ကို ဆွဲကာ တအား မွှေ့ရမ်းပစ်လိုက်၏။အင်နီသည် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ပုံလျက်သား လဲကျသွားသည်။

‘ခွေးစုတ်မ.....နှင့်အသံကို ငါကြားတယ်၊ငါ အမြဲတမ်း ကြားတယ်၊ငါ့ကို ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ....ကဲ....ထစမ်း၊ မြန်မြန် ပြန်ထစမ်း’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ....ဆရာမကြီး’

အင်နီက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ကုန်းထသည်။မစ္စဟန်နီဂန်သည် မင်္ဂလာမရှိသော သွေးပုပ်ရောင် ဖလန်နယ် ရေချိုးဝတ်စုံကြီးဝတ်ကာ သူ့လက်စွဲတော်ဝက်သစ်ချသား တုတ်ကြီးကို တရမ်းရမ်းလုပ်ရင်း အင်နီအား ကိုက်စားတော့မည့် မျက်နှာနှင့် စိုက်ကြည့်နေသည်။

‘ကဲ....နောက်လှည့်စမ်း’

အင်နီ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။

‘ငါ ပြောနေတယ်၊ လှည့်လိုက်စမ်း’

အင်နီက မလှည့်ချင် လှည့်ချင်နှင့် ဖြည်းဖြည်းချင်းလှည့်သည်။သည့်နောက်တွင်တော့ မစ္စဟန်နီဂန်က ဝက်သစ်ချသားတုတ်ကြီးဖြင့် အင်နီ၏တင်ပါးကို ဆင့်ကာဆင့်ကာရိုက်လေတော့သည်။အကြိမ်ပေါင်းတစ်ဒါဇင်လောက်အထိ ရိုက်သည်။

သို့ပေမယ့် အင်နီက အော်လည်း မအော်၊တွန့်လှည့် မတွန့်။သူ၏ ပြင်းထန်သော မာန၊မစ္စဟန်နီဂန်အပေါ် ကြီးမားသော မုန်းတီးစိတ်နှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ အရိုက်ခံလာခြင်းတို့ကြောင့် သူ့အသားတွေ ထုံနေပြီ၊ သူ မနာမကျင်တော့။

‘ကဲ....ခွေးစုတ်မ၊နင် ခါတိုင်း ဘာပြောရသလဲ၊ပြောစမ်း’

မစ္စဟန်နီဂန်က မောကြီးပန်းကြီးဖြင့် အသက်ရှုထုတ်လိုက်သည်။ အရက်နံ့က တထောင်းထောင်း ထွက်လာသည်။

သူပြောစေချင်သော စကားကို အင်နီ သိသည်။ နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း မိဘမဲ့ကလေးတွေက သူ့ကို အမြဲတမ်း နှုတ်ဆက်ရသော စကားကို ပြောစေချင်ခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ပေမယ့် အင်နီက လုံးဝ မပြော။

‘နင်....ဘာ....ပြော....ရ....မှာ....လဲ’

မစ္စဟန်နီဂန်က အတင်းအော်ပြောပြန်၏။

‘ဆ....ရာ....မ....ကြီးကို ကျွန်မ....ချစ်....ပါ....တယ်’

အင်နီက သွားကို ကြိတ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘ခွေးစုတ်မ....အယုတ်တမာမ....’

‘ကျွန်မ အယုတ်တမာမ မဟုတ်ဘူး’ အင်နီက ပြန်အော်သည်။ ‘ကျွန်မမှာ မိဘရှိတယ်၊ သူတို့က ကျွန်မကို ချစ်ကြတယ်၊ ကျွန်မကို ပြန်ပြီး လာခေါ်မယ်လို့ စာရေးထားခဲ့တယ်’

မစ္စဟန်နီဂန်က တဟားဟား ရယ်သည်။

‘အင်း....ဟုတ်ပါ၊ ဟုတ်ပါ၊ အဲဒါက ၁၉၂၂ ခုနှစ်က၊ ကမ္ဘာလဆန်း တစ်ရက်နေ့က ရေးခဲ့တဲ့ စာဟေ့၊ အခု ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ၊ ဘယ်နှစ်ခုနှစ်လဲ၊ ၁၉၃၃ ခုနှစ်တောင် ရောက်နေပြီ။ ကဲ....အဲဒီတော့ ခွေးစုတ်မ၊ နင့်သောက်မိဘတွေကို မျှော်မနေနဲ့တော့၊ မောရုံပဲရှိမယ်၊ ကဲ....လုပ်၊ နင့် သောက်အစုတ်ပလုပ်တွေ ယူပြီး အပေါ်ပြန် တက်၊ ခုချက်ချင်း တက်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ....ဆရာမကြီး’

အင်နီသည် ခြင်းတောင်းကို ကောက်ဆွဲပြီးနောက် အပေါ်ထပ်သို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပြန်တက်လာခဲ့သည်။ အခြား မိဘမဲ့ ကလေးတွေက ကိုယ့်အိပ်ရာပေါ်တွင်ကိုယ် စောင်ကို ခေါင်းမြီးခြုံပြီး ငြိမ်ကုပ်နေကြသည်။ စောစောက အောက်ထပ်မှာ ဖြစ်ပျက်နေသံတွေကို သူတို့အားလုံး ကြားခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။

မစ္စဟန်နီဂန်သည် လှေကားရင်းတွင် ရပ်ကာ ဝတ်ရုံအင်္ကျီအိတ်ထဲမှ

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အရက်ပုလင်းပြားကလေးကို ထုတ်ပြီး တစ်မော့ကြီး မော့လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ လှေကားအတိုင်း တက်လိုက်လာခဲ့သည်။ သူသည် မိန်းကလေးတွေ အဆောင်ထဲသို့ ဝုန်းခနဲ ဝင်လာပြီး မီးတွေကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် သူ့လည်ပင်းတွင် အမြဲ ဆွဲထားသော 'ဝီစီ' ကို တအားမူတ်ပြီး အော်ပြောလိုက်၏။

'ဟေ့ကောင်မတွေ... နင်တို့အားလုံး ချက်ချင်း ထစမ်း၊ ထစမ်း'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ.... ဆရာမကြီး'

'ထပါပြီ.... ဆရာမကြီး'

မိန်းကလေးတွေအားလုံး သံပြိုင်အော်ရင်း အိပ်ရာမှ ကမန်းကတန်း လူးလဲ ထကြသည်။ ပြီးတော့ မိမိတို့၏ ခုတင်ခြေရင်းတွင် အသီးသီး တန်းစီရပ်နေကြသည်။ သူတို့၏ ခြေထောက်များတွင် ဖိနပ်မပါ၊ ခြေအိတ်မရှိ၊ ပိတ်ပါး ညအိပ်ဝတ်ရုံ တွေကို ဝတ်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်နေကြ၏။

'ကဲ.... အားလုံး နားထောင်၊ ဒီကောင်မ....' မစ္စလာန်နီဂန်က သူ၏ အရိုး ချည်းသာရှိသော လက်ညှိုးကို အင်နီအား တငေါက်ငေါက် ထိုးရင်း.... 'ဒီကောင်မ.... သောက်ကျင့်ယုတ်လို့ နင်တို့အားလုံး ကြမ်းတိုက်ရမယ်လုံးဝ မအိပ်ရတော့ဘူး'

'ဒါပေမယ့်.... အခု ငါးနာရီပဲ ရှိသေးတယ်.... ဆရာမကြီး'

တက်စီက အရဲစွန့်၍ ပြောလိုက်၏။

'ဟဲ.... ဟဲ.... ငါလည်း သိပါတယ်အေ့.... ဒါပေမယ့် မရဘူး၊ နင်တို့ အားလုံး ကြမ်းပြင်မှာ ဒူးထောက်ပြီး ကြမ်းတိုက်ရမယ်၊ မုန်ကြည့်လို့ရတဲ့အထိ ပြောင်လက်နေအောင် တိုက်ရမယ်၊ ကဲ.... လုပ်ကြတော့'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ.... ဆရာမကြီး'

ကလေးတွေအားလုံး သံပြိုင် အော်ပြောလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် အခန်း ထောင့်ရှိ ကြောင်အိမ်ထဲမှ ရေပုံးများနှင့် ဘရပ်ရှ်များကို တိုးငှေ့ ယူငင်လာကြပြီးတော့ ရေခပ်ရန် ထွက်သွားကြသည်။ ခါတိုင်းလည်း အဆောင်ကြမ်းပြင်ကို တစ်ပတ်လျှင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ တိုက်ကြရ၏။

“ဒီဟာမလေးတွေ ဘာဖြစ်လို့ မိဘမဲ့တွေ ဖြစ်ချင်ကြတာလဲ မသိဘူး၊ ငါတော့ စဉ်းစားလို့တောင် မရပါဘူးတော်”

မစ္စဟန်နီဂန်က အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းလာရင်း သူ့ဘာသာသူ ရေရွတ် ပြောဆိုသွားသည်။ ထို့နောက် ကလေးတွေအတွက် နံနက်စာ ရေလုံပြုတ်ဟင်း ချက်ရန် မီးဖိုခန်းဘက်သို့ လျှောက်ထွက်သွားလေ၏။

*

‘ငါ့ကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာ ငါ အများကြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိပါတယ်၊ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်ကြပါဟယ်’

မိန်းကလေးတွေအားလုံး ရေချိုးခန်းတွင် တန်းစီ ရေခပ်နေကြစဉ် အင်နီက တောင်းပန်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ အများကြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်၊ နင် စိတ်မကောင်းလည်း အလကားပဲ၊ နင်က သောက်ကျင့်ဖောက်ပြီး ထွက်ပြေးဖို့ ကြံတာကိုး၊ နင့်ကြောင့် တို့အားလုံး အခုလို ဒုက္ခရောက်ရတာ... သိရဲ့လား’

ပက်ပါးက အသာစီးရခိုက်မို့ အင်နီကို ပစ်ချ၏။

‘ကိစ္စမရှိဘူး၊ ရပါတယ်၊ ဒါ မမအင်နီအပြစ် မဟုတ်ပါဘူး’ ကိတ်က အင်နီ ဘက်မှ ကာကွယ်လိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကိစ္စမရှိဘူး၊ မမအင်နီ ရှိနေသေးတာကိုပဲ ဝမ်းသာတယ်၊ ကြမ်းတိုက်ရင် တိုက်ရပါစေ’

မော်လီက တကယ် ဝမ်းသာနေဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... ညီမလေးရယ်၊ ဒါထက်... ဟေ့... အားလုံးပဲ... အားလုံးပဲ... ပျော်ရွှင်စရာကောင်းတဲ့ နှစ်သစ်ဖြစ်ပါစေ’ အင်နီက ပြောလိုက်သည်။

‘အင်း... ပျော်စရာကောင်းတဲ့နှစ် တဲ့၊ ပျော်စရာကောင်းလိမ့်မယ် အားကြီးကြီး’ ပက်ပါးက မဲ့ကာရွဲ့ကာဖြင့် စောင်းပြောလိုက်၏။

‘စိတ်ပျက်စရာ အကောင်းဆုံး ဘဝပဲ’

ဒပ်ဖီက ညည်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် စကားသံတွေ တိတ်သွားပြီး ကိုယ့်အလုပ်ကိုသာ ကိုယ်ဆက်လုပ်နေကြ၏။ အပြင်ဘက်တွင် ဆီးနှင်းတွေ တဖွဲဖွဲ ကျနေသည်။

အရုဏ်တက်၍ အလင်းရောက်ခဲ့ပြီ။ မိဘမဲ့ ကလေးဂေဟာတွင် နှစ်ဟောင်းယွန်း၍ နှစ်သစ်ဆန်းခဲ့ပြီ။ သို့ပေမယ့် ဆောင်းရာသီနေမင်းသည် ဆီးနှင်းထုကို ဖောက်ထွင်းပြီး အလင်းရောင် ခပ်ဖျော့ဖျော့သာ ပေးနိုင်ရှာသည်။

အင်နီသည် လေးဖက်ထောက်ကုန်းကာ ကြမ်းတိုက်ရင်း တခြား မိန်းကလေးများ၏ မကျေနပ်ချက်များကို နားထောင်နေသည်။ ဒပ်ဖီပြောတာ တကယ်မှန်သည်။ သူတို့ဘဝသည် စိတ်ပျက်စရာ အကောင်းဆုံးဘဝ ဖြစ်သည်။ လွတ်လမ်းမရှိသော အကျဉ်းသားဘဝလို ဖြစ်နေသည်။

အင်နီ၏ ထွက်ပြေးချင်စိတ်သည် ယခင်ကထက်ပင် ပို၍ ပြင်းပြလာ၏။ ပထမအကြိမ်တွင် သူ မအောင်မြင်ခဲ့သို့ပေမယ့် ဒုတိယအကြိမ်တွင် အောင်ကို အောင်မြင်ရမည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘ငါ ဒီနေရာက ပြေးကို ပြေးရမယ်။ အခွင့်သာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ပြေးကို ပြေးရမယ်’

နောက်နှစ်ရက်မြောက်တွင် ထွက်ပြေးရန် အခွင့်အရေးကို အင်နီ မြင်မိသည်။

မိဘမဲ့ ကလေးများအား မစွဟန်နီဂန်က ကျောင်းသို့ မသွားသေးမီကလေးတွင် ပင်မင်းကား ရောက်လာသည်။ ပင်မင်းဆရာမှာ လူဝကြီး မက္ကလော့စကီးဖြစ်သည်။ ပင်မင်းလျှော်ရန် အဝတ်ထုပ်ကြီးများကို ကားနှင့် သယ်ယူသောကြောင့် သူ့ကို ချစ်စနိုးဖြင့် “အထုပ်ကြီး” ဟု ခေါ်ကြသည်။

သူက လျှော်ပြီးသား အဝတ်ထုပ်ကြီးကို ကားပေါ်မှ ဆွဲချလာပြီး-

‘မင်္ဂလာပါ .... ကလေးတို့၊ လိုအပ်အပ် မလိုအပ်အပ် အိပ်ရာခင်းတွေကို တစ်လတစ်ခါ လျှော်တာတော့ အကောင်းဆုံးပဲကွယ်’ ဟု ရယ်ရယ်မောမောနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“အထုပ်ကြီး”က လျှော်ပြီးသား အဝတ်တွေကို လာပေးသောအခါ ကလေးတွေက အိပ်ရာခင်းနှင့် ခေါင်းအုံးစွပ်တွေကို ပင်မင်းအိတ်ကြီးထဲ ထည့်ပြီး “အထုပ်ကြီး”အား ပေးရသည်။ ယခု သူတို့ခေါင်းအုံးစွပ်နှင့် အိပ်ရာခင်းတွေကို ဆွဲချွတ်ခွာယူနေကြတုန်း အင်နီက အကြံတစ်ခု ရလာသည်။ ချက်ချင်းပင် သူ့အကြံကို အခြားမိန်းကလေးများအား ပြောပြလိုက်သည်။ သူ့အကြံမှာ အဝတ်ဟောင်းတွေ ထည့်ထားသော ပင်မင်းအိတ်ကြီးထဲသို့ သူဝင်မည်၊ ထို့နောက် ထိုအိတ်ကြီးကို ပက်ပါးနှင့် ဒပ်ဖီတို့က ဆွဲသွားပြီး ပင်မင်းကားပေါ်သို့ သွားတင်ကြရမည်။

အောက်တံခါးဝတွင် “အထုပ်ကြီး”သည် မစ္စဟန်နီဂန်နှင့် “လေပစ်” နေဆဲ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် အင်နီသည် ဆွယ်တာအင်္ကျီကို ကမန်းကတန်းဝတ်ပြီး သူ့ခြင်းတောင်းကြီးနှင့်အတူ ပင်မင်းအိတ်ကြီးထဲ ဝင်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပက်ပါးနှင့် ဒပ်ဖီတို့က ထိုအိတ်ကြီးကို လေးလေးလံလံ မ၊ပြီး အောက်ထပ်သို့ သယ်ချလာကြသည်။

‘ဒီအထုပ်ကြီးကို ကားပေါ် ကျွန်မတို့ သွားတင်လိုက်မယ်....နော်.... အန်ကယ် အထုပ်ကြီး’ ဟု ပက်ပါးက ပြောလိုက်သည်။

‘အေး....အေး....ကျေးဇူးပဲ ကလေးတို့ရယ်’

‘အို....မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့’ မစ္စဟန်နီဂန်က တားလိုက်သည်။ ‘နင်တို့က သူ့အတွက် အလုပ်လုပ်ပေးဖို့ ဒီမှာ လာနေကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကဲ....အထုပ်ကြီး.... ရှင့်အထုပ်ကြီး ရှင်ပဲ သယ်သွား’

‘ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကောင်းပါပြီ’

“အထုပ်ကြီး”က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ပင်မင်းအိတ်ကြီးကို မ၊ယူပြီး ပခုံးပေါ် တင်လိုက်သည်။ ‘ဝိုး....ငါကပဲ အသက်ကြီးပြီး အားနည်းလာလို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ကလေးတို့ အဝတ်အစားတွေကပဲ အရင်လတွေကထက် ပိုပြီး လေးလာလို့လား’

အင်နီမှာ အိတ်ကြီးထဲတွင် မလှုပ်မယှက် ကုပ်ပြီး ငြိမ်ငြိမ်ကလေး နေနေရင်းမှ ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေမိသည်။ မစ္စဟန်နီဂန်က သည်လောက် အ၊ ပါ၊ မလား၊ အိတ်ကြီးထဲမှာ ဘာပါတယ်ဆိုတာ သူ သိများ သိသွားရင်တော့လား.....။

‘ကျွန်မတို့ တံခါးဖွင့်ပေးမယ်.....နော်.....အန်ကယ်အထုပ်ကြီး’

ပက်ပါး၏ စကားပြောသံကို အင်နီကြားရသည်။ ထို့နောက် “အထုပ်ကြီး” ဖိနပ်ချွတ်မှ ဆင်းသွားတော့ လေလာတိုးတာကို အင်နီခံစားရသည်။ ပြီးတော့ အိတ်ကြီးကို ထရပ်ကားပေါ် တွန်းတင်ပြီး ကားနောက်ဘက်တံခါး ပြန်ပိတ်သံကို ကြားရသည်။ သည်အဆင့်အထိတော့ “အိုကေ” သွားပြီ။ မစ္စဟန်နီဂန်၏ မျက်စိအောက်မှာပင် ဂေဟာအပြင်ဘက်သို့ ခိုးထွက်နိုင်ခဲ့ပြီ။

ဇန်နဝါရီလ နံနက်ခင်း ဆီးနှင်းတောထဲတွင် “အထုပ်ကြီး” က သူ့ကားကို စက်နှိုးနေပြီ။ အင်နီက အသက်အောင့်ထားရင်း ဘုရားတနေမိ၏။ စက်သံပေါ်လာသည်။ သို့သော် ကား မထွက်သေး။

ထို့နောက် မစ္စဟန်နီဂန်၏ လှမ်းခေါ်သံ ကြားလိုက်ရတော့ အင်နီရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

‘အထုပ်ကြီး.....အထုပ်ကြီး.....ခဏ ....ခဏ၊ မထွက်နဲ့ဦး’

ဟုတ်ပါပြီ။ သူ့ပျောက်နေတာ မစ္စဟန်နီဂန် သိသွားပါပြီဟု အင်နီက တွေးလိုက်မိသည်။ ထို့နောက် လှေကားမှ မစ္စဟန်နီဂန် ဆင်းလာသံ ကြားရသည်။

‘ရှင် ဘယ့်နှယ်လုပ်တာလဲ၊ ဒီ အဝတ်စုတ်တွေ ယူသွားတာ ရှင် ကျွန်မကို လက်ခံဖြတ်ပိုင်းလည်း ပေးမသွားပါလား’

‘အို.....ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျွန်တော် မေ့သွားလို့ပါဗျာ’

ခဏကြာတော့ မစ္စဟန်နီဂန် ဂေဟာဘက်သို့ ပြန်ထွက်သွားသံ ကြားရသည်။ “အထုပ်ကြီး” က ကားကို ပြန်နှိုးသည်။

‘ဝိုး.....တော်ပါသေးရဲ့၊ ငါက သူ ငါပါသွားတာ သိလို့ လိုက်လာတာ မှတ်တာ.....’ ဟု အင်နီက သူ့ကိုယ်သူ ပြောမိသည်။

ထို့နောက် ဝူးခနဲ စက်သံပေါ်ထွက်လာပြီး ပင်မင်းကားကြီး မောင်းထွက်
လာခဲ့တော့သည်။

အင်နီ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီ။

*

နောက် မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ မိဘမဲ့ဂေဟာတွင် မစ္စဟန်နီဂန်က
မိန်းကလေးများကို ကျောင်းမပို့မီ ထောင်ပုံစံအတိုင်း တန်းစီ လူစေ့မစေ့
တစ်ယောက်စီ ရေတွက်သည်။

‘...ဆယ့်လေး...ဆယ့်ငါး...ဆယ့်ခြောက်...’မစ္စဟန်နီဂန်က ရေတွက်နေ
သည်။ ‘နေစမ်းပါဦး...အင်နီကော...အင်နီ...ဘယ်မှာလဲ၊ အဲဒီ အင်နီ’

‘အင်နီ မရှိတော့ဘူး...ဆရာမကြီး’

မိန်းကလေးများက သံပြိုင်အော်ပြောလိုက်ကြ၏။

‘အင်နီ အန်ကယ်အထုပ်ကြီးနဲ့ ပါသွားပြီ ဆရာမကြီး’

ပက်ပါးက ပြောလိုက်သည်။

‘ပင်မင်း အိတ်ကြီးထဲ ဝင်လိုက်သွားတာ’

ဒပ်ဖီက ထပ်ပြောလိုက်သည်။

‘ဘာ...ဘာပြောတယ်...အင်နီပါသွားပြီ...ဟုတ်လား’

မစ္စဟန်နီဂန်က မျက်ကလူးဆန်ပျာ အော်ပြောလိုက်ပြီး အဆက်မပြတ်
ဝိစီမှုတ်ရင်း ဂေဟာခြံဝင်းတံခါးသို့ ပြေးထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ သံကုန်
လှမ်းအော်လိုက်သည်။

‘အထုပ်ကြီး...အထုပ်ကြီး...ပြန်လာခဲ့ဦး...ပြန်လာခဲ့ဦး...ရဲ...ရဲ’

သို့သော် “အထုပ်ကြီး” က မကြားတော့ပြီ။ အင်နီ လွတ်မြောက်သွားပြီ။

မစ္စဟန်နီဂန်က တကြော်ကြော် အော်ခေါ်ရင်း လမ်းမကြီးအတိုင်း သွေးရူး
သွေးတန်း ပြေးလိုက်သွားသည်။

မိန်းကလေးတွေက အားရဝမ်းသာ လိုက်အော်နေကြသည်။

ဗုဒ္ဓကုန်စုံ

‘ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်၊ အင်နီတစ်ယောက်တော့ ဒီငရဲကြီးထဲက လွတ်မြောက်သွားပြီ’

ကိတ်က အော်ပြောလိုက်သည်။

အင်နီ ထွက်ပြေးနိုင်အောင် အကူအညီ ပေးခဲ့ကြသည့်အတွက် သူတို့အား မစ္စဟန်နီဂန်က ဒဏ်ခတ် အပြစ်ပေးမည် ဆိုသည်ကို သူတို့ သိကြသည်။ သို့သော်လည်း သူတို့က ဂရုမစိုက်၊ ဂရုမစိုက်သည့်အပြင် တပျော်တပါးကြီး ကခုန်၍ ပင် နေလိုက်ကြသေး၏။

သို့ပေမယ့် သူတို့လို မပျော်နိုင်သူ တစ်ယောက်ကတော့ မော်လီ....၊ မော်လီကလေးသည် ဂေဟာမှန်တံခါးတွင် မျက်နှာအပ်ရင်း အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူ့ပါးပြင်နှစ်ဖက်တွင်လည်း မျက်ရည်တွေ စီးကျလျက်။

သူ အလွန်ချစ်သော မမအင်နီ မရှိတော့သူ့ကို ပစ်ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားလေပြီ။

အင်နီသည် ထရပ်ကားကြီးနောက်ခန်းမှ ပင်မင်းအိတ်ကြီးထဲတွင် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်စွာဖြင့် ငါးမိနစ်ခန့် လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ ပင်မင်းကားကြီး ဂေဟာနှင့် ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးဝေးသို့ အမြန်ဆုံး ရောက်ဖို့ကိုသာ သူ စိတ်စောနေမိ၏။ ထို့နောက် သူသည် ပိတ်လှောင်မွန်းကျပ်နေသော အိတ်ကြီးထဲမှ ပြန်ထွက်ပြီး ကားနောက်ခန်း မှောင်မည်းမည်းကြီးထဲတွင် ထရပ်လိုက်သည်။

ထရပ်ကားကြီးသည် လမ်းမပေါ်တွင် တဝှူးဝှူး မြည်ရင်း အရှိန်နှင့် ခြေနေ၏။ အတော်ကလေးကြာတော့ ကားကြီး တုံ့ခနဲ ထိုးရပ်သွားသည်။ မီးနီမီးပျိုင့်နှင့် လာဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ အင်နီက နောက်တံခါးကို အသာလေးဖွင့်ပြီး အပြင်ဘက်ကို ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ကားသည် တတိယရိပ်သာလမ်းနှင့် အရှေ့ ၁၄ လမ်း ထောင့်တွင် ရပ်နေခြင်း ဖြစ်၏။

အင်နီသည် ကားပေါ်မှ အလျင်အမြန် ခုန်ဆင်းပြီး တံခါးပြန်ပိတ်

လိုက်သည်။ပြီးတော့ အရှေ့ ၁၄ လမ်းအတိုင်း စွတ်ပြေးလာခဲ့သည်။ မကြာမီ တွင်ပင် “ပြည်ထောင်စုရင်ပြင်” ဘက်သို့ သွားနေကြသော လူအုပ်ထဲသို့ ဝင်ရောက် သွားတော့သည်။

အင်နီကာ: လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီ၊ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီ။

သို့ပေမယ့် သူ့မှာ တစ်ကိုယ်တည်း၊အသိအကျွမ်း မရှိ၊ပိုက်ဆံ မရှိ၊ သွားစရာ နေရာလည်း မရှိ၊ချမ်းအေးလှသော ဇန်နဝါရီလ နံနက်တွင် နယူးယောက် မြို့တော်ကြီး အလယ်၌ အဖော်မပါ သူတစ်ယောက်တည်း။

အရှေ့ ၁၄ လမ်းထဲတွင် လေအေးက တဟူးဟူး တိုက်နေသည်။ အင်နီ သည် ဆွယ်တာအင်္ကျီကို တင်းကျပ်စွာ ဆွဲကပ်ထားလိုက်သည်။သူ လောလော ဆယ် ဘာလုပ်ရမလဲဟု စဉ်းစားကြည့်သည်။တခြား ဘာမှ လုပ်စရာမရှိ၊ပျောက်ဆုံး နေသော သူ့ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ကို လိုက်ရှာရန်သာ ရှိတော့သည်။

အင်နီသည် မိဘမဲ့ဂေဟာထဲတွင်သာ နေလာခဲ့ရသော်လည်း ယခုအချိန် တွင် နယူးယောက်မြို့တော် အပါအဝင် အမေရိကန် တစ်နိုင်ငံလုံး “စီးပွားပျက် ကပ်” ဆိုက်နေသည်ကို ရေးတေးတေးတော့ သဘောပေါက်မိသည်။သို့ပေမယ့် ယင်း “စီးပွားပျက်ကပ်” သည် အမေရိကန်နိုင်ငံသမိုင်းတွင် အဆိုးရွားဆုံး စီးပွားရေး ကျဆင်းခြင်း ဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ သူ လုံးဝမသိ။၁၉၃၃ ခုနှစ်က အမေရိကန် နိုင်ငံ၏ လူဦးရေ သန်းပေါင်း ၁၅၀ နီးပါး ရှိနေချိန်၌ အလုပ်လက်မဲ့ ဦးရေမှာ ၁၅ သန်း ကျော်၏။လူသန်းပေါင်းများစွာတို့သည် စီးပွားပျက်ပြီး အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ ဖြစ်သွားကြသည်။အငတ်ဘေး ကြုံကြရသည်။

“စီးပွားပျက်ကပ်” သည် အခြားဒေသများထက် နယူးယောက်မြို့ကြီးကို ပို၍ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ရိုက်နှက်သည်။နယူးယောက်တွင် လူသုံးယောက်အနက် တစ်ယောက် အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်နေ၏။အလုပ်ရှိသူများမှာလည်း မငတ်ရုံ တမယ် မျှသာ ရပ်တည်နေကြရသည်။ “စီးပွားပျက်ကပ်” ကို စတင်ခဲ့သော “ဝေါလ်စထရီ” စီးပွားရေးဗဟိုချက်ချာ နယ်မြေတွင် အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ အချမ်းသာဆုံး စက်မှု

လုပ်ငန်းရှင်ကြီးများ၊ဘဏ်သူဌေးကြီးများနှင့် စတော့ပွဲစားကြီးများမှာ နေ့ချင်း ညချင်း မွဲပြာကျသွား ခဲ့ကြ၏။

ယခု ၁၉၃၃ ခုနှစ် အအေးဒဏ် ပြင်းထန်သော ဆောင်းကာလတွင် “စီးပွားပျက်ကပ်”သည် အနိမ့်ဆုံးအဆင့်သို့ ရောက်လာရာ တစ်ချိန်သော ကာလ က ဘဏ်ဥက္ကဋ္ဌကြီးတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဖိနပ်ဆိုင်တွင် အရောင်း စာရေး ဝင်လုပ်နေကြရသည်။လမ်းကြို လမ်းကြားတွင် ပန်းသီး ရောင်းနေကြ ရသည်။

၁၉၃၂ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလတုန်းက အမေရိကန် မဲဆန္ဒရှင်များက သူတို့ နိုင်ငံ၏ အကြီးအကဲအဖြစ် ဖရန်ကလင်ဒါရိုစတိုကို သမ္မတသစ်အဖြစ် ရွေးကောက် တင်မြှောက်ခဲ့ကြ၏။သမ္မတသစ် ရုစတိုက “စီးပွားပျက်ကပ်”ကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် မိမိ အဆုံးသတ်ပါမည်ဟု ကတိပေးခဲ့သည်။သို့သော်လည်း ၁၉၃၃ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီ လအထိ သမ္မတသစ် ရုစတိုက သမ္မတရာထူးကို လက်မခံသေး။ “စီးပွားပျက်ကပ်” နှင့် ပတ်သက်၍ ဘာတစ်ခုမှ ထိထိရောက်ရောက် လုပ်မပေးနိုင်သည့် လက်ရှိ သမ္မတ ဟူးဗားပင်လျှင် “အိမ်ဖြူတော်”၌ ရှိနေဆဲ ဖြစ်၏။

အမေရိကန်ပြည်သူတို့၏ လူနေမှုဘဝသည် အောက်ဆုံးအဆင့်ထိ ရောက် နေသည်။အားလုံး မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့နေကြသည်။ထို့ကြောင့် ယခုနှစ် ဇန်နဝါရီ လ၏ နေ့တစ်နေ့တွင် အင်နီကလေးမှာ အရှေ့ ၁၄ လမ်းပေါ်၌ တစ်ယောက်တည်း ခိုက်ခိုက်တုန်လျက် အဆိုးရွားဆုံး အအေးဒဏ်ကို အလူးအလိမ့် ခံစားနေရရှာ၏။

အင်နီသည် နယူးယောက်မြို့ လမ်းများပေါ်တွင် ရည်ရွယ်ချက် ကင်းမဲ့ စွာဖြင့် ဦးတည်ရာ လျှောက်သွားနေသည်။သူ့ဖေဖေနှင့် မေမေတို့အား ဘယ်နေရာ သွားပြီး ရှာရမှန်းလည်း သူ လုံးဝမသိ။သူသည် သူ့အနီးမှ ဖြတ်သွားသော လမ်း သွားလမ်းလာ တစ်ယောက်ယောက်အား မကြာခဏ ဆီးတားပြီး လက်အိတ်ကို ပုတ်ကာ မေးတတ်သည်။

‘ဒါနဲ့...ဦးဦးရယ်....လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၁ နှစ်လောက်က မိဘမဲ့ ကလေးဂေဟာ

မှာ အင်နီလို ခေါ်တဲ့ ကလေးမလေးတစ်ယောက်ကို ထားပစ်ခဲ့တဲ့ လင်မယားကိုများ ဦးဦး သိသလား....ဟင်'

သို့ပေမယ့် ထိုသူများက အင်နီအား အရူးမလေးတစ်ယောက်လို သဘော ထားပြီး တစ်ချက်စောင်းကြည့်ကာ

'ဟင့်အင်း.....မသိပါဘူး'

ဟူ၍ အမြဲတမ်း ပြန်ပြောသွားကြ၏။

တော်တော်ကလေး ညနေစောင်းလာတော့ နေဝန်းကြီးသည် နှင်းမြူ တွေ ဆိုင်းနေသော ဟတ်ဆန်မြစ်ပေါ်သို့ နိမ့်ဆင်းကျလာသည်။လေကလည်း တဟူးဟူး တိုက်လာသည်။အအေးဒီဂရီလည်း ၁၅ ဒီဂရီအထိ ကျဆင်းလာ၏။ အနွေးထည်ဆို၍ ဆွယ်တာတစ်ထည်သာ ဝတ်ထားသောကြောင့် အင်နီမှာ ချမ်းအေးလွန်း၍ သွားများပင် တဂတ်ဂတ် မြည်အောင် ရိုက်ခတ်လာသည်။

သူသည် တစ်နေရာတွင် လမ်းဘေးမီးဖို၌ဝိုင်းထိုင်ကာ မီးလှုံနေသော ပန်း သီးရောင်းသမား တစ်စုကို တွေ့ရ၏။သူလည်း မီးဖိုနားကပ်သွားပြီး လက်တွေကို မီးကင်သည်။အတော်လေး နွေးထွေးပြီး အချမ်း သက်သာသွားသည်။သို့ပေမယ့် သူ အလွန်ဆာလာသည်။ တစ်နေ့လုံး ဘာမျှ မစားခဲ့မှန်း အခုမှ သတိရမိတော့သည်။

'ဦးဦးရယ်....'သူက အနီးမှ ပန်းသီးသည်တစ်ယောက်ကို ပြောလိုက် သည်။ 'မိဘမဲ့ကလေးတွေရဲ့ ပျော်ပွဲစားအတွက် ပန်းသီးတစ်လုံးလောက် လှူပါ လား....ဦးဦးရယ်'

'အား.....ရပါတယ်.....ကလေးရယ်၊ဘယ်သူမှ လာမဝယ်တဲ့ အတူတူ အလကား လှူရတာပေါ့.....ဟုတ်လား'

'ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ....ဦးဦးရယ်'

အင်နီက ပန်းသီးနီနီကြီးကို လှမ်းယူရင်း ပြောလိုက်၏။ထို့နောက် ပန်းသီး သည်က....

'ဒါနဲ့ ပျော်ပွဲစားက ဘယ်တော့လဲကွယ်'

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

‘အခု သမီး စစားတဲ့ အချိန်ပဲ...ဦးဦးရဲ့’

အင်နီက ပြုံးရယ်ပြီး ပြောရင်း အေးစက်ပြီး အရည်ရွန်းနေသော ပန်းသီးကြီးကို အားရပါးရ ကိုက်စားလိုက်၏။

‘အင်း...ဒီခေတ်ကြီးမှာ ဘယ်သူ့မှ မယုံရပါလားကွယ်ရဲ့’

ပန်းသီးသည်က ဦးခေါင်း တရမ်းရမ်းဖြင့် ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

*

ဆောင်းဝတ်ရုံခြုံထားသော မြို့တော်တစ်ခွင်လုံးကို အမှောင်ထုက ဖုံးလွှမ်း လာခဲ့ပြီ။ အင်နီသည် အချမ်းသက်သာအောင် တစ်ပြပြီးတစ်ပြ ခပ်သွက်သွက်ကလေး လျှောက်လာခဲ့သည်။ သည်တစ်ခါတော့ မြောက်ဘက်ကို ဦးတည်၍ လျှောက်လာသည်။

သတ္တမရိပ်သာလမ်းနှင့် အနောက် ၃၃ လမ်းဆုံရောက်တော့ ပြတိုက်နှင့်တူသော ဇရာမ အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ အနီးရောက်တော့မှ ထိုအဆောက်အအုံကြီးမှာ ပင်ဆိလ်ဗေးနီးယား မီးရထားဘူတာရုံကြီး ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

အင်နီသည် လူအုပ်နှင့်ရောကာ ဘူတာရုံကြီးထဲ ဝင်လာခဲ့၏။ ခရီးသည်များ နားနေခန်း ရောက်တော့ ခဏ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ အပြင်မှာထက် အများကြီး နွေးသည်။ ဘေးဘီကို လှည့်ကြည့်ပြီး အကဲခတ်လိုက်သည်။ အဝတ်အစား စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် လူများသည် သူ့ပတ်ပတ်လည်ရို ခုံတန်းလျားများပေါ်တွင် ပြုတ်သိပ် ထိုင်နေကြသည်။ ငြော်...သူတို့တွေလည်း ငါ့လိုပဲ အခြေအနေမဲ့ ခြေသလုံး အိမ်တိုင်တွေ ပါလားဟူ၍ အင်နီ တွေးလိုက်မိ၏။ သူ သည်ည သည်မှာပဲ အိပ်မည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သို့ပေမယ့် မကြာခင်မှာပင် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် ရဲသားလူထွားကြီး တစ်ယောက် အခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာပြီး မီးရထားလက်မှတ် မပြနိုင်လျှင် ဘယ်သူမှ သည်နေရာမှာ မနေရ ဟူ၍ နှင်ထုတ်ပါလေတော့သည်။

ရာပြည့်ကလေးတိုက်

သည်လိုနှင့် အင်နီသည် နယူးယောက်မြို့တော်၏ ချမ်းအေးလှသော ညအမှောင်ထုထဲသို့ ရောက်ရှိသွားပြန်ရှာလေ၏။

လမ်းတိုင်း လမ်းတိုင်းသည် တစ်ချိန်ထက် တစ်ချိန် ပို၍ ပို၍ လူသူ အသွားအလာ ကင်းပြတ်လာသည်။ တစ်ခါတစ်ခါတွင် လမ်းဘေး အသားကင် ဆိုင်ကလေးများကို ကြိုးကြားတွေ့ရသည်။ အသားကင်နံ့က နှာဝကို လာရှုတော့ အင်နီသည် ပို၍ပို၍ ဆာလောင်လာမိသလို ခံစားရ၏။ စောစောက ပန်းသီးတစ်လုံး စားခဲ့ရ၍ တော်ပါသေး၏။ သို့ပေမယ့် ပန်းသီးတစ်လုံးလောက်နှင့်တော့ အသက်ရှင် နေထိုင်ရန် မဖြစ်နိုင်ဟု သူက စဉ်းစားမိသည်။ အစားအသောက် သတိရတော့မှ ပို၍ ပို၍ ဆာလာ၏။ သို့ဖြင့် သူသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခဏခဏ အားပေးစကား ပြောနေမိသည်။

‘ငါ ခံနိုင်တယ်၊ ခံနိုင်တယ်၊ ဂေဟာထဲ ပြန်မရောက်တာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပြီ’

နောက်ဆုံး ည ၁၀ နာရီ အချိန်လောက်ကျတော့ သူ တော်တော် ပင်ပန်း လာပြီ။ မနက် ရှစ်နာရီကတည်းက တစ်မြို့လုံးအနှံ့ တစ်လျှောက်တည်း လျှောက် လာခဲ့သည်။ တစ်နေရာရောက်တော့ အလွန်အေးလာသောကြောင့် တံခါးပေါက် တစ်ခု အနီးသို့ ကပ်သွားပြီး ဆွယ်တာကို တင်းတင်းဆွဲစေရင်း ရပ်နေလိုက် သည်။ လေကလည်း ပြင်းလာသည်။ အအေးဒဏ်ကလည်း သိပ်သည်းလာသည်။ တစ်မြို့လုံး မီးတွေလည်း ပိတ်သွားပြီ။ အင်နီသည် ဂေဟာကို သတိရလာ၏။ ဂေဟာမှ သူ့အပေါင်းအဖော်တွေရော၊ နယူးယောက်မြို့ထဲမှ အခြားလူတွေပါ အခုအချိန်ဆိုလျှင် ကိုယ့်အိပ်ရာမှာကိုယ် နွေးနွေးထွေးထွေး အိပ်စက်နေကြပြီ။

တစ်ချိန်တုန်းက ကျောင်းမှာ သူ စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်ခဲ့ဖူးသည်။ လမ်းပေါ် တွင် အိပ်သူများ အအေးဒီဂရီ သုညထဲတွင် သေဆုံးသွားနိုင်သည်ဟု ထိုစာအုပ်ထဲမှာ ရေးထားသည်။ အခုလည်း အအေးဒီဂရီက သုညနား နီးနေပြီ။

‘ငါ မအိပ်ဘူး၊ ငါ လုံးဝ မအိပ်ဘူး’

အင်နီက ထုံကျင်အေးစက်နေရင်းမှ တုန်တုန်ရီရီဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ အားပေး

လိုက်သည်။ သို့ပေမယ့် ယင်းသို့ အားပေးနေရင်းမှပင် သူ့ကိုယ်သူ မဟန်နိုင်တော့ဘဲ ထိုင်ချလိုက်ပြီး မကြာမီ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

*

အင်နီ အိပ်မက် မက်သည်။ သူ မီးဖိုခန်းတစ်ခုထဲ ရောက်နေသည်။ အခန်းထဲတွင် နွေးထွေးနေသည်။ စားပွဲတွင် သူ့ဖေဖေနှင့် မေမေတို့လည်း ထိုင်နေကြသည်။

မေမေက သူ့ကို ကိုကိုးပူပူတစ်ခွက် ဖျော်တိုက်သည်။ ပြီးတော့ သကြားရည် စိမ်ထားသော မုန့်ပြားသလက်ကြီး တစ်ရှက်ကို ကျွေးသည်။

လမ်းဘေး တံခါးပေါက်ဝတွင် အိပ်ပျော်ရင်း အိပ်မက်ထဲတွင် မိဘနှစ်ပါးနှင့်အတူ ကိုကိုးနှင့် မုန့်ပြားသလက်ကို အားရပါးရ မြိန်မြိန်ရှက်ရှက်ကြီး စားသောက်နေသော ၁၁ နှစ် သမီးအရွယ် မိန်းကလေးသည် ဆီးနှင်းဖုံးပြီး သေရမည့်ဘေးကို အဘယ်မှာလျှင် တွေးမိပါအံ့နည်း။

မွေးကလေးနှင့် အတူ

‘ဟေး.....ကလေးမ.....ဟေး.....ကလေးမ.....ထ.....ထ’

အိမ်မက်ထဲမှ အင်နီ၏မေမေသည် သူ့ပခုံးကို လှုပ်နှိုးနေသော မစ္စဟန်နီဂန် အဖြစ်သို့ ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားလေသည်။အင်နီက မျက်လုံးများကို ပွတ်သပ်ပြီး ကြည့်လိုက်သောအခါ သူ့ကို လှုပ်နှိုးနေသူမှာ မစ္စဟန်နီဂန် မဟုတ်ဘဲ မျက်နှာကို မိတ်ကပ်တွေ ဖွေးနေအောင် ခြယ်ထားသော အသက် ၄၀ ခန့် ခပ်ဝဝ မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။ထိုမိန်းမကြီးသည် အင်နီအား ခပ်ကြမ်းကြမ်း ကလေး လှုပ်နှိုးနေသည်။အချိန်မှာ ၁၁ နာရီ ထိုးခါနီးနေပြီ။တံခါးပေါက်ဝနားတွင် အင်နီ တစ်နာရီနီးပါး အိပ်ပျော်နေခဲ့သည်။

‘ဘုရားရေ.....ဒီနေရာမှာမှ လာအိပ်နေရသတဲ့.....။ညည်းတစ်ကိုယ်လုံး ရေခဲပြီး သေသွားမှာပေါ့။ညည်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီမှာ လာအိပ်နေရတာလဲ.....ဟင်’

‘ကျွန်.....ကျွန်မမှာ အခြား အိပ်စရာ နေရာ မရှိလို့ပါ။ကျွန်မမှာ အိမ်လည်း မရှိပါဘူး’

တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့် ထ,ရပ်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်၏။

‘ဪ.....ဒီလိုလား.....ဒါဆို.....ငါနဲ့တွေ့တာ ညည်း ကံကောင်းတာပေါ့။ ကဲ.....လာ.....လာ.....ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့’

ထိုမိန်းမသည် မီးခိုးရောင် အပေါ်စား သားမွေးကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။သူက ‘ငါ့နာမည် ဂါထ်ဘစ်ဇော်လို့ ခေါ်တယ်’ ဟုပြောကာ အင်နီ၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ရေခဲနေသော လမ်းမကြီးအတိုင်း ဟတ်ဆင်မြစ်ဘက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး လျှောက်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဂါထာဘစ်ဇာဘီသည် ရုပ်ရှင်နောက်ဆုံးပွဲ ကြည့်လာပြီးနောက် အိမ်သို့ အမြန်ပြန်လာရင်း တံခါးပေါက်ဝနားတွင် အင်နီအား အမှတ်မထင် တွေ့ရခြင်း ဖြစ်၏။ သူသည် ပင်ကိုအားဖြင့် အလွန် စိတ်စေတနာကောင်းသူ တစ်ယောက်တော့ မဟုတ်။ သို့ပေမယ့် ရေခဲထဲ အိပ်ပျော်နေသော အင်နီကလေးအား မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရတော့ အလိုလို သနားသွားမိ၏။

‘ကဲ... မြန်မြန်လျှောက်... မြန်မြန်လျှောက်... နို့မဟုတ်ရင် ရေခဲပြီး သေ လိမ့်မယ်’

နှစ်ယောက်သား ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဒွါဒဿမ ရိပ်သာလမ်းနှင့် အနောက် ၄၅ လမ်းထောင့်သို့ ရောက်သောအခါ ရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မြစ်ကမ်းနားတစ်နေရာ၌ လင်းလိုက် မှိတ်လိုက် ဖြစ်နေသော အနီရောင် နီယွန်မီးချောင်း ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို အင်နီ မြင်ရသည်။ ဆိုင်းဘုတ် စာတန်းက “ဘစ်ဇာဘီစားသောက်ဆိုင်”။

‘ဒီနေရာပဲ....’

ချမ်းအေးလှသော အပြင်ဘက်မှ နွေးထွေးသော စားသောက်ဆိုင်ထဲ လှမ်းဝင်ရင်း ဂါထာဘစ်ဇာဘီက ပြောသည်။

ဆိုင်ထဲတွင် မီးတွေ ထိန်ထိန်လင်းနေသည်။ ဟင်းနဲ့ကျွေးနဲ့တွေလည်း မွမ်းနေသည်။ သစ်သားကောင်တာဟောင်းတစ်ခုအပြင် အနီရောင်သားရေဖုံး စားပွဲဒါဇင်ဝက်ခန့်နှင့် ခွေးခြေ တစ်ဒါဇင်ခန့် ရှိသည်။

စားပွဲတစ်လုံးတွင် ဆိပ်ကမ်းလုပ်သားနှစ်ယောက် ကော်ဖီသောက်နေကြ သည်။ ဝဝဖိုင်ဖိုင်နုဖူးပြောင်ပြောင်မျက်နှာ နီစပ်စပ်ဖြင့် ကောင်တာနောက်တွင် နယူးယောက် “ဒေလီမီရာ” သတင်းစာ ဖတ်နေသူကတော့ ဂါထာဘစ်ဇာဘီ၏ ယောက်ျား ဖရက်ဘစ်ဇာဘီ ဖြစ်သည်။

‘ဟေ့.... မင်းနဲ့ပါလာတဲ့ အဲဒီချာတိတ်မလေးက ဘယ်သူတုန်း’
ဖရက်က အင်နီဘက်သို့ မေးဆတ်ပြပြီး မေးလိုက်၏။

‘ကျွန်မ အိမ်ပြန်လာရင်း ရေခဲထဲ အိပ်ပျော်နေတာ တွေ့လို့ ခေါ်လာခဲ့တာ လေ။ သူ့မှာ နေစရာ နေရာ မရှိဘူးတဲ့’ မစွက်ဂါထ်ဘစ်ဇော်က ကုတ်အင်္ကျီကို ပြန်ချွတ်နေရင်းမှ ပြန်ပြောသည်။ ထို့နောက် အင်နီဘက်သို့ လှည့်ရင်း ‘ဒါနဲ့ ....ညည်းနာမည်က ဘာတဲ့လဲ ....ကလေးမ’

‘အင်နီပါ ....’

အင်နီသည် အချမ်းမပြေသေးဘဲ တုန်တုန်ယင်ယင်နှင့်ပင် ပြန်ပြော လိုက်သည်။

‘ညည်းသိပ်ဆာနေသလား .... အင်နီ’

‘ဟုတ်ကဲ့ .... ဆာနေပါတယ်’

‘ကဲ .... ဒါဆို ဟိုကောင်တာရှေ့မှာ သွားထိုင်ဖရက်က ညည်းကို ပဲထိုးမုန့် ကျွေးလိမ့်မယ်။ တစ်ပွဲလောက် ကျွေးလိုက်စမ်းပါ .... ဖရက်ရယ်’

‘ဘာလဲ .... တို့က အခြေမဲ့ အနေမဲ့တွေ့အတွက် စတုဒီသာဆိုင် ဖွင့်ထား တာလား။ မကျွေးနိုင်ဘူးကွ’

‘ရှင့်ပါးစပ်ကြီး ပိတ်ထားစမ်းပါ .... ဖရက်ရယ်။ ကဲ .... ကျွေးသာ ကျွေး လိုက်စမ်းပါ’

‘အား ....’

ဖရက်က မကျေနပ်သလို ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သို့ပေမယ့် အငွေ တထောင်းထောင်း ထွက်နေသော ဇလုံကြီးထဲမှ အညိုရောင် ပဲထိုးမုန့်တစ်ပွဲ ခပ်ပြီး အင်နီရှေ့သို့ ချပေးသည်။ အင်နီကလည်း အငမ်းမရဖြင့် ပလုပ်ပလောင်း စားသည်။ ပဲထိုးမုန့်က ပျစ်ချွဲချွဲနှင့် ချဉ်သိုးသိုးကြီး ဖြစ်နေသည်။ သို့ပေမယ့် အင်နီ စားခဲ့ဖူးသမျှ အစားအစာတွေထက်တော့ အရသာ ရှိသေးသည်။

“ဘစ်ဇော် စားသောက်ဆိုင်” က နေချင်စရာကောင်းသော ဆိုင်တစ်ဆိုင် တော့ မဟုတ်ဟု အင်နီ တွေးမိ၏။ သို့ပေမယ့် ရေခဲထဲမှာ မနေရတော့တာရယ်။ စားစရာအတွက် မမူရတော့တာရယ်ကတော့ ဝမ်းသာစရာပဲ ဟု သူ့ကိုယ်သူ နှစ်သိမ့်မိ၏။

မကြာမီတွင် အင်နီ သိရှိလာရသည်မှာ ဖရက်တို့လင်မယားသည် ဘစ်ဇော် စားသောက်ဆိုင်ကို တစ်ဝက်စီ အစုရှယ်ယာပိုင်ဆိုင်ကြပြီး နောက်ဘက်မှ နှစ်ခန်းတွဲ အဆောင်ကလေးတွင် နေထိုင်ကြသည်။ သူတို့၏ စီးပွားရေးအခြေအနေက မကောင်း၊ “စီးပွားပျက်ကာလ” ဖြစ်၍ ကိတ်မုန့်ခြောက်တစ်ခုနှင့် ကော်ဖီတစ်ခွက် ဝယ်ရန် ပိုက်ဆံဆယ်ဆင့်ပင် မရှိကြသူတွေက အများကြီး။ သို့သော်လည်း ဖရက်တို့ လင်မယားမှာ လူငှားမထားဘဲ ကိုယ်တိုင်ချက်ပြုတ်ရောင်းချသောကြောင့် တစ်ဝမ်း တစ်ခါတော့ ဝကြ၏။ ဖရက်က စားဖို့မူး၊ အစားအစာ ပြင်ဆင်ပေးသူနှင့် ပန်းကန် ဆေးသမား လုပ်သည်။ သူ့မိန်းမက တစ်ဦးတည်းသော စားပွဲထိုးနှင့် ငွေကိုင် လုပ်သည်။

သို့သော်လည်း သူတို့လင်မယားသည် စားဝတ်နေရေး မပူရသည့်တိုင် အောင် အလုပ်ကို ကြီးကြီးစားစား မလုပ်ချင်ကြ။ ဖရက်က အားအားရှိလျှင် အိပ်သည်။ အရက်သောက်သည်။ မြင်းလောင်းသည်။ သို့သော်လည်း စားသောက် ဆိုင်ကို မနက် ခုနစ်နာရီမှ ညသန်းခေါင်တိုင်အောင် ဖွင့်သောကြောင့် သူတို့အဖို့ အချိန်ပိုက သိပ်မရှိ။ မစွက်ဘစ်ဇော်ကတော့ ရုပ်ရှင်ဝါသနာအိုး၊ သို့ပေမယ့် သူ့ ယောက်ျားက သူ့ကို နှစ်ပတ်တစ်ကြိမ်လောက်သာ ရုပ်ရှင်ကြည့်ခွင့်ပြုသည်။ ယနေ့ညတွင် မစွက်ဘစ်ဇော် ရုပ်ရှင်ကြည့်ခွင့်ရခြင်းမှာ အင်နီအတွက် ကံကောင်း သည်။ မစွက်ဘစ်ဇော်သည် နာမည်ကျော်မင်းသား ကလပ်ဂေဟယ် ပါဝင်သော “ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း” (Manhandled) ဇာတ်ကားကို ကြည့်ပြီးနောက် အိမ်အပြန် တွင် အင်နီကို တွေ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

ပဲထိုးမုန့်တစ်ပွဲဖြင့် အင်နီ မဝသေးကြောင်း မြင်ရသောကြောင့် မစွက် ဘစ်ဇော်သည် ကောင်တာနောက်သို့ လျှောက်လာသည်။ ထို့နောက် သူ့ယောက်ျား ၏ မျက်စောင်းထိုးခြင်းကို မသိကျိုးကျွံလုပ်ကာ အင်နီအား ပန်းသီးမုန့်တစ်ခုနှင့် ချောကလက် ကော်ဖီပူပူတစ်ခွက် ထပ်ကျွေးသည်။

‘အို...အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အန်တီ’

ရပြည်စာအုပ်တိုက်

အင်နီက ပန်းသီးမှန်ကို စားရင်း ပြောလိုက်၏။

အင်နီ စားသောက်နေစဉ် မစွက်ဘစ်ဇော်က သူ့ယောက်ျားကို နောက်ဘက်အဆောင်သို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။လင်မယားနှစ်ယောက် အခြေအတင် ပြောနေသံများကို အင်နီ တစ်စွန်းတစ်စ ကြားရသည်။ခဏကြာတော့ သူတို့ ပြန်ထွက်လာကြသည်။ဖရက်က အင်နီကို ထူးထူးခြားခြား ပြုံးပြသည်။သို့သော် သူ့အပြုံးက အသက်မပါသည့် အပြုံးမျိုး။

‘ဒါနဲ့....ကလေးမက နေစရာ မရှိဘူးဆိုတော့ တို့နဲ့အတူ မနေချင်ဘူးလား....ဟင်’

ဖရက်က ဟန်ဆောင်ပြီးဖြင့် အင်နီ၏ဦးခေါင်းကို ပွတ်သပ်ရင်း မေးသည်။

‘ဟင်....ကျွန်မ ဒီမှာ နေရမှာလား....ဟင်’

အင်နီက တအံ့တဩ ပြန်မေးသည်။သူက သူ့အပေါ်တွင် ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသည့် ဖရက်၏ သဘောထားကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ၏။ သူ့စကားက နားဝင်ချို့စရာ ဖြစ်ပေမယ့် သူ့မျက်လုံးတွေက အေးစက်စက်နှင့် မရိုးသားသည့် ပုံမျိုး။သူက ထပ်ပြောသည်။

‘ဒါပေါ့....ဒီမှာ နေရမှာပေါ့။တို့ နောက်ဖေးဆောင်မှာတော့ အခန်းပို မရှိတော့ဘူး။ဒါပေမယ့် မြေအောက်မီးဖိုခန်းတော့ ရှိတယ်။အဲဒီမှာ ကွပ်ပျစ် ခုတင်ကလေး တစ်ခုလည်း ရှိတယ်။မင်းကို တို့က စောင်နှစ်ထည် ပေးမယ်။ အဲဒါဆိုရင် အောက်က အခင်းကလေးနဲ့ဆိုရင် ကောင်းကောင်းနွေးတာပေါ့။

‘ကျွန်မ....ကျွန်မ....’

‘ဟေ့....ဒီမှာ....အင်နီ....ညည်း ဘာမှ စိတ်ကူးမလွဲစမ်းပါနဲ့’ မစွက်ဘစ်ဇော်က ဝင်ပြောသည်။‘ညည်းက ရေခဲထဲ သွားအိပ်ချင်နေသေးသလား။တို့က ဒီမှာ မင်းကို အိပ်စရာနေရာလည်း ပေးမယ်၊စားစရာလည်း ကျွေးမယ်။ညည်းက တို့အတွက် ဆိုင်မှာကူပြီး နည်းနည်းပါးပါး လုပ်ပေးရုံပဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့....ဒီလိုဆို ကျွန်မ နေပါ့မယ်’

ရပြန်ကလေးတိုက်

ထိုနောက် မစ္စက်ဘစ်ဇော်သည် အင်နီအား မြေအောက်ခန်းထဲသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ အခန်းက ကျဉ်းကျဉ်းကလေးရယ်။ ပြတင်းပေါက် လုံးဝ မရှိ။ တစ်ခန်းလုံး ရှုပ်ပွေ့ညစ်ပတ်ပြီး ကျောက်မီးသွေးနံ့တွေ မွမ်းနေသည်။ သို့ပေမယ့် နွေးထွေးပြီး သက်သောင့်သက်သာ ရှိသည်။

မစ္စက်ဘစ်ဇော်က အင်နီအား နေသားချပြီးတော့ မီးပိတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အပေါ်ထပ် ပြန်တက်သွားသည်။

မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် အင်နီ အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

*

ကောင်တာတွင် အင်နီ ပဲထိုးမှန့် စားနေခဲ့စဉ်က မစ္စက်ဘစ်ဇော်သည် သူ့ယောက်ျားကို နောက်ဖေးဆောင်သို့ ဆွဲခေါ်သွားပြီး စည်းရုံးခဲ့ရ၏။

‘ဒီလို အခြေမဲ့ အနေမဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ကောက်ရသလို ရလာတာ ကျွန်မတို့အတွက် သိပ်ပြီး ကံကောင်းတယ်....ဖရက်။ ကြည့်လေ၊ ရှင်မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ကလေးမလေးက တော်တော်သန်တယ်။ နွားပေါက်ကလေး ကျနေတာပဲ။ ဒီတော့ သူ့ကို ကျွန်မတို့ ဒီမှာ ခေါ်ထားကြမယ်။ သူ့အတွက် စရိတ်လည်း ဘာမျှ မကြီးပါဘူး။ စားစရိတ်ကလေး နည်းနည်းပါးပါး ကုန်ရုံပဲ ရှိမယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ လခမပေးရဘဲနဲ့ စားပွဲထိုးလည်း ရမယ်၊ ပန်းကန်ဆေးသမားလည်း ရမယ်၊ သန့်ရှင်းရေး အလုပ်သမားလည်း ရမယ်’

‘အေ....ဟုတ်သားပဲ၊ ငါ အဲဒါ မတွက်မိခဲ့ဘူးကွ’ ဖရက်က ပြန်ဖြောသည်။ ‘ဒါပေမယ့်...ဒီကလေးက တစ်နေရာရာက ထွက်ပြေးလာတာ ဖြစ်ရမယ်ကွ။ အဲဒါဆိုရင် တို့ အမှုပတ်နေမှာ စိုးရတယ်။ ငါက ရဲနဲ့ ရင်မဆိုင်ချင်ဘူးကွ’

‘သူက မိဘတွေ ရိုက်လို့ ထွက်ပြေးလာတာ ဖြစ်မှာပါ။ ဒါပေမယ့်.... ဒီမှာနေရင် သူ့ကို ဘယ်သူမှ မရိပ်မိနိုင်ပါဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်က မေးလာရင်လည်း လွယ်ပါတယ်....ဖရက်ရယ်။ ကျွန်မတို့နဲ့ အတူနေဖို့ ကလီဗယ်လင်းက ရောက်လာတဲ့ တူမလေးပါလို့ ပြောလိုက်ရုံပဲပေါ့’

‘အေး....ဟုတ်တယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ဒီအတိုင်းဆို ငါ့မိန်းမက ငါထင် သလောက် မတုံးသေးပါလား....ဟဲ....ဟဲ....’

ယင်းသို့လျှင် လင်မယားနှစ်ယောက် ကြိတ်ပြီး တိုင်ပင်ခဲ့ပြီးတော့မှ ဖရက် က ကောင်တာသို့ ပြန်ထွက်လာကာ အင်နီကလေးအား အပြုံးမျက်နှာဖြင့် ကြိုဆိုခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

*

မြေအောက်ခန်းထဲတွင် ဖျတ်ခနဲ မီးလင်းသွားသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သည် အင်နီအား ခပ်ကြမ်းကြမ်းကလေး လှုပ်နှိုးနေ၏။

‘ဟေး...ချာတိတ်မလေး...မွန်းတည့်အောင် အိပ်နေလို့ မရဘူး။ ခြောက် နာရီခွဲနေပြီ။ ထ...မြန်မြန်ထ...ဆိုင်ဖွင့်တော့မယ်။ ဒီမှာနေရင် ဒီက အလုပ် လုပ်ရမှာပဲ’

‘ဟုတ်ကဲ့....ထပါပြီရှင့်’

ဖရက်၏ ငှက်ဆိုးထိုးသံကြီးကြောင့် အင်နီ အိပ်ရာမှ ကမန်းကတန်း ထထိုင်သည်။ တစ်ဒဂံအားဖြင့်တော့ သူ့အမြင်တွေ ဝေဝါးနေသည်။ သူ ဘယ်နေ ရာသို့ ရောက်နေမှန်းလည်း မမှတ်မိ။ ဖရက်၏ မျက်နှာကြီးကို ဘွားခနဲ မြင်လိုက် ရတော့မှ သူ အဖြစ်မှန်ကို သတိရမိတော့သည်။

နောက်သိပ်မကြာခင်မှာတော့ အင်နီသည် ဒူးဆစ်အထိရောက်သော အစိမ်း ရင့်ရောင် စားပွဲထိုး ဝတ်စုံကလေးဝတ်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်ရှိနေလေ၏။

‘ကဲ....ညည်း ဘာကို အရင် လုပ်ချင်သလဲ’

မစွက်ဘစ်ဇော်က မေးသည်။

‘ကျွန်မ မသိပါဘူး’

အင်နီက ပြန်ဖြေသည်။

‘ကောင်းပြီ....ဒါဆို ဆိုင်ပြတင်းပေါက်တွေကို အရင်တိုက်၊ ရေပတ် သုတ်ပြီး ပြောင်နေအောင်တိုက်....ကြားလား’

ရပြန်တောင်တိုက်

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင့်’

သည်လိုနှင့် ပြတင်းပေါက်တွေကို တိုက်ခွတ်ပြီးသွားသောအခါ ဖရက်က အင်နီအား ကောင်တာနောက်သို့ ခေါ်ကာ ဧရာမ ဒန်အိုးကြီးနှင့် ကော်ဖီဖျော်နည်းကို သင်ပေးသည်။ ပြီးတော့ ငွေစာရင်းကိုင်နည်းကို သင်ပေးသည်။

ထို့နောက်တော့ အင်နီသည် မနက်ရုနစ်နာရီမှ ည ၁၂ နာရီအထိ ကြမ်းတိုက်၊ ပန်းကန်ဆေး၊ စားပွဲထိုး၊ ကောင်တာထိုင် အလုပ်များကို စားသောက် ချိန်ကလွဲပြီး တစ်လျှောက်လုံး လုပ်ရ၏။ တစ်နေ့ကုန်၍ ဆိုင်ပိတ်သောအခါ ခြေကုန် လက်ပန်းကျပြီး ကွပ်ပျစ်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် လှဲအိပ်လိုက်တော့သည်။ ခြေလက် တွေကို မသယ်ချင်၍ ဖိနပ်မချွတ်ဘဲ အိပ်ချလိုက်မိသည်မှာလည်း အကြိမ်ကြိမ်.... မနက်ခြောက်နာရီခွဲတော့ တစ်ခါပြန်ထပြီး တစ်နေ့တာ လုပ်ငန်းခွင်သို့ ပြန်ဝင်၊ ဤသည်ပင်လျှင် အင်နီကလေး၏ နေ့တစ်ခုစလုံး လုပ်ငန်းတာဝန် ဖြစ်၏။

ဤသို့ဖြင့် ချမ်းအေးလှသော ဇန်နဝါရီလ၏ နေ့ရက်တွေ ကုန်လွန်သွား ခဲ့သည်။ အင်နီသည် အမှိုက်သရိုက် စွန့်ပစ်ရန် နောက်ဖေးလမ်းကြားသို့ ထွက်ချိန် မှလွဲပြီး အပြင်သို့ထွက်ချိန် လုံးဝမရှိ။ ဆိုင်ထဲတွင် နည်းနည်းအလုပ်ပါးလျှင် အလကား ထိုင်နေ၍ မရ၊ ဖရက်က ကောင်တာနောက်သို့ ခေါ်ကာ မုန့်လုပ်နည်းနှင့် ဟင်းချက်နည်းတွေကို သင်ပေးသည်။ သို့ဖြင့် အင်နီသည် အာလူးကြော်၊ ကြက်ဥ မွှေကြော်၊ အသီးအရွက် သားပြမ်းဟင်း၊ ဝက်အူချောင်းသွတ် ပေါင်မုန့်မီးကင်၊ ဟမ်ဘာဂါ၊ ဘော့စတန် ပဲထိုးမုန့်၊ ကြက်သားလုံးကြော်၊ တူနာငါးဟင်းနှင့် ကြက်ဥ ပေါင်မုန့်ကြော် လုပ်နည်း ချက်နည်းများကို ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်အတွင်းမှာ ပင် ကောင်းကောင်းကြီး ကျွမ်းကျင်လာ၏။ အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် အချက် အပြုတ်လုပ်ငန်းတွင် အင်နီက ဖရက်ထက်ပင် တော်၏။

နောက်တော့ ဖရက်က အချက်အပြုတ်လုပ်ငန်းကို အင်နီနှင့်သာ လုံးဝ လွှဲထားလိုက်တော့သည်။ သည်အတွက် သူ အလွန်ဝမ်းသာမိ၏။ အချက်အပြုတ် အတွက် အင်နီကို မျက်နှာလွဲလို့ရတော့ သူ့အနေနဲ့ စားသောက်ဆိုင်အနီး

က အရက်ပုန်းဆိုင်မှာ တစ်ခွက် တစ်ဖလားစီ ခဏခဏ သွားမော့လို့ ရ တာကိုး။

အလုပ်ပင်ပန်းပေမယ့် ဆိုင်ထဲမှာ ဖရက်မရှိလျှင် အင်နီ အလွန် စိတ် ချမ်းသာသည်။ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဖရက်က အင်နီကို အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး ဆူတတ် ခြိမ်းခြောက်တတ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

‘ဟေး....ကလေးမ....မင်း တစ်နေရာရာက ထွက်ပြေးလာတယ်ဆိုတာ ငါသိတယ်’ တစ်နေ့တွင် ဖရက်က အင်နီအား ပြောသည်။ ‘ဒါပေမယ့် ထွက်ပြေး မယ်တော့ မကြံနဲ့....မင်း ဘယ်ပြေးပြေး ငါကတော့ မမိ မိအောင် လိုက်ဖမ်းမှာပဲ ...သိရဲ့လား။ထွက်ပြေးလို့ ပြန်မိရင်လည်း သက်သာမယ် မထင်နဲ့။မင်း တစ်သက် လုံး မမေ့နိုင်အောင် ငါက ဟောဒီ သားရေခါးပတ်ကြီးချွတ်ပြီး ရိုက်မှာပဲ’

သို့ဖြင့် အင်နီသည် ထွက်ပြေးရန် မကြာခဏ စိတ်ကူးပေမယ့် မပြေးရဲ။ လွတ်အောင် ပြေးနိုင်လျှင်တော့ ကောင်းတာပေါ့၊လွတ်အောင် မပြေးနိုင်လျှင်တော့ ဖရက်က မစွက်ဟန်နီဂန်ထက်တောင် ပိုပြီး အရိုက်ကြမ်းမှာ သေချာသည်။ နောက်တစ်ကြောင်းကလည်း ယခုလို ဆောင်းရာသီမှာ အငတ်ငတ် အပြတ်ပြတ်နှင့် နယူးယောက်မြို့ထဲ လျှောက်သွားနေမည့်အစား စားသောက်ဆိုင်မှာနေပြီး နွေးနွေး ထွေးထွေးနှင့် အချိန်မှန်မှန် စားနေရသည်က ပို၍ကောင်းသည်ဟု တွေးမိသည်။ ထို့ကြောင့် ဘယ်လောက်ပဲ အလုပ် ပင်ပန်း ပင်ပန်း နွေးဦးပေါက် ရောက်သည် အထိတော့ အောင့်အည်းသည်ခံပြီး နေဦးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မစွက်ဘစ်ဇော် ရုပ်ရှင်သွားကြည့်သည့် နေ့များတွင်လည်း အင်နီက ဆိုင်မှာ နေရတာကို ပျော်သည်။ယခုအခါ မစွက်ဘစ်ဇော်သည် တစ်ပတ်လျှင် သုံးရက်၊ လေးရက် ဆိုသလို ညပိုင်း ရုပ်ရှင်သွားကြည့်တတ်သည်။သူမရှိတော့ ဆိုင်ထဲမှာ ကိုယ့်လက်ကိုယ့်ခြေ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်ကိုင်ရလို့ အင်နီ စိတ်ချမ်း သာသည်။သို့ပေမယ့် မစွက်ဘစ်ဇော် ဆိုင်ထဲမှာ ရှိနေလျှင်တော့ အင်နီအဖို့ မသက် သာလှ။မစွက်ဘစ်ဇော်သည် ကောင်တာအနီးမှ ခွေးခြေပေါ်တွင်ထိုင်ကာ ကပ်စေးနှံ

စားရင်း၊ ရေဒီယို နားထောင်ရင်း၊ ရုပ်ရှင်မဂ္ဂဇင်း ဖတ်ရင်း အင်နီကိုသာ လှမ်းလှမ်းပြီး
ဟောက်လိုက်ဟိန်းလိုက် လုပ်နေတတ်၏။

‘ဘုရားရေ....ဟေ့....အင်နီ....ညည်းမျက်စိ ကန်းနေသလား၊ ဟိုမှာ စားပွဲ

(၃)မှာ လူတွေရောက်နေတာ မမြင်ဘူးလား’

(တကယ်တော့ လူတွေက ထိုင်တောင် မထိုင်ကြသေး၊ ကုတ်အင်္ကျီ
ချွတ်နေကြတုန်း ရှိသေးသည်။)

‘ဟေ့....ကလေးမ....ညည်း ဘာလို့ အဲဒီလို ဝေးပြီး လုပ်နေတာလဲ၊ ဟိုမှာ
ဟိုဆရာကြီးအတွက် စားပွဲကို ရှင်းပေးလိုက်ပါလား’

နည်းနည်း အချိန်ရ၍ အင်နီ ခေတ္တနားရန် ထိုင်ပြန်တော့လည်း....

‘ဟေ့....အပျင်းမ၊ ထိုင်မနေနဲ့၊ ဒီသကြားဘူးတွေမှာ သကြားလာ
ထည့်စမ်း....’

ယင်းသို့လျှင် အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီး တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုတော့
လုပ်ခိုင်းသည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့ လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်က အရက်
ဆိုင်သွား၊ တစ်ယောက်က ရုပ်ရှင်သွားတော့မှသာ အင်နီလေးခမျာ အသက်ရှူပေါက်
ရရှာတော့သည်။ အင်နီအဖို့ ဆိုင်ထဲမှာ သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် မရှိလေ
ဝမ်းသာလေ ဖြစ်၏။ ဘစ်ဇော်ဆိုင်သို့ လာရောက် စားသောက်ကြသူများမှာ
ဆိပ်ကမ်းလုပ်သားများ၊ သင်္ဘောသားများနှင့် အနီးအနားဝန်းကျင်မှ လာနေကျ
ဖောက်သည်များ ဖြစ်ကြသည်။ ဆိပ်ကမ်းလုပ်သားများနှင့် သင်္ဘောသားများမှာ
စိတ်ကြမ်း လူကြမ်းများ ဖြစ်သော်လည်း အင်နီကိုတော့ သူတို့က တော်တော်ခင်ကြ
သည်။ အထူးသဖြင့် အနီးအနားရှိ တက်ဇာကိုဘူတာမှ အလုပ်သမားများ
ဖြစ်ကြသော ဗင်နီနှင့် အယ်လ်တို့က အင်နီကို အလွန်ခင်ကြသည်။ အင်နီ ချက်သည်
ဟင်းတွေကိုလည်း အလွန်ကြိုက်ကြသည်။

သည်လိုနှင့် လူ့သတင်း လူချင်းဆောင်ကာ မကြာခင်မှာပင် အင်နီသတင်း
ပြန့်သွားတော့သည်။

‘ဘစ်ဇော်ဆိုင်က အရင်လို မဟုတ်တော့ဘူးဟေ့။ဟင်းချက် သိပ်ကောင်းတဲ့ ကလေးမလေးတစ်ယောက် ရောက်နေတယ်။မယုံရင် သွားစားကြည့်၊တစ်ခါတည်း လျှာရည်လည်သွားမယ်’

အင်နီလက်ရာ ကြက်ဥမွှေကြော် သို့မဟုတ် သီးရွက်စုံသားပြုမ်းဟင်း စားရန် လူတွေ တမင်တကာ ရောက်လာကြသည်။စားသောက်ဆိုင်တွင် လာစား သူတွေ နှစ်ဆတိုးလာသည်။နေ့လယ်စာရော၊ညစာပါ လက်မလည်အောင် ရောင်းရ သည်။ဖရက်တို့ လင်မယားမှာ လက်ဖျားငွေသီးပြီး အပျော်ကြီး ပျော်နေကြ တော့သည်။

‘ဒီချာတိတ်မလေးကတော့ တို့အတွက် ပိုက်ဆံအိုးကလေးပဲ....ဂါထံ၊ ဒီတော့ သူ့ကို တို့ လက်လွတ်ခံလို့ မဖြစ်တော့ဘူး’

ဟု ဖရက်က သူ့မိန်းမကို ပြောသည်။

အင်နီက စားသောက်ဆိုင်သို့ လာစားသူတွေကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့် ကြိုဆို နှုတ်ဆက်တတ်သောကြောင့် သူ့ကို အားလုံးကပင် ချစ်ခင်ကြသည်။

‘အင်နီ....မင်း ကြီးလာရင်တော့ ငါ မင်းကို လက်ထပ်ရမှာပဲ၊မင်းချက်တဲ့ ဟင်းတွေကို ငါ စွဲမိနေပြီလေ’

ဟု ဗင်နီက ချစ်စနိုး နောက်ပြောင်သည်။

သည်တော့ အယ်လ်ကလည်း

‘ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ရော့ခ်ဖဲလားသူဌေးကြီးမှာ ပိုက်ဆံတွေ သုံးမကုန်အောင် ရှိပေမယ့် ကျွန်တော်တော့ အားမကျဘူး၊အင်နီကို ရရင် ကျေနပ်ပြီ’

ဟု ပြောသည်။

ဖရက်တို့လင်မယား မရှိကြတုန်း ယခုလို ဖောက်သည်တွေနှင့် နောက် နောက်ပြောင်ပြောင် ပြောဆိုနေရသည်ကို အင်နီ အလွန်ပျော်သည်။အထူးသဖြင့် ဗင်နီနှင့် အယ်လ်တို့က သူ့ကို ခင်မင်၍ တမင် စ,တတ်ကြသည်။

သို့ပေမယ့် အချုပ်အချယ်များပြီး အလုပ်ပင်ပန်းသော သည်ဘဝကိုတော့

အင်နီက မကြာခဏ ရှုံ့မှန်းမိ၏။ သည်နေရာ၊ သည်ဘဝမှ ထွက်ပြေးချင်စိတ်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာမိ၏။ သို့ဖြင့် တစ်ခါတလေ မြေအောက်ခန်းထဲက သူ့ကွပ်ပျစ်ကလေး ပေါ်တွင် လှဲရင်း ‘ငါ မိဘမဲ့ ကလေးဂေဟာက ထွက်ပြေးလာတာ မှားများ မှားသွားပြီလား မသိဘူး’ ဟူ၍ တွေးမိတတ်၏။

သူ ဂေဟာမှာနေပြီး ကျောင်းတက်ခဲ့တုန်းက ပျော်စရာ မကောင်းခဲ့ပေမယ့် ယခုတော့ သူက ကျောင်းကို ပြန်ပြီး လွမ်းလာသည်။ စာသင်ချင်စိတ် ပြင်းပြလာ သည်။ ဆဋ္ဌမတန်း ဒုတိယနှစ်ဝက် ပျက်ကွက်ရတော့မည်ကို စိုးရိမ်လာသည်။

သို့ပေမယ့် ‘ဪ... ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ ဒီနှစ် ပျက်ကွက်တော့လည်း နောက်နှစ် ဆက်တက်တာပေါ့၊ တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ ကျောင်းဆက်တက်နိုင်မှာပါ’ ဟူ၍ တွေးပြီး သူ့ကိုယ်သူ နှစ်သိမ့်သည်။

သည်ဆိုင်မှာ သည်အတိုင်း လုပ်နေရလို့တော့ သူ့ဖေဖေ မေမေများနှင့် ဘယ်တော့မှ တွေ့နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟုလည်း သူ တွေးမိ၏။ တကယ်တော့ သူ ဂေဟာမှ ထွက်ပြေးလာရခြင်း၏ အဓိက အကြောင်းရင်းမှာလည်း သည်အချက် ပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူက သူ့ခံစားချက်ကို ဖရက်တို့လင်မယားအား ဖျောင်းဖျောင်းဖျဖျ ပြောပြတော့ ကောင်တာမှာ ဆိုင်းဘုတ်စာတန်း ထောင်ထားရန် ဖရက်တို့လင်မယားက သက်သက်ညာညာ ခွင့်ပြုသည်။

‘လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၁ နှစ်လောက်က နယူးယောက်မြို့၊ မိဘမဲ့ ကလေးဂေဟာမှာ အင်နီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ထားပစ်ခဲ့ကြတဲ့ တစ်စုံတစ်ဦးကို သိတဲ့လူများ ရှိခဲ့ရင် ကျေးဇူးပြုပြီး ဒီကောင်တာနောက်က အင်နီနဲ့ ဆက်သွယ်ကြပါရှင်... (ပုံ) အင်နီ’

သို့ပေမယ့် နေ့တွေရက်တွေသာ ကုန်လွန်သွားကြသည်။ ဘယ်သူမှ လာ ရောက်ပြီး မဆက်သွယ်ကြပါ။ သို့ဖြင့် စားသောက်ဆိုင်သို့ လာရောက်သူတွေအနက် သူ့ဖေဖေ ဖြစ်နိုင်သည်ဟု သူ့ဘာသာသူ တွေးထင်မိသူကို မြင်လျှင် ထိုသူ့အနား သို့ သွားပြီး

‘သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဦးဦး၊ သမီး မသိလို့ မေးကြည့်တာပါ၊ လွန်ခဲ့တဲ့

ရပြန်တာပဲဟိုက်

၁၁ နှစ်လောက်က အင်နီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကိုများ မိဘမဲ့ဂေဟာမှာ ဦးဦး ထားခဲ့ဖူးပါသလား’

ဟု အင်နီက မေးတတ်သည်။ သို့သော် သူ မေးကြည့်မိသူတိုင်းကပင် ‘ဟင့်အင်း....မထားခဲ့ဖူးပါဘူးကွယ်’ ဟူ၍သာ အမြဲတမ်း တုံ့ပြန်ကြသည်။

သည်လိုနှင့်ပင် အင်နီအဖို့ ဘာမှ ထူးခြားမှုမရှိဘဲ နေ့ရက်တွေ ကုန်လွန် သွားခဲ့ကြပြန်သည်။ သို့သော် နောက်များမကြာမီတွင် အင်နီအနေဖြင့် ထူးခြားသော နေ့တစ်နေ့ကိုတော့ အမှတ်ထင်ထင် ကြုံတွေ့ရလေသည်။ ထိုနေ့ကား ၁၉၃၃ ခုနှစ် မတ်လ ၂၀ ရက်နေ့....။

ထိုနေ့တွင် ဖရက်တို့ လင်မယားနှင့်တကွ စားသောက်ဆိုင်သို့ လာရောက် သော လူတိုင်းပင် ကောင်တာနားတွင် ဝိုင်းထိုင်ကာ ရေဒီယို နားထောင်နေကြ ၏။ အကြောင်းမှာ ထိုနေ့တွင် ဖရန်ကလင်ဒီ၊ ရုစဗဲသည် ဝါရှင်တန်မြို့တော်၌ အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ သမ္မတသစ်အဖြစ် ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုပွဲ ကျင်းပသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ရုစဗဲ၏ ကျမ်းသစ္စာကျိန်ဆိုပွဲ မိန့်ခွန်းကို အင်နီက အမှတ်ထင်ထင် သတိရနေမိသည်။ ရုစဗဲက “စီးပွားပျက်ကပ်” ကို ဆုံးခန်းတိုင်စေရမည်ဟု အမေရိကန်ပြည်သူ တစ်ရပ်လုံးအား ကတိပေးသည်။

‘ကျုပ်တို့ အားလုံးအတွက် ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးကတော့ ကြောက်စိတ်ပဲ’ ဟု သူက ပြောသည်။

အင်း....သူက မစ္စဟန်နီနီလို၊ ဂါတ်ဘစ်ဇော်လို လူစားမျိုးတွေနဲ့ မတွေ့ဖူးသေးလို့ ဒီစကားကို ပြောတာဟု အင်နီက တွေးမိသည်။

*

မကြာမီတွင် နွေဦးပေါက်ရာသီ ရောက်လာခဲ့သည်။ ဘစ်ဇော်စားသောက်ဆိုင် အပြင်ဘက်ရှိ သစ်ပင်ပန်းပင်များ ရွက်ဟောင်းကြွေကာ ရွက်သစ်လောင်းလာကြပြီ။

ရာသီဥတုက နွေးထွေးလာသောကြောင့် အင်နီ၏ မြေအောက်ခန်း ကလေးမှာလည်း နွေးထွေးလာသည်။ အနွေးဓာတ်ပေး မီးလင်းဖိုထားရန် မလို

ရပြန်အောင်ရိုက်

တော့။ ယခုအခါ အင်နီသည် သူ့အခန်းကလေးထဲတွင် စောင်မခြံဘဲ အိပ်လို့ ရနေပြီ။

မေလ အစောပိုင်းတစ်နေ့၏ မွန်းမတည့်မီ အချိန်တွင် မစွက်ဘစ်ဘီက အင်နီအား နောက်ဖေးလမ်းကြားထဲသို့ အမှိုက်သွားစွန့်ခိုင်းသည်။

နောက်ဖေးတံခါးမှ အင်နီ ထွက်လိုက်တော့ ကောင်လေးနှစ်ယောက်က အခြားကောင်လေးတစ်ယောက်ကို ကျောက်ခဲဖြင့် လမ်းပေါက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ခဲပေါက်ခံရသည့် ကောင်လေးသည် လမ်းကြားအခွန်ရှိ အမှိုက်ပုံကို အကာအကွယ်ယူပြီး ပုန်းနေသည်။ အင်နီက အမှိုက်ပုံကို မြေကြီးပေါ် ပစ်ချပြီး လှမ်းအော်ပြောလိုက်သည်။

‘ဟေး... မင်းတို့နှစ်ယောက် အဲဒီလို ဘာလို့ အနိုင်ကျင့်နေတာလဲ၊ ဟိုကောင်လေးခမျာ သနားပါတယ်’

‘ဘာကောင်လေးလဲ... ဒါနဲ့... မင်းကရော ဘာကောင်မလဲ’ ဆံပင်နီနီ ၁၄ နှစ်သား အရွယ်ခန့် ကောင်လေးက ပြန်ပြောသည်။ ‘တို့ ခဲနဲ့ပေါက်နေတာက ကောင်လေးမဟုတ်ဘူး... ဟေ့၊ ခွေးကလေး... ခွေးကလေးပါ’

‘ခွေးကလေး... ဟုတ်လား၊ အဲဒါဆို ပိုပြီး မပေါက်သင့်ဘူးပေါ့’ အင်နီက ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။ ‘နင်တို့... ဒီလို မလုပ်ကြပါနဲ့၊ ချက်ချင်း ရပ်လိုက်ပါ’

‘အံ့မယ်... ကောင်မက ကြီးကျယ်လိုက်တာ...၊ နင်က ဘာကောင်မမို့လို့ တို့ကို အမိန့်ပေးနေရတာလဲ’

ဆံပင်နက်နက်၊ မျက်နှာဟောက်ပက်နှင့် အခြားကောင်လေးက ပြန်ပြောသည်။ သူက အင်နီထက် သုံးလက်မလောက် မြင့်သည်။ သူသည် ခွေးကလေးကို နောက်ထပ် ခဲတစ်လုံး ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

‘ငါက ငါပဲဟေ့... ဘာကောင်မှ မဟုတ်ဘူး’

အင်နီသည် ရှေ့သို့ တိုးသွားပြီး ဆံပင်နက်နက်နှင့် ကောင်လေး၏ ရင်ဘတ်ကို တွန်းပစ်လိုက်သည်။

‘ဩ....မင်းက....ဒီလိုလား....စမ်းချင်တယ်ပေါ့....ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်....စမ်းချင်တယ်’

အင်နီက မတ်တတ်ရပ်နေသည်။

ကောင်လေးက အင်နီအား တအားကျူးပြီး လက်သီးဖြင့် ဝုန်းခနဲ ထိုးလိုက်၏။ အင်နီက တစ်ဖက်သို့ လှစ်ခနဲ ရှောင်တိမ်းလိုက်သဖြင့် လက်သီးနှင့် လွဲသွားသည်။ ထို့နောက် ကိုယ်ကို ပြန်မတ်ပြီး ကောင်လေး၏ မျက်နှာကို ခွပ်ခနဲ စွတ်ထိုးလိုက်သည်။ ကောင်လေး ပုံလျက်သား လဲကျသွား၏။ သူ့နှာခေါင်းမှ သွေးစများ ထွက်လာသည်။

အင်နီက လက်သီးနှစ်ဖက်ဆုပ်ပြီး အပေါ်စီး အုပ်မိုးထားစဉ် ကောင်လေးက မြေကြီးပေါ် လဲနေရာမှ....

‘နင် တော်တော်ဆိုးတဲ့ ကောင်မ....ဒီမှာ နင်ထိုးလိုက်လို့ ငါ့နှာခေါင်း သွေးထွက်သွားပြီ’

‘အေး....ဒါက သဘောလောက်ပဲ ရှိသေးတာ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက် ဒီနေရာက ခုချက်ချင်း ထွက်သွားပါ။ ထွက်မသွားရင် ဒီထက်ပိုဆိုးဦးမယ်....ကဲ....ထွက်သွား’

‘ကောင်းပြီ....ငါသွားမယ်’ ကောင်လေးက လဲနေရာမှ ကုန်းထလာသည်။ ပြီးတော့ သူ့အဖော်အား အော်ပြောလိုက်သည်။ ‘ဟေး....အက်ဒီ.... ဒီကောင်မစုတ်ကို ဦးနှောက်ထွက်သွားအောင် ဆော်ထည့်ပစ်လိုက်စမ်းပါကွ’

‘ဆော်မယ်ကွ....ငါဆော်မယ်’

အက်ဒီက ပြောပြောဆိုဆို အင်နီကို နောက်ဖက်မှ အတင်းဝင်လုံးသည်။ ဤတွင် အင်နီက ကိုယ်ကို အတင်းခါယမ်းပြီး အက်ဒီ၏ ဘယ်ဘက်မေးရိုးကို တအားပစ်ထိုးလိုက်ရာ အက်ဒီသည် ‘အား....’ခနဲ အော်ကာ ပုံရက်သား လဲကျသွား၏။ သူ့အဖော် လဲကျသွားတော့ ပထမကောင်လေးက.... ‘ငါတော့ လစ်တော့မယ်ကွ’ ဆိုပြီး ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

ရုပ်ရှင်အုပ်စု

အက်ဒီက ပြန်ထရန် ကြီးစားသည်။အင်နီက တံတောင်ဖြင့် ဘယ်ပြန်
ညာပြန် ဆတ်ခနဲ ဆတ်ခနဲ တွက်ထည့်လိုက်ပြန်သည်။အက်ဒီ ဘေးစောင်း
လဲကျသွားသည်။အင်နီက အပေါ်စီးရပ်ကာ

‘ကဲ ....ကြောက်ပြီလား ....သိပြီလား’

‘ဟုတ် ....ဟုတ်ကဲ့ ....သိ ....သိပါပြီ’ အက်ဒီသည် ကမန်းကတန်းထပြီး
ထွက်ပြေးသွားရင်း .... ‘ခွေးစုတ်မ ....နှင့် အသာစီးရသွားလို့ပေါ့၊နို့မဟုတ်ရင် နင်
မသက်သာဘူးမှတ် ....’ဟု နောက်ပြန် လှမ်းအော် ပြောသွားသည်။

‘ကဲ ....ကဲ ....ဒါဆို နင်ပြန်လာခဲ့စမ်းပါ၊ပြန်လာခဲ့စမ်းပါ’

သို့သော် အက်ဒီကား ပြန်မလာတော့။ဖဝါးနှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်း
ကျအောင် စွတ်ပြေးသွားလေပြီ။

အင်နီသည် သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်သပ်ပြီးတော့ အားရပါးရ အသက်ရှု
ထုတ်လိုက်၏။

ခွေးကလေးမှာ အမှိုက်ပုံဘေးတွင် ရှိနေဆဲ ဖြစ်သည်။အင်နီသည် မြေကြီး
ပေါ်တွင် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီးနောက် ခွေးကလေးအား ချိုသာစွာ လှမ်းခေါ်
လိုက်သည်။

“ဟေး ....ကောင်လေး ....လာ ....လာ ....ဘာမှ ကြောက်စရာ မလိုတော့
ဘူး ....လာ ....လာ ....ဒီကိုလာ’

သို့သော် ခွေးကလေးက အင်နီကို မျက်လုံးကလေး ပေကလပ် ပေကလပ်
နှင့် လှမ်းကြည့်ရင်း မူလနေရာတွင်ပင် ရပ်မြဲ ရပ်နေသည်။

‘လာပါ ....ကောင်လေး ....လာပါ၊ဘာမှ မကြောက်ပါနဲ့၊မင်းကို ငါ ဘာမှ
မလုပ်ပါဘူး’

သည်အကြိမ်တွင်တော့ ခွေးကလေးသည် အင်နီအသံကို စိတ်ချလက်ချ
ယုံကြည်သွားပြီး အင်နီထံသို့ အမြီးကလေး တနဲ့နဲ့ဖြင့် ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်
လာသည်။

‘အို....ချစ်စရာကလေးပါလား....ဟိုလူမိုက်ကလေးတွေက မင်းကို နှိပ်စက်ကြသလား....ဟင်’

အင်နီသည် ခွေးကလေးကို လက်နှင့် ပွတ်သပ်ရင်း ကြင်နာစွာ ပြော လိုက်၏။

ခွေးကလေးမှာ အမွေးကြမ်းကြမ်းနှင့် ကော်ဖီရောင် မျိုးစပ်ခွေး ဖြစ်သည်။ မျက်လုံးကြီးတွေက ဝိုင်းစက်ပြီး ညှိုးညှိုးငယ်ငယ်အသွင် ဆောင်နေ၏။ လည်ပင်း တွင်လည်း ကြိုးစတန်းလန်းနှင့် သူ့ဟာသူ ကိုက်ဖြတ်လာပုံ ရသည်။

‘အင်း....မင်းလည်း ငါ့လိုပဲ ထွက်ပြေးလာတာနဲ့ တူပါတယ်၊ငါ့လိုပဲ နှိပ်စက်ခံရလို့ နေမှာပေါ့’

ခွေးကလေးက အင်နီကို နှာခေါင်းနှင့် ပွတ်သီးပွတ်သပ် လုပ်နေသည်။

‘ကဲ....ဒီအချိန်ကစပြီး မင်းကို ဘယ်သူမှ မနှိပ်စက်ရတော့ဘူး။ဘာဖြစ် လို့လဲဆိုတော့ မင်းကို ငါပိုင်သွားပြီ။မင်းဟာ ငါ့ခွေးကလေး ဖြစ်သွားပြီ’

ထိုအချိန်တွင် အရေးကောင်း ဒိန်းဒေါင်းဖျက်ဆိုသလို နောက်ဘက်မှ ငှက်ဆိုးထိုးသံကြီး ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာ၏။

‘အင်နီ....ဟေး....အင်နီ....ဒီကောင်မ ဘယ်သွားနေတာလဲ....ဟင်၊ အမှိုက်ကလေးတစ်ပုံး သွားသွန်တာ ဒီလောက်တောင် ကြာရသတဲ့လား....ဟေ့’

မစွက်ဘစ်ဇော်က နောက်ဆားလမ်းကြားသို့ ထွက်လာပြီး အော်ပြောလိုက် ခြင်း ဖြစ်၏။

‘မဟုတ်ပါဘူး....အန်တီ၊ဒီမှာ ခွေးလေးခွေးလွင့်လေးတစ်ကောင် တွေ နေလို့ပါ၊သနားစရာကလေးပဲ....အန်တီရယ်၊ကျွန်မ သူ့ကို မွေးထားပါရစေ နော်....’

အင်နီက မျှော်လင့်တကြီးဖြင့် တောင်းပန်လိုက်သည်။မစွက်ဘစ်ဇော်က အင်နီကိုတစ်လှည့်၊ခွေးကလေးကိုတစ်လှည့် စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်ရင်း.....

‘ဩ....ညည်းက ခွေးမွေးချင်တယ်ပေါ့လေ၊ အင်း....ဖြစ်ပါတယ်၊ဖြစ်ပါ

ရာပြည့်စာအုပ်စိုက်

တယ်၊ မွေးပေါ့....မွေးပေါ့၊ ဒီတော့....ဒီလိုလုပ်၊ သူ့ကို တစ်နေ့ သုံးကြိမ် အစာကျွေး၊ အမဲသား ပေါင်တွင်းသားနှပ်နဲ့ ကျွေး၊ ပြီးတော့....ငါ့အိပ်ရာမှာ လာသိပ်ပေါ့.... ဟုတ်လား’

‘အို....အဲဒီလို မဟုတ်ရပါဘူး....အန်တီရယ်၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်။ အန်တီတို့အတွက် ဘာမှ တာဝန်မကြီးစေရပါဘူး။ သူ့ကို ကျွန်မစားတဲ့အထဲက တစ်ဝက်ခွဲကျွေးမှာပါ။ အိပ်တော့လည်း မြေအောက်ခန်းထဲမှာပဲ ကျွန်မနဲ့အတူ အိပ်လို့ရပါတယ်။ အန်တီတို့အတွက် ဘာမှ မကုန်ကျစေရပါဘူး။ သူ့ကြောင့် ဘာမှ စိတ်မချမ်းသာစရာ မဖြစ်စေရပါဘူး။ ကျွန်မ ကတိပေးပါတယ်’

‘ကဲ....ကလေးမ....ဘာမှ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောမနေနဲ့တော့။ အဲဒီ ခွေးပဲ စားကို အဲဒီမှာပဲ ထားနဲ့။ ပြီးတော့....ညည်းက....ဆိုင်ထဲလာ၊ လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်။ ဒီမှာ စားသောက်သူတွေ ထိုင်စောင့်နေကြတာ ကြာလှပြီ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ....အန်တီ၊ ကျွန်မ ခုပဲ လာခဲ့ပါ့မယ်’

မစွက်ဘစ်ဇော်သည် စားသောက်ဆိုင်ထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။ သို့သော် အင်နီကတော့ ခွေးကလေးနားမှ မခွာရက်သေး။

‘မပူပါနဲ့....ကောင်လေးရယ်၊ ငါက မင်းကို ဒီအတိုင်း ပစ်ထားခဲ့ပါဘူး’ အင်နီက ယင်းသို့ပြောပြီးနောက် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်၏။

သူနှင့် ခွေးကလေးတို့ ထွက်ပြေးကြမည်။ အဝေးကြီးသို့ ထွက်ပြေးမည်။ ဘယ်သူမှ လိုက်မဖမ်းနိုင်သော နေရာသို့ ထွက်ပြေးကြမည်။

သို့ဖြင့် အချိန်ဖြုန်းမနေတော့ဘဲ ခွေးကလေး၏ လည်ပင်းမှ ကြိုးစကို တစ်နေရာတွင် ချည်လိုက်သည်။

‘ဒီမှာ ခဏနေရစ်ဦး၊ ငါ ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့မယ်’

ထို့နောက် အင်နီသည် စားသောက်ဆိုင်ထဲ ပြန်ဝင်ပြီး မြေအောက်ခန်းသို့ ပြေးဆင်းလာခဲ့သည်။ စားပွဲထိုးဝတ်စုံကို ကပျာကယာ ချွတ်သည်။ သူ့အင်္ကျီ ဟောင်းကလေးကို ပြန်ဝတ်ပြီး အပေါ်မှ ဆွယ်တာ ထပ်ဝတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့

သူ့ပစ္စည်းကလေးများကို သံကောခြင်းထဲ ထည့်ပြီးနောက် လမ်းကြားထဲသို့ အမြန် ပြန်လာခဲ့သည်။

ထို့နောက် ခွေးချည်ထားသော ကြိုးကို ပြန်ဖြုတ်ပြီး လမ်းကြားထဲမှ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

‘ကဲ...မြန်မြန်လာ.....ကောင်လေး.....မြန်မြန်ပြေးမှ ဖြစ်မယ်’

ကလေးမလေးနှင့် ခွေးကလေးတို့သည် အနောက် ၄၅ လမ်းအတိုင်း အရှေ့ဘက်သို့ ပြေးလာခဲ့ကြ၏။မြစ်ကမ်းနှင့် ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးအောင် မင်ဟတ် တန်မြို့နယ် အလယ်ပိုင်းဆီသို့ ဦးတည်ပြေးလာခဲ့ကြသည်။

ပြေးလာရင်း အင်နီ အလွန် ဝမ်းသာပျော်ရွှင်နေ၏။

ဖရက်တို့လင်မယား စက်ကွင်းမှ လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီ။ ဘစ်ဇော်စားသောက် ဆိုင် အကျဉ်းသားဘဝမှ ကျွတ်လွတ်ခဲ့ပြီ။

သူသည် အခြေမဲ့ အနေမဲ့ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် ဘဝသို့ ပြန်ရောက်လာ ခဲ့ရပြန်ပြီ။လက်ထဲတွင် ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ ပါမလာ။သို့သော် သူ တစ်စက်ကလေးမှ ဝမ်းမနည်း။

မိုးဖွဲကလေးများ ကျနေသော မေလ၏ ထိုနေ့နံနက်ခင်းသည် ချမ်းအေး ခြင်းမရှိဘဲ နွေးထွေးနေသည်ဟု သူ ခံစားမိသည်။သည်တစ်ကြိမ် ထွက်ပြေးရ သည်ကို သူ အလွန်ပျော်နေသည်။အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ခါတိုင်းလို သူ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်တော့။အဖော်ပါသည်၊ ခွေးကလေးပါသည်။ သူ့ခွေး ကလေးပါသည်။

ဒုက္ခသည်များနှင့် အတူ

အင်နီနှင့် ခွေးကလေးတို့သည် သုံးပြုလောက်သာ လျှောက်လိုက်ရသေးသည်။ သူတို့နောက်မှ ကျယ်လောင်စွာ လှမ်းခေါ်လိုက်သော အသံကြောင့် ခြေလှမ်းများ တုန်ခနဲ ရပ်သွားကြ၏။

‘ဟေး.....ကလေးမ.....ဟေး.....နေဦး’

အင်နီရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဇကန္တ ဘစ်ဇော်တို့ လင်မယားက ရဲကိုသွားတိုင်လို့ ရဲက သူတို့ကို လိုက်ဖမ်းတာ ဖြစ်မှာပဲဟု တွေးမိပြီး အင်နီ အလွန် ကြောက်သွား၏။ နောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့နောက်မှ လှမ်းပြီး အော်ခေါ်သူမှာ တကယ်လည်း ရဲသားတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ရဲသားက အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် လူထွားကြီးသူသည် လက်ထဲမှ နံပါတ်တုတ်ကို ဝှေ့ယမ်းကစားရင်း အင်နီတို့အနီးသို့ လျှောက်လာ၏။

အင်နီသည် ခွေးချည်ကြိုးကို လက်ထဲမှ လွှတ်ချလိုက်ပြီးနောက် ရဲသားဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

‘အဲဒီခွေးကို ဒီအနားတစ်ဝိုက်မှာ ငါ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါလား၊ ခွေးလေ ခွေးလွင့် မဟုတ်လား’

ဟု ရဲသားက မေးသည်။

အင်နီက ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့်.....

‘အို.....မဟုတ်.....မဟုတ်ပါဘူး ဆရာကြီးရယ်၊ သူ.....သူက ကျွန်မ ခွေးလေးပါ.....ကျွန်မ ခွေးလေးပါ’

‘အို.....မင်းခွေး.....ဟုတ်လား၊ ဒါဆို သူ့နာမည်က ဘာတဲ့လဲ’

‘သူ့နာမည်....’ အင်နီက ရဲသားကိုတစ်လှည့်၊ ခွေးကလေးကိုတစ်လှည့် ကြည့်ရင်း ခပ်ကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေပြီးမှ ရုတ်တရက် သတိရပြီး..... ‘သူ့နာမည်က....ဆင်ဒီ၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆင်ဒီပါ။ ကျွန်မက သူ့ကို “ဆင်ဒီ” လို့ နာမည်ပေးထားပါတယ်။ ဒီမှာကြည့်ပါလား၊ သူ့အမွှေးတွေကလည်း သဲရောင်ပဲလေ’

‘သဲရောင်....ဟုတ်လား’ ရဲသားက သိပ်ပြီး မယုံချင်သေး၊ ထို့ကြောင့်..... ‘ကဲပါ....ဆင်ဒီပဲ ထားပါတော့၊ ဒါတော့ သူ့နာမည် ခေါ်ကြည့်ရအောင်၊ သူ လာမလား ခေါ်ကြည့်စမ်း’

‘ကျွန်မက ခေါ်ကြည့်ရမှာလား....ဟင်’
အင်နီက ရင်တထိတ်ထိတ်ဖြင့် ပြန်မေးလိုက်၏။

‘ဒါပေါ့....မင်းခွေးမှန်ရင် သူ့နာမည်ကိုခေါ်တော့ မင်းဆီ သူလာမှာပေါ့၊ ကဲ....ဆင်ဒီလို့ ခေါ်ကြည့်စမ်းပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့....ခေါ်ပါ့မယ်....ခေါ်ပါ့မယ်၊ ဒါပေမယ့် သူက ခေါ်တိုင်း မလာဘူး....ဆရာကြီး’

‘ကဲပါ....ခေါ်မှာသာ ခေါ်စမ်းပါ’
‘ဟုတ်....ဟုတ်ကဲ့’

အင်နီသည် သက်မ တစ်ချက်ချကာ ခွေးကလေး ဖက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဒူးနှစ်ဖက်ကို လက်ဖြင့်ပုတ်ရင်း.....

‘ဒီမှာ....ဒီမှာ....ဆင်ဒီ....ဆင်ဒီ....လာ....လာ....ဒီကိုလာပါ....ဆင်ဒီ....ဆင်ဒီ.... လာ....လာ....’

သို့ပေမယ့် ဆင်ဒီက မလာပါ။ သူသည် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေရင်းမှ ညှိုးငယ်သော မျက်လုံးဝိုင်းကြီးများဖြင့် အင်နီကိုသာ စိုက်ကြည့်နေ၏။ သို့သော် အတော်ကလေးကြာတော့မှ သူ့မျက်လုံးတွေ ရုတ်တရက် တောက်ပလာပြီး အင်နီဆီသို့ လျှောက်လာကာ ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်းဖြင့် အင်နီပခုံးကို ခုန်ဖက်လိုက်လေ၏။

‘ဆင်ဒီက သိပ်လိမ္မာတာပဲ၊ သိပ်ပြီး လိမ္မာတဲ့ ဆင်ဒီပဲ’

အင်နီက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာပြီးရင်း ခွေးကလေးကို တယုတယ ပွတ်သပ် ပေးနေသည်။

‘အေးပေါ့လေ....မင်းခွေးပဲ ထားပါတော့ဒါပေမယ့် နောက်တစ်ခါ အပြင် ထွက်ရင်တော့ ခွေးလည်ပတ်နဲ့ လိုင်စင်ပါပါစေ....ကြားလား၊နို့မဟုတ်ရင်တော့ ခွေးလေခွေးလွင့် အချုပ်ခန်းကို ဖမ်းပို့မှာပဲ၊ငါပြောတာ နားလည်ရဲ့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့....ဟုတ်ကဲ့...နားလည်ပါတယ်...ဆရာကြီး၊အပြင်ထွက်ရင် ခွေးလည်ပတ်နဲ့ လိုင်စင်နံပါတ် ပါရမယ်’

‘ကဲ....ကောင်းပြီ၊ မင်းရော မင်းခွေးပါ အိမ်ပြန်နိုင်ပြီ’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ....ဆရာကြီး’

ထို့နောက် ရဲသားသည် နောက်သို့ပြန်လှည့်ပြီး လျှောက်ထွက်သွားသည်။ လမ်းထောင့်ကွေ့တွင် ရဲသားပျောက်ကွယ်သွားသောအခါ အင်နီနှင့် ခွေးကလေးတို့ ဆက်လက် ပြေးလာခဲ့ကြပြန်၏။ သူတို့အဖို့ လောလောဆယ် အရေးအကြီးဆုံးမှာ ဘစ်ဇော်စားသောက်ဆိုင်နှင့် ဝေးနိုင်သမျှဝေးအောင် ပြေးဖို့ပင် ဖြစ်သည်။

‘ဆင်ဒီ....ဆင်ဒီ....တော်တော်လှတဲ့ နာမည်လေးပဲ၊ ဟုတ်တယ်၊ ဒီအချိန်ကစပြီး ငါ့ခွေးလေးကို “ဆင်ဒီ” လို့ပဲ ခေါ်တော့မယ်’

အင်နီသည် ပြေးရင်း တွေးလာသည်။ အတွေးနှင့်အတူ ပျော်လည်း ပျော်နေမိသည်။

နာရီဝက်လောက်ကြာတော့ တော်တော်မောလာသည်။ ဆင်ဒီ၏ ကြီးကို တုံ့ခနဲဆွဲပြီး လမ်းကြားထဲသို့ ချိုးဝင်လိုက်၏။ ပြီးတော့ တစ်နေရာတွင် ထိုင်ချ လိုက်သည်။

‘ဆင်ဒီလေး....သိပ်လိမ္မာတဲ့ ဆင်ဒီလေး....’

အင်နီက ခွေးကလေးကို တယုတယ ပွတ်သပ်ကစားနေသည်။ ဆင်ဒီ ကလေး၏ အမူအရာမှာ တစ်စုံတစ်ခုကို ကြောက်လန့်နေဆဲ အမူအရာမျိုး ဖြစ်နေသည်။

'ဘာမှ မကြောက်ပါနဲ့....ဆင်ဒီလေးရယ်၊မမက မင်းကို တစ်သက်လုံး
 စောင့်ရှောက်သွားမှာပါ။တို့နှစ်ယောက်အတွက် အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ဒီနေ့
 အဆင်မပြေရင်တောင်မှ....'အင်နီက ခဲပုပ်ရောင် မိုးကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်
 လိုက်ပြီး... 'မနက်ဖြန်ကျတော့ နေသာပါလိမ့်မယ်၊တကယ်ပါ။ ယုံပါ။ မနက်ဖြန်ကျ
 တော့ နေသာလာမှာပါကွယ်'

ဤတွင် ဆင်ဒီကလေး၏ မျက်လုံးများ၌ ယုံကြည်မှု အရိပ်အရောင်များ
 ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည်။ထို့နောက် သူသည် အင်နီ၏မျက်နှာကို သူ၏ နီရဲရဲ
 လျှာကြီးဖြင့် လျက်သည်။အင်နီက သဘောကျ၍ ပြုံးသည်။

သူ့ကို ငါချစ်သလို သူကလည်း ငါ့ကို ချစ်နေပြီဟု အင်နီက တွေးမိ၏။

ထိုအခိုက် ရုတ်တရက် မိုးရွာလာသည်။ အင်နီက ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းပြီး
 ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ပြီးတော့ 'မနက်ဖြန်ရေ....မင်းကို ငါ ချစ်ပါ
 တယ်၊ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မင်းဟာ ငါ့အတွက် မျှော်လင့်စရာ နေ့တစ်နေ့
 ဖြစ်လို့ပါပဲ' ဟု မဲပြုံး ပြုံးရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

'ကဲ....ဆင်ဒီရေ....တို့ ဒီညအတွက် အိပ်စရာတစ်နေရာ ရှာကြရဦး
 မယ်၊ဒါမှ ဒီမိုးဒဏ်က လွတ်မှာပြီးတော့ စားစရာလည်း တစ်ခုခု ရှာရဦးမယ်'

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် တိုက်တာ အဆောက်အအုံများ၏
 မျက်နှာစာ ခေါင်မိုးအစွန်း အောက်နားသို့ ကပ်နိုင်သမျှကပ်ကာ မိုးခိုရင်း အရှေ့
 ဘက်သို့ ဆက်လက်ပြီး ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ ရောင်စုံနီယွန်
 မီးချောင်း ဆိုင်းဘုတ်ကြီးတွေ ထိန်ထိန်လင်းနေသော နေရာတစ်နေရာသို့ ရောက်
 လာသောအခါ သူတို့သည် အပေါ်သို့ မော့ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်နေကြသည်။
 ထိုနေရာသည် နယူးယောက်မြို့တော်၏ "တိုင်းမိစက္ကယား"ရင်ပြင်ဒေသဖြစ်
 ကြောင်း နောက်တော့မှ အင်နီ သိရ၏။ မိုးရွာကြီးထဲတွင် လူတွေ ဦးတည်ရာ အမျိုး
 မျိုးသို့ သုတ်သီးသုတ်ပျာ သွားနေကြသည်။

အင်နီနှင့် ဇွေးကလေးတို့သည် မကြာမီတွင် မွဲပြာပြာ လိပ်သည်းကျောက်

အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်လာကြသည်။ထိုအဆောက်အအုံမှာ “ဂရင်းစင်ထရယ်” ဘူတာကြီး ဖြစ်၏။

‘တော်ပါသေးရဲ့၊ ဒီနေရာရောက်ရင်တော့ မိုးလွတ်ပါပြီ’

အင်နီက ဆင်ဒီကို ပြောလိုက်သည်။ထို့နောက် ခွေးကလေးကိုဆွဲကာ တံခါးဝကိုဖြတ်လျက် စကျင်ကျောက် လှေကားထစ်များအတိုင်း ဘူတာရုံကြီးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဤခန်းမကြီးမှာ အင်နီ တွေ့ဖူးသမျှတွေအနက် အကြီးဆုံး ဖြစ်၏။

‘ကဲ....ဆင်ဒီရေ....ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဒီအခန်းကြီး မင်းမကြိုက်ဘူးလား’

အင်နီက ခန်းမကျယ်ကြီးနှင့် ကြယ်ပုံတွေ ဆေးခြယ်ထားသော မျက်နှာ ကျက်ကိုကြည့်ရင်း တအံ့တသြဖြင့် ပြောလိုက်၏။ သူတို့သည် မိုးဒဏ်မှ လွတ်ကင်း သွားပြီဖြစ်၍ စိတ်ချမ်းသာသွားကြပြီး ဘူတာရုံကြီးအတွင်း တော်တော်ကြာကြာ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့်ကြသည်။ ရထားပေါ်သို့ တက်သော ခရီးသည်များ၊ ရထား ပေါ်မှ ဆင်းသော ခရီးသည်များဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေ၏။

‘တစ်နေ့ကျရင် ငါ့ဖေဖေနဲ့မေမေကို တွေ့ရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့မှ တို့ အားလုံး ရထားစီးပြီး ပင်လယ်ကမ်းခြေကို ဖြစ်ဖြစ်၊ တောင်တန်းတွေဆီကို ဖြစ်ဖြစ် သွားကြမယ်....သိလား’

ဟု အင်နီက ခွေးကလေးကို ပြောလိုက်သည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အမှောင်ရိပ် ကြီးစိုးလာသည်။ အင်နီလည်း တစ်ချိန် ထက်တစ်ချိန် ပို၍ပို၍ ဆာလာသည်။ ခွေးကလေးကလည်း သူ့လိုပဲ ဆာနေ ရော့မယ်ဟု တွေးမိသည်။

‘တို့ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ပိုက်ဆံရှာရမယ်....ဆင်ဒီရေ၊ ဒါမှ စားစရာတစ်ခုခု ဝယ်နိုင်မှာ’

ထိုစဉ် ပန်းသီးဗန်းကြီး လည်းပင်းမှာဆွဲပြီး လက်ဇင်တန်ရိပ်သာ လမ်းထိပ် ၌ ရပ်နေသော ပန်းသီးသည်တစ်ယောက်ကို အင်နီ လှမ်းမြင်မိ၏။

‘ပန်းသီးတွေ...ပန်းသီးတွေ...ဆယ်ဆင့် နှစ်လုံး...ဆယ်ဆင့် နှစ်လုံး...
ချိုတယ်၊မွှေးတယ်၊လတ်ဆတ်တယ်....ပန်းသီးတွေ....ပန်းသီးတွေ....’

ပန်းသီးသည်က ထပ်ကာထပ်ကာ အော်၍ ကြော်ငြာနေသည်။သို့သော်
လမ်းသွားလမ်းလာတွေ တစ်ယောက်တလေမှ ရပ်ပြီး မဝယ်ကြ။ပန်းသီးသည်မှာ
မျက်နှာဟောက်ပက်နှင့် တော်တော်နွမ်းနယ်နေပုံ ရသည်။မှတ်ဆိတ်မွှေး ဗရပျစ်နှင့်
အညိုရောင် ဝတ်စုံဟောင်းကြီး ဝတ်ထားသည်။သို့သော်လည်း သူ့မျက်လုံးတွေက
ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှိသည်။အင်နီက စကားပြောကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘ဒီမှာ...ဦး...ကျွန်မ မသိလို့ တစ်ခုမေးပါရစေ၊ဒီပန်းသီးတွေ ဘယ်က
ယူရောင်းတာလဲ...ဟင်’

‘ဩ....မိန်းကလေးက ပန်းသီးရောင်းချင်လို့လား’

ပန်းသီးသည်က ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် မေးသည်။

‘အတိအကျတော့ မပြောနိုင်သေးပါဘူး၊ဒါပေမယ့် လိုရမယ်ရ မေးကြည့်
တာပါ...ဦး’

‘ဦးက ဒီပန်းသီးတွေကို အရှေ့မြစ်နားက သစ်သီးလက်ကားဈေးမှာ
သွားဝယ်ပြီး ရောင်းတာ....သမီးရဲ့၊တစ်လုံး တစ်ဆင့်နဲ့ ဝယ်ရတာ၊တစ်ဒေါ်လာ
အလုံးတစ်ရာပေါ့၊ဦးက တစ်လုံး ငါးဆင့်နဲ့ ပြန်ရောင်းတယ်၊အဲဒီတော့ တစ်လုံးမှာ
လေးဆင့်မြတ်တာပေါ့၊အဲဒါ တို့အမေရီကန်တွေ ပြောပြောနေတဲ့ အရင်းရှင်စနစ်
ပေါ့ကွယ်၊ဈေးနည်းနည်းနဲ့ ဝယ်တယ်၊ဈေးများများနဲ့ ပြန်ရောင်းတယ်လေ။လွန်ခဲ့တဲ့
သုံးလေးနှစ်ကဆိုရင် စတော့နဲ့ ရှယ်ယာ စာချုပ်စာတမ်းတွေကို ဦးက ဒီနည်း
အတိုင်းပဲ အရောင်းအဝယ် လုပ်ခဲ့တာပဲ၊အခုတော့ သမီးမြင့်တဲ့အတိုင်း ဦးက
လမ်းပေါ်က လက်လီပန်းသီးကုန်သည်ကြီး ဖြစ်နေတယ်လေ။ဒါပေမယ့် မပူပါ
ဘူး။ တစ်နေ့မှာ အလုံးတစ်ရာ ရောင်းရရင် ကိုယ့်အတွက် အမြတ်ဒေါ်လာ ၄၀
ကျန်တာပဲ’

‘ဒါနဲ့....ဒီနေ့ ဦး ဘယ်နှစ်လုံး ရောင်းရပြီလဲ....ဟင်’

‘သုံးလုံး....’ သူက စပ်ဖြူဖြူရယ်ရင်း ပြောသည်။

‘အသားတင်အမြတ် ၁၂ ဆင့်၊ ဒါပေမယ့် အခြေအနေ မဆိုးပါဘူး၊ မနေ့က ဆို နှစ်လုံးပဲ ရောင်းရတယ်လေ’

‘အို....’

အင်နီက စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသလို လေသံဖြင့် ညည်းလိုက်သည်။ သည်တော့ ပန်းသီးသည်ကြီးက....

‘ဒါနဲ့.... မိန်းကလေးက ဘာမှ မစားရသေးဘူးလား’

‘ဟုတ်ကဲ့.... ဟုတ်ကဲ့.... ကျွန်မ....’

‘ဒါပေါ့.... ဒါပေါ့.... ဒီအချိန်မှာတော့ လူတိုင်း အတူတူချည်းပါပဲ’ သူက အင်နီအား ပန်းသီးနှစ်လုံး ကမ်းပေးရင်း ‘ရှော.... မိန်းကလေး၊ မင်း တစ်လုံး၊ မင်းခွေးကလေး တစ်လုံး.... နိုင်ငံတော်ရဲ့ မေတ္တာလက်ဆောင်....’

‘အယ်.... ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဦးရယ်’

အင်နီက ဆင်ဒီအား ကပျာကယာ တစ်လုံးကျွေးလိုက်သည်။ ဆင်ဒီက ပန်းသီးကို သုံးကိုက်တည်းနှင့် အကုန်စားပစ်လိုက်၏။ အင်နီက ကျန်တစ်လုံးကို စားသည်။

ယခုမှ တော်တော်လေး အဆာပြေသွားသည်။ အင်နီ အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မိုးတိတ်သွားပြီ။ သို့သော် အအေးက ပိုကဲလာသည်။ ယနေ့ည တော်တော်ချမ်းလိမ့်မည်။

‘တို့ ဒီည အိပ်စရာ တစ်နေရာ ရှာရမယ်.... ဆင်ဒီရေ’

အင်နီသည် ရုတ်တရက် စိတ်ကူးတစ်ခု ရမိသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်နာရီ လောက်က သူနှင့် ဆင်ဒီတို့သည် လက်ဇင်တန် ရိပ်သာလမ်းထိပ်တွင် ပန်းသီးသည်ကို အကဲခတ်ရင်း တစ်ရစ်ဝဲဝဲ လုပ်နေခဲ့ကြသည်။ သို့သော် နယူးယောက် ဆင်ခြေဖုံးရှိ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ရာသို့ အသီးသီး ပြန်ကြမည့် ခရီးသည်များမှာ ရထားအမိ ပြေးလွှားလာကြရသောကြောင့် ပန်းသီးကို ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်စားကြ။

ခုနစ်နာရီခွဲလောက်ကျတော့ တချို့လူတွေ ဘူတာထဲ အပြေးအလွှား ဝင်သွားကြ သည်။သည်တော့မှ ပန်းသီးသည်လည်း လက်လျှော့ပြီး ချမ်းအေးလှသော မေလ ညအမှောင်ထဲ ပြန်လှည့်လျှောက်သွားလေတော့သည်။

‘ကဲ....လာ....ဆင်ဒီ၊တို့လည်း သူ့နောက် လိုက်ကြရအောင်’

အင်နီက ပြောလိုက်သည်။

အင်နီနှင့် ဆင်ဒီတို့သည် မှောင်ရိပ်ခိုကာ လိုက်လာကြသည်။ ပန်းသီး သည် သည် လက်ဇင်တန်ရိပ်သာလမ်း အထက်ပိုင်းသို့ တက်ပြီး အရှေ့မြစ်ဘက်သို့ ကွေ့ဝင်သွားသည်။၅၉ လမ်း တံတားအနီးမှ ကမ်းပါးစောက်ကြီးအစွန်သို့ ရောက် သောအခါ သူ့ကို မမြင်ရတော့။ဒကန္တ သူသည် မြစ်ထဲသို့ ဆင်းသွားဟန် တူ၏။

အင်နီနှင့် ခွေးကလေးတို့သည် ကမ်းပါးစောက်ဆီသို့ ပြေးလာပြီး အောက် ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ယာယီတဲစခန်းတစ်ခုကို မြင်ရ၏။ ဖြစ်က တတ်ဆန်း ဆောက်ထားသော တဲအိမ်ကလေး တစ်ဒါဇင်ခန့် ရှိသည်။စခန်း အလယ်တွင် မီးဖိုများအုန်း၌ လူတွေ ဝိုင်းနေကြသည်။အကြီးဆုံး မီးဖိုတွင် မိန်းမ ကြီးတစ်ယောက် ဒန်အိုးကြီးတစ်လုံးနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ချက်နေသည်။အင်နီတို့ ၏ မိတ်ဆွေကြီး ပန်းသီးသည်ကတော့ မီးဖိုတစ်ဖိုဘေးတွင် ထိုင်ကာ မီးလှုံ နေ၏။

‘ဆင်ဒီရေ....ဒီနေရာက ဘာနေရာလဲ မသိဘူး’

အင်နီက တိုးတိုးပြောသည်။

‘စီးပွားပျက်ကပ်’ ဆိုက်စဉ်က နယူးယောက်မြို့မှ လူပေါင်း ထောင်ပေါင်း များစွာတို့သည် အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ ဘဝသို့ ရောက်ကုန်ကြသည်။အများစုမှာ တစ်ချိန် တုန်းက ပန်းခြံရိပ်သာလမ်းနှင့် မြစ်နားတန်း တိုက်ခန်းများ၌ တင့်တင့်တယ်တယ် နေထိုင်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ကြ၏။သို့သော် လခုတော့ သူတို့သည် အခြေမဲ့ အနေမဲ့ ဘဝဖြင့် မြို့ပြင်တဲစခန်းများ၌ ဖြစ်သလို နေနေကြရရှာသည်။ ထိုတဲစခန်းများကို “ဟူးဗားရိပ်သာများ” ဟူ၍ ခေါ်ကြသည်။ “စီးပွားပျက်ကပ်”သည် သမ္မတ ဟူးဗား

ညံ့ပျင်းသောကြောင့် ဖြစ်ရသည်ဟု လူများစုက ယုံကြည်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို သရော်သောအားဖြင့် အဆိုပါ တဲစခန်းများကို “ဟူးဗားရိပ်သာများ” ဟူ၍ ခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

တဲအိမ်များတွင် အခိုင်အမာ ကြမ်းခင်းဟူ၍ မရှိကြ။ ပျဉ်ပြား၊ သံပြား၊ သွတ်ပြားနှင့် ကတ်ထူပြားများကို မြေကြီးပေါ်တွင် စီခင်းထားကြသည်။ စခန်း တစ်ခုလုံး ညစ်ပတ်ရှုပ်ပွနေသည်။ ထို့ကြောင့် နယူးယောက်မြို့မှ လူချမ်းသာများက “ဟူးဗားရိပ်သာများ” ကို ကြည့်၍ မရကြ။ မျက်စိရှုပ်ပြီး မြို့တော်သိက္ခာကို ထိခိုက် စေသည်ဟုဆိုကာ တဲစခန်းများကို ဖျက်ပစ်ရန် သူတို့က မြို့တော်ဝန်အား မကြာ ခဏ တိုင်ကြားကြသည်။ သို့သော်လည်း အိုးမဲ့အိမ်မဲ့ဘဝဖြင့် လမ်းမပေါ် အိပ် နေကြရခြင်းထက် “ဟူးဗားရိပ်သာများ” ဌ နေရခြင်းက ပိုကောင်းသေးသည်ဟု ယူဆသောကြောင့် မြို့တော်ဝန်က တဲစခန်းများကို မဖျက်ဘဲ ဘေးမဲ့လွတ်ထား လိုက်သည်။

အင်နီနှင့် သူ့ခွေးကလေး ဆင်ဒီတို့သည် ယခုအချိန်တွင် ယင်းသို့သော “ဟူးဗားရိပ်သာ” တဲစခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာကြခြင်း ဖြစ်၏။

‘ဒီနေရာဟာ ဘယ်လိုနေရာမှန်းတော့ မသိဘူး.... ဆင်ဒီရေဒါပေမယ့် သူတို့မှာ မီးဖိုတွေရှိတော့ တို့အနေနဲ့ အချမ်းတော့ သက်သာလိမ့်မယ်ကဲ.... ဒီတော့ .... သွားကြည့်ကြစို့’

အင်နီက ယင်းသို့ပြောပြီးနောက် ခွေးကလေးရှေ့မှ ဦးဆောင်ကာ ကမ်းပါး စောက်အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့၏။

‘တို့ကံကောင်းရင် စားစရာလည်း တစ်ခုခုတော့ ရနိုင်တယ်ကဲ.... လာ .... လာ’

ယောက်ျားများနှင့် မိန်းမများသည် အဝတ်အစား အဟောင်းအနွမ်း များကိုဝတ်ကာ ညှိုးငယ်သော မျက်နှာများဖြင့် မီးဖိုဘေးတွင် ဝိုင်း၍ မီးလှုံနေကြ သည်။ သို့သော်လည်း .... သူတို့အမူအရာများကတော့ ရိုင်းပျခြင်း မရှိကြ။

အင်နီသည် မီးဖိုဘေးမှ လူအုပ်နားသို့ ကပ်သွားပြီး အရဲစွန့်၍ မေးလိုက်သည်။

‘ဦးဦးတို့.....ဒေါ်ဒေါ်တို့ရှင်၊ ကျွန်မ တစ်ခုမေးပါရစေ။ လွန်ခဲ့တဲ့ သန့်လောက်က ဆံပင်နီနီနဲ့ အင်နီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မိဘမဲ့ဂေဟာမှာ ထားပစ်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်များ ဒီနေရာမှာ ရှိပါသလားရှင်’

မီးဖိုဘေးမှ တစ်ချို့တလေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားပြီး ‘မသိပါဘူးကွယ်’၊ ‘ရှိမယ်မထင်ပါဘူး...ကလေးမရယ်’ စသည်ဖြင့် ပြောကြ၏။ သို့သော် အများစုကတော့ အင်နီကို ရပင်မစိုက်ကြ၊ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ မီးပဲ လှုံနေကြသည်။ အခြေအနေ မထူးမှန်းသိတော့ အင်နီက နောက်ထပ် ဘာမှ မမေးတော့ဘဲ မီးဖိုဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး လက်တွေ့ကိုသာ မီးကင်နေလိုက်တော့သည်။

စောစောက ဟင်းချက်နေသော မိန်းမကြီးသည် ဒန်အိုးနှုတ်ခမ်းကို ဇွန်းနှင့် ခေါက်ရင်းအော် ပြောလိုက်သည်။

‘ကဲ....အားလုံးပဲနော် ....ဟင်းကျက်ပြီ၊ ညစာ ကျွေးတော့မယ်၊ ညစာ ကျွေးတော့မယ်’

ချက်ချင်းပင် အားလုံး ထိုင်ရာမှ ထကာ သံဘူးများနှင့် ဇွန်းများ ကိုယ်စီယူပြီး တန်းစီကြသည်။ “ဟူးဗားရိပ်သာ” မှ လူများသည် “စုပေါင်းစနစ်” ဖြင့် နေထိုင်ကြသည်။ စားဖိုမှု၊ မိန်းမကြီး ဆိုဖီအား လူတိုင်းလူတိုင်း နေ့စဉ် ပိုက်ဆံအနည်းငယ်စီ အညီအမျှ ပေးကြသည်။ ဆိုဖီက ယင်းပိုက်ဆံတွေကို စုပြီး အာလူး၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်နှင့် အမဲသားအပေါစားများ ဝယ်ကာ “ဟင်းပေါင်း” ချက်သည်။ မကောင်းသော်လည်း ချမ်းအေးအေးညတွင် ပူပူနွေးနွေး စားကြရသောကြောင့် လုံးဝ မစားရသည်ထက်တော့ တော်ပါသေး၏။

ဆိုဖီသည် ယောက်ချိုဇွန်းကြီးဖြင့် ဟင်းတွေ ခပ်ထည့်ပေးနေရင်းမှ အမှောင်ရိပ်၌ ရပ်နေသော အင်နီကလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက်....

‘ဟေး.....သူငယ်မ....ညည်းကော မဆာဘူးလား’

‘ကျွန်မ မဆာပါဘူး’ အင်နီက အမှန်အတိုင်းပြောရမှာ ရှက်သောကြောင့် ညာပြောလိုက်သည်။ ‘ဒါပေမယ့်....ကျွန်မ ခွေးလေးတော့....’

‘ကဲ....ဒါဆို....လာ....ညည်းခွေး ခေါ်လာခဲ’

ဆိုဖီက ဇွန်းတစ်ချောင်းနှင့် သံဘူးတစ်လုံးကိုယူကာ ဟင်းပေါင်းထည့် ပေးသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်....ဒေါ် ဒေါ်ရယ်’

‘ငါ့ကို ဆိုဖီလိုပဲ ခေါ်ပါ၊ လူတိုင်းလည်း အဲဒီလိုပဲ ခေါ်ကြတယ်’

ဆိုဖီက သွားမရှိသော ပါးစပ်ဖြင့် ပြုံးပြီးပြောသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်က ပုပုဝဝ၊ မျက်နှာက ဝိုင်းပြီးရွှင်သည်။ စုတ်ပြီနေသော အဝတ်အစားဟောင်းများကို ဝတ်ထားသည်။ ခြေထောက်တွင် ဖိနပ်မရှိ။ ဖိနပ်အစား အဝတ်စုတ်ကို ပတ်စည်း ထားသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ရုပ်သွင်ကတော့ မြူးရွှင်နေသည်။

‘ကျွန်မနာမည် အင်နီပါ၊ ဒါက ကျွန်မခွေးလေး ဆင်ဒီ’

အင်နီက ရိုသေသမှုဖြင့် အနည်းငယ် ဦးညွတ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်....အင်နီညည်းရော ခွေးလေးရော ဝအောင် သာ စားကြပါ၊ ဟင်းတွေ အများကြီး ကျန်ပါသေးတယ်’

သို့ဖြင့် စခန်းရှိ လူတွေအားလုံးပင် မီးဖိုမီးရောင်ဖြင့် မြေကြီးပေါ်တွင် ဝိုင်းထိုင်ကာ စားသောက်ကြ၏။ အင်နီလည်း ဆာဆာဖြင့် ဇွန်းအပြည့်ခပ်ပြီး တစ်လုတ်တည်း မျိုချလိုက်သည်။

‘အား....’

သူ့ကိုယ်သူ တိုးတိုးညည်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ သူ့ဘဝတွင် သည်လောက် အရသာဆိုးသည့် ဟင်းမျိုးကို မိဘမဲ့ဂေဟာနှင့် ဤစခန်းတို့တွင်သာ စားဖူးသည်။ သို့သော် ဆာလွန်းတော့လည်း မကြိုက်ဘဲနှင့် ကြိတ်မှိတ်မျိုချရသည်။ သို့ဖြင့် တစ်ဝက်လောက် စားပြီးတော့ ကျန်တစ်ဝက်ကို ခွေးကလေးအား ထိုးပေးလိုက်၏။ ခွေးကလေးကလည်း ထိုဟင်းကို လုံးဝမကြိုက်၊ သို့သော်လည်း သူက ကုန်အောင်

စားသည်။ ယခုလို “စီးပွားပျက်ကပ်” ဆိုက်နေသောကာလမှာ လူဖြစ်ဖြစ်၊ ခွေးဖြစ်ဖြစ် ရရာကြုံရာကို မစားလျှင် ငတ်ပြီးသေရုံသာ ရှိတော့သည်။

စားသောက်နေသော လူအုပ်နားသို့ ပန်းသီးသည် ရောက်လာ၏။ အင်နီကို မြင်တော့ သူက.....

‘ဟေး.....မိန်းကလေး.....မင်းကို ငါမြင်ဖူးသလိုပဲ၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ တစ်နေရာမှာ ကောင်းကောင်းမြင်ဖူးပါတယ်’

ဟု ပြောသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် သူ့နာမည် ဂျီ၊ ရန်ဒေါ့ဝှစ်ဝဲ၊ သံဂျူနီယာ ဖြစ်ကြောင်း၊ အင်နီကိုရော၊ တစ်ခြားလူတွေကိုပါ မိတ်ဆက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်.....ကျွန်မက.....’

‘ဟုတ်ပါတယ်.....မင်းဟာ ညနေတုန်းက ဘူတာရုံနားမှာ ငါတွေ့ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးပါ။ မင်း ဒီမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ငါ့နောက်ကို လိုက်လာတာ မဟုတ်ဘူးလား’

‘ဟုတ်ကဲ့.....ဟုတ်ပါတယ်’

အင်နီက ရှက်အမ်းအမ်း အမူအရာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘အေး.....ဒါပေါ့၊ ဒါပေါ့၊ လူ့ဘဝဆိုတာ အောက်ဆုံးအဆင့်မှာ နေစရာ မရှားပါဘူးကွယ်၊ ဒါနဲ့.....မင်းက အခုလို ညကြီးမင်းကြီး အချိန်မှာ ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ.....ဟင်’

‘ကျွန်မ.....ကျွန်မ ဖေဖေနဲ့မေမေကို လိုက်ရှာနေတာပါ၊ သူတို့ ပျောက်နေတာ ကြာပါပြီ’

‘အိုး.....ပျောက်နေတာကြာပြီ.....ဟုတ်လား၊ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ’

‘၁၁ နှစ်ရှိပါပြီ’

‘အင်း.....ဒီအတိုင်း ဆိုရင်တော့ တကယ်ပျောက်သွားကြပါပြီကွယ်၊ ပြန်တွေ့နိုင်စရာ မရှိတော့ပါဘူး’

‘အင်နီ.....ဘာမှ ပူမနေနဲ့’ ဆိုဖီက ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ‘တစ်နေ့နေ့တော့ ပြန်တွေ့မှာပါကွယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မလည်း အဲဒီလိုပဲ ထင်ပါတယ်....ဒေါ်ဒေါ်ရယ်’

‘ဒီမှာ....နေပါဦး၊ ၁၉၂၈ ခုနှစ်ကတည်းက ငါကြားထားတာ တစ်ခုရှိတယ်’ ရန်ဒေါက ပြောသည်။

‘ဘာကြားထားလဲ’ ဆိုဖိက မေးသည်။

‘အကောင်းမြင်ဝါဒ’ ရန်ဒေါက အားရပါးရရယ်ပြီး ပြောသည်။

‘ဘာအကောင်းမြင်ဝါဒလဲ၊ ဘယ်မှာ ကောင်းတာရှိလို့လဲ’ မျက်နှာ မှုန်ကုပ်ကုန်နှင့် “လူ့” ဟု ခေါ်သော လူတစ်ယောက်က စားသောက်နေရင်းမှ လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ‘ကျုပ်တို့ဘဝကို ကြည့်စမ်းပါ။ ဘာကောင်းတာ ရှိသလဲ။ အိပ်မက်ဆိုးကြီး မက်နေတာနဲ့ ဘာထူးလို့လဲ’

‘ဪ...ဦးက အိပ်မက်မက်နေတာကိုး’

အင်နီက ပြုံးပြီး ပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ အိပ်မက်ဆိုးကြီး မက်နေတယ်။ ဒီတံတားအောက်မှာ နေရပြီး အပေါ်က ကားတွေကလည်း တစ်ညလုံး တဝီဝီနဲ့ ဖြတ်သွားကြတာ ဘယ်လောက်ဆိုးသလဲ’

‘အဲဒါ ဦးကို အိပ်မက်ဆိုးက လန့်နိုးလာအောင်လို့ပေါ့’

အားလုံး ဝါးခနဲ ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြ၏။

‘ဟေ့...ဒါ ရယ်စရာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီအချိန်မှာ ဘယ်သူ့မှာမှ အိတ်ကပ်ထဲမှာ ပိုက်ဆံမရှိဘူး’

‘ဦးမှာ ပိုက်ဆံမရှိပေမယ့် အိတ်ကပ်ရှိသေးတာ တော်သေးတာပေါ့။

တခြားလူတွေမှာ အိတ်ကပ်တောင် မရှိကြဘူး ဦးရယ်’

‘ပိုက်ဆံ တစ်ပြားမှ မရှိဘူး။ အေးစက်နေတဲ့ လက်တွေပဲ ရှိတယ်’

‘အေးစက်နေတဲ့ လက်တွေကို အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ထားရင် နွေးတာပေါ့ ဦးရယ်’

အားလုံးက ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြပြန်၏။

‘အေး....ဟုတ်တယ်၊ မိန်းကလေးပြောတာ မှန်တယ်၊မင်း တော်တယ်။ ဒါပေမယ့်....တို့ ဒီမှာ ဘယ်လို နေနေရတယ်ဆိုတာ မင်းသိသလား၊သတင်းစာကို စောင်လုပ်ပြီး အိပ်နေကြရတယ်။အဲဒါ မင်း ဘယ်လိုပြောမလဲ....ကဲ’

အားလုံး ငြိမ်နေကြသည်။အင်နီက ခေတ္တ စဉ်းစားနေပြီးတော့မှ ပြုံးပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘သိပါတယ် ဦးရယ်၊ သတင်းစာကို စောင်လုပ်ပြီး အိပ်တော့ အိပ်ရင်း သတင်းစာ ဖတ်ရတာပေါ့’

‘အား....တော်ပြီ....တော်ပြီ.....ငါ အရှုံးပေးပါပြီ’

လူးက ပြောပြီး ထိုင်ရာမှထကာ လျှောက်ထွက်သွားသည်။ကျန်လူတွေက အင်နီ၏ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်နှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်ပုံကို သဘောကျပြီး ရယ်ကျဲရဲရစ်ကြသည်။

‘အင်နီ....မင်း မဆိုးဘူး၊တော်တော် တော်တယ်’

ရန်ဒေါက ချိုးကျူးသည်။

‘ဒါနဲ့....အင်နီ၊ ဒီညအတွက် အိပ်စရာ နေရာရပြီလား’

ဆိုဖီက စေတနာနှင့် မေးသည်။

‘အို....အတိအကျ ဘာမှ မရသေးပါဘူး....ဒေါဒေါ၊ ဒေါဒေါသိတဲ့ အတိုင်း ကျွန်မက ထွက်ပြေး....’

‘ဟေး....အင်နီ၊ အဲဒီအကြောင်း တို့ကို ဘာမှ မပြောနဲ့’ ရန်ဒေါက ဟန့်တားလိုက်သည်။‘တို့အားလုံး ဒီမှာ ဒုက္ခရောက်နေကြတာ၊ဒီကို ဘာဖြစ်လို့ ရောက်လာကြတယ်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ ကိုမှ ဘယ်သူ့ မမေးဘူး၊တို့က တို့ရဲ့ နောက်ကြောင်းကိုလည်း မပြောဘူး။အနာဂတ်အကြောင်းလည်း မပြောဘူး။ လက်ရှိဘဝ မှာပဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တတ်နိုင်သလောက် ကူညီနေကြတယ်။ “ဆင်ဆင်” ထောင်က လူတွေပြောသလို တစ်နေ့မှာ တစ်ချိန်ပဲ နေနေကြတယ်။ တို့ရဲ့ လက်ရှိဘဝကတော့ မြင်တဲ့အတိုင်း ငရဲရောက်နေတာနဲ့ ဘာမှ မထူးဘူး။

ဒါပေမယ့် ငါတော့ အလကား ထိုင်မနေဘူး။လုပ်နိုင်တာ လုပ်တယ်။ ပန်းသီး
ရောင်းတယ်၊နယူးယောက်မြို့မှာ လူပေါင်း ခုနစ်သန်းရှိတယ်၊ဒီနေ့ ငါ ပန်းသီး
ခုနစ်လုံး ရောင်းရတယ်။အဲဒါက မိုးထဲ ရေထဲမှာ ရောင်းရတာ’

‘မနက်ဖြန်ဆိုရင် နေထွက်လာမှာပါ’ အင်နီက ပြောသည်။‘မယုံရင် ရှိသမျှ
ချလောင်းလိုက်၊မနက်ဖြန် နေထွက်လာမှာ သေချာပါတယ်’

‘အေး....လောင်းတော့ လောင်းချင်ပါတယ်....အင်နီ၊ဒါပေမယ့် ရှိတာ
လေး ပြောင်သွားမှာတော့ ကြောက်တယ်’

ရန်ဒေါက ရယ်ပြီး ပြောသည်။

‘ဒီမှာ ငါပြောမယ်....အင်နီ’ ဆိုဖီက လှမ်းပြောသည်။‘ငါ့မှာ အိပ်စရာ
နေရာကောင်းကလေး တစ်နေရာ ရထားတယ်၊ငါနဲ့ညည်းနဲ့ နှစ်ယောက်စာ
ကောင်းကောင်းရတယ်’

‘ကျွန်မခွေးကလေး အတွက်ရော မရဘူးလား....ဒေါဒေါ’

‘ရပါတယ်၊ ကောင်းကောင်းရတယ်’

မီးဖိုမီးတွေ အားလုံးငြိမ်းသွားတော့ အားလုံးအိပ်ရာဝင်ဖို့ လုပ်ကြသည်။
ဆိုဖီသည် ဖယောင်းတိုင် ထွန်းပြီး အင်နီနှင့် ခွေးကလေးဆင်ဒီတို့အား တဲအိမ်ထဲသို့
ခေါ်လာခဲ့၏။အမိုးက နိမ့်သောကြောင့် ဆိုဖီမှာ တဲထဲသို့ ငုံ့၍ ဝင်ရသည်။
အင်နီအတွက်တော့ အနေတော်ပင် ဖြစ်၏။တဲထဲတွင် ဖယောင်းနဲ့နှင့် အခြားအနံ့
တွေ မွန်ဟောင်နေသည်။သို့ပေမယ့် ခြောက်သွေ့ပြီး နွေးထွေးသည်။

ဆိုဖီက ကြမ်းပြင်တွင် သတင်းစာတွေ စပ်ခင်းပေးသည်။အင်နီနှင့်ဆင်ဒီ
တို့ အတူတူ အိပ်ရာပေါ် လှဲအိပ်လိုက်ကြသည်။ဆိုဖီက သူတို့အပေါ်မှ သတင်းစာ
တွေ သုံးထပ် ဖုံးအုပ်ပေးသည်။ခဏကြာတော့ အင်နီသည် ဆင်ဒီ၏လည်ပင်းကို
ဖက်ရင်း အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

‘ကဲ....မင်္ဂလာရှိတဲ့ ညပါ....ကလေးရယ်၊နှစ်နှစ်မြိုက်မြိုက်သာ အိပ်ပေ
တော့’

ဆိုဖိက တိုးတိုးပြောလိုက်ပြီးနောက် ဖယောင်းတိုင်မီးကို မှုတ်လိုက်သည်။
ပြီးတော့ တဲတစ်ဖက်ခြမ်းသို့ သွားပြီး စောစောကအတိုင်း သတင်းစာတွေ ဖြန့်ခင်း၍
အိပ်သည်။

သန်းခေါင်လောက် ရောက်တော့ မိုးရွာလာသည်။ သွပ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့
မိုးသီးမိုးပေါက်တွေ တဖြောင်းဖြောင်းကျသံမှာ သေနတ်သံလား ထင်ရ၏။

ဆိုဖိ ရုတ်တရက် လန့်နိုးလာသည်။ အင်နီနှင့် ခွေးကလေးဆင်ဒီတို့ကတော့
ခွေးသေခွေးမော အိပ်မောကျလျက် ....။

ဆိုဖိက ဖယောင်းတိုင်မီးထွန်းကာ အင်နီနှင့်ဆင်ဒီတို့ကို လာကြည့်သည်။

‘အင်:....တော်တော် ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကလေးမလေးပဲ’

ဆိုဖိက တိုးတိုးကလေး ရေရွတ်လိုက်၏။ ဆိုဖိ၏ စကားကို အင်နီ မကြား
နိုင်ခြင်းမှာ တော်တော်ကံဆိုးသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အင်နီ၏ တစ်သက်
တာတွင် သူ့အကြောင်း အကောင်းပြောသူဆို၍ ဆိုဖိတစ်ယောက်တည်းသာ
ရှိသေးသောကြောင့်ပါတည်း။

[၇]
ပြေရပြန်ပြီ နောက်တစ်ချိန်

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ကျတော့ မိုးစဲသွားသည်။ သို့ပေမယ့် နေရောင်ကို လုံးဝ မမြင်ရ။ တစ်မိုးလုံး ညှို့မိုင်းနေသည်။ ဒုက္ခသည်စခန်းတွင် ပန်းသီးသည် ရန်ဒီက အင်နီအား လာနှိုးသည်။

‘ကဲ...ကလေးမ...ထတော့...ထတော့...မင်းနဲ့ငါနဲ့ စီးပွားရေး သွားလုပ် ကြရအောင်....’

နောက် ခဏကြာတော့ ရန်ဒီက သူ့ပန်းသီးလက်ကျန် တစ်ဝက်ကို အင်နီ အား ခွဲပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ ရောင်းလို့ရသည့် အမြတ်ကိုလည်း တစ်ယောက် တစ်ဝက်စီ ခွဲဝေယူမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။

‘ဒါဟာ ငါက မင်းကို ကိုယ်စားလှယ် ခန့်ပြီး ဆိုင်ခွဲထောင်လိုက်တာ ပဲကွယ့်’

ဟု ရန်ဒီက ခပ်တည်တည်နှင့် ပြုံးပြီးပြောသည်။ သူတို့ ပတ်ပတ်လည် တွင်တော့ “ဟူးဗားရိပ်သာ” သားတွေ အားလုံး မြေကြီးပေါ်၌ ထိုင်ကာ နံနက်စာ စားနေကြသည်။ နံနက်စာမှာ မြင်းစားဂျုံကို ကြိုထားသော ယာဂု ဖြစ်၏။ အင်နီနှင့် ရန်ဒီတို့လည်း သူများနည်းတူ နံနက်စာ ဝင်စားကြသည်။ ဆိုဖီ၏ လက်ရာ မြင်းစား ဂျုံယာဂုမှာ မိဘမဲ့ဂေဟာမှ မစ္စဟန်နီဂန်၏ လက်ရာ ပဲထိုးမှန်ထက်တော့ ပိုကောင်း သေးသည်ဟု အင်နီက တွေးမိသည်။

စားသောက်ပြီးသောအခါ အင်နီသည် ပန်းသီးများကို ကတ်ထုပုံးတွင်

ထည့်သည်။ကတ်ထူပုံးကို ကြိုးသိုင်းပြီး လည်ပင်းတွင် လွယ်သည်။ပြီးနောက်
ခွေးကလေးဆင်ဒီကို ခေါ်ကာ ရန်ဒီနှင့်အတူ ဘူတာကြီးသို့ လျှောက်လာခဲ့
ကြ၏။

ဘူတာကြီးသို့ ရောက်တော့ ရန်ဒီက အင်နီအား လယ်ဇင်တန် ရိပ်သာ
လမ်းထိပ်တွင် နေရာချပေးသည်။

‘မင်းလို ပုံမျိုးနဲ့ဆိုရင်တော့ ပန်းသီးတွေ တော်တော် ရောင်းရမှာပဲ....
အင်နီမင်းမျက်နှာက ညှိုးငယ်ပြီး ထမင်းငတ်နေတဲ့ ပုံမျိုး ဖြစ်နေတာကိုး....’

‘ရပါတယ်’

အင်နီက ပြုံးပြီး ပြန်ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် ရန်ဒီသည် ပန်းသီးရောင်းရန် ဗန်ဒါဘစ်ရိပ်သာ လမ်းထိပ်သို့
လျှောက်ထွက်သွားသည်။

*

‘ပန်းသီးတွေနော်....ပန်းသီးတွေ၊ ချိုတယ်၊ လတ်ဆတ်တယ်၊တစ်လုံးမှ ငါးဆင့်
တည်းရယ်။လတ်ဆတ်တဲ့ ပန်းသီးချိုချိုလေးတွေ တစ်လုံးမှ ငါးဆင့်တည်းရယ်
....တစ်လုံးမှ ငါးဆင့်တည်းရယ်’

ဘူတာထဲမှ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ထွက်လာကြသော ခရီးသည်များကို
ကြည့်ပြီး အင်နီက ပန်းသီးအော်ရောင်းနေသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် မနက်
ရှစ်နာရီမှနေပြီး ညခုနစ်နာရီကျော်သည်အထိ တစ်နေ့လုံး ရောင်းသည်။
နေ့ခင်းပိုင်းတွင် ဘူတာကြီး ဧည့်ခန်းမသို့ သွား၍ ခေတ္တခဏ အနားယူရင်း
ပန်းသီးစားသည်။နေလယ်စာအဖြစ် အင်နီတစ်လုံးဆင်ဒီတစ်လုံး စားကြရသည်။
ညနေစောင်း ကျတော့လည်း အဆာပြေ တစ်ယောက် တစ်လုံးစီ စားကြသည်။

‘ဆင်ဒီရေ....တို့တော့ အမြတ်တွေကို အကုန်လုံး စားပစ်လိုက်ကြပြီ။
ဒါပေမယ့် တစ်နေ့လုံး ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကြရတော့ အားရှိအောင်တော့ စားကြ
ရမှာပေါ့’

ရပြန်တယ်ဆိုက်

ဟု အင်နီက ဆင်ဒီကို ပြောသည်။

ခုနစ်နာရီ ၁၅ မိနစ် ကျတော့ သူတို့ထံသို့ ရန်ဒီ ရောက်လာသည်။ အင်နီတစ်ယောက်တည်း ပန်းသီး ၁၇ လုံး ရောင်းရလို့ ရန်ဒီ အလွန်ဝမ်းသာသည်။ သူက ငါးလုံးတည်းသာ ရောင်းရ၏။

‘အို...ဒီလောက်လေး ရောင်းရတာ ဝမ်းသာစရာ မဟုတ်သေးပါဘူး’

ဟု ပြုံးပြီး ဂုဏ်ယူစွာ ပြောရင်း အင်နီက ပန်းသီးရောင်းရငွေ ၈၅ ဆင့်ကို ရန်ဒီအား ပေးလိုက်သည်။

‘အံ့မယ်...ဘာလို့ ဝမ်းမသာရမှာလဲ၊ ဒါ နည်းတဲ့ပိုက်ဆံမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် မင်းပုံမျိုးနဲ့ နောက်ကို အများကြီး ရောင်းရဦးမယ်...အင်နီရေ၊ ငါကတော့ အလကား အသုံးမကျတဲ့ကောင်၊ဘာမှ မပူနဲ့တော့...အင်နီဒီပုံအတိုင်း ဆိုရင် မင်းနဲ့ ငါနဲ့တော့ မကြာခင် သူဌေးဖြစ်တော့မှာ သေချာတယ်’

ဟု ရန်ဒီက ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။

ထို့နောက် ရန်ဒီက အင်နီအတွက် ဝေစုငွေ ၃၄ ဆင့်ကို ခွဲဝေပေးသည်။ အင်နီက ပိုက်ဆံကို ဆွယ်တာအင်္ကျီ အိတ်ကပ်ထဲ ထည့်ထားလိုက်သည်။ ဤသည်မှာ သူ့ဘဝတွင် အများဆုံး ကိုင်ဖူးသည့် ပိုက်ဆံပင် ဖြစ်၏။

ပြီးနောက် သူတို့သည် “ဟူးဗားရိပ်သာ” စခန်းသို့ ပြန်လာကြသည်။ စခန်းတွင် ဆိုဖီက ညစာအတွက် ချက်ပြုတ်နေဆဲ ဖြစ်၏။ အင်နီက သူ့ရလာသော ဝေစုပိုက်ဆံထဲမှ တစ်ဝက်ကို ဆိုဖီအား ပေးလိုက်သည်။

‘ကျန်တစ်ဝက်ကိုတော့ ကျွန်မ သိမ်းထားမယ်...အန်တီ၊ နောက်တော့ ဒီပိုက်ဆံတွေနဲ့ ဘတ်စကား စီးပြီး တစ်နိုင်ငံလုံး လျှောက်သွားမယ်။ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ကို မတွေ့ တွေ့အောင် ရှာမယ်’

‘တွေ့မှာပါ...သမီးရယ်၊တွေ့မှာပါ’

ဆိုဖီက အင်နီ၏ ဆံပင်များကို ပွတ်သပ်ရင်း ကြင်နာစွာ ပြောသည်။

*

ညစာ စားပြီးကြသောအခါ ကောင်းကင်တွင် လ ထွက်လာသည်။ ဒုက္ခသည်တွေ အားလုံး မြေကြီးပေါ်တွင်ထိုင်ကာ မေလည၏ နွေးထွေးသော အရသာကို ခံစားရင်း သူတို့၏ နောင်ရေးအတွက် ပြောဆို ဆွေးနွေးနေကြသည်။ အထူးသဖြင့် “စီးပွား ပျက်ကာလ” ကုန်လွန်သွားသောအခါ ဘာတွေ လုပ်ကိုင်ကြမည် ဆိုသည်ကို အလေးပေး၍ ပြောဆိုနေကြသည်။

ခဏကြာတော့ လူးထံမှ ဗာဂျာသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ကျန်လူတွေ အားလုံးက “ငွေလရောင်အောက်ဝယ်” နှင့် “လရောင်ရွန်းတဲ့ ပင်လယ်အော်” စသည့် သီချင်းတွေကို သံပြိုင် သီဆိုကြသည်။

ဆယ်နာရီလောက်ကျတော့ အင်နီက အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီး ခွေးကလေးဆင်ဒီကို ခေါ်ကာ အိပ်ရာဝင်ရန် ဆိုဖိ၏တဲသို့ လာခဲ့သည်။ အင်နီက ဆင်ဒီအား သတင်းစာတွေ ခြုံပေးသည်။ ပြီးတော့ ဆင်ဒီဘေးတွင် လှဲအိပ်ရင်း ခွေးကလေး၏ လည်ပင်းပေါ် လက်တင်လိုက်သည်။

‘ဆင်ဒီရေ...တို့နှစ်ယောက်တော့ ကံကောင်းတာပဲ၊ နေဖို့ စားဖို့လည်း မပူရတော့ဘူး၊ အသိမိတ်ဆွေတွေလည်း ရနေပြီ။ ပြီးတော့ အလုပ်လည်း ရှိနေပြီ။ အခုဆိုရင် တို့မှာ ပိုက်ဆံ ၁၇ ဆင့် ကြီးတောင်မှ ရနေပြီလေ’

အင်နီက ခွေးကလေးအား တိုးတိုးကလေး ပြောပြနေ၏။ ထိုအချိန်တွင် အပြင်ဘက်မှ သီချင်းသံတွေကို ကြားနေရဆဲ၊ ကောင်းကင်တွင် ငွေလမင်းကလည်း ဝင်းငင်းပပ သာနေဆဲ။

မကြာမီတွင်ပင် အင်နီနှင့် ခွေးကလေးတို့ အိပ်ပျော်သွားကြလေ၏။

*

အင်နီအဖို့ ဘဝသစ်တစ်ခု စတင်ခဲ့ပြီ။ ခွေးကလေးဆင်ဒီ အဖို့လည်း အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ မကြာမီ ရက်များအတွင်း နွေဦးပေါက်ရာသီ ကုန်ဆုံးကာ နွေရာသီသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီ။

အင်နီနှင့် ခွေးကလေးတို့သည် ပန်းသီးသည် ရန်ဒီနှင့်အတူ နယူးယောက်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဘူတာကြီးသို့ နေ့တိုင်းသွားကာ ပန်းသီးရောင်းကြသည်။ရောင်းကောင်းသည့် နေ့တွေ ရှိသလို ရောင်းမကောင်းသည့် နေ့တွေလည်း ရှိသည်။သို့ပေမယ့် အင်နီ အနေဖြင့် အောက်ထစ် တစ်ဆယ်ဆင့်ထက် လျော့ရောင်းရသည့်နေ့ ဟူ၍တော့ တစ်နေ့မှ မရှိ။

သည်လိုနှင့် ဩဂုတ်လလယ်လောက် ရောက်တော့ အင်နီမှာ ၁၃ ဒေါ်လာ နှင့် ၂၅ ဆင့် အထိပင် စုဆောင်းမိနေလေပြီ။

“ဟူးဗားရိုပ်သာ” ဒုက္ခသည် စခန်းမှ လူများမှာ သီချင်းတကျော်ကျော်နှင့် ရယ်ရယ်မောမော နေနိုင်ကြပေမယ့် သူတို့၏ ဘဝကတော့ တကယ်ပင် ဆိုးရွား လှ၏။အလုပ်အကိုင်လည်း မယ်မယ်ရရ မရှိတော့ အများအားဖြင့် တစ်ဝမ်းတစ်ခါး အတွက် တောင်းရမ်း စားကြရသည်။အိပ်တော့လည်း တဲစုတ်တဲပျက်များထဲတွင် သတင်းစာကို စောင်ခြုံ၍ အိပ်ကြရသည်။

အများတကာလိုပင် အင်နီ၏ ဘဝကလည်း ဘာမှ မရေရာ၊အနာဂတ် မရှိသလို ဖြစ်နေသည်။သူကတော့ မနက် အိပ်ရာမှ ထလာတိုင်း ‘တစ်နေ့နေ့မှာ တော့ ငါ့ ဖေဖေ မေမေတို့နဲ့ တွေ့ကို တွေ့ရလိမ့်မယ်’ ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေးမိပါ၏။သို့သော်လည်း တစ်နေ့ကုန်လို့ တစ်မိုးချုပ်ကာ တစ်ညတာသို့ ဝင်ရောက်လာပြန်တိုင်း သူ့မှာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့်သာ အိပ်ရာ ဝင်ရရှာပြန်၏။

‘အေးလေ....ဒီနေ့ကုန်သွားတော့လည်း မနက် ရောက်လာဦးမှာပဲ၊ မနက် ဖြန့်ကျတော့ ကံကောင်းလာမှာပါ’

ယင်းသို့ တွေးရင်းနှင့်ပင် အင်နီခမျာ အိပ်ပျော်သွားပြန်လေ၏။

*

အင်နီသည် ပန်းသီးရောင်းရန် သွားရင်း အသွားအပြန် ခရီးတွင် သူ့ဘဝ အကြောင်း ကို ရန်ဒီအား ပြောပြသည်။မိဘမဲ့ဂေဟာတွင် နေခဲ့ရသော အခြေအနေနှင့် မိဘများကို ရှာဖွေရန် ထွက်ပြေးလာခဲ့သည့် အကြောင်းတို့ကို သိရသောအခါ

မပြည့်စုံအောင်ပျော်

ရန်ဒီက အင်နီအား ယခင်ကထက် ပိုပြီး ချစ်ခင်သနား လာမိ၏။ ထို့ကြောင့် အင်နီ၏ ကြော်ငြာစာကို ကတ်ထုပြားကြီးတွင် ရေးပြီး ဘူတာကြီးအဝင်ဝ၌ ထောင်ထားရန် ရန်ဒီက ကူညီဆောင်ရွက်ပေးသည်။

‘၁၉၂၁ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၃၁ ရက်နေ့က နယူးယောက်မြို့ မိဘမဲ့ ဂေဟာမှာ နှစ်လသမီးအရွယ် အင်နီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို ထားပစ်ခဲ့တဲ့ မိဘများကို သိတဲ့လူများရှိရင် ဒီဆိုင်ဘုတ်ကြော်ငြာဘေးမှ ပန်းသီးရောင်းနေတဲ့ မိန်းကလေးဆီ လာပြီး ကျေးဇူးပြု၍ အကြောင်းကြားကြပါရှင်။ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်ခ ၁၃ ဒေါ်လာ ၂၅ ဆင့် ချီးမြှင့်ပါမယ်’

အပတ်စဉ် ပိုက်ဆံပို၍ စုမိတိုင်းလည်း ဆုငွေကို တိုးဖြည့်ပေးသည်။ အောက်တိုဘာလဆန်းကျတော့ ဆုငွေ ၂၃ ဒေါ်လာ ၇၅ ဆင့် အထိ တိုးလာ၏။

ကြော်ငြာဆိုင်းဘုတ်ရှေ့မှ လူပေါင်းများစွာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဖြတ်သန်းသွားကြသည်။ သို့သော် အင်နီ၏ မိဘများအကြောင်း သတင်းပို့နိုင်သူကား တစ်ယောက်မှ ပေါ်မလာပါချေ။

သို့တိုင်အောင် ရန်ဒီကတော့ အင်နီလေးကို အားမလျော့ရန် အားပေးရှာသည်။

‘အနှေးနဲ့အမြန် တစ်နေ့နေ့မှာ တစ်ယောက်တော့ ပေါ်လာမှာပါ အင်နီ။ ဒီနေရာက တစ်ပြည်လုံးကလူတွေ အဆုံဆုံ နေရာပါ။ ဒီတော့ စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့သာ စောင့်နေပါ။ မင်းမိဘတွေကို တွေ့ကို တွေ့ရမှာပါ....အင်နီ’

ရန်ဒီ၏ အားပေးစကားကြောင့် အင်နီအဖို့ အားတက်ရသည်။ သို့ပေမယ့် ‘တကယ်လို့များ ဘစ်ဇော် စားသောက်ဆိုင်က ဖရက်ဘစ်ဇော် ရောက်လာပြီး ဒီဆိုင်းဘုတ်ကို တွေ့သွားရင်တော့....’ ဟူသော အတွေးကြောင့် အင်နီခမျာ ရင်တွေပန်းတွေ တုံလာမိပြန်သည်။ သူ့ကို ဖရက် ပြန်တွေ့သွားလျှင် အတင်းဝှက်ဆွဲပြီး ထုထောင်းရိုက်နှက်ကာ စားသောက်ဆိုင်သို့ ပြန်ခေါ်သွားမည်မှာ သေချာသည်။ ‘ဒါပေမယ့် သူက သူ့ဆိုင်ကလွဲရင် သူ့သောက်နေကျ အရက်ဆိုင်

ကိုသာ သွားတတ်တာပါ။ တခြား ဘယ်မှ မသွားနိုင်ပါဘူး' ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဖြေသိမ့်မိပြန်သည်။

'ငါ ဒီနေရာမှာ ဆိုင်းဘုတ်ထောင်ထားသမျှ မျှော်လင့်ချက်တော့ ရှိနေတာပဲ။ တစ်နေ့နေ့မှာတော့ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ ရောက်လာကြမှာပါ' ဟု တွေးမိတော့ အားတက် လာမိပြန်သည်။

သို့ပေမယ့် ကောင်းကင်တစ်ခွင် တစ်ပြင်လုံး အုံ့မှိုင်းနေသည့် နိုဝင်ဘာလ ပထမပတ် နေ့တစ်နေ့၏ ညနေပိုင်းမှာတော့ အင်နီ၏ မျှော်လင့်ချက်တွေ ကြွ လွင့်သွားခဲ့ရပြန်လေသည်။

ထိုနေ့က သူသည် မကြာမီ ဆောင်းရာသီ ရောက်လာတော့မည်ကို တွေး မိပြီး တော်တော် စိတ်ဓာတ်ကျနေသည်။ ဆောင်းရာသီရောက်လျှင် အအေးဒဏ်ကို လူးလိမ့် ခံရတော့မည်။ ပြီးတော့ သူက သူ့ပညာရေးအတွက် တွေး၍လည်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိသည်။ အကယ်၍ သူသာ ကျောင်းမပျက်ခဲ့လျှင် ယခုနှစ်တွင် သတ္တမတန်းကို တက်ရမှာ သေချာ၏။ ယခုတော့ သူက ဆဋ္ဌမတန်း နှစ်ဝက်နှင့် ထွက်လာခဲ့ရရှာသည်။ အောက်တိုဘာလ ၂၈ ရက်နေ့က သူ့အသက် ၁၂ နှစ် ပြည့်ခဲ့ပေမယ့်လည်း မွေးနေ့ မလုပ်နိုင်ခဲ့၍ ဘာလက်ဆောင်မှလည်း မရခဲ့။ ဘာထူးခြားမှုမှလည်း မရှိခဲ့။

သို့ပေမယ့် သည်အဖြစ်က အင်နီအဖို့ အဆန်းမဟုတ်တော့။ မိဘမဲ့ ဂေဟာတွင် နေခဲ့တုန်းကလည်း သူ့မွေးနေ့ပွဲ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ခဲ့ဖူး။ တကယ် တော့ သူ့ဘဝတွင် မွေးနေ့လက်ဆောင် ဆို၍လည်း ဘာပစ္စည်းမှ မရခဲ့ဖူး။

ယင်းသို့ တွေးနေရင်းမှ ရင်ထဲ ဆို့ကျပ်လာသဖြင့် အာရုံပြောင်းသွားအောင် သူက ခပ်ကျယ်ကျယ်အော်ကာ ဈေးခေါ်လိုက်သည်။

'လာပါ .... လာပါ .... ပန်းသီးတွေ .... ပန်းသီးတွေ .... ချိုတယ် .... လတ်ဆတ်တယ် .... တစ်လုံး ငါးဆင့်၊ တစ်လုံး ငါးဆင့် ....'

ထိုအခိုက် မောကြီးပန်းကြီးဖြင့် ရန်ဒီ ပြေးလာပြီး.....

‘အင်နီ...မြန်မြန်လုပ်...မြန်မြန်လုပ်... ပန်းသီးတွေယူပြီး မြန်မြန်ပြေး...
မြန်မြန်ပြေး...မင်းကို ရဲသားတစ်ယောက် လိုက်ရှာနေတယ်’

အင်နီသည် ကြောက်စိတ်ကြောင့် ရုတ်တရက် လန့်ဖျပ်သွားပြီး ခွေး
ကလေးကို အတင်းဆွဲကာ ဘူတာထဲသို့ ဝင်ပြေးလာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ဝင်ပေါက်
နှင့် သိပ်မဝေးသည့် ဆင်ဝင်ဆောင်တစ်နေရာတွင် ပုန်းနေလိုက်သည်။

ဘုရား.....ဘုရား.....ရဲသားတစ်ယောက်က ငါ့ကို လိုက်ရှာနေတယ်
ဆိုပါလား။

အင်နီ၏ တစ်သက်တာတွင် ဘယ်တုန်းကမှ ယခုအကြိမ်လောက်
မကြောက်ရွံ့ခဲ့စဖူး။

ခဏနေတော့ သူ ဝင်ပေါက်ဝသို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ရန်ဒီသည်
ဝင်ပေါက်နားတွင် ရပ်ကာ ရဲသားတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေသည်။ ရဲသားက
စာရွက်တစ်ရွက် ထုတ်ပြသည်။ ရန်ဒီက စာကို ဖတ်ကြည့်ပြီးတော့ ပခုံးနှစ်ဖက်
တွန့်ရင်း ခေါင်းခါပြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရဲသားသည် မျက်နှာ ပုပ်သိုးသိုးဖြင့်
ပြန်ထွက်သွားသည်။

ထို့နောက် ဘူတာထဲသို့ ရန်ဒီ ဝင်လာသည်။ အင်နီနှင့် ခွေးကလေးတို့
ဆင်ဝင်ဆောင်ထဲတွင် ပုန်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

‘မင်း ဒီနေရာက မြန်မြန်ပြေးမှ ဖြစ်မယ်။ စခန်းကို မြန်မြန်ပြေးမှ
ဖြစ်မယ်’ ရန်ဒီက လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ‘ရဲသားက ငါ့ကို မင်းဓာတ်ပုံပါတဲ့ စာရွက်
တစ်ရွက် ထုတ်ပြတယ်။ အဲဒါ မိဘမဲ့ဂေဟာက ထွက်ပြေးလာလို့ မင်းကို လိုက်
ဖမ်းတာ။ ရဲသားက မင်းကို သူ ဒီတစ်ဝိုက်မှာ မြင်ဖူးသလိုလိုပဲတဲ့။ ငါ့ကို ပြော
တယ်။ ငါက ငါတော့ မမြင်ဖူးပါဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူက
ဆိုင်းဘုတ်ကြော်ငြာကို မြင်သွားလို့ ယူသွားလေရဲ့။ သက်သေခံအထောက်အထား
သဘော ဖြစ်မှာပေါ့’

‘တော်ပါသေးရဲ့....ဦးဦးရယ်၊ ဒါဆို ကျွန်မ ပြေးတော့မယ်’

ရပြန်တာပေါ့

အင်နီက တုန်တုန်ရီရီနှင့် ပြောသည်။ပြီးတော့ ခွေးကလေးကို ခေါ်ကာ “ဟူးဗားရိပ်သာ” စခန်းသို့ သုတ်ခြေတင် လာခဲ့တော့သည်။

ထိုညတွင် ရန်ဒီ၊ဆိုဖီနှင့် အင်နီတို့ သုံးယောက်သား တိုင်ပင်ကြသည်။ အင်နီ အနေဖြင့် ဘူတာကြီးသို့ နောက်ထပ် မသွားတော့ရန် အားလုံး သဘောတူကြသည်။ရဲက သူ့ကို ဆက်ရှာဦးမည်မှာ သေချာသည်။

သို့ဖြင့် နောက်နေ့တွေကျတော့ အင်နီနှင့် ခွေးကလေးတို့သည် ဝေးဝေးလံလံ မသွားတော့ဘဲ စခန်းတစ်ဝိုက်တွင်သာ နေနေကြတော့သည်။သို့ပေမယ့် အင်နီက အလကားမနေ၊ ဆိုဖီအား ချက်ရေးပြုတ်ရေးတွင် ဝိုင်းကူလုပ်ပေးသည်။ ပထမရိပ်သာလမ်းသို့ ဆိုဖီနှင့်အတူ ဈေးဝယ်ထွက်သည်။ခွေးကလေးကလည်း အရှေ့မြစ်ကမ်းပါးတစ်လျှောက် ဆိုဖီနှင့်အတူ ထင်းရှာထွက်ရတာကို ပျော်နေသည်။

သည်လိုနှင့် ဒီဇင်ဘာလသို့ ရောက်လာသည်။ အအေးဓာတ်က တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပြင်းထန်လာသည်။ညနေပိုင်း မြစ်ကမ်းပါးတွင် ထင်းရှာရင်း ခိုက်ခိုက်တုန် နေကြသည်။အင်နီမှာ “ဟူးဗားရိပ်သာ”စခန်းတွင် အနေကြာလာသည်နှင့်အမျှ စိတ်ဓာတ်ကလည်း ပို၍ပို၍ ကျလာမိ၏။

သည်ပုံအတိုင်းဆို ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှာတွေ့နိုင်ပါတော့မှာလဲ။

ပန်းသီးရောင်းလို့ စုမိသည့် ပိုက်ဆံက ၂၇ ဒေါ်လာ ရှိနေပြီ။ထို့ကြောင့် ထိုပိုက်ဆံဖြင့် ဖလော်ရီဒါပြည်နယ် သွားဖို့ ကားလက်မှတ် ဝယ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“ဒီစခန်းက လူတွေကတော့ တို့အပေါ် သိပ်ပြီး ကောင်းကြပါတယ်.... ဆင်ဒီရယ်၊ဒါပေမယ့်....တို့အနေနဲ့ ဒီမှာပဲ နေနေလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ခရီးဆက်ကြရဦးမယ်၊ဒါမှ ငါ့ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ကို တွေ့နိုင်မှာ၊ဒါကြောင့် တို့ ဖလော်ရီဒါကို သွားကြမယ်၊အဲဒီမှာက ဒီမှာလို မချမ်းဘူးပြီးတော့ ဖေဖေနဲ့မေမေတို့က အဲဒီကို

ရောက်ချင် ရောက်နေမှာ၊တကယ်လို့ အဲဒီမှာ သူတို့ကို ရှာမတွေ့ရင်လည်း နွေဦး ပေါက်ကျတော့ ဒီကို ပြန်လာကြတာပေါ့’

တစ်ညတွင် သတင်းစာတွေ အထပ်ထပ်အောက်မှာ အိပ်မပျော်ဘဲ ခိုက် ခိုက်တုန်ရင်း အင်နီက ဆင်ဒီကို ပြောပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ပေမယ့် အပြောလွယ်သလောက် လက်တွေ့ကျတော့ ခက်ခဲလှ၏။ အင်နီက ဆိုဖီ၊ရန်ဒီနှင့်တကွ ကျန်လူတွေအားလုံးကို အလွန် ခင်နေပြီ။ မခွဲနိုင် မခွာရက်အောင် ဖြစ်နေမိပြီ။ပြီးတော့ ယခု ၁၉၃၃ ခုနှစ် ရောက်လာတာတောင်မှ ၂၇ ဒေါ်လာဆိုသည့် ပိုက်ဆံမှာ ဘယ်လောက်မှ အသုံးခံမည်မဟုတ် ဆိုတာကို လည်း သူ သဘောပေါက်မိသည်။

‘ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သွားတော့ သွားရမှာပဲ....ဆင်ဒီရယ်၊မနက်ဖြန်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ဒါမှမဟုတ် မနေနိုင်အောင် ချမ်းလာတဲ့ တစ်နေ့မှာလည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်’

သို့သော် ဒီဇင်ဘာလသာ ကုန်လွန်သွားခဲ့သည်။အင်နီသည် စခန်းမှ မခွာဖြစ်။ သူ့အား ချစ်ခင်ကြင်နာသူတွေနှင့် ခွဲခွာပြီး ထွက်သွားရမှာကို နောက် ဆံတင်းနေမိသည်။

နောက်ပိတ်ဆုံး အင်နီ၏ ဟူးဗားရိပ်သာနေ ဘဝကို အဆုံးသတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သူကား အင်နီကိုယ်တိုင်တော့ မဟုတ်ပါချေ။

ဒီဇင်ဘာလလယ်၏ နေ့တစ်နေ့.....

ထိုနေ့က ရာသီဥတု အေးသလောက် လေကြမ်းကလည်း တဟူးဟူး တိုက်သည်။အင်နီနှင့်တကွ စခန်းရှိ လူတွေအားလုံး ပိုင်းဖွဲ့ပြီး မီးလှုံနေကြတုန်း ဗိုက်ပူပူဝက်မျက်လုံးနှင့် ရဲတပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက် ရုတ်တရက် ရောက်လာ ပြီး ....

‘ဟေး.....ဒီစခန်းက လူတွေအားလုံး ထွက်ကြရမယ်၊ကျုပ်တို့မှာ တရားရုံး အမိန့် ပါလာတယ်၊ဒီတဲတွေအားလုံး ဖျက်ရမယ်’

ရာဇဝင်အုပ်စု

ဟု ကျေညာပါလေတော့သည်။ သူက အမိန့်စာရွက်ကိုလည်း ကိုင်မြှောက် ပြသည်။

ဤတွင် ဆိုဖီက ထလာပြီး အော်ပြောလိုက်သည်။

‘အို... ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ကျွန်မတို့မှာက ဒါတစ်ခုပဲ နေစရာရှိ တာ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့က မဟုတ်တာလည်း ဘာမှ မလုပ်ဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အန္တရာယ် မလုပ်ဘူး’

‘ဪ... ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့... အဲဒါကို ကျုပ်ကို မပြောပါနဲ့၊ တရား သူကြီးကိုသာ သွားပြောပါ ခင်ဗျာ’

ရဲကြပ်ကြီးက သရော်ပျက်ချော်လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ ပြီးတော့ သူက အရှေ့မြစ်တစ်လျှောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တန်းစီနေသော တိုက်တန်းကြီးများကို လက်ညှိုးထိုးပြပြီး.....

‘အဲဒီ အပေါ်က လူတွေပေါ့၊ သူတို့က တရားသူကြီးဆီ သွားပြီး ဒီအမိန့်ကို ယူလာတာဗျ၊ ဒီ အမှိုက်သရိုက် တဲစခန်းက မြင်ရတာ ကျက်သရေ တုံးတယ်တဲ့၊ ပြီးတော့ ညစ်ပတ်တဲ့အတွက် ကျန်းမာရေးလည်း ထိခိုက်နိုင်တယ်တဲ့၊ ကျုပ်ကတော့ အထက်က ခိုင်းတဲ့အတိုင်း တာဝန်အရ လုပ်ရတာပါ၊ ကဲ.... ဒီတော့.... ခင်ဗျားတို့ အလေအလွင့်တွေ အားလုံး..... အားလုံး..... ဒီနေရာက ထွက်သွားကြ..... ထွက်သွားကြ’

ဤတွင် အင်နီသည် ခွေးကလေးနှင့်အတူ ရှေ့သို့ တိုးလာပြီး ရဲကြပ်ကြီး အား ဝံ့ဝံ့စားစား ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ဒီမှာ.... ဒီမှာ.... ဒီလူတွေဟာ အလေအလွင့်တွေ လုံးဝ မဟုတ်ပါဘူး၊ လူကောင်းတွေပါ၊ အလုပ်ကြီးစားတဲ့ လူတွေပါ၊ လောလောဆယ် ကံမကောင်းလို့ ဒီလို နေကြရတာပါ၊ သူတို့ဟာ ဆင်းရဲကြပေမယ့် နေစရာတော့ တစ်ခုခု ရှိရမှာပဲ’

‘အံ့မယ်.... တယ်လာတဲ့ ချာတိတ်မလေးပါလား၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး’
ရဲကြပ်ကြီးက အင်နီအား လက်ညှိုး ငေါက်ငေါက်ထိုး၍ ပြောသည်။ ‘မင်းကို

ငါမြင်ဖူးတယ် မှတ်တယ်၊ ဪ...ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်ပြီ...။ ရဲစခန်းက ဝရမ်းပြေးကြော်ငြာထဲမှာ မင်းဓာတ်ပုံကို ငါမြင်ဖူးတယ်၊ လက်စသတ်တော့ မင်းက မိဘမဲ့ ဝရမ်းပြေးမလေးပဲ၊ ငါပြောတာ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’

‘အို...မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မက သူ့သမီးပါ၊ သူ့သမီးပါ’
အင်နီက ဆိုဖိအား လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ပြောသည်။

‘မင်း လိမ်ပြောတာ၊ ဘယ်ကလာ သူ့သမီး ဟုတ်ရမှာလဲ၊ ကဲ...လာ၊ ဘာမှ ပြောမနေနဲ့၊ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့၊ ဒီခွေးစုတ်ကလေးကိုတော့ ခွေးလေ ခွေးလွင့်ထောင်ကို ပို့ရမယ်’

သူက အင်နီ၏ အင်္ကျီဂုတ်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

‘အို...မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ သူက ခွေးစုတ် မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ မွေးထားတဲ့ ခွေးကလေးပါ၊ ဆင်ဒီ...ပြေး...ပြေး’

အင်နီက ပြောရင်း ခွေးကလေးကို လက်ဖြင့် တွန်းထိုးပေးလိုက်သည်။

ခွေးကလေးသည် နားရွက်နှစ်ဖက်ထောင်ကာ တအား စွတ်ပြေးသွားတော့သည်။

‘အဲဒီခွေးကို လိုက်ဖမ်းကြ၊ လိုက်ဖမ်းကြ’

ရဲကြပ်ကြီးက ဝီစီမူတ်ပြီး လှမ်းအော်လိုက်သည်။ မှောင်ရိပ်ထဲမှ ရဲတပ်သားတွေ တစ်ဒါဇင်ခန့် ထွက်လာကြသည်။ ရဲသားတစ်ယောက်က နံပါတ်တုတ်ကြီး တယမ်းယမ်းဖြင့် ခွေးကလေးနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားသည်။

‘ကဲ...ဒီတဲစုတ်တွေကို ဖျက်ကြစမ်းဟေ့...ဖျက်ကြစမ်း’

ရဲကြပ်ကြီးက အင်နီ၏ အင်္ကျီဂုတ်ကို ဆွဲထားရင်းမှ ရဲတပ်သားများအား အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

ဤတွင် အင်နီက ဖျတ်ခနဲ နောက်သို့ ကပ်ပြီး ရဲကြပ်ကြီး၏ ညှို့သကြီးကို တအားကုန် ပစ်ကန်လိုက်ရာ ရဲကြပ်ကြီးက ‘အလိုလေးလေး...’ဟု အော်ပြီး အင်နီကို လက်လွှတ်လိုက်သည်။ ရဲကြပ်ကြီး၏ လက်မှ လွတ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်

ဖျတ်ခနဲကုန်

အင်နီလည်း ဦးတည်ရာသို့ တအားစွတ်ပြေးလေတော့သည်။ သူသည် ခွေးကလေးနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ်ဖြစ်သော မြောက်ဘက်သို့ မြစ်ကမ်းပါးအတိုင်း ပြေးလာခဲ့သည်။

‘အဲဒီ ကောင်မလေး....လိုက်ဖမ်းဟေ့၊ လိုက်ဖမ်းကြ’

ရဲကြပ်ကြီး၏ လှမ်းအော်သံကို ကြားရသည့် တစ်ပြိုင်တည်းတွင် သူ့နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသော ခြေသံများနှင့်အတူ အော်ဟစ်သံများ၊ တဲစခန်းဆွဲဖျက်သံများကိုလည်း ကြားရသည်။

အင်နီသည် မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲတွင် မြစ်ကမ်းပါးအတိုင်း ဆက်ပြေးလာခဲ့သည်။ တစ်နေရာ ရောက်တော့ ကျောက်တုံးနှင့်တိုက်မိ၍ လဲကျသွားသည်။ ကမန်းကတန်း ပြန်ထပြီး ဆက်ပြေးလာသည်။ သို့သော် သူ့နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသော ရဲသားက တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူ့ကို မီလုမီခင် ဖြစ်လာပြီ။ အင်နီသည် မောလွန်း၍ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျနေသော်လည်း အညံ့မခံဘဲ သူ့ကိုယ်သူ အားပေးလိုက်သည်။

‘ငါ အဖမ်းမခံဘူး၊ အဖမ်းမခံဘူး၊ ဆက်ပြေးမယ်၊ သူ့ထက်မြန်အောင် ပြေးမယ်’

သုဋ္ဌေးကြီး၏ ညဉ့်သည်တော်

နေ့တစ်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် မစ္စဟန်နီဂန်သည် မိဘမဲ့ကလေးများအား ကျောင်းမှ ပြန်ခေါ်လာသည်။ ထို့နောက် ချမ်းလွန်း၍ ခိုက်ခိုက်တုန်နေသော ကလေးများအား ဂေဟာခန်းမဆောင်ထဲသို့ အုပ်လိုက် မောင်းသွင်းလာခဲ့သည်။

‘ကဲ...အားလုံး ဒီမှာစုကြ၊ ဒီမှာစုကြ၊ ပြီးရင် ဆွယ်တာအင်္ကျီတွေ ချွတ်ပြီး အောက်ထပ်ကို အလုပ်လုပ်ဖို့ သွားကြမယ်။ ငါပြောတာ ကြားကြရဲ့လားဟေ့’

သူက လေသံစာစာဖြင့် အော်ပြောလိုက်သည်။ ကလေးအားလုံးက ‘ကြားပါတယ် ဆရာမကြီး’ ဟု သံပြိုင် ပြန်အော်လိုက်ကြ၏။ ပြီးနောက် သူတို့၏ စုတ်ပြတ်နေသော ဆွယ်တာအင်္ကျီများကို ချွတ်ကာ တံခါးရှေ့မှ အဝတ်ချိတ်များ၌ ချိတ်ထားလိုက်ကြသည်။

ကလေးတွေအားလုံး အောက်ထပ် စက်ချုပ်ခန်းသို့ မျက်နှာ သုန်သုန်မှုန်မှုန် ဖြင့် တန်းစီ ဆင်းသွားကြ၏။ မစ္စဟန်နီဂန်သည် သူ့ရုံးခန်းထဲသို့ ဝင်လာပြီး ရေဒီယိုကို ဖွင့်လိုက်သည်။ သူ့အကြိုက်ဆုံး “မေမေပါကင်စ်” သီချင်းသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ ပြီးတော့ စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ အံ့ဆွဲထဲမှ တောအရက်ပုလင်းကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ပုလင်းဖုံးကို ဖွင့်ပြီး တစ်ငုံကြီး သောက်လိုက်၏။ ထို့နောက် ‘လပ်ကီးစထရိုက်’ စီးကရက်တစ်လိပ် ညှိကာ ကုလားထိုင်တွင် နောက်လန်မီချီပြီး စီးကရက်ဖွာရင်း သီချင်းနားထောင်နေသည်။

‘ဒီကောင်မလေးတွေ...၊ ငါ့ကို အမြဲတမ်း ဒုက္ခပေးနေတာ ဒီကောင်မလေးတွေပဲ’ မစ္စဟန်နီဂန်သည် အရက်ကလေး ခပ်ထွေထွေဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်း

စကားပြောနေသည်။ ‘တကယ်တော့ ငါက သူတို့ကို မိခင်တစ်ယောက်လို ပြုစု
 စောင့်ရှောက်နေရတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာတော့ ဘာအခွင့်အရေးမှ မရှိဘူး။ တခြား
 မိန်းမတွေမှာဆိုရင် လင်ယောက်ျားတွေ ရှိကြတယ်။ သူတို့လင်တွေက သားမွေး
 ကုတ်တွေ ဝယ်ပေးကြတယ်။ ရုပ်ရှင် လိုက်ပြကြတယ်။ ငါ့မှာတော့ အဲဒါတွေ
 ဘာမှ မရှိဘူး။ ဒီကောင်မစုတ်လေးတွေကိုပဲ တစ်နေကုန် ထိန်းနေရတယ်။ ငါ သူတို့
 ကို မြင်တောင် မမြင်ချင်တော့ဘူး။ အဲ... ဒါပေမယ့် တစ်ကောင်တော့ ငါ ပြန်တွေ့
 ချင်သေးပါရဲ့။ အင်နီပေါ့။ အင်နီ... အင်နီ။ ဒီကောင်မကို ပြန်မိရင်တော့ မသက်သာ
 ဘူးသာမှတ်။ နောက်ဘဝ လူပြန်မဖြစ်ချင်လောက်အောင် သူ့ကို ငါ ဆုံးမ ပြလိုက်
 မယ်။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ ကောင်မရယ်’

မစ္စဟန်နီဂန်က ယင်းသို့ ကြိမ်းနေချိန်တွင် သူနှင့် တစ်ပြလောက်သာ
 ဝေးသော နေရာ၌ အင်နီကလေးမှာ ရဲကြပ်ကြီး ဆွဲခေါ်ရာသို့ ကန့်လန့် ကန့်လန့်ဖြင့်
 လိုက်ပါလာ၏။

‘မြန်မြန်လျှောက်စမ်း... ကလေးမ၊ မင်းကို မင်းနေရာ ပြန်ပို့မယ်။ မင်း
 ဘယ်မှ ထွက်ပြေးဖို့ မကြိုးစားနဲ့။ ထွက်ပြေးလဲ ပြေးရုံပဲ ရှိမယ်။ မင်း ဘယ်မှ
 ပြေးလို့ မလွတ်နိုင်ပါဘူး’

အင်နီသည် မနေ့ညက ရဲလက်မှ လွတ်ပြေးသွားပြီးနောက် ကျောက်တုံးနှင့်
 ခလုတ်တိုက်မိ၍ ဒုတိယအကြိမ် လဲကျသွားရာမှ ရဲက ထပ်မံဖမ်းမိသွားခြင်း
 ဖြစ်၏။ သို့ဖြင့် သူသည် မြို့လယ်ရှိ ရဲစခန်းအချုပ်ခန်းတွင် တစ်ည အိပ်ခဲ့ရသည်။
 အချုပ်ခန်းထဲတွင် အခြား “ဟူးဗားရိပ်သာ” ဒုက္ခသည်တွေလည်း အများကြီး
 ရှိသည်။ ရပ်ရွာ ငြိမ်းချမ်းသာယာရေးကို အနှောင့်အယှက်ပြုသူများအဖြစ် သူတို့အား
 ဖမ်းဆီးခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့အား ညတွင်းချင်း ရုံးတင်စစ်ဆေးပြီးနောက်
 ထောင်ဒဏ်တစ်လစီ ကျခံစေရန် စီရင်ချက် ချလိုက်သည်။

သို့သော်လည်း အင်နီကိုတော့ အရွယ်မရောက်သေးသော ကလေးဖြစ်၍
 အပြစ်မပေးဘဲ မိဘမဲ့ ကလေးဂေဟာသို့ ပြန်ခေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သို့ပေမယ့် အင်နီက သူ့အတွက် ဘာမှမပူ၊ မစ္စဟန်နီဂန်က နေ့တိုင်း ရိုက်နှက်လျှင်လည်း ကြိတ်မှိတ်ခံမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ သူက ခွေးကလေး ဆင်ဒီအတွက်သာ တွေးပူမိ၏။ ဆင်ဒီက ရဲလက်မှ လွတ်မြောက်သွားသည်။ အခု သူ ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်၊ သူ့ခမျာ အစာကြွေးမယ့်သူလည်း မရှိ၊ ချမ်းကလည်း ချမ်းနှင့်၊ တော်တော် ဒုက္ခရောက်နေရှာမှာပဲ။ သူ့ကို ဘယ်လိုလုပ် ပြန်တွေ့ နိုင်တော့မှာလဲ၊ ခွေးလေ ခွေးလွင့် လိုက်ဖမ်းနေသူတွေ လက်ထဲ ရောက်သွားရင် တော့ ဒုက္ခပါပဲ....။ အင်နီ ရှေ့ဆက် မတွေ့ရဲတော့။

သည်လိုနှင့် သူနှင့် ရဲကြပ်ကြီးတို့ ဂေဟာရှေ့သို့ ရောက်လာကြ၏။ ရဲကြပ်ကြီးက အင်နီအား တံခါးဝရှေ့ တွန်းပို့ပြီးတော့ ခေါင်းလောင်းကို တီးလိုက် သည်။

‘အလို....ဘယ်သူပါလိမ့်’ မစ္စဟန်နီဂန်က ရေဒီယိုခလုတ်ကို လှမ်းပိတ် လိုက်ပြီးနောက် တံခါးဆီသို့ လျှောက်လာသည်။ မစ္စဟန်နီဂန်နှင့် ပြန်လည်ရင်ဆိုင်ရ တော့မှာမို့ အင်နီသည် ကျောပင် စိမ့်သွားမိ၏။ အပြင်ဘက်တွင် လေကလည်း တဟူးဟူး တိုက်နေ၏။

‘ကျွန်တော်က (၁၇)နယ်မြေ ရဲစခန်းက ရဲကြပ်ကြီး ဝါဒ်ပါ’ မစ္စဟန်နီဂန် က တံခါးဖွင့်ပေးတော့ ရဲကြပ်ကြီးက ပြောသည်။

“ဂေဟာက ထွက်ပြေးတဲ့ ကောင်မလေးကို ဖမ်းပြီး လာပို့တာ ခင်ဗျ’

‘အို....ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာရယ်’ မစ္စဟန်နီဂန်က အချိုသာဆုံး ပြုံးပြီး ပြောသည်။ ‘ဟုတ်ပြီ....ဟုတ်ပြီ၊ ဒါ ကျွန်မအချစ်တော် အင်နီ လေးပေါ့။ အခုလို ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ ကလေးရယ်’

အင်နီက ဘာမှ ပြန်မပြော။ ခပ်ခွာခွာ ရပ်ပြီး ကြည့်နေ၏။

‘သူက မြစ်နားက “ဟူးဗားရိပ်သာ” စခန်းမှာ အခြေအနေမဲ့တွေနဲ့ အတူတူ နေနေတာ၊ အဲဒါ ကျွန်တော်တို့ သွားတွေ့လို့ ဒီကို ခေါ်လာတာ’

‘အို....သူတို့က အခြေအနေမဲ့တွေ မဟုတ်ပါဘူး’

အင်နီက မခံချင်၍ ပြန်ပက်လိုက်၏။

ရဲကြပ်ကြီးက အင်နီအိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူငေး ထုတ်ယူလိုက်ပြီးနောက်

‘ဒါ သူ့ဆီမှာ တွေ့တဲ့ ပိုက်ဆံပဲ၊ အားလုံးပေါင်း ၃၇ ဒေါ်လာ၊ ဧကန္တ ခိုးထားတာတွေ ဖြစ်ရမယ်’

‘ကျွန်မ ဘယ်သူ့ဆီကမှ မခိုးဘူး၊ ပန်းသီးရောင်းလို့ ရတဲ့ ပိုက်ဆံ၊ ကျွန်မ ကိုယ်ပိုင် ပိုက်ဆံ’

‘ကဲ.....ကဲ.....ထားပါတော့၊ ထားပါတော့၊ မင်းပိုက်ဆံဆိုတော့ ငါ့ပိုက်ဆံ ပဲပေါ့၊ မင်းကို ဒီမှာ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားတဲ့အတွက် ငါယူရမယ်’

မစ္စဟန်နီဂန်က ပိုက်ဆံတွေ ယူပြီး အင်နီအိတ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်၏။

‘သူနဲ့အတူ ခွေးတစ်ကောင်လည်း ပါသေးတယ်’ ရဲကြပ်ကြီးက ဆက်ပြော သည်။ ‘ဒါပေမယ့် ခွေးက ထွက်ပြေးသွားတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ပြန်တွေ့မှာပါ၊ အဲဒီတော့မှ ခွေးထောင်ကို ပို့လိုက်ပါ့မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့....အဲဒါ သိပ်ကောင်းပါတယ်....ဆရာ’ မစ္စဟန်နီဂန်က အင်နီ၏ပခုံးကို ယုယစွာ ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီးနောက် ‘ကြည့်စမ်းပါဦး....ဆရာရယ်၊ ဒီဆွယ်တာစုတ်ကလေး တစ်ထည်နဲ့ အအေးမပတ်တာ ကံကောင်းသေးတယ်၊ ကျွန်မက သူ တစ်ခုခု ဖြစ်မှာကို သိပ်စိုးရိမ်နေတာ’ (သူ့စိတ်ထဲကတော့ ဒီကောင် မလေး သေခြင်းဆိုးနဲ့ သေသွားရင် ကောင်းမယ်ဟု ကြိုတ်ပြီး ဆုတောင်းမိသည်။) ‘အခုလို ဒုက္ခခံပြီး ခေါ်လာပို့တာ အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်....ဆရာရယ်၊ ကျွန်မ တကယ်ပြောတာပါ၊ တကယ့်ကို ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ပါ’

‘ကျွန်တော်တို့က တာဝန်အရ လုပ်တာပါ ဆရာမကြီး၊ ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး’ ရဲကြပ်ကြီးက အင်နီဘက်သို့ လှည့်ပြီး ‘ဒီမှာ ကလေးမ၊ ကိုယ့်အပေါ် ဒီလောက်ကောင်းရှာတဲ့ ဆရာမကြီးဆီက နောက်တစ်ခါ ထွက်ပြေးဖို့ ဘယ်တော့မှ စိတ်မကူးနဲ့၊ သိရဲ့လား၊ ကဲ...ကျွန်တော် ပြန်ပါဦးမယ်...ဆရာမကြီး၊ ခွင့်ပြုပါဦး’

‘ကောင်းပါပြီ....ဆရာရယ်’

ရဲကြပ်ကြီး

ရဲကြပ်ကြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ မစ္စဟန်နီဂန်က ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် အင်နီ၏ ဂုတ်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲကိုင်ကာ သူ့ရုံးခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

‘ကဲ....ညည်း အခု ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲ....ကောင်မ၊ နောင်ကို ညည်း ဘယ်မှ ထွက်ပြေးလို့ မရတော့ဘူး....သိရဲ့လား’ သူက အရက်ပုလင်းကို မော့၍ တစ်ကျိက်သောက်လိုက်ပြီးတော့မှ ‘ဒီတော့ ညည်း အခု ငါ့ဆီ ပြန်လာရတာ ဝမ်းမသာဘူးလား၊ ပြောစမ်း’

‘ဝမ်းသာပါတယ်....ဆရာမကြီး’

‘ညည်း လိမ်ပြောတာ’ မစ္စဟန်နီဂန်က တအားအော်ပြောသည်။ ‘ငါ ညည်း ကို ဘယ်လို သင်ထားသလဲ၊ ဘယ်တော့မှ လိမ်မပြောရဘူး၊ ကဲ.... ငါ အမြဲတမ်း ဘယ်လို သင်ထားသလဲ’

‘ဘယ်တော့မှ လိမ်မပြောရဘူးလို့ သင်ထားပါတယ်....ဆရာမကြီး’

မစ္စဟန်နီဂန်က အင်နီအား အတင်း ဆွဲကိုင်လှုပ်ရမ်းလိုက်ပြီးနောက်

‘ဟဲ့ကောင်မ....နင် ထွက်ပြေးတာကြောင့် ငါအလုပ်ပြုတ်မှာ သိရဲ့လား၊ ဂေဟာအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်တွေ သိသွားရင် မလွယ်ဘူး၊ သူတို့ကိုယ်တိုင် နင့်ကို လာမပို့တာ သိပ်ကံကောင်းတယ်၊ နင် ဂြိုဟ်ကောင်မ။ အဲဒီအတွက် နင့်ကို မှတ်လောက် သားလောက် ပညာပေးရမယ်’ သူက နံရံတွင် ချိတ်ထားသော သစ်သားတုတ်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ‘ငါရိုက်တိုင်း နင် ဘယ်တော့မှ မငိုဘူး၊ တော်တော် ခေါင်းမာတဲ့ ကောင်မ....ဟဲဟဲ....ကဲ ဒီတစ်ခါတော့ သိကြရောပေါ့ကွာ’

*

ထိုအခိုက်မှာပင် အနက်ရောင် ရိုးလ်ရိုက်စ် ဇိမ်ခံကားရှည်ကြီးတစ်စီးသည် မိဘမဲ့ ကလေးဂေဟာရှေ့တွင် ဟူးခနဲ ထိုးရပ်လိုက်၏။

ပထမတွင် သီးသန့်ဝတ်စုံဝတ်ထားသော ဒရိုင်ဘာ ကားပေါ်မှ ဆင်းလာပြီး ကားနောက်တံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။ ထို့နောက်တွင် ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် အသက် ၃၀ နီးပါးခန့် ချောချောလှလှ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ သူသည်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

အဖိုးတန် ဝတ်ကောင်းစားလှများကို ဝတ်ဆင်ကာ လက်ထဲတွင်လည်း အညိုရောင် သိုးကလေးသားရေ လက်ပွေ့အိတ်ကို ကိုင်ထား၏။

ထိုအမျိုးသမီးသည် ကားဒရိုင်ဘာအား ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြလိုက်ပြီး နောက် မိဘမဲ့ဂေဟာ လှေကားကို ဣန္ဒြေအပြည့်ဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း ဖြည်းဖြည်း တက်လာ၏။ ထို့နောက် မစ္စဟန်နီဂန်က အင်နီအား ရိုက်ရန် တုတ်ကို ရွယ်မြှောက် လိုက်စဉ်မှာပင် တံခါးဝမှ ခေါင်းလောင်းသံက ဆူညံစွာ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

‘ကဲ....လာပြန်ပြီ တစ်မှောင့်’

မစ္စဟန်နီဂန်သည် လက်ထဲမှ တုတ်ကို နံရံတွင် ကမန်းကတန်း ပြန် ချိတ်ထားလိုက်ပြီးတော့ အင်နီအား ကြမ်းပြင်သို့ တွန်းပစ်လိုက်ရင်း

‘နင် ဒီမှာ နေနှင့်ဦး၊ ငါပြန်လာခဲ့မယ်’

ထို့နောက် သူသည် တံခါးဝသို့ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး လျှောက်လာကာ တံခါးရွက်ကို ခပ်ဟဟလေး ဖွင့်လိုက်၏။

‘မင်္ဂလာ ညနေခင်းပါ၊ မစ္စဟန်နီဂန်ပါလားရှင်’

‘ဟုတ်....ဟုတ်ပါတယ်’

‘ဝမ်းသာပါတယ်....မစ္စဟန်နီဂန်၊ ကျွန်မက မစ္စဂရေဖာရယ်ပါ။ နယူးယောက်မြို့တော် မိဘမဲ့ကလေးဂေဟာ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့က ကျွန်မကို....’

‘ဪ...အထဲကို ကြွပါရှင်၊ အထဲကို ကြွပါ’

မစ္စဟန်နီဂန်၏ အသံတွေ တုန်နေ၏။ သူက မစ္စဖာရယ်ကို ဂေဟာ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဟူ၍ ထင်မှတ်ပြီး သူ အလုပ်ဖြုတ်ခံရမှာကို တွေး ကြောက်နေ၏။ ယခုလို စီးပွားပျက်ကာလမျိုးတွင် သူ့လို လူလတ်ပိုင်းအရွယ် အပျိုဟိုင်းကြီးတစ်ယောက်အဖို့ နောက်ထပ် အလုပ်တစ်ခု လွယ်လွယ်ကူကူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရနိုင်ပါမည်နည်း။ အထူးသဖြင့် ယခုလက်ရှိ သူ့အလုပ်လို အခမဲ့ စားသောက်နေထိုင်ရသော အလုပ်မျိုး ရနိုင်ဖို့ ဆိုသည်မှာ တွေးပင် မတွေးရဲသော ကိစ္စဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် သူက အကြီးအကျယ် တွေးကြောက်နေခြင်း ဖြစ်၏။

မူပိုင်ခွင့်တောင်းဆိုရန်

ရုံးခန်းထဲသို့ ရောက်လာကြသောအခါ အခန်းထောင့်တစ်နေရာ ကြမ်းပြင် ပေါ်တွင် ကုပ်ကုပ်ကလေး ထိုင်နေသော အင်နီကို မြင်မိသဖြင့် မစ္စဖာရယ်က မေးလိုက်၏။

‘သူကလေးက ဘယ်သူများပါလဲ’

‘ဪ...ဂေဟာက မိဘမဲ့ ကလေးတစ်ယောက်ပါ။ သူ့နာမည်က အင်နီလို ခေါ်ပါတယ်။ အင်မတန်ဆိုးတဲ့ ကောင်မလေးပေါ့’

မစ္စဖာရယ်က ပြောပြီး ရယ်သည်။မစ္စဖာရယ်က

‘ဪ...ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါနဲ့ မစ္စဖာရယ်နီနီ၊ ကျွန်မ စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်း နယူးယောက်မြို့တော် မိဘမဲ့ကလေးဂေဟာ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့က....’

‘အို...ခဏနေပါဦး၊ကျွန်မ ရှင်းပြပါရစေဦး၊အဲဒါက ကျွန်မအပြစ်မဟုတ်ပါဘူး။အင်နီကြောင့် ဖြစ်တာပါ။ အင်နီအပြစ်ပါ။သူက ပင်မင်း အဝတ်အိတ်ကြီးထဲ ဝင်သွား....’

‘ဒီမှာ...မစ္စဖာရယ်နီနီ...ကျွန်မ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊တကယ်ပါ။ ကျွန်မ ရဲ့နဲ့ ဆက်သွယ်မယ့်အစား အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့က မစ္စတာဒိုနာတယ်လီကို တိုင်ရမယ်ဆိုတာ....’

‘မစ္စဖာရယ်နီနီ...ကျွန်မ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊အမှန်ပြောရရင် မစ္စဖာရယ်နီနီ ဘာတွေ ပြောနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ ဘာမှ နားမလည်ပါဘူး’

သည်တော့မှ မစ္စဖာရယ်နီနီ ရုတ်တရက် စကားပြောင်းလိုက်၏။

‘ဪ...ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်မ အခုမှ သဘောပေါက်ပါပြီ၊ လက်စသတ်တော့ ညီမက လက်ပွေ့သားရေအိတ်ရောင်းဖို့ လာတာကိုး၊ ပစ္စည်းကတော့ လှပါရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ညီမ လူမှားနေပြီ၊ အစ်မက သားရေအိတ် မဝယ်ချင်ပါဘူး’

‘ရှင် ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ....မစ္စဖာရယ်နီနီ၊ ကျွန်မက ရှင့်ကို သားရေအိတ် လာရောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ကျွန်မဟာ မစ္စတာ အော်လီဗာဝါးဘတ်ရဲ့ ကိုယ်ရေးအတွင်းရေးမှူးပါ’

‘ဪ...အော်လီဗာဝါးဘတ်...ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်...အော်လီဗာ ဝါးဘတ်’

‘ဘုရားရေ...ကျွန်မ ဒေးလီးမိရာသတင်းစာထဲမှာ ဖတ်ရတယ်၊အော်လီဗာ ဝါးဘတ်က အမေရိကမှာ အချမ်းသာဆုံး၊ကမ္ဘာမှာ အချမ်းသာဆုံးသူဌေးကြီးဆို...’

‘ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ အမှန်ပဲ၊ အဲဒီတော့...ကျွန်မ ပြောမယ်၊ အဲဒီသူဌေးကြီးက လူမှုဝန်ထမ်းလုပ်ငန်း ကုသိုလ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ ခရစ္စမတ်ရက်အားလုံးမှာ ဒီဂေဟာက ကလေးတစ်ယောက်ကို သူ့အိမ်ဖိတ်ပြီး ပြုစုချင်တာကြောင့် အခုလို ကျွန်မ လာခဲ့တာပါ’

‘ဒါနဲ့...သူ့မှာ မိန်းမ မရှိဘူးဆိုတာ သေချာပါတယ်နော်၊ဟဲဟဲ... အတော်ပါပဲ၊ ကျွန်မလဲ ရက်အားနှစ်ပတ် ရထားတယ်လေ’

မစ္စဟာရယ်က မစ္စဟန်နီဂန်၏ ပျက်ချော်ချော်စကားကို အရေးမထားဘဲ သားရေအိတ်ထဲမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။အင်နီသည် မစ္စဟာရယ် ဝင်လာသည့် အချိန်မှစ၍ အလွန်စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်ရှုနေသည်။ ပထမတွင် မစ္စဟာရယ်သည် သူ့မေမေ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့မိသော် လည်း ယခုတော့ သူ့မေမေ မဟုတ်မှန်း သိခဲ့ရပြီ။သို့ပေမယ့် မစ္စဟာရယ်အား ရုပ်ရည်ချောမောသလောက် စိတ်ကောင်းလည်း တကယ်ရှိလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ကာ အလိုလို ခင်မင်မြတ်နိုးစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာမိလေသည်။

‘ဒီတော့ သူဌေးကြီးက ဘယ်လိုကလေးမျိုး လိုချင်သတဲ့လဲ’

မစ္စဟန်နီဂန်က မေးသည်။

‘တိုတိုပြောရရင်တော့ ခင်မင်စရာကောင်းတဲ့ ကလေးမျိုးပေါ့’ ဤတွင် အင်နီက မစ္စဟန်နီဂန်၏ နောက်ကွယ်မှနေပြီး မစ္စဟာရယ်အား ပြီးရှင်စွာဖြင့် လက်ကို ဝှေ့ယမ်း ပြလိုက်သည်။မစ္စဟာရယ်ကလည်း ပြီးပြီး ပြန်၍ လက်ပြ လိုက်၏။ ဤသည်ကို အခန်းထဲ ထလျှောက်နေသော မစ္စဟန်နီဂန်က လုံးဝ မမြင်လိုက်။ မစ္စဟာရယ်က ဆက်ပြောသည်။

ရုပ်ပြည့်စာအုပ်တိုက်

‘ပြီးတော့ ဒီကလေးက ဉာဏ်လည်း ကောင်းရမယ်’
ဤတွင် အင်နီက ရုတ်တရက် အော်ပြောလိုက်သည်။

‘ဖလော်ရီဒါပြည်နယ်ရဲ့ မြို့တော်က T-a-l-l-a-h-a-s-s-e, Tallahassee
တယ်လာဟက်ဆီ ဖြစ်ပါတယ်’

‘ဟေ့ ကောင်မလေး....တိတ်စမ်း’ မစ္စဟန်နီဂန်က ပြန်ဟောကန်လိုက်၏။

‘ဒါနဲ့ အသက်ကရော ဘယ်အရွယ်လောက်လဲ’

‘အို...အသက်က အရေးမကြီးပါဘူး၊ဆိုပါတော့ ၉ နှစ် ၁၀ နှစ်လောက်
ပေါ့’

အင်နီက မစ္စဟန်နီဂန်၏ နောက်မှ နေ၍ အသက်ကို နည်းနည်းပိုပြော၍
မစ္စဟရယ်အား လက်ကို အပေါ်မြှောက်၍ ပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ မစ္စဟရယ်က

‘ဒါမှမဟုတ် ၁၁ နှစ် အရွယ်လည်း ဖြစ်ပါတယ်’

အင်နီက ထို့ထက်ပိုပြောရန် လက်ကို မြှောက်ပြလိုက်ပြန်၏။ ထိုအခါ
မစ္စဟရယ်က

‘ဒါမှ မဟုတ်လည်း ၁၂ နှစ်ပေါ့’

အင်နီသည် ထိုအရွယ်တွင် ရပ်ရန် လက်ဖြင့် ပြလိုက်ပြန်သည်။ ဤတွင်
မစ္စဟရယ်က

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ၁၂ နှစ်အရွယ် အကောင်းဆုံးပါပဲ’

အင်နီက သူ့ဆံပင်ကို လက်ဖြင့် ဆွဲပြလိုက်ပြန်ရာ မစ္စဟရယ်က

‘ဪ...ဒါနဲ့...ကျွန်မ မေ့နေလို့...မစ္စဟန်နီဂန်၊ ကလေးရဲ့ ဆံပင်
ကလည်း အနီရောင်ဆံပင်မျိုးပဲ လိုချင်တယ်’

အင်နီ ဝမ်းသာစွာဖြင့် ထရပ်လိုက်သောကြောင့် မစ္စဟန်နီဂန်က လက်ဖြင့်
လှမ်းပုတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ

‘၁၂ နှစ်အရွယ် ဆံပင်နီနီနဲ့ ဆိုတော့’ သူ ခေတ္တစဉ်းစားနေသည်။ ပြီးတော့မှ

‘ဟင့်အင်း...အဲဒီကလေးမျိုး ဒီဂေဟာမှာ မရှိပါဘူးရှင်’

ရပြန်တယ်နီနီ

‘ဒါနဲ့....ဒီကလေးကရော’

မစ္စဖာရယ်က အင်နီအား လက်ညှိုးထိုး၍ ပြောလိုက်၏။ အင်နီက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ထရပ်လိုက်ပြန်၏။

ထို့နောက် မစ္စဟန်နီနီက

‘အင်နီ ဟုတ်လား၊ အံ့မယ်လေး.....သူ့ကိုများ လုံးဝ စိတ်မကူးပါနဲ့ရှင်၊ ဒီကောင်မလေးဟာ သိပ်ပြီးဆိုတဲ့ ကောင်မလေးပါ။ ပြောမယုံ ကြံဖူးမှ သိပါလိမ့် မယ်၊ သူက အရက်သမားကလေးရှင်၊ အရက်သမားကလေးပြီးတော့ လိမ်ပြော တတ်တာမှာလဲ နှစ်ယောက်မရှိဘူး’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သူက လိမ်ပြောတတ်တဲ့ အရက်သမားကလေး ဖြစ်မှာပါ’

မစ္စဖာရယ်က မစ္စဟန်နီနီ၏ စကားကို လုံးဝ မယုံသော်လည်း ယုံဟန် ဆောင်၍ ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ပြီးနောက် အင်နီအား လက်ယပ်ခေါ်လိုက် သည်။

‘အင်နီ....ဒီကို လာပါဦးကွယ်’

အင်နီသည် မစ္စဟန်နီနီနီနီနီနီနီနီနီနီနီ မှ ပြုံးပြီး လျှောက်လာသည်။

‘အင်နီ....သူဌေးကြီး မစ္စတာဝါးဘတ်ရဲ့ အိမ်ကို လိုက်မလည်ချင်ဘူး လား....ဟင်’

‘လိုက်ချင်ပါတယ်....အန်တီ၊ သိပ်ပြီး လိုက်ချင်ပါတယ်’

‘ဟေ့ကောင်မ....နေစမ်း’ မစ္စဟန်နီနီနီနီက ဟောက်လိုက်၏။ ‘တခြား ကလေးတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်....မစ္စဖာရယ်၊ အင်နီကိုတော့ မခေါ်ပါနဲ့’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’

‘ကျွန်မ ပြောပြီးပြီ၊ သူက အရက်....’

‘ဒီမှာ မစ္စဟန်နီနီနီနီ၊ ရှင်က အင်နီကို ခေါ်မသွားစေချင်တာဟာ ပင်မင်း အိတ်နဲ့ ရဲကိစ္စတွေ ပတ်သက်နေတယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တယ်၊ ဒါဆိုရင်လည်း အဲဒီကိစ္စကို ကျွန်မ မစ္စတာဒိုနာတယ်လီကို ပြောပြလိုက်မယ်လေ’

‘အံ့မယ်လေး..... အဲဒီအထိ လုပ်စရာ မလိုအပ်ပါဘူးရှင်၊အဲဒီလိုတော့ လုံးဝ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့၊ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်’

‘ဒါဆိုရင်....ရှေ့.....ဒါကို လက်မှတ်ထိုး’

မစ္စဖာရယ်က လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ အသင့်ထုတ်ယူထားသော စာရွက်ကို မစ္စဟန်နီနီက ရှေ့သို့ ချပေးလိုက်၏။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ထိုးပါ့မယ်’ မစ္စဟန်နီနီက ကပျာကယာ လက်မှတ်ထိုးလိုက် သည်။ ‘ကျွန်မက ပေါင်းလို့ သင်းလို့ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ....မစ္စဖာရယ်၊ ရှင်က အင်နီကိုပဲ လိုချင်တော့ ကျွန်မကလဲ သဘောတူစွာ ပေးလိုက်ပါတယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ အင်နီကိုပဲ လိုချင်တာ’

‘အို....ပျော်လိုက်တာ’

အင်နီက ထအော်ပြောလိုက်သည်။

‘ကဲ....ကျွန်မ သူ့ကို ခေါ်သွားတော့မယ်၊ သူ့ကုတ်အင်္ကျီကလေးလဲ ပေးပါဦး’

‘ဘုရားရေ....ဘယ်ကလာ သူ့မှာ ကုတ်အင်္ကျီ ရှိပါ့မလဲ’

‘ကောင်းပြီလေ၊ မရှိရင်လည်း အသစ်ဝယ်ပေးရတာပေါ့၊ လာ....အင်နီ၊ သွားကြမယ်၊အပြင်မှာ ကားစောင့်နေတယ်’

‘အို....ပျော်လိုက်တာ’

အင်နီက ထခုန်တော့မတတ် အော်ပြောလိုက်ပြန်၏။ ထို့နောက် မစ္စ ဖာရယ်က အင်နီလက်ကို ဆွဲကာ ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

အောက်ထပ်မှာတော့ ကလေးတွေက အလုပ်ခန်းပြတင်းပေါက်မှ လှမ်း၍ ကားကို ကြည့်နေကြသည်။ မိန်းမချောတစ်ယောက် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ဂေဟာ ထဲသို့ ဝင်လာသည်ကို သူတို့ မြင်ကြပြီး ဖြစ်၏။

‘တို့အထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကို မွေးစားချင်လို့ လာတာ ဖြစ်နိုင် တယ်’

ဟု ကိတ်က မော်လီလေးကို ပြောသည်။

ခဏကြာတော့ အဆိုပါ မိန်းမချောက အလုပ်ခန်းထဲသို့ ဆင်းမလာသောကြောင့် ပက်ပါးနှင့် မော်လီတို့နှစ်ယောက် လှေကားမှ တက်ကာ ရုံးခန်းတံခါးနား ကပ်၍ ချောင်းနားထောင်ကြသည်။ သို့ပေမယ့် တံခါးက ထူနေသောကြောင့် အတွင်းမှ စကားပြောသံကို လုံးဝ မကြားကြရ။ သူတို့က အင်နီ ပြန်ရောက်နေပြီး ရုံးခန်းထဲတွင် ရှိနေသည်ကိုလည်း မသိကြ။

ထို့ကြောင့် ယခု မစ္စဖာရယ်နှင့် အင်နီတို့နှစ်ယောက် ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်လာကြသည်ကို မြင်ရတော့ ပက်ပါးနှင့် မော်လီတို့မှာ အလွန်အံ့သြနေကြ၏။

‘မမအင်နီ....ပြန်လာပြီလား....ဟင်’

မော်လီက အော်၍ မေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ပြန်လာပြီပဲ ဆိုပါတော့’

‘ဝမ်းသာလိုက်တာ မမရယ်’

‘ဒါပေမယ့် ငါက အခု ဒီအန်တီနဲ့ လိုက်သွားရဦးမယ်၊ သူဌေးကြီး တစ်ယောက်အိမ်မှာ ခဏ သွားနေရမှာ၊ ခရစ္စမတ်ပြီးမှ ပြန်လာခဲ့မယ်’

မော်လီက ပြုံးနေပေမယ့် သူ့မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်တွေ ဥလာသည်။

‘ကောင်းပြီလေ၊ ခရစ္စမတ်ပြီးတော့မှ တို့ ပြန်တွေ့ကြရတာပေါ့’

ပက်ပါးက အင်နီလက်ကို အသာပုတ်ပြီး ပြောသည်။

‘ငါ ပြန်လာမယ်ဆိုတာ အားလုံးကို ပြောပြလိုက်ပါနော်၊ ငါ ဟိုရောက်တော့လည်း နင်တို့ဆီကို စာရေးလိုက်ပါ့မယ်၊ ကဲ....ခရစ္စမတ်မှာ ပျော်နိုင်ကြပါစေ’

‘ခရစ္စမတ်မှာ ပျော်နိုင်ကြပါစေ’

မော်လီနှင့် ပက်ပါးတို့ကလည်း ပြန်၍ ဆုတောင်းကြသည်။

‘ကဲ....ကျွန်မတို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး....မစ္စဖာနီနီနီ’

မစ္စဖာရယ်က ရုံးခန်းထဲသို့ လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘ခရစ္စမတ်မှာ ပျော်နိုင်ပါစေ’

‘ကောင်းပြီ ကောင်းပြီ၊ ခရစ္စမတ်မှာ ပျော်နိုင်ပါစေ’

သူက ကမန်းကတန်း ပြန်ပြောပြီး အရက်ပုလင်းကို လှမ်းယူကာ လက်
အောက်ကို တစ်ကျိုက်တည်းနှင့် မော့လိုက်၏။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်တည်း ဆက်ပြော
ခဲ့သည်။

‘ခွေးစုတ်မလေး ကံကောင်းသွားတယ်၊ အချမ်းသာဆုံး သူဌေးအိမ်မှာ
ခရစ္စမတ်ပွဲ ခွဲရမှာတဲ့၊ ငါ့မှာတော့ မိမရှိ ဘမရှိ ကောင်စုတ်မလေးတွေနဲ့ပဲ စိတ်
ညစ်နေရတာ၊ အေးလေ၊ သူ ပြန်လာဦးမှာပဲ၊ ပြန်လာတော့မှ တွေ့ကြသေးတာပေါ့၊
ဒီကောင်မ တစ်လလောက် မထိုင်နိုင်အောင် ဆော်ပစ်လိုက်မယ်’

ဂေဟာရှေ့မှာတော့ ကားဒရိုင်ဘာက အင်နီနှင့် မစ္စဖာရယ်တို့အား ကား
တံခါး ဖွင့်ပေးသည်။ အင်နီသည် မစ္စဖာရယ်နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် အိစက်နေ
သော ကူရှင်ဆိုဖာပေါ် ထိုင်ချလိုက်တော့ ကိုယ်တစ်ဝက်မျှ နစ်သွားသည်။

ထို့နောက် ကား စတင်ထွက်သည်။ အင်နီက မော်လီနှင့် ပက်ပါးတို့အား
လက်ကို ငှာရမ်းပြလိုက်၏။ မော်လီနှင့် ပက်ပါးတို့ကလည်း ပြတင်းပေါက်မှန်တွင်
မျက်နှာအပ်ရင်း လက်ပြလိုက်ကြသည်။

မကြာမီတွင် ကားသည် ပဉ္စမရိပ်သာလမ်းဆီသို့ ဦးတည်မောင်းနှင် နေ
လေပြီ။

အင်နီသည် မစ္စဖာရယ်၏ လက်ကို တင်းတင်းကလေး ဆုပ်ကိုင်ထား
ရင်း ‘ငါ ပျော်လိုက်တာ၊ တစ်သက်လုံး ဒီလို ပျော်ရရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ’ ဟူ၍
တွေးနေမိလေ၏။

ပုံပြင်ထဲက မင်းသမီးကလေး

မိနစ်အနည်းငယ်ကြာသောအခါ ဇိမ်ခံကားသည် ပဉ္စမရိပ်သာလမ်းနှင့် ၅၄ လမ်း ထိပ်ရှိ အကောင်းဆုံး (Best's) ကုန်ပဒေသာတိုက်ရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်၏။ မစ္စဖာရယ်နှင့် အင်နီတို့သည် ကားပေါ်မှဆင်းကာ ကုန်တိုက်ကြီးထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။ မစ္စဖာရယ်က အင်နီအတွက် အကောင်းဆုံး အလှဆုံး သားမွေးကုတ်အင်္ကျီ တစ်ထည် ဝယ်သည်။ ကုတ်အင်္ကျီက ပန်းရောင်နုနု၊ အဖြူရောင် ကော်လာကလေး နှင့်။

အင်္ကျီဝယ်ပြီးတော့ အင်္ကျီနှင့်လိုက်ဖက်သော ပန်းရောင်ဦးထုပ် တစ်လုံး လည်း ဝယ်သည်။ နှစ်မျိုးပေါင်း ဒေါ်လာတစ်ရာကျော်ကျတော့ အင်နီမှာ မျက်လုံး ပြူးနေသည်။ သို့သော်လည်း မစ္စဖာရယ်ကတော့ ဈေးနှုန်းကို လုံးဝ ဂရုမစိုက် ဟန်ဖြင့်

‘မစ္စတာ အော်လီဗာဝါးဘတ်စာရင်းမှာ သွင်းလိုက်ပါ’ ဟု အရောင်း စာရေးမအား ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက်တွင်တော့ အင်နီကလေးသည် အင်္ကျီအသစ်နှင့် ဦးထုပ်အသစ် တို့ဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ နတ်သမီးပုံပြင်ထဲက သမီးတော်ကလေးလို ထင်မှတ်ကာ ဇိမ်ခံကားပေါ်တွင် စတိုင်ကျကျ ထိုင်ရင်း လိုက်ပါလာခဲ့တော့သည်။

ကားသည် မြောက်ဘက်သို့ ဦးတည်မောင်းနှင် လာခဲ့ပြီးနောက် မကြာမီ မှာပင် သူဌေးကြီး အော်လီဗာဝါးဘတ်၏ စကျင်ကျောက်သားတိုင် ခြောက်ထပ် တိုက် စံအိမ်ကြီးရှေ့မှ ကားရပ်လမ်းပေါ်တွင် ရပ်လိုက်သည်။

ဒရိုင်ဘာက ကားတံခါးကို ဖွင့်ပေးသည်။မစ္စဖာရယ်နှင့် အင်နီတို့ ကားပေါ်မှ ဆင်းကြသည်။ ထို့နောက် မစ္စဖာရယ်သည် အင်နီကို လက်ဆွဲပြီး အိမ်ရှေ့လှေကားမှ တက်လာကာ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကို တီးလိုက်၏။

အစိမ်းရောင် တူညီဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော အရပ်ရှည်ရှည် မျက်နှာထား တည်တည် အိမ်ဖော်မူ ဒရိုက်က ချက်ချင်းပင် တံခါးလာဖွင့်သည်။ ထို့နောက် ဒရိုက်က ဦးညွှတ်ရင်း ဘေးသို့ ဆုတ်ကာ ရပ်နေသည်။မစ္စဖာရယ်သည် အင်နီအား ဦးဆောင်ကာ မျက်နှာကျက်အမြင့်နှင့် ခန်းမကျယ်ကြီးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ဤအခန်းမှာ ဘူတာကြီးမှ ခန်းမကြီးမှတစ်ပါး သူမြင်ဖူးသမျှအနက် အကျယ်ဆုံး အကြီးဆုံး ဖြစ်မည်ဟု အင်နီက တွေးလိုက်မိ၏။

‘အန်တီက ဒီအိမ်ကြီးမှာ တကယ်နေတာလားဟင်’ အင်နီက တအံ့တဩမေးလိုက်သည်။

‘ဒါပေါ့၊ အန်တီတို့ တကယ်နေတာပေါ့’ မစ္စဖာရယ်က ပြုံးပြီး ပြန်ပြော၏။

‘အင်နီနဲ့ဦးထုပ် ကျုပ် ယူထားလိုက်မယ်နော်’ အိမ်ဖော်မူ ဒရိုက်က နှာခေါင်းသံ အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ပြောသည်။

အင်နီက နောက်သို့ အနည်းငယ် ဆုတ်လိုက်ပြီးမှ

‘ပြီးတော့ ကျွန်မကို ပြန်ပေးမှာလားဟင်’

‘ပြန်ပေးမှာပေါ့၊ပြန်ပေးမှာပေါ့’

မစ္စဖာရယ်က ပြုံးပြီး ပြောလိုက်သည်။ဒရိုက်က သားမွေးကုတ်အင်္ကျီ၊ ဦးထုပ်နှင့် ဆွယ်တာအဟောင်းတို့ကို ယူလိုက်သည်။အင်နီသည် သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ အင်္ကျီအခွမ်းနှင့် ခြေထောက်မှ ဖိနပ်စုပ်ကြီးတို့ကို ကြည့်ရင်း ရှက်သလိုလို ခံစားမိ၏။

သို့သော်လည်း မစ္စဖာရယ်ကရော၊ ဒရိုက်ကပါ သူ့အဝတ်အစားဟောင်းများကို လုံးဝ ဂရုစိုက်ဟန် မတူသောကြောင့် အင်နီမှာ နေသာထိုင်သာ ရှိသွား၏။

ထို့နောက် မစ္စဖာရယ်နှင့် အင်နီတို့သည် ဧည့်ခန်းကြီးထဲသို့ ဝင်လာ ခဲ့ကြသည်။ ဒရိတ်လည်း နောက်မှ လိုက်ပါလာ၏။ ဧည့်ခန်းကြီးမှာ အလွန်ကျယ်ပြီး စကျင်ကျောက်ဖြင့် လုပ်ထားသော အနွေးဓာတ်ပေးမီးလင်းဖိုကြီးလည်း ရှိသည်။ အခန်းထဲတွင် တူညီဝတ်စုံဝတ် အိမ်ဖော် အမျိုးသမီးများနှင့် အမျိုးသားများသည် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရင်း အလုပ်များနေကြ၏။ ဧည့်ခန်းကို အရှေ့တိုင်းကော်စောဖြင့် ခန်းလုံးပြည့် ခင်းထားသည်။ အခန်းအလယ်တွင် လက်မောင်းနှစ်ဖက်မပါသော ဝတ်လစ်စလစ် မိန်းမရုပ်တုကြီးတစ်ခု ရှိသည်။

‘အဲဒါက ဘာလဲဟင်’

အင်နီက လက်ညှိုးထိုးပြီး မေးလိုက်၏။

‘အဲဒါကို ဗီးနပ်နတ်သမီးရုပ်တုလို့ ခေါ်တယ်ကွယ့်’ မစ္စဖာရယ်က ပြောသည်။ ‘ပါရီက ပြတိုက်မှာလည်း ဒီရုပ်တုမျိုးတစ်ခု ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် မစ္စတာဝါးဘတ်ပိုင်တဲ့ ဒီရုပ်တုကမှ တကယ့် မူရင်းအစစ်ဖြစ်တယ်’

‘ဪ...ဟုတ်လား’

မစ္စဖာရယ်က ဒရိတ်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး

‘အို...ခုမှ ကျွန်မ သတိရတယ်။ ပါရီက ပန်းချီကားတွေ မှာထားတာ ရောက်ပြီလား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ရောက်ပါပြီ။ ဟိုမှာ သူတို့ နေရာချထားဖို့ လုပ်နေကြတယ်’

ဧည့်ခန်းအစွန်တွင် သစ်သားကုန်သေတ္တာကြီးကို ဖွင့်နေကြသော အိမ်ဖော် နှစ်ယောက်ကို ဒရိတ်က လက်ညှိုးထိုးပြ၏။ အိမ်ဖော်များသည် ကတ္တီပါအုပ်ထား သော ပန်းချီကားကို ကုန်သေတ္တာကြီးထဲမှ ထုတ်ယူပြီးနောက် သစ်သားထောက် ပေါ်တွင် တင်ထားလိုက်ကြသည်။

‘အေး... ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ မစ္စတာဝါးဘတ်ရောက်လာရင် အားလုံးအဆင်သင့် ဖြစ်နေတာပေါ့။ သူ ခုထိ မရောက်လာသေးဘူးနော်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ မရောက်လာသေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် တက်တာဆိုရီ

လေဆိပ်ကို ဖုန်းဆက်ကြည့်ပါတယ်။ ရှိကာဂိုက ထွက်လာတဲ့ သူ့လေယာဉ်က ၃ နာရီ ၄၅ မိနစ်မှာ ဆိုက်မယ်တဲ့၊ ကားကလည်း အဲဒီမှာ အဆင်သင့် စောင့်နေပါတယ်။ သူ မကြာခင် ရောက်လာမှာပါ’

‘မစ္စတာဝါးဘတ် ပြန်လာရင် ကျွန်မတို့အားလုံး ဝမ်းသာကြမှာပဲ မစ္စဖာရယ်’

အရပ်ပုပု၊ ဝဝတုတ်တုတ် စကော့အမျိုးသမီး ထမင်းချက် မစ္စကပ်ပတ်ဂ်က ပြောသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ပျော်ကြမှာပဲ၊ တစ်လခွဲတောင် ရှိနေပြီလေ’ ဟု မစ္စဖာရယ်က မသိမသာ သက်မချ၍ ပြောလိုက်၏။ မစ္စဖာရယ်၏ မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များ ရုတ်တရက် ရွန်းဝေလာသည်ကို အင်နီ သတိထားမိပြီး ‘မစ္စတာဝါးဘတ်ကို သူ တော်တော် လွမ်းနေပုံရတယ်’ ဟု တွေးလိုက်မိ၏။

‘မစ္စတာဝါးဘတ် ပြန်လာရင် အားလုံး အဆင်သင့်ပဲ မစ္စဖာရယ်’ မစ္စကပ်ပတ်ဂ်က ပြောသည်။ ‘ကျွန်မတို့ မီးဖိုချောင်အဖွဲ့က သူ့အကြိုက် ညစာ အကောင်းဆုံး ချက်ထားပါတယ်။ အမဲသားနှပ်နဲ့ ယော့ခဲရှိုင်းယားပူတင်းလေ’

မစ္စဖာရယ်က ပြုံးလျက်

‘ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ကဲ....အားလုံး....အားလုံး ခဏလောက် ဒီကို လာကြပါ’

‘မြန်မြန်....မြန်မြန်....အားလုံး....အားလုံး’

အိမ်ဖော်မှူး ဒရိုက်က ထပ်ပြောလိုက်၏။ ချက်ချင်းပင် အိမ်ဖော်တွေ အားလုံး မစ္စဖာရယ်နှင့် အင်နီတို့ ရှေ့တွင် တန်းစီကာ လာရပ်ကြသည်။

‘ကဲ....အားလုံးပဲ၊ ဒီကလေးမလေးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ သူ့နာမည်က အင်နီတဲ့၊ မိဘမဲ့ဂေဟာက ခေါ်လာတာ၊ သူ ကျွန်မတို့နဲ့အတူ ဒီအိမ်မှာ ၁၅ ရက် နေလိမ့်မယ်၊ ခရစ္စမတ်ပွဲတော်အတွက် ဆိုပါတော့’

အားလုံးကပင် ဦးခေါင်းညိတ်၍ အင်နီအား နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။

ရက်ပြည့်စာအုပ်တိုက်

‘ကဲ....အင်နီကလည်း အားလုံးကို ပြန်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့....အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပါတယ်။ ခုလို တွေ့ရတာ အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်’

အင်နီက ချစ်စရာအပြုံးကလေးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

‘ဒီတော့....အင်နီ....ပထမဆုံး ဘာလုပ်ချင်သလဲ၊ ပြောပါ’ မစ္စဖာရယ်က မေးလိုက်သည်။

အင်နီက ဘာမှ မပြောသေးဘဲ စကျင်ကျောက်သား ကြမ်းပြင်ကျယ်ကြီးနှင့် ပြတင်းပေါက်များကို ဖြည်းဖြည်းချင်း မျက်လုံးကစား ကြည့်လိုက်သည်။ ကြမ်းပြင်ကျယ်ကြီးကို တစ်ဝက်ခန့်သာ ကောဇောခင်းထား၏။

‘ကျွန်မ ဒီကြမ်းပြင်နဲ့ ပြတင်းပေါက်တွေကို ဖုန်တိုက်မယ်’

‘အို....ကလေးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်တိုက်ရမှာလဲ၊ သမီး ဒီအိမ်မှာ ရှိနေသမျှ ဘာမှ လုပ်စရာ မလိုဘူး၊ ဘာမှ မလုပ်ရဘူး’

‘ဟင်....ကျွန်မ ဘာမှ မလုပ်ရဘူး’

သူက တအံ့တဩ ပြန်မေးသည်။ သူ့ကို ခရစ္စမတ်ရက်အားမှာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခိုင်းရန် ဤအိမ်ကြီးသို့ တမင်ခေါ်လာသည်ဟု သူက ထင်မှတ်နေခဲ့သည်။ ယခင်က သူနေထိုင်ခဲ့ရသော နေရာတိုင်းတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသည်ချည်း ဖြစ်၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ သမီး ဘာမှ လုပ်ဖို့ မလိုဘူး၊ သမီးက အန်တီတို့ရဲ့ အထူးဧည့်သည်တော်ပဲ၊ ဒီအိမ်ကြီးမှာ သမီး ၁၅ ရက်လုံးလုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေသွားဖို့ပဲ၊ မနက် အိပ်ရာထရင် သမီးကို မစ္စကပ်ပတ်ဂ်က အိပ်ခန်းထဲမှာပဲ မနက်စာ လာကျွေးလိမ့်မယ်။ အင်းနက်က အိပ်ရာပြင်ပေးမယ်၊ သိမ်းပေးမယ်၊ အခန်းရှင်းပေးမယ်။ ရေကူးကန်က အိပ်ခန်းနောက်ဘက်မှာ ရှိတယ်’

‘အိမ်ထဲမှာလား ဟင်’

‘ဟုတ်တယ်၊ အိမ်ထဲမှာပဲ’

‘ဘုရားရေ....အံ့ဩစရာ ကောင်းလိုက်တာ’

‘အဲဒီတော့ သမီး အန်တီတို့နဲ့ နေရတုန်းမှာ ဘာအလုပ်မှ လုပ်စရာ မလိုဘူး။ ကိုယ်နေချင်သလို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေရုံပဲ’

‘ဘုရားရေ...ဒီမှာပဲ အမြဲနေရရင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိမ့်မလဲနော်’
ထိုအခိုက် အိမ်ရှေ့မှ ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် လှမ်းပြောသံ ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာ၏။

‘ငါ တစ်လခွဲကလေး ခရီးထွက်နေတာ အိမ်မှာလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိကြတော့ပါလားဟေ့’

ချက်ချင်းပင် အိမ်ဖော်အားလုံး သတိအနေအထားဖြင့် ရပ်လိုက်ကြ၏။ ခဏကြာတော့ ချက်စတာဖီး ကုတ်အင်္ကျီနှင့်၊ မီးဖိုရောင် ဦးထုပ်နှင့်၊ လက်ကိုင်အိတ် ထူထူကြီးနှင့် လူကြီးတစ်ယောက် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။

ဒရိတ်က အင်္ကျီနှင့် ဦးထုပ်ယူရန် ရှေ့သို့ တိုးလာတော့ ထိုလူကြီးက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် လက်ကိုင်အိတ် ပစ်ချလိုက်သည်။ အင်နီက ကြောက်ပြီး ဗီးနပ်စ် ရုပ်တုကြီး နောက်မှာ ဝင်ပုန်းနေ၏။ သူက အဆိုပါ လူကြီးကို မဝံ့မရဲ ချောင်းကြည့် နေသည်။ လူကြီးက အရပ်ရှည်သည်။ ပခုံးကျယ်သည်။ ကတုံးပြောင်နေသည်။ သူ့ဦးခေါင်းကလည်း ကျည်ဆံထိပ်ဖူးနှင့် တူသည်။ အပြာရောင် မျက်လုံးတွေက အေးစက်စက်နှင့် စူးရှသည်။ မျက်နှာကလည်း မှန်ကုပ်ကုပ်နှင့် ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး လူကြီးတစ်ယောက်ပါလားဟု အင်နီက တွေးမိ၏။

‘ပြန်ရောက်လာတာ ဝမ်းသာပါတယ် မစ္စတာဝါးဘတ်’ ဒရိတ်က ပြောလိုက်သည်။

‘အင်း.....ကောင်းတယ်’

‘ရှိကာဂိုက လေယာဉ်စီးလာတာ အဆင်ပြေပါရဲ့လား ခင်ဗျား’

‘သိပ်မဆိုးပါဘူး၊ ၁၁ နာရီကြာတယ်၊ လေးကြိမ် ရပ်နားခဲ့တယ်၊ ကိုင်း.....’

ပထမကိစ္စ ပထမလုပ်ရအောင်၊ ပါရီက ပန်းချီကား ရောက်ပြီလား’

မစ္စဖာရယ်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ရှေ့သို့ တိုးလာပြီး-

ရပြန်တာပေါ့မို့

‘ဟုတ်ကဲ့ ရောက်ပါပြီရှင်၊ ခုတင်ကလေးကပဲ ကုန်သေတ္တာ ဖောက်ပြီး သွားပါတယ်’

အိမ်ဖော် အမျိုးသားနှစ်ယောက်က ပန်းချီကား တင်ထားသော သစ်သား ထောက်ခုံကို မ၊ယူလာပြီးတော့ အပေါ်မှ အုပ်ထားသော ကတ္တီပါစကို ဆွဲခွာလိုက် သည်။ ပန်းချီကားမှာ မျက်နှာချိုချိုနှင့် ပြုံးယောင်သန်းနေသော အမျိုးသမီးပုံ ဖြစ်သည်။ ထိုပုံမှာ “မော်နာလီဇာ” ၏ ပုံဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုပုံကို လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း များစွာက အိတလီနိုင်ငံမှ လီယိုနာဒိုဒါဗင်ချီ ဟု ခေါ်သော ပန်းချီဆရာကြီးက ရေးဆွဲခဲ့ကြောင်း နောက်တော့မှ အင်နီ သိရ၏။

မစ္စတာဝါးဘတ်သည် ပန်းချီကားရှေ့တွင် ရပ်ကာ ခေတ္တ စိုက်ကြည့်နေ ပြီးတော့မှ

‘ဟင်း....မဟုတ်ဘူး၊ ငါတော့ လုံးဝ မထင်ဘူး၊ ပါရီကို ပြန်ပို့လိုက်၊ ဒီကို ပို့လိုက်တဲ့ နေရာကို ပြန်ပို့လိုက်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျား’

အိမ်ဖော်နှစ်ယောက်က ပြန်ပြောသည်။ ထို့နောက် ကတ္တီပါစကို ပြန်အုပ် ကာ ကုန်သေတ္တာထဲ ပြန်ထည့်ရန် လုပ်နေကြ၏။

‘ဒါနဲ့.... ဂရေ့စ် ဘာများ ထူးသေးသလဲ’

မစ္စတာဝါးဘတ်က မစ္စ(ဂရေ့စ်)ဖာရယ်အား မေးလိုက်သည်။ မစ္စဖာရယ် ၏ မျက်နှာ မသိမသာ ညှိုးသွားသည်။ သူက မစ္စတာဝါးဘတ် အနေဖြင့် သည် လောက်အကြာကြီး ခရီးထွက်နေပြီးတော့မှ ပြန်ရောက်လာချိန်တွင် သူ့အား နေကောင်းရဲ့လား ဘာလား စသဖြင့် ပထမဦးဆုံး မေးသင့်သည်ဟု မျှော်လင့်ထား သောကြောင့် ဖြစ်၏။ သို့ပေမယ့် သူက သွက်လက်ဖျတ်လတ်စွာဖြင့် မှတ်စု စာအုပ်ထုတ်ကာ ဖတ်ပြလေသည်။

‘ယနေ့ မွန်လဲ့ ၁:၄၈ နာရီတွင် သမ္မတ ရုစဗဲက အိမ်ဖြူတော်မှ ဖုန်းဆက် သည်။ သူက မစ္စတာဝါးဘတ်နှင့် ယနေ့ ညနေ တွေ့ချင်သည်ဟု ပြောသည်’

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

‘ဟုတ်ပြီ၊ ငါ မနက်ဖြန်မှ သူ့ဆီ သွားမယ်၊ ပြီးတော့ ဘယ်သူတွေ ရှိသေးသလဲ’

‘ဥန်ဒီရောခဲဖဲလား၊ မဟတ္တမဂန္ဓိ၊ ပြီးတော့ ဟာပိုမတ်စ်’

‘ဘယ်သူမှ အရေးမကြီးဘူး၊ ဟာပိုက ဘာတဲ့လဲ’

‘သူက ဘာမှ မပြောပါဘူး’

မစ္စတာဝါးဘတ်သည် အိမ်ဖော်များ ကုန်သေတ္တာပြန်သွင်းနေသော မိုနာလီစာ ပန်းချီကားအနီးသို့ လျှောက်သွားပြီး ပန်းချီကားကို အပေါ်မြှောက်ပြခိုင်းသည်။

‘အင်း.....ဒါနဲ့ပဲ ကျေနပ်ရတော့မယ် ထင်တယ်၊ အဲဒါကို အပေါ်ထပ်က လှေကားထိပ်မှာ ချိတ်ထားလိုက်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျား’

‘ဟေး ဒရိတ်၊ ဒီတစ်ညနေလုံး အပေါ်ထပ်က ငါ့စာကြည့်ခန်းထဲမှာ အလုပ်လုပ်စရာရှိတယ်၊ အင်္ကျီပွန့် အညိုရောင်ကတ္တီပါ ဘောင်းဘီ ထုတ်ထား’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျား’

မစ္စတာရယ်က ဖီးနပ်ရုပ်တုနောက်တွင် ပုန်းနေသော အင်နီကို ရုတ်တရက် သတိရမိသည်။ သူက အင်နီအား လက်မောင်းဆွဲ၍ သွားခေါ်လာသည်။ အင်နီမှာ ကြောက်လွန်းလို့ ရင်တွေ တုန်နေ၏။

မစ္စတာရယ်က ပြုံးလျက်....

‘မစ္စတာဝါးဘတ်....ကျွန်မ....’

‘အို.....ဒါနဲ့.....မစ္စကပ်ပတ်ဂ်’

မစ္စတာဝါးဘတ်က မစ္စတာရယ်နှင့် အင်နီတို့ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ မစ္စကပ်ပတ်ဂ်ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင့်’

‘ကျုပ် ဒီညနေ ညစာ မစားတော့ဘူး၊ အလုပ်တွေ အများကြီး လုပ်စရာ ရှိတယ်’

‘ဒါပေမယ့် အားလုံး အဆင်သင့် ချက်ထားပြီးပြီရှင်၊ မစွတာဝါးဘတ် ကြိုက်တဲ့ အမဲသားနှပ်၊ ပြီးတော့ ယောခံရှိုင်းယားပူတင်း....’

‘အား....အမဲနှပ်....ဟုတ်လား၊ နေပါစေတော့၊ ဒီနံ့ခဲဆင်းဒွစ်နဲ့ နို့ ထောပတ်တစ်ခွက်ပဲ ပို့လိုက်ပါ၊ ညနေစာ ထိုင်စားဖို့ အချိန်မရှိဘူး’

‘ကောင်းပါပြီရှင်’

‘နောက်ပြီး....ဂရေ့စ်၊ ဒီတစ်ညနေလုံး စာတွေ လိုက်ရေးရလိမ့်မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင်’

‘ကိုင်း....ကောင်းပြီ၊ အားလုံးနဲ့ ပြန်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကိုင်း....’

အားလုံး သွားနိုင်ပြီ’

ဒရိုက်နှင့် အိမ်ဖော်တွေအားလုံး ပြန်ထွက်သွားကြ၏။ ဧည့်ခန်းထဲတွင် မစ္စဖာရယ်နှင့် အင်နီတို့ သုံးဦးသာ ကျန်ရစ်တော့သည်။

‘ကိုင်း....အလုပ် စကြမယ်။ ဂရေ့စ်၊ မှတ်စုစာအုပ် ယူလာခဲ့’

မစ္စတာဝါးဘတ်က ယင်းသို့ ပြောလိုက်ပြီးနောက် သူ့လက်ကိုင်အိတ်ကို ပြန်လည်ကောက်ယူကာ စကျင်ကျောက် လှေကားအတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက် သွားရန် ခြေလှမ်းသည်။ ဤတွင် သူသည် အဝတ်အစား စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် ဝတ် ထားသော အင်နီကလေးကို ရုတ်တရက် သတိထားမိသဖြင့် ခြေလှမ်းများ တုံ့ခနဲ ရပ်သွား၏။ သူက အင်နီဖက်သို့ လှည့်ကာ

‘သူက ဘယ်သူတုန်း’

‘အင်နီပါ၊ မစ္စတာဝါးဘတ်’ မစ္စဖာရယ်က ပြောသည်။ ‘ခရစ္စမတ်မှာ ကျွန်မ တို့နဲ့ အတူနေမယ့် မိဘမဲ့ကလေးပါ’

‘ဪ...ဟုတ်လား’

‘မစ္စတာဝါးဘတ်ရဲ့ ပြည်သူ့ဆက်ဆံရေး အတိုင်ပင်ခံက ခရစ္စမတ်ကာလ မှာ မိဘမဲ့ ကလေးဂေဟာက ကလေးတစ်ယောက်ခေါ်ပြီး ဧည့်ခံပြုစုသင့်တယ်လို့ အကြံပေးခဲ့တဲ့အတွက်....’

‘ဪ.....ဟုတ်ပြီ.....ဟုတ်ပြီ’ သူက အင်နီကို စေ့စေ့ကြည့်ရင်း ‘ဒါပေမယ့် သူက ယောက်ျားလေးလည်း မဟုတ်ပါလား။ မိဘမဲ့ ကလေးတွေဟာ ယောက်ျားလေးတွေပဲ၊ ချားဒစ်ကင်းရဲ့ ဝတ္ထုထဲက အော်လီဗာတွစ် လို့ပေါ့’

‘အဲဒါတော့ တောင်းပန်ပါတယ် မစ္စတာဝါးဘတ်၊ မစ္စတာဝါးဘတ်က မိဘမဲ့ ကလေးတစ်ယောက်လို့သာ ပြောတဲ့အတွက် ကျွန်မက မိန်းကလေးကို ရွေးခေါ်လာခဲ့တာပါ’

‘အင်းလေ....ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ၊ သူ့နာမည်က အင်နီတဲ့လား၊ ဘာ အင်နီလဲ’

‘ရှင်’ အင်နီက တွေဝေ ကြောက်လန့်စွာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘ကလေးရဲ့ နောက်ဆုံးနာမည်ကို မေးတာ’

‘အို....ကျွန်မနာမည်က အင်နီပါပဲရှင်၊ နောက်ဆုံးနာမည် မရှိပါဘူး၊ ကျွန်မ ဒါလောက်ပဲ သိပါတယ်’

မစ္စတာဝါးဘတ်က ကိုယ်ကိုကိုင်ကာ အင်နီပခုံးပေါ် လက်တင်လိုက်ရင်း

‘ကိုင်.....ပြောစမ်းပါဦးကွယ်၊ ဘောဘီရုသ်ကို တွေ့ရင် မင်း ဝမ်းသာမှာလား ဟင်’

‘အို....ဘုရားရေ’ အင်နီက ပြုံးရယ်ပြီး ပြောသည်။ ‘ဘောဘီရုသ်ဆိုတာ ဘယ်သူပါလိမ့်နော်’

မစ္စတာဝါးဘတ်သည် ကိုယ်ကို ပြန်မတ်လိုက်ပြီးနောက် အင်နီကို ကြည့်ကာ သက်မတစ်ချက် ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ

‘ခရစ္စမတ်ကာလမှာ မင်းရှိနေရင် ငါ သိပ်ပျော်မှာပဲ’ သူက အင်နီ၏ ဦးခေါင်းကို မသိမသာ ချစ်စနိုး တစ်ချက်ပုတ်လိုက်ရင်း လှေကားဆီသို့ ပြန်ကြည့်လိုက်ပြီး ‘ကိုင်.....ကရေစ်ရေ.....တိုလယ်ဒိုကို သံတွေ တင်ပို့တဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာရင်းတွေ တို့ စစ်ဆေးကြည့်ရလိမ့်မယ်’ ထို့နောက် သူ ခေတ္တ တွေဝေနေသလို ဖြစ်နေပြီးမှ မစ္စဖာရယ်အနီးသို့ ကပ်သွားကာ လေသံဖြင့် ‘ဒီကလေးမနဲ့ ငါ ဘာလုပ်ရမှာလဲ’ ဟု မေးလိုက်၏။

‘ကျွန်မလည်း မပြောတတ်ဘူး’ မစ္စတာရယ်က တိုးတိုး ပြန်ပြောသည်။
‘ဒါပေမယ့် ဒီညတော့ သူ ဒီမှာပဲ အိပ်ရလိမ့်မယ်’

‘ဪ...ဟုတ်လား’ မစ္စတာဝါးဘတ် တွေဝေနေပြန်၏။ ပြီးတော့ သူက ပြုံးလိုက်ပြီး အင်နီအနီးသို့ လျှောက်လာကာ ‘ကောင်းပြီ...အင်နီ...မင်း ဒီည ဒီမှာပဲ အိပ်ရမယ်၊ တို့က မင်းအတွက် ထူးထူးခြားခြား တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပေးနိုင်မယ် ထင်တာပဲ။ ကိုင်း...ထိုင်စမ်းပါဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့ရှင့်’

အင်နီသည် မီးလင်းဖိုဘေးမှ ကတ္တီပါဖုံး ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် ဆတ်ခနဲ ထိုင်ချလိုက်၏။ မစ္စတာဝါးဘတ်သည် ခေတ္တမျှ ဦးခေါင်းကုတ်၍ စဉ်းစားနေသည်။ နယူးယောက်မြို့ကြီးမှာ သည်ကလေးမလေးနှင့် ညပိုင်း ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ သူ ရုတ်တရက် စိတ်ကူးရလာသည်။

‘မင်း ရုပ်ရှင် မကြည့်ချင်ဘူးလား’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ သိပ်ပြီး ကြည့်ချင်ပါတယ်ရှင့်၊ ကျွန်မ ရုပ်ရှင် တစ်ခါမှ မကြည့်ဖူးလို့ပါ။ ကြားပဲ ကြားဖူးပါတယ်’

မစ္စတာဝါးဘတ်က အံ့ဩစွာဖြင့်

‘အိုး...ရုပ်ရှင် တစ်ခါမှ မကြည့်ဖူးဘူး ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင့်’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမယ်၊ အဲဒီတော့ အကောင်းဆုံးက တော့ ရိုဇီရုံမှာ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီးတော့ ရမ်ပယ်မေယာကို သွားပြီး ရေခဲမုန့်စား၊ ပြီးတော့ ဗဟိုပန်းခြံထဲမှာ အပျော်ကား ပတ်စီး’

‘ဘုရားရေ...သိပ်ပျော်စရာ ကောင်းမှာပဲ’

အင်နီသည် မစ္စတာဝါးဘတ် ပြောတာတွေကို ဘာမှန်း မသိဘဲနှင့် အလွန် ပျော်မြူးနေ၏။

‘ဒီတော့...ဂရေ့စ်၊ ဒီည လုပ်စရာတွေ ဘေးချိတ်ထားလိုက်တော့’

ရုပ်ရှင်ကုတ်တိုက်

မစ္စတာဝါးဘတ်က မစ္စဖာရယ်ဘက်သို့ လှည့်၍ ပြောသည်။ ‘လုပ်စရာရှိတာ မနက် မှပဲ လုပ်တော့မယ်၊ အဲဒီတော့ မင်းက အင်နီကိုခေါ်ပြီး ရုပ်ရှင်သာ ပြလိုက်တော့’

‘ကောင်းပါပြီရှင်’

‘အို....ဘုရားရေ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲ အင်နီ’

မစ္စတာဝါးဘတ်က မေးသည်။

‘အို....ဘာ....ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူးရှင်၊ ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး’

‘မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ ဟုတ်ရမယ်။ ဘာလဲ ကလေးက

ရုပ်ရှင် မကြည့်ချင်လို့လား’

‘အို....ကြည့်ချင်ပါတယ်ရှင်၊ ကြည့်ချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မက ဘာကြီးကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့မယ် ထင်လို့ပါ’

‘အား.....ငါ့ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့မယ်၊ ဟုတ်လား.....မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ ငါ့မှာ ဒီည လုပ်စရာတွေ တစ်ပုံကြီးရှိတယ်’

‘ဪ.....ဘုရား.....ဘုရား’

‘မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ အင်နီ၊ ငါက ၁၅ ရက်လုံးလုံး ခရီးထွက်နေခဲ့တာ၊ စက် ရုံတွေသွားပြီး စစ်ဆေးနေတာ၊ အခုလို စီးပွားရေးကပ်ဆိုက်နေတဲ့ အချိန်မှာ ငါ့စက်ရုံ တွေ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ သွားကြည့်ရတာ၊ ပိုက်ဆံတွေ ကုဋေကုဋာနဲ့ အလုပ် လုပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်မှာ နားဖို့အချိန်ဆိုတာ လုံးဝ မရှိသလောက်ပဲကွယ့်’

‘ဪ.....ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီအကြောင်း ကျွန်မလည်း သိပါတယ် ဘာကြီး ရယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာကြီးက မိဘမဲ့ ကလေးမလေးတစ်ယောက်ကို ရုပ်ရှင်လိုက် မပြချင်ရင်လည်း ရပါတယ်၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူး’

‘အို.... ငါက အဲဒီလို ဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး ကလေးရယ်’

ထိုအခိုက် တယ်လီဖုန်း မြည်လာသည်။ မစ္စဖာရယ်က တယ်လီဖုန်းကို သွားကိုင်သည်။

‘မစ္စတာ ဘားနတ်ဘရပ်ဆီကပါ’

မစ္စတာရယ်က တယ်လီဖုန်းကို မစ္စတာဝါးဘတ်ထံ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

ဘားနတ်ဘရပ်မှာ မစ္စတာဝါးဘတ်ကလွဲလျှင် အမေရိကန်၌ အချမ်းသာဆုံးနှင့် ဩဇာအရှိဆုံး လုပ်ငန်းရှင်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ထို့အပြင် သူသည် သမ္မတရုစဗဲ၏ မိတ်ဆွေရင်းလည်း ဖြစ်ပြီး အတိုင်ပင်ခံလည်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အင်နီကတော့ ဘားနတ်ဘရပ်ကိုလည်း လုံးဝ မမြင်ဖူး။ မစ္စတာဝါးဘတ်ဘယ်သူနှင့် စကားပြောနေမှန်းလည်း လုံးဝ မသိ။

‘ဟဲလို....ဘားနေးလား’

မစ္စတာဝါးဘတ်က မေးလိုက်သည်။ အင်နီသည် ထိုင်ရာမှ ထသွားပြီး မစ္စတာဝါးဘတ်၏ ဘေးတွင် ရပ်နေ၏။ သူ့မျက်နှာပေးက ‘ကျွန်မကို ရုပ်ရှင်လိုက်ပြပါလား ဘာကြီးရယ်’ ဟု တောင်းပန်နေသည့် အမူအရာမျိုး။

‘ကျုပ် ပြန်ရောက်တာ နှစ်နာရီလောက်ပဲ ရှိသေးတယ်’ မစ္စတာဝါးဘတ်က ပြန်ပြောသည်။ ‘ဟင့်အင်း....ကလီဗဲလင့် မရောက်ဘူး၊ ဒက်ထရွိုက်နဲ့ ရိုကာဂိုပဲ ရောက်တယ်။ မြင်ရတာတွေကတော့ စိတ်ပျက်စရာကြီးပဲဗျ။ စက်ရုံတွေ ပိတ်ပစ်နေရတယ်။ ကျုပ်စက်ရုံတွေလည်း အတူတူပဲပေါ့။ ဒီတော့ ခင်ဗျားမိတ်ဆွေ ရစဗဲ အနေနဲ့ တစ်ခုခုတော့ အရေးတကြီး လုပ်ရတော့မယ်ဗျ။ အမြင်သစ်နဲ့ စီမံကိန်းသစ် တစ်ခုတော့ လုပ်ကို လုပ်ရလိမ့်မယ်....။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ရစဗဲဟာ ဒီမိုကရက်တစ်ယောက်၊ လူသားတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်....၊ ဟုတ်ပြီလေ၊ ဒီအကြောင်း နောက်မှ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့။ ဒီည ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ....၊ ကောင်းပြီလေ၊ ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် စာရင်းဇယားတွေ ပြမယ်’

မစ္စတာဝါးဘတ်က စကားပြော ခေတ္တရပ်ပြီး အင်နီကို ငဲ့ကြည့်သည်။ အင်နီက သူ့ကို မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့် ကြည့်နေသည်။ မစ္စတာဝါးဘတ်က သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီးနောက်....

‘ဒီမှာ ဘားနေး၊ ကျုပ်တို့ကိစ္စ မနက်ဖြန်မှ လုပ်ကြစို့ဗျာ၊ ကျုပ်မေ့သွားလို့

ရပြန်တာပဲဗျာ

မေ့သွားလို့၊ ဒီည....ဒီည ကျုပ်က ရုပ်ရှင်သွားဖို့ ချိန်းထားမိတယ်၊ ၁၁ နှစ်သမီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့....'

အင်နီက ရုတ်တရက် ခြေဖျားထောက်ကာ မစွတာဝါးဘတ်၏ နား နားကပ်၍ တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

'သမီး ၁၂ နှစ် ရှိပြီ'

'အေး....ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဒီမှာ ဘားနေေး၊ ကျုပ်မှားသွားတာဗျ၊ သူကလေးက ၁၂ နှစ် သမီးကလေးပါ၊ ဟုတ်ပြီ....ဒါပဲနော်'

မစွတာဝါးဘတ်က တယ်လီဖုန်း ပြန်ချပြီး အင်နီကိုကြည့်ကာ ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းနေသည်။ သို့သော် သူ့မျက်နှာကတော့ ပြုံးတုန်းတုန်း။

'ကောင်းပြီ....အမိ၊ ဒီပွဲမှာ ငါရှုံးသွားပြီ၊ မင်း နိုင်တယ်' သူက တံခါးဝ ဘက်သို့ လျှောက်သွားရင်း

'ဟေ့....ဒရိတ်'

'လာပါပြီ ခင်ဗျား'

'အင်နီ....အင်နီယူခဲ၊ တို့သုံးယောက်လုံးအတွက်'

'ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျား'

ဒရိတ်က ဧည့်ခန်းသို့ ပြေးသွားပြီး ကုတ်အင်နီတွေ ယူလာသည်။

'တို့ ဒီည ရုပ်ရှင်သွားကြည့်မယ်'

မစွတာဝါးဘတ်က ချက်စတာဖီးကုတ်အင်နီကို ဝတ်ရင်း ပြောသည်။

'ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျား' ဒရိတ်က အင်နီအား ကုတ်အင်နီ ကူဝတ်ပေး

နေရာမှ-

'ကားက ဘယ်ကား ယူမှာလဲ ခင်ဗျား၊ ရိုးလ်ရွိုက်စ်လား၊ ဒုစင်ဘတ်လား'

'ဒုစင်ဘတ်....အို....နေဦး....ဒီကလေးက မိဘမဲ့ဂေဟာမှာ လှောင်ပိတ် နေလာခဲ့ရတာ၊ အဲဒီတော့ တို့ ကားမစီးတော့ဘူး၊ လမ်းလျှောက်ပြီးပဲ သွားတော့မယ်'

'ရိုဖီရုံအထိ လျှောက်မှာလား'

မစ္စာရယ်က မေးလိုက်၏။

‘ဒါပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ’ မစ္စတာဝါးဘတ်က လည်ပင်းတွင် မာဖလာပတ် နေရင်းမှ ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ‘သိပ်မဝေးပါဘူး၊ လေး ငါးလမ်းပဲ ရှိတာ’

‘ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့ ရပါတယ်’

မစ္စာရယ်က ပြုံးပြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။ သူက အံ့သြမိသော်လည်း စိတ်ထဲကတော့ ပျော်နေမိ၏။

နောက် မိနစ်အနည်းငယ်ကြာမှာတော့ သူတို့သုံးယောက်သား အကောင်းစား ကုတ်အင်္ကျီ၊ ဦးထုပ်နှင့် လည်စည်းပဝါတွေ ဝတ်ဆင်လျက် စံအိမ်ကြီး၏ အိမ်ရှေ့တံခါးမှ ထွက်ကာ ချမ်းအေးပေမယ့် ကြယ်ရောင်လင်းနေသော နယူးယောက်မြို့တွင်းသို့ လျှောက်လာခဲ့ကြလေ၏။

‘အား....ရှုကြည့်လိုက်စမ်း၊ လေနဲ့ကလေးကိုက သင်းနေတာပဲ’ မစ္စတာဝါးဘတ်က အားရပါးရ အသက်ရှူသွင်းလိုက်ရင်း ‘ပဉ္စမရိပ်သာလမ်းပေါ်က ဘတ်စကား အခိုးငွေတွေ၊ ဘယ်က လေမှ နယူးယောက်မြို့က လေနဲ့ မတူဘူး။ ပြီးတော့ နယူးယောက်က တခြားကို တော်တော်ကြာကြာ ထွက်သွားတော့မှ နယူးယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးကို သိတာ၊ နယူးယောက်ကို တကယ် လွမ်းတာ၊ ဟိုလူပြောသလိုပေါ့၊ ဘာတဲ့၊ အဲ.... “နယူးယောက် ရောက်ပြီးရင် တခြားနေရာတွေ အားလုံး ဇနပုဒ်ပဲ ထင်တာ” တဲ့’

အင်နီကလေးကတော့ ကျယ်ပြောလှပသော လမ်းမကြီးပေါ်တွင် မစ္စာရယ်နှင့် လက်ချင်းယှက်၍ လမ်းလျှောက်လာရတာကိုပင် ပျော်တပြုံးပြုံး မော်မဆုံး ဖြစ်နေမိလေသည်။ သူသည် သူ့မေမေကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပေမယ့် သူ့မေမေက လွဲလျှင် ကမ္ဘာပေါ်တွင် မစ္စာရယ်သည် အလှဆုံး၊ စိတ်ကောင်းအရှိဆုံး အမျိုးသမီးဖြစ်သည်ဟု ထင်သည်။ ပြီးတော့ မစ္စတာဝါးဘတ်ကလည်း ကမ္ဘာပေါ်တွင် အချမ်းသာဆုံး သူဌေးကြီး ဖြစ်သလို စိတ်ကောင်းလည်း ရှိပုံရသည်ဟု သူက ယူဆသည်။

ငါဟာ မကောင်းတာကို ဘာမှ မလုပ်ဘဲနဲ့ မနေ့ညတုန်းက အချုပ်ခန်းထဲ
 မှာ အိပ်ခဲ့ရတဲ့ မိဘမဲ့ကလေးတစ်ယောက်၊ အခုတော့ ငါဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချမ်း
 သာဆုံး သူဌေးကြီးနဲ့ အချောဆုံး အမျိုးသမီးတို့နဲ့အတူ အကောင်းဆုံး လမ်းမကြီး
 ပေါ်မှာ လျှောက်သွားနေရပြီ ဟု တွေးရင်း အင်နီက ကြိတ်ပြီး ပြုံးလိုက်မိလေ၏။ ။

ပျော်ပသုံး ပော်ပသုံး

သူဌေးကြီး မစွတာဝါးဘတ်၊ သူ့အတွင်းရေးမှူး စာရေးမ မစွဖာရယ်တို့နှင့် အတူ မြို့ထဲ လျှောက်လည်ခဲ့ရသည့် ညကို အင်နီအဖို့ တစ်သက်မေနိုင်စရာ မရှိတော့။ အခုံးပုံ မျက်နှာကျက်များ၊ ကိုယ်လုံးပေါ် မှန်များ၊ နံရံဆေးရေး ပန်းချီကားများနှင့် ကြက်သွေးရောင် ကော်စောများဖြင့် မွမ်းမံအလှဆင်ထားသော ရိုစီရုပ်ရှင်ရုံကြီးကို ကြည့်ပြီး သူ့မှာ ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩမဆုံး ဖြစ်နေမိသည်။ ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင် မင်းသမီးကြီး ကက်သရင်းဟက်ဘန်း ပါဝင်သော “စံပြအမျိုးသမီးလေးများ” (Little Women) ရုပ်ရှင်ကားကို ကြည့်ရတော့ ပို၍ပင် အံ့ဩမိ၏။ သူသည် မစွတာဝါးဘတ် ဝယ်ကျွေးသော အကောင်းစား မုန့်တွေကို ပလုပ်ပလောင်း လွေးရင်း ရုပ်ရှင်ကြည့်ကာ ရယ်လိုက် ငိုလိုက် ဖြစ်နေသည်။

‘ဘုရားရေ... သမီး ရုပ်ရှင် သိပ်ကြိုက်တာပဲ၊ ပြတဲ့ကားတိုင်း ကြည့်ရရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိမ့်မလဲနော်’

ရုပ်ရှင်ပြီး၍ ရုံထဲမှ ထွက်ကာ ကားဆီသို့ လျှောက်လာရင်း အင်နီက ရွှင်မြူးဝမ်းသာ ပြောလိုက်သည်။

‘ဒီနေ့ကစပြီး သမီးလေးကြည့်ချင်တဲ့ ရုပ်ရှင်ကားမှန်သမျှ ကြည့်နိုင်တယ်’ မစွတာဝါးဘတ်က ပြန်ပြော၏။

သုံးယောက်သား ကားပေါ်တက်ပြီးနောက် ဗဟိုပန်းခြံလမ်းက “ရမ်ပယ်မေယာ” မုန့်ဆိုင်ကြီးသို့ ရောက်တော့ မစွတာဝါးဘတ်က အင်နီ ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ဘူး မစားဘူးသော အကြီးဆုံး ချောကလက် ရေခဲမုန့်ကို ဝယ်ကျွေးသည်။

ပြီးတော့ ဗဟိုပန်းခြံထဲတွင် မြင်းဆွဲသော ကားကို ပန်းခြံတစ်ပတ် အပျော်စီးကြ သည်။

အိမ်သို့ ပြန်ကြတော့ အင်နီက ကားပေါ်တွင် အိပ်မောကျပြီး ပါလာခဲ့၏။ နောက်တော့မှ သူ ခပ်ရေးရေး မှတ်မိသည်မှာ အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ မစွတာ ဝါးဘတ်က သူ့ကို အပေါ်ထပ်သို့ ပွေ့ချီယူလာခဲ့ပြီး ဧရာမ ကုတင်ကြီးပေါ်မှာ သိပ်ပေးသည်။ သူက နိုးတစ်ဝက်ဖြင့် မစွတာဝါးဘတ်အား ပြုံးပြသည်။ ပြီးတော့ ယမန်နေ့ညက ရဲဋ္ဌာနာအချုပ်ခန်းထဲမှ သမံတလင်းပြင်မှာ အိပ်ခဲ့ရသော သူ့အဖြစ် ကို ပြန်လည်သတိရရင်း မျက်ခွံတွေ လေးလံလာပြီး အိပ်ပျော်သွားတော့သည်။

*

နောက်တစ်နေ့ နံနက်တွင် အိပ်ခန်းတံခါးခေါက်သံကြောင့် အင်နီ နိုးလာခဲ့သည်။ အချိန်က နံနက် ၁၀ နာရီ လိုင်းပြီ။ စားဖိုမှု မစွက်ပတ်ဂ်က အိပ်ခန်းထဲသို့ နံနက်စာ ယူလာသည်။ အင်နီသည် ယခင်က ၁၀ နာရီအထိ ဘယ်တော့မှ မအိပ်ခဲ့စဖူး။ ပြီးတော့ နံနက်စာကိုလည်း အိပ်ခန်းထဲ၌ ဘယ်တုန်းကမှ မစားခဲ့စဖူး။

မစွက်ပတ်ဂ် ယူလာသော စားစရာတွေက အရသာ ထူးလှပါဘိ။ လတ် လတ်ဆတ်ဆတ်ညစ်ပြီး ဖျော်ယူလာသော လိမ္မော်ရည် ဖန်ခွက်ကြီးက တစ်ခွက်၊ မေပယ်သကြားရည်နှင့် စိမ်ထားသော ပျားသလက်မုန့်ကြီးက တစ်ပွဲ၊ ကြက်ဥပြုတ် က နှစ်လုံး၊ ပြီးတော့ ထောပတ်ပူပူ နွေးနွေး၊ စတော်တယ်ရီယို၊ နွားနို့နှင့် ချော့ကလက် ကော်ဖီ....။

‘ငါတော့ ဒါတွေ စားပြီး အကျင့်ပါသွားတော့မှာပဲ’

အင်နီက ပါးစပ်တွင် ကပ်နေသော ယိုတွေကို လက်သုတ်ပဝါဖြင့် သုတ် ရင်း ပြုံးပြီး တွေးလိုက်မိ၏။

နံနက်စာ စားပြီးသောအခါ ပြင်သစ်အိမ်ဖော် အမျိုးသမီးကလေး နှစ်ယောက် ရောက်လာကြသည်။ အင်းနက်နှင့် စီစီ....။

သူတို့က အင်နီအား ရေချိုးရန် စီစဉ်ပေးကြသည်။ ရေချိုးပြီးနောက်

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ခရမ်းနုရောင်နှင့် အဖြူရောင် အော်ဂဲနစ်ဒီဇင်ကို ဝတ်ပေးကြသည်။ အကောင်းစား သားရေရှူးဖိနပ် စီးပေးကြသည်။ ယင်းတို့ကို မစ္စဖာရယ်က သည်နေ့နံနက်တွင်ပင် 'အကောင်းဆုံး' ကုန်တိုက်မှ သွားဝယ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ မစ္စဖာရယ်သည် အင်နီ အတွက် နောက်ထပ် ဝတ်စုံခြောက်စုံနှင့် ဖိနပ်လေးရံလည်း ဝယ်လာခဲ့သေး၏။ ထို့နောက် အင်းနက်နှင့် စိစိတို့က အင်နီအား ခေါင်းဖြီးပေးကြသည်။ အင်နီက နံရံကပ် ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်တွင် သူ့ရုပ်သူ့ကြည့်ရင်း.....

'ဘုရား.....ဘုရား.....ကျွန်မကို ကြည့်ကြပါဦး'

ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အော်ပြောလိုက်သည်။

ထိုနေ့ နေ့လယ်စာ စားပြီးသောအခါ အင်နီသည် မစ္စဖာရယ်နှင့်အတူ အိမ်တွင်းရေကူးကန်၌ ရေကူးသည်။ "လျှိုက်နှင့်တေလာ" ကုန်တိုက်မှ မစ္စဖာရယ် ဝယ်လာသော အပြာနုရောင်ရေကူးဝတ်စုံကို ဝတ်ကာ အင်နီသည် ရေကန်ကြီးထဲမှ ရေတွေကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် တဖျန်းဖျန်း ပုတ်ခတ်ရင်း အလွန် ပျော်မြူးနေ၏။ သို့ပေမယ့် သူက လုံးဝ ရေမကူးတတ်၊ ရေကူးကန်ထဲတောင် တစ်ခါမှ မဆင်းစဖူး။

'ဒါဆို တစ်ခုခု စိစိမှ ဖြစ်မယ်' ဟု မစ္စဖာရယ်က ပြောကာ အိမ်ဖော် တစ်ယောက်ကို ခေါ်ပြီး တစ်ခုတစ်ရာ ပြောလိုက်၏။ နောက်တစ်နာရီ အတွင်းမှာပင် အင်နီအား ရေကူးသင်ပေးမည့်ပုဂ္ဂိုလ် ရောက်လာသည်။ သူ့နာမည်က ဝျန်နီဂိုက်စ် မူလာ.....။ ၁၉၃၂ ခုနှစ် အိုလံပစ်ပွဲ၌ ရွှေတံဆိပ် ဆွတ်ခူးခဲ့သော အမေရိကန် ရေကူးချန်ပီယံ။

ရေကူးချန်ပီယံကြီးက အင်နီလေးအား စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် သင်ပြပေးသည်။ အင်နီကလည်း ကြိုးစားသလောက် အတတ်လည်း မြန်သည်။ ညနေစောင်းရောက် တော့ အင်နီ တော်တော် ရေကူးတတ်သွားပြီ။ ရေထဲ၌ ကိုယ်ကို ဖော့ပြီး လက် တွေ ခြေတွေကို ကောင်းကောင်းကြီး ယက်ကန်လှုပ်ရှားတတ်နေပြီ။

'ဒီအတိုင်း ဆက်ပြီးသာ သင်ပေးမယ်ဆိုရင် သမီးလေးအနေနဲ့ အိုလံ ပစ်ပြိုင်ပွဲကို ကောင်းကောင်းကြီး ဝင်ပြိုင်နိုင်တယ်' မစ္စတာဂိုက်စ်မူလာက ဝမ်းသာ

အားရ ပြောသည်။ 'ဒါပေမယ့် ငါက မနက်ဖြန် ပောလိဝုဒ်သွားရဦးမယ်။ "တာဇံ" ရုပ်ရှင်ကားမှာ ပါဝင်ရိုက်ကူးစရာရှိလို့'

'အို...သမီး ဝမ်းသာလိုက်တာ ဦးရယ်၊ အဲဒီကားမှာ ဦးပါတယ်ဆိုရင် ရုံမှာ ပြတဲ့အခါ သမီးတော့ ကြည့်ဖြစ်အောင် ကြည့်မှာပဲ'

ဟု အင်နီက ကြည်နူးဝမ်းသာ ပြောလိုက်၏။

ထိုနေ့ ညနေတွင် မစ္စတာဝါးဘတ်သည် အင်နီအား 'ဝေါလ်ဒေါ့ဖ် အက်စ် တိုရီးယား' ဟိုတယ်သို့ ခေါ်လာပြီး ညနေစာ ကျွေးသည်။ ဟင်းလျာတွေက အမယ်စုံသလောက် အရသာကလည်း ထူးသည်။ အင်နီအဖို့တော့ နတ်သုဒ္ဓါ တွေပင် ဖြစ်တော့သည်။

မစ္စတာဝါးဘတ်က ရှန်ပီနီအရက်ကို တစ်စုပ်ချင်း သောက်ရင်းမှ....

'မနေ့ညက တို့သုံးယောက် ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီး ပန်းခြံထဲ လျှောက်ကြည့်ရတာ ဘာဘကြီး တော်တော်ကို ပျော်ပါတယ်၊ တကယ်တော့ ဘာဘကြီးအနေနဲ့ အပန်း ဖြေခရီး မထွက်နိုင်တာ တော်တော်ကြာပြီ အင်နီ၊ ဘာဘကြီးမှာက အလုပ်တွေ သိပ်ပြီးများတယ်၊ ဒါပေမယ့်...အခုတော့ အဲဒီလို မဖြစ်တော့ဘူး။ လာမယ့် နှစ်ပတ် လောက်အတွင်းမှာ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်တော့၊ အလုပ်တွေကို ပစ်ထားလိုက်တော့မယ်။ သမီး ဘာဘကြီးတို့နဲ့အတူ ရှိနေတုန်း အပန်းဖြေ ခရီးထွက်မယ်၊ သမီးကို နယူး ယောက် တစ်မြို့လုံး အနှံ့လိုက်ပြီး ပြမယ်'

မစ္စတာဝါးဘတ်မှာ ယခုအခါ အသက် ၅၂ နှစ် ရှိနေပြီ ဖြစ်ပေမယ့် အိမ်ထောင် လုံးဝ မပြုရသေး။ သူက အိမ်ထောင်ရေးထက် စီးပွားရေးကိုသာ ဦးစားပေးသူ၊ သူ့ကိုယ်နှင့် စိတ်ကို အလုပ်ထဲတွင်သာ မြုပ်နှံထားသူ။

တကယ်တော့ ဂလိုရီယာဆွန်ဆင်၊ မေရီပစ်ဖို့နှင့် ဂရိတာဂါဘို စသည့် ကမ္ဘာပေါ်တွင် အချောအလှဆုံး အမျိုးသမီးတွေ သူ့အနားတွင် ပတ်ပတ်လည် ပိုင်းနေကြသည်။ သို့ပေမယ့် သူက အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ကိစ္စကို စိတ်မဝင်စား၊ အလုပ် ကိစ္စကိုသာ အဓိက အာရုံထား၏။ ကမ္ဘာနှင့်ချီသော စီးပွားရေးလုပ်ငန်း အင်ပါ

ယာကြီး တည်ဆောက်နိုင်ရေးအတွက်သာ နေ့မအား ညမအား ကိုယ်ရော စိတ်ပါ မြှုပ်နှံ လုပ်ကိုင်နေ၏။သူ့လုပ်ငန်းအင်ပါယာကြီးကလည်း ကြီးမားကျယ်ပြန့် လှပါဘိ။အိုကလာဟိုးမားမြို့ရှိ ရေနံတွင်းများနှင့် ဒက်ထရိုက်မြို့ရှိ မော်တော်ကား ထုတ်လုပ်ရေး စက်ရုံများမှသည် ဘရာဇီးနိုင်ငံရှိ ရာဘာခြံများအထိ ဖြစ်သည်။

သူသည် ကမ္ဘာတွင် အချမ်းသာဆုံး သူဌေးကြီးဖြစ်သလို အထီးကျန်ဆုံး တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယသမားလည်း ဖြစ်သည်။သူ့မှာ မိသားစု မရှိ၊ ရင်းနှီးသော မိတ်ဆွေ မရှိ။ သူ၏ အရင်းနှီးဆုံး မိတ်ဆွေမှာ 'အလုပ်'သာ ဖြစ်သည်။ယနေ့အထိ အလုပ်မှ ခွင့်တစ်ရက်မျှပင် မယူခဲ့ဘူးသေး။

နောက်နေ့တွေကျတော့ မစွတာဝါးဘတ်က သူ့ကတိအတိုင်း အင်နီအား နယူးယောက်မြို့တော် တစ်ခွင်တစ်ပြင်ရှိ ထင်ရှားသော အထိမ်းအမှတ်များနှင့် နေရာဒေသများသို့ စုံအောင် လိုက်ပို့ ပြသသည်။သူတို့သည် စတော့အရောင်း အဝယ် ပွဲရုံတန်းသို့လည်း ရောက်ကြသည်။ လွတ်လပ်ရေးအထိမ်းအမှတ် "လေ ဘာတီ" ရုပ်တုကြီးကိုလည်း သွားကြည့်ကြသည်။ ပြီးတော့ စိန့်ပက်ထရစ် ကက်သီ ဒရယ် ကျောင်းတော်ကြီး၊ ဘရန်မံ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်၊ ရေဒီယိုစီးတီး တေးဂီတ ခန်းမကြီးတို့အပြင် "အင်ပါယာစတိတ်" အဆောက်အဦကြီး၏ ထိပ်ဆုံးသို့လည်း ရောက်ကြ၏။

'ဘုရားရေ...သမီးက ဒီမြို့မှာ ဒါလောက်အကြာကြီး နေလာတာတောင်မှ ဒီဟာတွေကို တစ်ခါမှ မမြင်ခဲ့ဖူးဘူး'

မစွတာဝါးဘတ်က စင်းလုံးငှားထားသော လေယာဉ်ပေါ်မှနေ၍ ရှုခင်းတွေ ကို ဟိုဟိုဒီဒီ ညွှန်ပြနေစဉ် အင်နီက တအံ့တဩ ပြောသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ သူတို့သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လျှောက်လည်ကြသည်။ နေ့တိုင်း ပင် အနည်းဆုံး ရုပ်ရှင်တစ်ကားတော့ ကြည့်ကြသည်။

အရပ်ရှည်ရှည် ထိပ်ပြောင်ပြောင်လူကြီးနှင့် ဆံပင်နီနီ မိန်းကလေးတို့သည် လက်ချင်းယှက်ကာ မြို့တော်တစ်ခွင် လျှောက်လည်ရင်း အလွန်ပျော်နေကြ၏။

ယင်းသို့ လျှောက်လည်ရင်းမှ အင်နီက မိဘမဲ့ဂေဟာတုန်းက သူ့ဘဝကို မစွတာဝါးဘတ်အား ပြောပြသည်။

‘အဲဒီ မစ္စဟန်နီဂန်ဆိုတဲ့ မိန်းမကို မြင်းရိုက်တဲ့ကြာပွတ်နဲ့ ရိုက်သင့်တယ်’

ဟု မစ္စတာဝါးဘတ်က ပြောသည်။ ဂေဟာအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့နှင့် ဆက်သွယ်ပြီး မစ္စဟန်နီဂန်အကြောင်းကို စုံစမ်းထောက်လှမ်းရန် သူ့လက်ထောက်အရာရှိ တစ်ယောက်အား စေလွှတ်ရမည်ဟုလည်း စိတ်ထဲမှ တေးထားလိုက်၏။

ထို့နောက် အင်နီက ဘစ်ဇော်စားသောက်ဆိုင်မှာ သူနေခဲ့ရပုံကိုလည်း မစ္စတာဝါးဘတ်အား ပြောပြသည်။ ထိုအခါ မစ္စတာဝါးဘတ်က

‘ဒီလိုဆို အဲဒီလင်မယားဟာ ကလေးသူငယ်ဆိုင်ရာ အလုပ်ဥပဒေကို ချိုးဖောက်တာပဲ။ သူတို့က သမီးလေးကို အတင်းအကျပ် အလုပ်လုပ်ခိုင်းကြတယ်။ ဘာကြီးက ဖုန်းကောက်ဆက်လိုက်ရင် ခုချက်ချင်း ဆိုင်ပိတ်ပြီး သူတို့လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံး ထောင်ထဲ ရောက်သွားလိမ့်မယ်’

‘အို....ဟင်အင်း.....ဟင်အင်း.....အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ဘာကြီးရယ်။ သူတို့က သမီးကို တမင်နှိပ်စက်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မသိလို့ လုပ်ကြတာပါ’

‘ကောင်းပြီလေ၊ ဒီလိုဆိုလည်း သူတို့ကို ဒုက္ခမပေးတော့ပါဘူး၊ အင်း..... မင်းက ငါ့ထက်တောင်မှ သဘောထားကြီးနေပါရောလား ကလေးရယ်’

တစ်ညနေတွင် သူနှင့် မစ္စတာဝါးဘတ်တို့ ဂရင်းဘူတာကြီးဘက်သို့ လမ်းလျှောက် ထွက်ဖြစ်ကြတော့ အင်နီက သူ ပန်းသီးရောင်းခဲ့သော နေရာကို မစ္စတာဝါးဘတ်အား ပြသည်။ ပြီးနောက် “ဟူးဗားရိပ်သာ” မှာ နေခဲ့ရပုံတွေကိုလည်း စိကာပတ်ကုံး ပြောပြသည်။ သူ့အပေါ် လူတိုင်းက အထူးသဖြင့် ရန်ဒီနှင့် ဆိုဖီတို့က ကြင်နာကြပုံကို ပြောပြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့အချစ်တော် ခွေးကလေး “ဆင်ဒီ” အကြောင်း ပြောပြတော့ မစ္စတာဝါးဘတ်က

‘အင်နီ....ဘာကြီးတော့ “ဆင်ဒီ” ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ပြန်တွေ့နိုင်လိမ့်

ရပြန်တာပဲဟိုက်

မယ်လို့ မထင်တော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဘာကြီး တတ်နိုင်သလောက်တော့ ကြိုးစားပြီး ရှာပေးပါ့မယ်။ ကံကောင်းရင်တော့ ပြန်တွေ့မှာပေါ့လား။

ဟု နှစ်သိမ့်သည်။

သည်လိုနှင့် မစ္စတာဝါးဘတ်သည် ၂၄ နာရီအတွင်းမှာပင် လုပ်ငန်း စတော့သည်။ နယူးယောက်မြို့မှ နာမည်အကြီးဆုံးဖြစ်သော “ပင်ကာဆန်” အလွတ် စုံထောက်ဌာနမှ အတော်ဆုံး စုံထောက်တစ်ဒါဇင်ခန့် ငှားရမ်းပြီး “ဆင်ဒီ” အား လိုက်ရှာခိုင်းလိုက်၏။

‘သူ အသက်မသေဘဲ တစ်နေရာရာမှာ ရှိနေရင်တော့ “ပင်ကာဆန်” က တွေ့ကို တွေ့မှာပဲ’

ဟု မစ္စတာဝါးဘတ်က ပြောသည်။

အင်နီသည် ညတိုင်းပင် အိပ်ရာမဝင်မီ ဒူးထောက်ထိုင်ကာ သူ့ခွေးလေးကို စုံထောက်တွေက ဘေးမသီရန်မခဲ ပြန်လည်တွေ့ကြပါစေကြောင်း ဆုတောင်းရ သည်မှာ အမော့ပြီးတော့ သူက ဂေဟာမှ သူ့အပေါင်းအသင်း မိန်းကလေးတွေထံ သို့လည်း နေ့စဉ် မှန်မှန်စာရေး၏။ သူ့ဌေးကြီး၏ ခရစ္စမတ်အထူးဧည့်သည်အဖြစ် သူ၏ နေ့စဉ်လှုပ်ရှားမှုတွေအကြောင်း၊ ပျောက်နေသော သူ့ခွေးကလေးကိုလည်း မတွေ့ တွေ့အောင် ရှာပေးရန် သူ့ဌေးကြီးက “ပင်ကာဆန်” အား ခိုင်းထားကြောင်း သူက စာရေးလိုက်သည်။

‘အဲဒီ ပင်ကာဆန်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲဟင်’

အင်နီထံမှ နောက်ဆုံးပေးလိုက်သော စာကို ပက်ပါးက ဂေဟာမှ မိန်းကလေးတွေကို ဖတ်ပြတော့ မော်လီကလေးက ဖြတ်မေးလိုက်၏။

‘ဒီကောင်မလေး နုံသေးတာပဲ’ ပက်ပါးက ကြိမ်းလိုက်သည်။

‘ဘယ်သူ ဖြစ်ရမှာလဲ ဟေ့၊ နောက်ထပ် ခွေးတစ်ကောင် ဖြစ်မှာပေါ့။ အမဲလိုက်ခွေး ဖြစ်မှာပေါ့၊ ပျောက်သွားတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်ကို နောက်ခွေးတစ်ကောင် က လိုက်ရှာပေးတာမျိုးပေါ့ အေ’

မော်လီက....

‘ဪ.....ဟုတ်လား’

*

‘ဝါးဘတ်စ်အိမ်ကြီး’ သို့ အင်နီရောက်ပြီး နောက် လေး ငါးရက်ခန့်အကြာ တစ်ည နေတွင် မစ္စတာဝါးဘတ်စ်က မစ္စဂရေ့စ်ဖာရယ်အား အပေါ်ထပ်ရှိ သူ့စာကြည့်ခန်း သို့ ခေါ်လိုက်ပြီးနောက် မျက်နှာနီစပ်စပ်ဖြင့်

‘ဂရေ့စ်....ငါ...ငါတော့...အင်နီ...အင်နီလေးကို ...မွေး....မွေးစားဖို့
....ဆုံး....ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ’

သူ့စကားတွေက ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေသလို သူ့အမူအရာကလည်း ရှက်အန်းအန်းကြီး ဖြစ်နေသည်။

‘အို....ဝမ်းသာလိုက်တာ အစ်ကိုကြီးရယ်’

မစ္စဖာရယ်က တကယ်လည်း ဝမ်းသာလိုက်လှ ပြန်ပြော၏။

‘တကယ်တော့ ငါက သူ့ကို စိတ်ဝင်စားလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး’ မစ္စတာ ဝါးဘတ်စ်က ဆက်ပြောသည်။ ‘ဒါပေမယ့်.... ဒီသူငယ်မလေးကို အဲဒီမိဘမဲ့ ဂေဟာကို ပြန်မပို့ချင်တော့ဘူး၊ တို့မှာ ဒီမှာ သူ နေဖို့ နေစရာ အခန်းပိုတွေလည်း အများကြီး ရှိပါတယ်၊ ပြီးတော့....ဒီကလေးကြည့်ရတာ တော်လည်း တော်ပါ တယ်၊ မဟုတ်ဘူးလားဟင်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သိပ်တော်တဲ့ မိန်းကလေးပါ အစ်ကိုကြီး’

မစ္စဖာရယ်က ပြုံးပြီး ပြောသည်။

‘ဒါဆို ဟုတ်ပြီ၊ မနက်ဖြန် မနက်ကျတော့ ရှေ့နေကြီး မောရစ်အားနက်စ်နဲ့ ဆက်သွယ်ပြီးတော့ မွေးစားစာချုပ်ရေးဖို့ စီစဉ်ပါ’

‘ကောင်းပါပြီ အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်မ ဂေဟာအုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ကိုလည်း သွားပါ့မယ်၊ အင်နီကို မစ္စဟန်နီဂန်ရဲ့ အုပ်ထိန်းမှုအောက်က ကင်းလွတ်ခွင့်ပြုတဲ့ အမိန့်စာ သွားတောင်းပါ့မယ်’

‘ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်၊ အင်နီကလေးအနေနဲ့ အဲဒီမိန်းမနဲ့ ဘယ်တော့မှ မပတ်သက်နိုင်လေ ကောင်းလေပဲ’

‘အဲဒါ အကောင်းဆုံးပါပဲ အစ်ကိုကြီး’

*

နောက်နေ့ မနက်တွင် မစ္စဖာရယ်သည် ရှေ့နေကြီး မစ္စတာအားနက်စိတ်ထံသို့ရော၊ ဂေဟာအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့သို့ပါ သွားရောက်ပြီး လိုအပ်သော စာရွက်စာတမ်းများကို ရယူသည်။

နေ့လယ်ပိုင်းကျတော့ သူသည် ယင်းစာရွက်စာတမ်းများကို လက်ကိုင် အိတ်ထဲ ထည့်ကာ ဂေဟာသို့ လာခဲ့သည်။ တကယ်တော့ သူ့အနေဖြင့်လည်း မစ္စဟန်နီဂန်အား တစ်စုံတစ်ရာ ထိခိုက်နစ်နာစေလိုသော စိတ်ထားမျိုးတော့ လုံးဝ မရှိ။ သို့သော်လည်း အင်နီကလေးအား မစ္စတာဝါးဘတ်က မွေးစားတော့ မည်ဆိုသည်ကို သိရလျှင် မစ္စဟန်နီဂန်အနေဖြင့် ဘယ်လိုခံစားရ မှာပါလိမ့် ဆိုတာကိုတော့ သူက အလွန်မြင်ချင် သိချင်၏။

ဂေဟာသို့ မစ္စဖာရယ် ရောက်သွားချိန်တွင် ကလေးတွေအားလုံး ကျောင်း သွားနေကြသည်။ ထို့ကြောင့် ဂေဟာ၌ မစ္စဟန်နီဂန် တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိနေ ၏။ ထိုအချိန်တွင် သူသည် ရေဒီယိုဖွင့်ပြီး သီချင်းနားထောင်ရင်း စီးကရက်လေး ဖွာလိုက်၊ အရက်ကလေး တစ်စုပ် စုပ်လိုက်ဖြင့် စည်းစိမ်ယူလျက် ရှိသည်။

ထိုစဉ် လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

‘ဟော....အရေးထဲ ဒုက္ခလာပေးပြန်ပြီ တစ်ယောက်....’

မစ္စဟန်နီဂန်သည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့် ပြောလိုက်ရင်း ရေဒီယိုကို ကပျာကယာ ပြန်ပိတ်သည်။ အရက်ပုလင်းကို စားပွဲအံ့ဆွဲထဲ ထိုးသွင်းလိုက် သည်။ ပြီးနောက် တံခါးပေါက်သို့ လျှောက်လာခဲ့၏။

‘မင်္ဂလာပါ....မစ္စဟန်နီဂန်’

တံခါးပွင့်လာတော့ မစ္စဖာရယ်က နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ရပြည့်စာအုပ်တိုက်

‘ဪ...ဪ...ကျုပ်က ဘယ်သူပါလိမ့်မလဲလို့။ လက်စသတ်တော့ မယ်မင်းကြီးမကိုး။ လာပါ ....လာပါ’ သူက မစ္စဟာရယ်အား ရုံးခန်းထဲသို့ ခေါ်လာရင်း ‘ဒါနဲ့....စောလှချည့်လား။ အခုမှ တစ်ပတ်လောက်ပဲ ရှိသေးတာ၊ ဘာများ ဖြစ်နေလို့တုန်း၊ စိတ်ညစ်နေပြီလား၊ အဲဒါကြောင့် သူ့ကို ခရစ္စမတ်ကာလ မကုန်ခင် ဂေဟာပြန်ပို့ဖို့ လာပြောတာလား’

‘ဟင့်အင်း....ဟင့်အင်း....အဲဒီလို လုံးဝ မဟုတ်ဘူး....မစ္စဟန်နီဂန်’ မစ္စဟာရယ်က ပြုံး၍ ပြောရင်း စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ‘အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် မစ္စတာဝါးဘတ်က အင်နီလေးကို သိပ်ပြီး သဘောကျတယ်ရှင်၊ အင်နီလေးကလည်း သူဌေးကြီးရဲ့အိမ်မှာ နေရတာ သိပ်ပြီး ပျော်နေတယ်လေ’

မစ္စဟန်နီဂန်က စီးကရက်တစ်ဖွာ ရှိုက်လိုက်ပြီးတော့မှ ‘ဪ...ဪ...
.... ကောင်းပါလေ့....ကောင်းပါလေ့’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အင်နီနဲ့ သူဌေးကြီးတို့က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မခွဲနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြပြီရှင်၊ သူတို့နှစ်ယောက်က ဘယ်သွားသွား တတွဲတွဲပဲ၊ ရိုစီရုံတို့၊ စတော့ပွဲရုံတန်းတို့၊ လေဘာတီရပ်တုတို့....သွားကြတာ စုံနေတာပဲ၊ ဒါနဲ့ မနေ့က နေ့လယ်စာ ဘယ်မှာစားကြတယ် ထင်သလဲ’

- ‘ဝေါလ်ဒေါ့ဖ်မှာလား’
- ‘မဟုတ်ဘူး၊ အော်တိုမတ်မှာ’
- ‘ဪ...ဪ...’

မစ္စဟာရယ်က လက်ကိုင်အိတ်ဖွင့်ပြီး စာရွက်စာတမ်းတွေ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

‘ဒီမှာ မစ္စဟန်နီဂန်....ရှင်က အမြဲတမ်း အလုပ်ရှုပ်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်၊ ဒီတော့ ကျွန်မ လိုရင်းကို တိုတိုပဲ ပြောပါ့မယ်၊ ဒီစာရွက်တွေမှာ လက်မှတ်ထိုးပါ၊ ပြီးတော့ မနက်ဖြန် မနက် ၁၀ နာရီထက် နောက်မကျဘဲ ဂေဟာ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့က မစ္စတာဒိုနာတယ်လီ ဆီကို ပို့ပေးပါ’

ရပြန်တာအုပ်စိုက်

‘ဟင်....ဒါက ဘာသဘောလဲ’

‘သဘောကတော့....အင်နီကို ရှင့်လက်အောက်ကရော၊ အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ လက်အောက်ကရော နှုတ်ထွက်ခွင့် အမိန့်စာတွေပဲ’

‘ဘယ်လို....ဘယ်လို....နှုတ်ထွက်ခွင့် အမိန့်စာတဲ့လား၊ ကျုပ်လည်း ဘာမှ နားမလည်ပါလား’

‘နားမလည်ရင် နားလည်ရစေ့မယ်’ မစ္စဖာရယ်က မျက်နှာထားကြီးဖြင့် ပြောသည်။ ‘ရှင်နားလည်အောင် ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီအချိန်ကစပြီး အင်နီကို မစ္စတာဝါးဘတ်က....မစ္စတာဝါးဘတ်က....ကဲ....မစ္စတာဝါးဘတ်က အင်နီကို ဘာလုပ်မယ် ထင်သလဲ....စိတ်ကူးကြည့်စမ်းပါ’

‘သူက ဘာလုပ်မှာလဲ’

မစ္စဖာရယ်က ပြုံးလိုက်ပြီး-

‘ဘာလုပ်မှာလဲဆိုတော့ သူက မွေးစားမှာ၊ အင်နီကို မွေးစားမှာ’

မစ္စဟန်နီဂန်သည် ရုတ်တရက် ပါးစပ်ကြီး ဟောင်းလောင်းပွင့်သွားပြီး သွားတုတ်ပံထားသော အံပုံ ကျွတ်ကျသွားသည်။ သူ့ပါးစပ်မှ စီးကရက်လည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။ သူက စီးကရက်ကို ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီး နင်းချေပစ်လိုက်၏။

ထို့နောက် သူသည် ချက်ချင်းပင် ဟန်ဆောင်လိုက်ပြီး....

‘အို....ကြားရတာ ဝမ်းသာစရာကြီးပါလား၊ ဒီလိုဆို အင်နီက သန်းကြွယ် သူဌေးသမီးလေး ဖြစ်တော့မှာပေါ့နော်’

မစ္စဖာရယ်က ရယ်လျက်....

‘မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ သန်းကြွယ်သူဌေးသမီးလေး မဟုတ်ဘူး’

‘ဒီတော့ ဘာလဲ’

‘ကုဋေကုဋာကြွယ် သူဌေးသမီးလေးပေါ့’

‘ဪ...ဟုတ်လား၊ မယုံကြည်နိုင်စရာကြီးပါလားတော်’

ရပြန်စာအုပ်တိုက်

‘ကဲ....မယုံမရှိနဲ့တော့၊ ယုံပါတော့၊ ဒီတော့ ကျွန်မပြောမယ်၊ အင်နီဟာ ဂေဟာကို ပြန်မလာတော့ဘူး ဆိုတာကို ရှင်သိအောင်လို့ အခုလို ကျွန်မကိုယ်တိုင် တရားဝင် လာပြောတာပဲ၊ ဂေဟာကို အင်နီ ပြန်မလာတော့ဘူး၊ တစ်သက်လုံး မလာတော့ဘူး’

‘တစ်သက်လုံး မလာတော့ဘူး...ဟုတ်လား၊ ဪ...ဘုရား...ဘုရား...’

ပြီးတော့ သူ မတ်တတ် ထရပ်လိုက်ပြီး

‘ကျေးဇူးပြုပြီး ခဏလေးနော်၊ တစ်မိနစ်လောက်....’

‘ရပါတယ်....ရပါတယ်’

ထို့နောက် မစ္စဟန်နီဂန် ရုံးခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ အပြင်ဘက်မှ မစ္စဟန်နီဂန်၏ အော်ညည်းသံကို မစ္စဖာရယ်က ရုံးခန်းထဲမှ ကြားနေရသည်။ သူ အော်ညည်းသံက ကျယ်လည်းကျယ်သည်၊ ရှည်လည်း ရှည်သည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် သူအမှန်းဆုံး မိန်းကလေးက ကမ္ဘာပေါ်တွင် အချမ်းသာဆုံး သူဌေးသမီးကလေး ဖြစ်သွားသည်ကို အကြီးအကျယ် ဒေါသလည်းဖြစ်၊ မနာလိုလည်းဖြစ်ပြီး စိတ်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ဆောက်တည်ရာ မရ အော်ညည်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ခဏကြာတော့ သူ့ကိုယ်သူ အနိုင်နိုင်ထိန်းပြီး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် ရုံးခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်လာ၏။ သူသည် စားပွဲနောက်မှ ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ချ လိုက်ပြီးနောက် မစ္စဖာရယ်အား အရည်ရွန်းသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ရင်း.....

‘နောက်ထပ် ဘာသတင်းထူးများ ပြောစရာ ရှိသေးသလဲ’

‘ဘာမှ ပြောစရာ မရှိတော့ပါဘူး၊ အခု လာပြောတာဟာ သတင်းထူးပဲပေါ့၊ ဒီထက်ထူးတဲ့ သတင်း ရှိနိုင်ပါဦးမလား’ မစ္စဖာရယ်က ကုလားထိုင်မှ ထရပ် လိုက်ရင်း ‘ကဲ....ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး....မစ္စဟန်နီဂန်’

‘ဟုတ်ကဲ့ ....ဟုတ်ကဲ့....ကောင်းပါပြီတော်’

‘ဪ....ဒါနဲ့ ခရစ္စမတ်မှာ ပျော်ရွှင်ပါစေ’

‘ဟုတ်ကဲ့....ဟုတ်ကဲ့....ပျော်ရွှင်ပါစေ’

ရုံးခန်းထဲမှ မစ္စဟာရယ် ထွက်သွားပြီ တံခါးပြန်ပိတ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မစ္စဟာန်နီဂန်သည် စားပွဲအံ့ဆွဲထဲမှ အရက်ပုလင်းကို ယူပြီး တစ်မော့ကြီးမော့ချ လိုက်လေတော့သည်။

မစ္စဟာရယ်သည် ရုံးခန်းကို ကွေ့ပြီး တံခါးဆီသို့ ရောက်အလာတွင် အရပ်ရှည်ရှည်၊ ပသိုင်းမွေး ဗရပျစ်၊ မျက်နှာစုတ်ချွန်းချွန်း လူတစ်ယောက်နှင့် ပက်ပင်း တိုးမိသည်။ ထိုသူသည် ဦးထုပ်ပျော့အစုတ်ကလေးကို ဆောင်းထားသည်။ ဝတ်စုံကလည်း အညိုရောင် အစင်းဆင် ဟောင်းနွမ်းနွမ်း။ သူ့နောက်မှ ပါလာသူ အမျိုးသမီးမှာ အသက်အစိတ်ခန့် ရှိရောမည်။ ထိုအမျိုးသမီးသည် ဆံပင်ရွှေရောင်နှင့် မိတ်ကပ်ကို ဂျပံပိန်းကြီး လိမ်းထားပြီး မြေခွေးမွေး ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထားသည်။

‘အား....မတော်လိုပါ....ကလေးမ’

မျက်နှာစုတ်ချွန်းချွန်းနှင့်လူက မစ္စဟာရယ်အား တစ်ချက် ဝင့်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ပြောင်ရွတ်ရွတ် အမူအရာဖြင့် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို တင်ပါးတွင် ပုတ်ခတ်ရင်း ကြက်တွန်သလို အကျယ်ကြီး တွန်လိုက်သည်။ မစ္စဟာရယ်သည် ထိုလူနှင့် ထိုမိန်းမတို့အား ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် ကြည့်ပြီး ရပ်ထားသော ကားဆီသို့ ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့် လျှောက်ထွက် သွားလေတော့သည်။

ထို့နောက်တွင်တော့ မျက်နှာစုတ်ချွန်းချွန်းနှင့် လူသည် မစ္စဟာန်နီဂန်၏ ရုံးခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ သူသည် နှုတ်ခမ်းထောင့်တွင် စီးကရက် ခဲထားပြီး မှန်တေတေဟန်ဖြင့်....

‘ဟိုင်း....မမ....နေကောင်းတယ်နော်၊ မတွေ့ရတာ ကြာပြီ’

‘အလို....ဂ္ဂစတာ၊ ဘယ်နှယ် ဖြစ်လာတာပါလိမ့်၊ နွေခေါင်ခေါင်မှာ မိုးကြိုးပစ်တော့မယ် ထင်ပါရဲ့’

မစ္စဟာန်နီဂန်က သက်မတစ်ချက် ချပြီး ကုလားထိုင်မှ ထရပ်လိုက်သည်။

ထိုလူမှာ သူ့မောင် ရှုစတာဟန်နီဂန် ဖြစ်သည်။ သူတို့ချင်း မတွေ့ကြတာ ကြာလှပြီ။ ရှုစတာသည် “ဆင်းဆင်း” ထောင်ထဲ ရောက်နေကြောင်းကိုသာ မစ္စဟန်နီဂန် နောက်ဆုံး သိခဲ့ရ၏။

‘နောက်ဆုံးတော့ သူတို့က မင်းကို “အိမ်ကြီး” က ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီပေါ့ ဟုတ်လား’

(‘အိမ်ကြီး’ မှာ ဘန်းစကားဖြင့် ‘အကျဉ်းထောင်’ ကို ခေါ်ခြင်း ဖြစ်၏။)

‘ဟုတ်တယ်၊ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို ကောင်းမွန်စွာ နေထိုင်မှုနဲ့ ခြောက်လ ပြစ်ဒဏ်လျှော့ပြီး လွှတ်လိုက်တာ’

‘ဒါနဲ့ မင်းက ဒီတစ်ခါ ဘာဖြစ်မှုနဲ့ ထောင်ကျတာတုန်း’

ရှုစတာက ‘ထောင်မင်းသား’၊ ၁၄နှစ်သား အရွယ်ကပင် ဒုတိယရိပ်သာ လမ်းထဲမှ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ဝင်လှမှုဖြင့် ထောင်ကျခဲ့သည်။ ယခု သူ့အသက်က ၄၃ နှစ် ရှိပြီ။ ဘာအလုပ်အကိုင်မှ မည်မည်ရရ မရှိပဲ စားယောင်ယောင် ဘာယောင်ယောင် ဟန်ဆောင်ကာ ရွှေတူးခွင့်ပါ မစ်များ အတုလုပ်ပြီး မသိနားမလည် သူများ အထူးသဖြင့် မုဆိုးမ အဘွားကြီးများအား လိမ်ညာရောင်းစားနေသည်။

‘ဆွံ့အ နားမကြားတဲ့ အဘွားကြီးတစ်ယောက်က သူ့ဆီက ဒေါ်လာ ထောင့်တစ်ရာ လုယူတယ်ဆိုပြီး စွပ်စွဲလို့’

‘ဟင်... အဲဒီ အဘွားကြီးက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး စွပ်စွဲရတာလဲ’

‘ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မမမောင်က အဘွားကြီးဆီက ဒေါ်လာထောင့်တစ်ရာ တကယ်လည်း လုယူခဲ့တာကိုး’

ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် အမျိုးသမီးက ဝင်ပြောလိုက်၏။ မစ္စဟန်နီဂန်က ထိုအမျိုးသမီးကို မလိုတမာ မျက်နှာဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။

အင်း... ဒီခွေးကောင်ကတော့ ဘယ်ပဲရောက်ရောက် သူ့နောက်မှာ အပေါ်စားမ တစ်ယောက်တော့ အမြဲတမ်း ပါတာပဲ။

‘ဪ...ဒါက လီလီတဲ့...မမ၊ ဟို...ဟို...ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ
....မိတ်ဆွေ ဆိုပါတော့၊ သူ့ဇာတိက....’

ရူစတာ စကားဆွံ့နေသည်။

‘နယူးဂျာစီမြို့ပါ’

လီလီက ဝင်ထောက်လိုက်သည်။

‘ဪ...ဟုတ်ပါရဲ့၊ နယူးဂျာစီမြို့ကပါ၊ နာမည်အပြည့်အစုံက မစ္စလီလီ
စိန့်ရီဂစ် တဲ့’

လီလီက ပြုံးကာရယ်ကာဖြင့် ကုလားထိုင်တွင် တင်ပါးလွဲ ဝင်ထိုင်လိုက်
သည်။

‘ကျွန်မနာမည်က ဟိုတယ်နာမည်ကို မှည့်ထားတာ မမရဲ့’

သူက ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ‘မေဝက်စ်’ အမူအရာဖြင့် အသံကြီးနှင့်ပြောသည်။

မစ္စဟန်နီဂန်က သူ့ကို တူးတူးခါးခါးကြီး ကြည့်ပြီး

‘ဟိုတယ် ဘယ်အခန်းလဲ’

ဟု ခပ်ချဉ်ချဉ်ဖြင့် မေးလိုက်သည်။

‘အို...မမက လီလီကို သိပ်မကြည်ဘူး ထင်တယ်’

‘အေး...ပြောင်ပြောင်ပြောရရင် ငါ မကြည်ဘူး၊ အဲဒီတော့ မင်း မိတ်ဆွေ
မကြီးကို မြန်မြန် ပြန်ခေါ်သွားရင် ပိုကောင်းလိမ့်မယ်’

‘နေပါဦး မမရယ်၊ ဒီလောက်လည်း စိတ်မတိုစမ်းပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့
နည်းနည်း နားနေပါရစေဦး’

‘ဘာလဲ...မင်းက နောက်ထပ် အလှူခံဖို့ လာပြန်ပြီလား’

‘မဟုတ်ရပါဘူး မမရယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ လာမယ့် ကြာသပတေးနေ့
ကျတော့ စာတိုက်က ဒေါ်လာရှစ်ဆယ် လာဖို့ ရှိပါတယ်’ သူ လိမ်ပြောသည်။

‘လောလောဆယ် ဒေါ်လာတစ်ဆယ်လောက် လိုနေလို့ပါ။ စနေနေ့ကျတော့ မမကို
ကျွန်တော် ဒေါ်လာနှစ်ဆယ် ပြန်ပေးပါ့မယ်၊ စိတ်ချပါ မမရယ်’

‘အံ့မယ်လေး....ဒေါ်လာတစ်ဆယ် မပြောနဲ့ မောင်ရယ်၊ ငါ့မှာ ရထား စီးဖို့တောင် ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မရှိဘူးဟေ့’

‘ဒါဆိုလည်း ငါဒေါ်လာလောက်တော့ လုပ်ပါ မမရယ်’

‘ဟား....ဟား....ငါ ရယ်ပဲ ရယ်လိုက်ချင်သေးတယ်၊ ငါဒေါ်လာတဲ့၊ မင်းက ထောင်နဲ့ သောင်းနဲ့ ချိပြီး အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီးတွေ လုပ်နေတဲ့လူ၊ စကားကြီး စကားကျယ် ပြောတဲ့လူ၊ ခုတော့ ငါဒေါ်လာလောက်ကလေးနဲ့ ငါ့ဆီ မျက်ရည်ခံ လာထိုးနေရသတဲ့လား’

‘ဒါကတော့ မမက ကျွန်တော့်ထက် ပိုပြီး ချမ်းသာတာကိုး၊ နေရတာက လည်း ဘက်ကင်ဟန်နန်းတော်ကြီးနဲ့ နေရသလိုပဲ မဟုတ်လား’

‘အေး....အဲဒါ ဟုတ်တယ်၊ ငါက မြို့ကြီးမှာ နေတာ၊ နင့်လို ခြေသလုံး အိမ်တိုင် ကလေးကချေ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့မှာ လစာ မှန်မှန်ရတယ်၊ အခမဲ့ စားသောက် ရတယ်၊ အခမဲ့ နေရတယ်၊ ရေမီးအစုံ အလကားရတယ်၊ ငါ့အလုပ်က သမ္မာအာဇီဝ အလုပ်’

ရှုစတာက သူ့အစ်မ၏ ပခုံးပေါ် လက်တင်လိုက်ပြီး

‘အံ့မယ်....ဒီလိုတော့ အတူတူချင်း တစ်လုံး ပိုမရှုပါနဲ့ မမရယ်၊ တကယ် တော့ မမလဲ ကျွန်တော့်လိုပဲ မဟုတ်တာတွေ လုပ်နေတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်’

‘အို....ဘုရားရေ....’

လိလိက အော်ညည်းလိုက်သည်။ ရှုစတာက ဆက်ပြောသည်။

‘ဒီမှာ မမ....ကျွန်တော်တို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ဒီလိုပဲ ဆက်ပြီး မကောင်း တာတွေ လုပ်နေတော့မှာလား ဟင်’

‘အို...နင် ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ ငါ မကောင်းတာ လုပ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကောင်းတာ လုပ်နေတာ’

တကယ်တော့ သူတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် တော်တော် ကံဆိုးရှာသည်။ မိခင်က အရက်ကျွန်၊ ဖခင်က ပဲကျွန်၊ ရဲစခန်း အချုပ်ခန်း မကြာခဏ ရောက်သည်။

မိဘနှစ်ယောက်စလုံး ဆုံးသွားတော့ သူတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်မှာ လူမမယ် အရွယ်ကလေးပဲ ရှိကြသေးသည်။

ရူစတာ ထောင်ထဲသွားသည်။ အဂါသာဟန်နီနက်က စတိုးဆိုင်မှာ အရောင်း စာရေးမ အလုပ်ရသည်။ ထို့နောက် သူ ၂၃ နှစ် အရွယ်သို့ ရောက်တော့ ကံပေါ်လာသည်။ သူ့ဦးကြီးဂျိုး (သူ့မိခင်၏ အစ်ကိုကြီး)က “တမ်မင်နီ” ကလပ် အသင်းဝင်၊ တမ်မင်နီကလပ်က ထိုစဉ်က နယူးယောက်မြို့ကို အုပ်ချုပ်သော ဒီမိုကရက်တစ် နိုင်ငံရေးပါတီ ကလပ်။ ထို့ကြောင့် ဦးကြီးဂျိုးက မြို့တော်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ကို ဒေါ်လာတစ်ရာ လာဘ်ထိုးပြီး သူ့တူမလေးအား မိဘမဲ့ ကလေးဂေဟာ၏ ဂေဟာမူ့ရာထူးကို ရအောင် လုပ်ပေးခဲ့၏။ ယခုဆိုလျှင် လုပ်သက်ပင် ၂၃ နှစ် ရှိခဲ့ပြီ။

ရူစတာက သူ့အစ်မထံမှ ပိုက်ဆံချေး၍ ရလမ်းမမြင်သည့်အဆုံး ဖြတ်ထိုး ဉာဏ်တစ်ခုဖြင့် အကြံတစ်ခု ရမိ၏။

‘ဪ...ဒါနဲ့ စကားမစပ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဝင်လာတော့ ရုံးခန်းထောင့်မှာ တွေ့လိုက်တဲ့ အမျိုးသမီးလေးက ဘယ်သူလဲ မမ၊ သူ့ ကြည့်ရတာ တော်တော် “ထော” မယ့် ပုံပဲ’

‘သူက အော်လီဗာဝါးဘတ်ရဲ့ အတွင်းရေးမှူး စာရေးမ’

‘ဪ...ဟို...ဟို...သန်းကြွယ်သူ ဌေးကြီး ဝါးဘတ်ကို ပြောတာလား’ လီလီက ဝင်မေးလိုက်သည်။

‘သန်းကြွယ်သူ ဌေးကြီး မဟုတ်ဘူး၊ ကုဋေကုဋာကြွယ် သူဌေးကြီး ဝါးဘတ်’

‘အဲဒီတော့ အဲဒီသူဌေးကြီးရဲ့ အတွင်းရေးမှူး စာရေးမက ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ မမ’

‘ဒီဂေဟာက အင်နီဆိုတဲ့ ကလေးမလေးတစ်ယောက်ကို သူ ဌေးကြီးက မွေးစားချင်လို့ လာပြောတာ၊ အဲဒီကောင်မလေးက အဆိုးမကလေး...ငါ့ကို သိပ်ပြီး ဒုက္ခပေးတဲ့ကောင်မ၊ ခုတော့ သူ သူဌေးသမီးဖြစ်သွားပြီ’

‘အင်း.....အဲဒါ စိတ်ဝင်စားစရာပဲ....မမ၊အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ မြက်မြက်ကလေး စားရအောင် တစ်ခုခု လုပ်ကြမှ ထင်တယ်’

‘ဆိုစမ်းပါဦး၊နင်က ဘယ်လို လုပ်ချင်လို့လဲ’

‘ဘယ်လို လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်လည်း အတိအကျ မပြောတတ် သေးဘူး၊ တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရမှာပဲ၊ နောက်ဆုံး မတတ်သာရင် ပြန်ပေးဆွဲချင်လည်း ဆွဲရမှာပဲ’

ထို့နောက်တော့ မစ္စဟန်နီဂန်ရယ်၊သူ့မောင် ရူစတာရယ်၊ လီလီရယ်..... သူတို့သုံးယောက်သား ခေါင်းချင်းပူးပြီး အကြံထုတ်ကြသည်။သူဌေးကြီး ဝါးဘတ် နှင့် အင်နီတို့၏ ဆက်စပ်ပတ်သက်လာမှုကို အကြောင်းပြု၍ သူတို့အတွက် ပိုက်ဆံရအောင် ဘယ်လို ဘယ်နည်း လုပ်ရကောင်းမလဲ ဆိုသည်ကို ကြိတ်တိုင်ပင် ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် အင်နီကလေးမှာတော့ သူဌေးကြီး၏စံအိမ်ကြီးထဲမှ ရေကူးကန်ထဲ၌ ရွှင်မြူးလန်းဆန်းစွာဖြင့် ကူးခတ်ကစားလျက် ရှိနေ၏။သူ့ဘဝ မိုးကောင်းကင်တွင် တိမ်ညိုတိမ်မည်းတွေ ဆင်လာနေပြီ ဆိုသည်ကို သူ့ခမျာ ဘာမှ မသိရှာပေ။

ငိုမောင်ရတဲ့ သူဌေးကြီး

ထိုနေ့ ညနေပိုင်းတွင် သူဌေးကြီး မစွတာဝါးဘတ်သည် ပဉ္စမရိပ်သာလမ်း အိမ်ကြီး ရှိ ဝက်သစ်ချသားကာ စာကြည့်ခန်းထဲမှနေ၍ ဝါရှင်တန်ရှိ သမ္မတကြီး ရှုစဉ်ထံသို့ တယ်လီဖုန်း လှမ်းဆက်နေသည်။ ထိုစဉ် အခန်းထဲသို့ မစွဖာရယ် ဝင်လာသည်။ အင်နီအား မွေးစားရန်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်သော စာချုပ်စာတမ်းများကို သူဌေးကြီး ထံ တင်ပြရန် လာခြင်း ဖြစ်၏။

မစွတာဝါးဘတ်က မစွဖာရယ်အား ခေတ္တစောင့်ရန် မျက်ရိပ်မျက်ခြည် ပြလိုက်ပြီးနောက်.....

‘ဟုတ်ကဲ့....ဟုတ်ပါတယ် သမ္မတကြီး၊ ဘားနတ်ဘရပ်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ က ဒီလောက်တောင် မဆင်းရဲသေးပါဘူး ခင်ဗျ၊ ဒါပေမယ့် ....အို.....မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး....ကျွန်တော်က သမ္မတကြီးဆီမှာ အကူအညီ တောင်းခံနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ကျွန်တော်က ဘယ်သူ့ဆီမှာမှ ဘယ်တော့မှ အကူအညီ မတောင်းခဲ့ဘူး၊ နောင်လည်း ဘယ်တော့မှ တောင်းမှာ မဟုတ်ဘူး’

မစွတာဝါးဘတ်အနေဖြင့် တစ်ယောက်ယောက်ထံတွင် အကူအညီ တောင်းသင့်သည်ဟု သမ္မတကြီးက အကြံပေးသည်ကို မစွတာဝါးဘတ်က မခံချင်သောကြောင့် ဒေါသသံဖြင့် ပြန်ပြောနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးပြီး ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စဖြင့် ကြီးစား၍ ကြီးပွား လာသူ ဖြစ်၍ သူ့ကိုယ်သူ အလွန် ဂုဏ်ယူသည်။ သူက ဆက်ပြောသည်။

‘ဒီမှာ....သမ္မတကြီး.....ကျွန်တော် ပြောမယ်၊ သမ္မတကြီးအနေနဲ့ လော

လောဆယ် လုပ်သင့်တာက တိုင်းပြည်မှာ ဘာတွေ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိဖို့ပဲ၊ ပြီးတော့ ပြုပြင်သင့်တာတွေကို အမြန်ဆုံး ပြုပြင်ဖို့ပဲ၊ ကျွန်တော် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ “အိမ်ဖြူတော်” ကို လာတော့မှ ဒီအကြောင်း အသေးစိတ် ဆက်ပြောကြတာပေါ့’

မစ္စတာရယ်က လေသံတိုးတိုးဖြင့် ....

‘သိပ်လဲ မကြမ်းပဲနဲ့၊ ချိုချိုသာသာ ပြောပါ’

မစ္စတာဝါးဘတ်က ပခုံးတစ်ချက် တွန့်ပြလိုက်ပြီးနောက် တယ်လီဖုန်း ဆက်ပြောသည်။

‘ဒီမှာ....ကျွန်တော် ပြောမယ်....သမ္မတကြီး၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်းချမ်းရေး မရနိုင်ရမှာလဲ၊ အဲဒီတော့ ခရစ္စမတ် အကြိုညကျတော့ ဒီကို လာပြီး ညစာသုံးဆောင်ပါ....ဟုတ်ပြီ၊ သိပ်ကောင်းပါတယ်၊ ကဲ....ဒါပဲနော် ....သမ္မတကြီး’

မစ္စတာဝါးဘတ်က တယ်လီဖုန်း ပြန်ချကာ မျက်ခုံး တွန့်လိုက်ပြီးတော့...

‘သူ အခုလို လွယ်လွယ် လက်ခံမှာမှန်း သိရင် ငါ မဖိတ်ပါဘူး၊ ကဲ.... ဂရေ့စ်၊ အယ်လ်စမစ်ကို ခေါ်ပြီး ဒီမိုကရက် နိုင်ငံရေးသမားတွေ ဘာအစားအစာ တွေ ကြိုက်တတ်သလဲ ဆိုတာသာ မေးကြည့်ပေတော့’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်’

‘အင်နီကို မွေးစားဖို့ကိစ္စ အားလုံးပြီးပါပြီ၊ အရှုပ်အရှင်း ဘာမျှ မရှိတော့ ပါဘူး၊ ဒီစာချုပ်ပေါ်မှာ မစ္စတာဝါးဘတ်နဲ့ တရားသူကြီးတို့ လက်မှတ်ထိုးပြီးရင် အင်နီဟာ မစ္စတာဝါးဘတ်ရဲ့ တရားဝင်သမီးလေး ဖြစ်ပါပြီ’

‘အို....ဒါနဲ့၊ တစ်ခု မှတ်ထားစမ်းပါဦး၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ မနက် ၁၁ နာရီ အိမ်ဖြူတော်မှာ သမ္မတကြီးနဲ့ သွားတွေ့ဖို့ ရှိတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်’

ထို့နောက် မစ္စတာရယ်က သူ့လက်ထဲမှ စာရွက်စာတမ်းများကို သူဌေးကြီး ထံ ကမ်းပေးပြီး....

‘ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်းတယ်....ဂရေ့စ်၊ ဒါနဲ့ တစ်ဖင်နီက ပစ္စည်း
မရောက်သေးဘူးလား’

‘ဟုတ်ကဲ့....ရောက်ပါပြီရှင်’ မစ္စဖာရယ်က အနီရောင်ဖဲကြိုးနှင့် စည်းထား
သော စိမ်းပြာရောင် အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကို ကမ်းပေးရင်း ‘ရောက်လာတာ
မိနစ်ပိုင်းလောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်’

‘ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ ငါက ဒါကလေးကို သူ့ကိုပေးပြီး သူ့ကို
ငါ့သမီးအဖြစ် မွေးစားမယ်ဆိုတာ ပြောမလို့၊ ကဲ ဘယ်မှာလဲ အင်နီ....’

‘သူ့အိပ်ခန်းထဲမှာပါ၊ ဂေဟာက သူငယ်ချင်းတွေဆီပေးဖို့ စာရေးနေပါ
တယ်’

‘အေး....ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်၊ အင်း....ငါ့ဘဝက နောက်တော့
ဘာဖြစ်လာမလဲဆိုတာ မပြောတတ်တော့ပါဘူး’

မစ္စတာဝါးဘတ်သည် ရုတ်တရက် မျက်နှာညှိုးသွားကာ ညည်းတွားလိုက်
သည်။

‘ဘာမှ တွေးပူနေစရာ မရှိပါဘူး....မစ္စတာဝါးဘတ်။ ဖြစ်လာသမျှ
အကြောင်း ကောင်းဖို့ချည်းလို့သာ သဘောထားပါ’

မစ္စဖာရယ်က နှစ်သိမ့်စကား ဆိုသည်။ သူ့မျက်လုံးအိမ်တွင်လည်း
မျက်ရည်တွေ စို့လာသည်။ သွေးအေးလှသော သူ့အလုပ်ရှင် သူဌေးကြီးသည်
ယခုတော့ စိတ်တွေ ဂနာမငြိမ်ဖြစ်ကာ စိုးရိမ်သောကတွေ ဖြစ်နေပြီ။ သည်အတွက်
မစ္စဖာရယ်က စာနာသနားမိသည်။ တကယ်တော့ မစ္စဖာရယ်သည် သူဌေးကြီးအား
တိတ်တခိုး ကြိုတင်ပြီး ချစ်နေသည်မှာ ကြာလှပြီ။ သူဌေးကြီးက အပြင်ပန်းအားဖြင့်
ကြမ်းတမ်းခက်ထရော်သလို ထင်ရပေမယ့် အတွင်းစိတ်ကျတော့ အလွန် နူးညံ့
သည်။ အကြင်နာတရား ရှိသည်။ ယခု အင်နီကလေးမှာ အချမ်းသာဆုံး သူဌေးကြီး
၏ မွေးစားသမီး ဖြစ်ရတော့မှာမို့ မစ္စဖာရယ်သည် ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်ပင်
လည်မိ၏။

‘သူ့ကို ပြောပြလိုက်ရင် အင်နီတော့ ဒီကမ္ဘာမှာ အပျော်ဆုံး မိန့်ကလေး ဖြစ်သွားတော့မှာ သေချာတယ်’

‘မင်းပြောတာ မှန်တယ်....ဂရေ့စ်၊ ငါလည်း မင်းပြောသလို စိတ်ချမ်းသာ အောင် ကြိုးစားပါ့မယ်၊ကဲ....သူ့ကို သွားခေါ်ပါဦး’

‘ဟုတ်ကဲ့’

မစ္စဖာရယ်သည် ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။မကြာမီမှာပင် အင်နီကလေးနှင့်အတူ ပြန်ဝင်လာ၏။အင်နီသည် အပြာနုရောင် ကတ္တီပါဝတ်စုံကို ဝတ်ပြီး အဖြူရောင် သားရေရှူးဖိနပ် စီးထားသည်။

‘ကဲ....နှစ်ယောက်သား နေလိုက်ကြဦး’

ဟု ပြောပြီး မစ္စဖာရယ်က အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်သွားသည်။တံခါးပြန်ပိတ် သွား၏။

‘ဘယ်နှယ်....သမီးလေး....ဒီမှာ နေရတာ ပျော်ရဲ့လား....ဟင်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ ပျော်ပါတယ် ဘာကြီး....ဘာကြီးနဲ့ အန်တီဂရေ့စ်တို့ကို လည်း အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

မစ္စတာဝါးဘတ်က သူ့ကို ဘာကြောင့်များ ခေါ်ပါလိမ့်၊ ဂေဟာမှာ နေတုန်းက မစ္စဟန်နီဂန်၏ ရုံးခန်းထဲလာရင်၊ အခေါ်ခံရပြီဆိုလျှင် ဘယ်တော့မှ မင်္ဂလာသတင်းကောင်း မကြားခဲ့ရ၊ ဆဲဆိုကြိမ်းမောင်း အထုအထောင်း ခံခဲ့ရ သည်ချည်းပင် ဖြစ်၏။

‘နေကောင်းပါရဲ့လား....ဘာကြီး’

အင်နီက အရဲစွန့်၍ မေးလိုက်သည်။

‘အေး....အင်း....ကောင်းပါတယ်၊ ကောင်းပါတယ်’

မစ္စတာဝါးဘတ်၏ လက်တွေ့ မသိမသာ တုန်နေသည်။သူက စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်များကို ကောက်လှန်ရင်း.....

‘အင်နီ....သမီးနဲ့ ဘာတို့နှစ်ယောက် အရေးတကြီး ဆွေးနွေးရမယ့် အချိန် ရောက်လာပြီ’

ရတနာအောင်အောင်

‘ဪ...ဘဘကြီးက သမီးကို ဂေဟာပြန်ပို့တော့မယ် ဆိုပါတော့’

‘အို...အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊အဲဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘဘကြီးက သမီးကို လူကြီးတစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ဆွေးနွေးချင်လို့ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့’

အင်နီသည် မစ္စတာဝါးဘတ်၏ မဟော်ဂနီစားပွဲရှေ့မှ အညိုရောင် သား ရေဖုံး ကုလားထိုင်ကြီးတွင် တည်ငြိမ်စွာ ထိုင်နေသည်။မစ္စတာဝါးဘတ်က ဆက် ပြောသည်။

‘အဲဒီတော့ ရှေ့ဆက် မပြောခင် သမီးသိအောင် ဘဘကြီးအကြောင်းကို အရင် ပြောပြမယ်’မစ္စတာဝါးဘတ်သည် အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ ထိုင်ရာမှ ထကာ အခန်းထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်သွားနေသည်။ပြီးတော့မှ....

‘ဘဘကြီးဟာ နယူးယောက်မြို့က “ငရဲဘုံ” လို့ခေါ်တဲ့ ဆင်းရဲသား ရပ် ကွက်မှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲနဲ့ မွေးလာခဲ့ရတယ်။ဘဘကြီး ဆယ်နှစ်သား မပြည့်ခင်မှာပဲ မိဘနှစ်ပါးစလုံး ဆုံးသွားခဲ့ကြတယ်။ဒါနဲ့ ဘဘကြီးဟာ တစ်နေ့ကျတော့ တစ်နည်း နည်းနဲ့ သူဌေးကြီး ဖြစ်ရမယ်ဆိုပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်တယ်’

‘အဲဒါ သိပ်ကောင်းတာပေါ့’

‘ဒီလိုနဲ့ ဘဘကြီး ၂၃ နှစ်သား အရွယ်မှာ ဒေါ်လာတစ်သန်း ချမ်းသာတဲ့ လူ ဖြစ်လာခဲ့တယ်။နောက်ဆယ်နှစ်ကြာတော့ ဒေါ်လာ သန်း ၁၀၀ ချမ်းသာလာ တယ်။အဲဒီအချိန်က ဒေါ်လာ သန်း ၁၀၀ ဆိုတာ နည်းနည်းနောနော မဟုတ်ဘူး။ ဘဘကြီးဟာ ပိုက်ဆံသာ ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မညှာဘဲ ရတဲ့နည်းနဲ့ ရအောင် ယူခဲ့တယ်။အဲဒီတုန်းက ဘဘကြီး ယုံကြည်တာက ကိုယ်ကြီးပွားမယ်ဆိုရင် ဘယ် သူမျက်နှာမှ ကြည့်မနေနဲ့၊ဒီထက်ဒီ ကြီးပွားအောင်သာ အမြဲတမ်း ကြိုးစား၊ ဖြစ်တဲ့ နည်းနဲ့ ဖြစ်အောင်ကြိုးစား၊ဘဘကြီးက အဲသလို ယုံကြည်ခဲ့တယ်။ဒါပေမယ့် အခု သမီးလေး ဒီကို ရောက်လာပြီးတဲ့ နောက်မှာတော့ ဘဘကြီးဟာ အဲသလို မယုံ ကြည်တော့ဘူး၊ဘဘကြီးရဲ့ အမြင်တွေ လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားပြီ’

‘လူတွေဟာ ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်လောက်ပဲရှိရှိ ကိုယ်နဲ့အတူ တစ်သက်လုံး
နေသွားမယ့် ဘဝအဖော် မရှိရင် အလကားပဲ။လူ့ဘဝဆိုတာလည်း ဘာမှ အဓိပ္ပာယ်
မရှိတော့ဘူး။ ငရဲရောက်နေရတာနဲ့ အတူတူပဲ။ဘာကြီး ပြောတာကို သမီး သဘော
ပေါက်ရဲ့လား’

‘ဟုတ်ကဲ့.....ပေါက်ပါတယ်....ဘာကြီး’

တကယ်တော့ အင်နီက ကောင်းကောင်း သဘောမပေါက်ဘဲ ညာပြော
လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်၏။

‘အေး.....ကောင်းတယ်၊ကောင်းတယ်’ ပြီးနောက် စားပွဲပေါ်မှ အထုပ်
ကလေးကို ကောက်ယူပြီး အင်နီ ဆီ ကမ်းပေးရင်း.....

‘မနေ့က ဘာကြီး တီဖင်နီကုန်တိုက် ရောက်သွားတော့ သမီးအတွက်
ဒါကလေး ဝယ်လာခဲ့တယ်။စာတန်းလည်း ထိုးထားတယ်’

‘အို....သမီးအတွက် ဟုတ်လား၊ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဘာကြီးရယ်၊
ဘာကြီးက သမီးကို သိပ်ပြီး ဂရုစိုက်တာပဲနော်’ သူက အထုပ်ကလေးကို ကမန်း
ကတန်း ဖောက်ဖွင့်လိုက်သည်။ ငွေလော့ကက်ကြိုးလေးတစ်ကုံး။

‘ဟယ်....’

အင်နီက အသံသေးသေးကလေးဖြင့် အော်ပြောလိုက်သည်။ တကယ်
တော့ သူ့ငွေကြီး၏ လက်ဆောင်ကြောင့် သူ့မှာ ဝမ်းမသာနိုင်ရှာ။

‘ဒါ သမီးအတွက် ဘာကြီး တမင်ဝယ်လာတာ၊ သမီးလည်ပင်းမှာ
အခုဆွဲထားတာက အဟောင်းကြီး မဟုတ်လား၊ပြီးတော့ ဆွဲပြားလေး တစ်ခြမ်းပဲ
နေတာကိုလည်း ဘာကြီး သတိထားမိလို့ အခုလို အသစ်ဝယ်လာတာ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်....ဘာကြီး’

အင်နီက ဟန်ဆောင်စကား ပြောလိုက်သည်။

‘ဒါကလေး ချွတ်ပြီး အသစ်ကလေး ဆွဲရအောင်’

‘အို....မလုပ်ပါနဲ့၊သမီးဆွဲကြိုးလေး မချွတ်ပါနဲ့၊သမီး အသစ်လည်း
မလိုချင်ဘူး’

‘ဘယ်...ဘယ်လို ဖြစ်ရတာလဲ...အင်နီ’

မစ္စတာဝါးဘတ်က အင်နီ၏ တင်းမာသော တုံ့ပြန်မှုကြောင့် အံ့အား သင့်သွားမိ၏။

အင်နီက သူ့ဆွဲကြိုးလေးကို တယုတယ ကိုင်စမ်းရင်း.....

‘ဒီလော့ကက်ကြိုးလေးက သမီးကို ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့က မိဘမဲ့ဂေဟာမှာ ထားပစ်ခဲ့တုန်းက ပေးထားခဲ့တာ’ သူ့မျက်နှာတွင် မျက်ရည်များ စီးကျလာကြသည်။ သူက အားတင်းပြီး.....

‘ပြီးတော့ စာကလေးတစ်စောင်လည်း ရေးထားခဲ့ကြတယ်၊သူတို့ တစ်နေ့ ကျတော့ သမီးကို ပြန်လာခေါ်မယ် တဲ့၊ သမီး အခုလို ခရစ္စမတ်ပွဲအတွက် ဘဘကြီး တို့ဆီ ရောက်လာတာ သိပ်ပြီး ဝမ်းသာပါတယ်၊ဒါပေမယ့်’ အင်နီက ရှိုက်ကာငင် ကာ ငိုသည်။ ‘ဒါပေမယ့်....အို....သမီး ဘယ်လိုပြောရမလဲ မသိဘူး၊သမီးက .... သမီးက တခြား ဘာကိုမှ မလိုချင်ပါဘူး၊ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ကိုပဲ သိပ်ပြီး တွေ့ချင် ပါတယ်...ဘဘကြီးရယ်၊တခြားကလေးတွေလို သမီးလည်း ဖေဖေ မေမေတို့နဲ့ သိပ်ပြီး နေချင်ပါတယ်’

တစ်ဖက်ခန်းထဲမှာ ရှိနေသော မစ္စတာရယ်က အင်နီငိုသံကြား၍ အခန်းထဲ ဝင်လာ၏။ အင်နီက မစ္စတာရယ်အား ပြေးဖက်ပြီး ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုနေသည်။

‘ အို.....အင်နီ.....အင်နီ.....ဘာလို့ ငိုရတာလဲ ကလေးရယ်၊ကဲ.... ကဲ....တိတ်ပါတော့....တိတ်ပါတော့ကွယ်၊ သမီးရဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ကို ဘဘတို့ ရှာပေးမှာပေါ့ကွယ်....တွေ့အောင် ရှာပေးမှာပေါ့နော်’

‘ကဲ.....ကဲ....တိတ်ပါတော့....သမီးရယ်....တိတ်ပါတော့....’

မစ္စတာရယ်က အင်နီလေးအား ပွေ့ဖက်ထားရင်းမှ ဆံပင်များကို ပွတ်သပ် ပေးနေ၏။

မစ္စတာဝါးဘတ်က ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ အခန်းအလယ်တွင် ရပ်ရင်း တွေဝေနေလေသည်။ခဏကြာတော့မှ.....

‘ကဲ....ငါ သူ့အတွက် ဘရန်ဒီတစ်ခွက် သွားယူလိုက်မယ်’

သူသည် မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်စို့ရင်း အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။

တော်တော်ကလေးကြာတော့ အင်နီ အငိုတိတ်သွားသည်။သူသည် မစွ
ဖာရယ်၏ ရင်ခွင်မှ ထွက်ပြီး ရပ်လိုက်သည်။မျက်ရည်တွေကို လက်နှင့် သုတ်ရင်း
ညှိုးငယ်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီး.....

‘သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ....အန်တီရယ်’

‘အို....ခွင့်လွှတ်ပါတယ်ကွယ်၊ခွင့်လွှတ်ပါတယ်၊သမီးငိုတာ အန်တီတို့
စိတ်မဆိုးပါဘူး၊တခြားကလေးတွေလည်း သမီးလိုပဲ ငိုကြတာပဲ၊အဲဒီတော့ သမီး
ငိုချင်ရင် ငိုပါ၊အောင့်ထားစရာ မလိုပါဘူး၊ဒါပေမယ့် အခုအချိန်ကစပြီး သမီး
ငိုစရာ မလိုတော့ပါဘူး၊ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘာကြီးက သမီးရဲ့ဖေဖေ မေမေ
တို့ကို တွေ့အောင် ရှာပေးမှာပေါ့၊ဒါကိုတော့ သမီး ယုံပါ။ ဘာကြီးက ဘာမဆို
ဖြစ်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပဲ၊လိုအပ်ရင် သမ္မတကြီးတို့၊ နိုင်ငံပေါင်းချုပ်
အသင်းကြီးတို့ရဲ့ အကူအညီကိုတောင် တောင်းလို့ ရနိုင်တဲ့ လူကွယ်’

‘ဝမ်းသာလိုက်တာ အန်တီရယ်၊ ဘာကြီးက သိပ်ပြီး အာဏာရှိတဲ့
လူကြီးပဲနော်’

‘ဒါပေါ့’

မစွဖာရယ်က ပြုံးပြီး ပြောသည်။

ထိုအချိန်တွင် မစွတာဝါးဘတ်မှာ သူ့အိပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်နေ၏။
သူသည် အင်နီအတွက် ယူလာသော ဘရန်ဒီဖန်ခွက်ကို မော့သောက် လိုက်ပြီး
နောက် တယ်လီဖုန်းကို ကောက်ကိုင်ကာ ဝါရှင်တန်မှ ဂျေ၊အဂ္ဂါဟူးဗားထံသို့
ဆက်သည်။အဂ္ဂါဟူးဗားမှာ “ပြည်ထောင်စု စုံစမ်းစစ်ဆေးရေးအဖွဲ့” (အက်မ်၊ ဘီ၊
အိုင်) ၏ ညွှန်ကြားရေးမှူး ဖြစ်၏။

‘အဂ္ဂါလား..... ဝါးဘတ် စကားပြောနေတယ်၊ကျုပ်အတွက် အထူးကိစ္စ
တစ်ခု အရေးတကြီး ကူညီပါ၊ နယူးယောက်က ကလေးမလေးတစ်ယောက်ရဲ့

မိဘတွေကို လိုက်ရှာဖို့အတွက် ခင်ဗျားဆီက စုံထောက် ၅၀ လောက် လိုချင်တယ်။ တစ်ရက်တည်းနဲ့လည်း ကိစ္စ ပြတ်ချင်ပြတ်မယ်လနဲ့ချီပြီးလည်း ကြားချင်ကြာမယ်။ ကြာချင်သလောက် ကြာပါစေ၊သူတို့ကို ချက်ချင်း တာဝန်ပေးပါ။ ကုန်ကျတဲ့ စရိတ် အားလုံး ကျုပ် ပေးပါ။ မယ်၊ ကုန်ချင်သလောက် ကုန်ပါစေ၊ ဒီတော့ ခင်ဗျားလူတွေ ဘယ်တော့ အလုပ် စနိုင်မှာလဲ....ဟုတ်ပြီ။ ကောင်းတယ်။ မနက်ဖြန်က စပြီး သဲကြီးမဲကြီး လိုက်ရှာကြဖို့ ခင်ဗျားလူတွေကို သေသေချာချာ ညွှန်ကြားပေးပါ။

ထို့နောက် မစ္စတာဝါးဘတ်က အင်နီမိဘများ၏ နာမည်များနှင့် အခြား လိုအပ်သည့် အချက်အလက်များကို အက်ဖ်ဘီအိုင် ညွှန်ကြားရေးမှူးအား ပြောပြလိုက်သည်။ ပြီးတော့ တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချကာ စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင် လာပြီး အင်နီကလေး၏ နောက်မှ စီးမိုးရပ်ရင်း.....

‘အင်နီ....သမီးလော့ကက်ကြီးလေး ဘဘကြီးကို ပေးစမ်း’

‘ဟင်....ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ဘဘကြီးကို သမီး ပြောထားပြီးပြီပဲ’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါ ဘဘကြီး သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီဆွဲကြီးလေးက အကောင်းဆုံး သဲလွန်စ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဒီဆွဲကြီးကို အက်ဖ်ဘီအိုင်ကို ပေးလိုက်ရင် ဘယ်ဆိုင်က ဝယ်သလဲဆိုတာ သူတို့ လိုက်ပြီး စုံစမ်းထောက်လှမ်း ကြလိမ့်မယ်။ အဲဒီဆိုရင် ဒီဆွဲကြီးကို ဘယ်သူ ဝယ်သွားတယ်ဆိုတာ သိရလိမ့်မယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့....ဒါဆိုရင်တော့ ယူပါ....ဘဘကြီး’ အင်နီက သူ့လော့ကက် ကြီးလေးကို ချွတ်ပေးလိုက်၏။ ပြီးတော့ သူ ခေတ္တ စဉ်းစားနေပြီးနောက် အင်နီ အိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်ပြီး စာတိုကလေးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

စာတိုကလေးကို မစ္စတာဝါးဘတ်အား ကမ်းပေးရင်း.....

‘ဒီစာကလေးကိုလည်း သူတို့ကို ပေးလိုက်ပါ....ဘဘကြီး’

‘အေး....သိပ်ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးပဲ၊ အင်နီ....သမီး စောင့်ပြီးသာ ကြည့်နေ ပါ။ သမီးရဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ကို မတွေ့ တွေ့အောင် ဘဘကြီး ကြိုးစားပြီးရှာပေးပါ မယ်။ လိုအပ်ရင် အမေရိကန်တစ်ပြည်လုံးက အိမ်ထောင်ရှင်တွေ အကုန်လုံး တစ်

အိမ်ဆင်း တစ်အိမ်တက် လိုက်ပြီး စစ်ဆေးမယ်။စိတ်ချ၊တွေ့ ကို တွေ့ရမှာပဲ။ သိပ် မကြာနိုင်ပါဘူး။ရက်ပိုင်းအတွင်း တွေ့ကို တွေ့ရမှာပဲ’

‘တကယ်ပြောတာလား...ဘဘကြီး’

‘တကယ်ပြောတာပေါ့’

‘အို...သမီး ဝမ်းသာလိုက်တာ ဘဘကြီးရယ်၊ဒါဆို ဟုတ်ပြီ၊ ဂေဟာက သမီး သူငယ်ချင်းတွေဆီ ဒီအကြောင်း စာရေးလိုက်ဦးမယ်’

ထို့နောက်တွင်တော့ အင်နီကလေးသည် သူ့အိပ်ခန်းသို့ ပြေးထွက် သွားတော့သည်။

မစ္စတာဝါးဘတ်က မစ္စဖာရယ်အား အခန်းထဲမှ ထွက်သွားရန် အရိပ် အခြည် ပြလိုက်၏။မစ္စဖာရယ် ထွက်သွားတော့ စာကြည့်ခန်းထဲတွင် မစ္စတာ ဝါးဘတ် တစ်ယောက်တည်းသာ ကျန်တော့သည်။

သူသည် ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ ဖြစ်နေသည်။ပြီးတော့မှ စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်များကို ဆတ်ခနဲ ကောက်ယူပြီးနောက် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ လွှင့်ပစ်လိုက်၏။ထို့နောက် ကုလားထိုင်တွင် လေးလံစွာ ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်ပြီးနောက် တစ်ကိုယ်တည်း ညည်း ပြောပြောနေ၏။

‘အင်း...သွားပြီ၊ငါ့အဖို့ မျှော်လင့်စရာ လုံးဝ မရှိတော့ဘူး၊ငါ သူ့မိဘများ ကို ရှာလို့ ဟွေ့ရင်တော့ ငါ့အနေနဲ့ အင်နီလေးကို လက်လွှတ်လိုက်ရတော့မှာပါ လား’

သည်နောက်တော့ မစ္စတာ ဝါးဘတ်သည် မျက်နှာကို စားပွဲတွင် အပ်ကာ ဝမ်းဆို့ပက်လက် ငိုချလိုက်လေတော့သည်။

ကြားသိုး အလှူခွဲပြီ

မှန်ပါသည်။ မစ္စတာဝါးဘတ်က ကတိတည်ပါသည်။ သူသည် အခြားအလုပ်တွေကို ဘေးချိတ်ထားလိုက်ပြီးနောက် အင်နီ၏ မိဘများအား နိုင်ငံအနှံ့ ပိုက်စိတ်တိုက် ရှာဖွေရေးလုပ်ငန်းကိုသာ နေ့ရောညပါ မနားတမ်း ဆောင်ရွက်တော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျတော့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတစ်ဝန်းရှိ သတင်းစာများတွင် ထိုသတင်းသည် မျက်နှာဖုံး သတင်းကြီးအဖြစ် ပါလာသည်။ ထို့ပြင် တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ ရေဒီယိုအသံလွှင့်ဌာနများမှ တစ်ဆင့်လည်း အင်နီ၏ မိဘများသို့ မေတ္တာရပ်ခံချက်ကို တစ်နာရီခြားစီ ရက်ဆက် အသံလွှင့်သည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ပြည်ထောင်စု စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့မှ စုံထောက်များကလည်း အင်နီ၏ မိဘများအား ရှာဖွေရေးလုပ်ငန်းကို အပူတပြင်း လိုက်လံ ထောက်လှမ်းလျက် ရှိသည်။

ထိုမျှသာမကသေး၊ ဝါးဘတ်စက်ရုံများမှ အလုပ်သမားပေါင်း ၂၀၀၀၀ ကျော်တို့ကလည်း အင်နီ၏ မိဘများအား ရှာဖွေ တွေ့ရှိရေးအတွက် တစ်နိုင်ငံလုံးသို့ ဖြန့်ကာ တစ်အိမ်ဆင်း တစ်အိမ်တက် လိုက်လံစုံစမ်း နေကြသည်။ ထို့ပြင် အထူးငှားရမ်းထားသော လေယာဉ်ပျံများကလည်း မြို့ကြီးတိုင်းပေါ်မှ ပျံသန်းကာ “အင်နီ၏ မိဘများခင်ဗျား၊ သူဌေးကြီး အော်လီဗာဝါးဘတ်နှင့် အမြန်ဆုံး ဆက်သွယ်ပါ” ဟူသော ကြော်ငြာစာရွက်များကို လေယာဉ်ပေါ်မှ နေ့တိုင်း ကြိချလျက် ရှိသည်။ ဤသို့ဖြင့် ၄၈ နာရီ အတွင်းမှာပင် အင်နီ၏ မိဘနှစ်ပါး ရှာပုံတော်သတင်းကို တစ်ပြည်လုံး သိကုန်ကြတော့သည်။

ရုပြည်စာအုပ်တိုက်

သို့သော်လည်း အင်နီ၏ မိဘများ ရေးသားထားခဲ့သော စာအကြောင်းနှင့် အင်နီအား ပေးထားခဲ့သော လော့ကက်ဆွဲကြိုးကလေး အကြောင်းကိုတော့ မစွတာဝါးဘတ်က လုံးဝ သတင်းထုတ်ပြန်ခြင်း မပြုသေး။

‘ဒီကိစ္စက သမီးလေးရဲ့ အဖေနဲ့ အမေတို့သာ သိတဲ့ ကိစ္စပဲ၊ အဲဒီတော့ အဲဒီအထဲမှာပါတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို သိပြီး လော့ကက်တစ်ခြမ်း ထုတ်ပြန်င်တဲ့ လူတွေမှသာ သမီးလေးရဲ့ မိဘနှစ်ပါး အစစ်အမှန်ဖြစ်တယ်လို့ ယူဆရလိမ့်မယ်ကွယ့်’

ဟု မစွတာဝါးဘတ်က ပြောသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ် ဘဘကြီး၊ အဲဒါမှ သမီးရဲ့ မိဘတွေပါလို့ မဟုတ်ဘဲနဲ့ လိမ်ညာပြီး လာပြောမယ့် လူတွေအနေနဲ့ မလာရဲကြမှာ’ဟု အင်နီက ထောက်ခံသည်။

‘ဒါပေါ့၊ အစစ်ပေါ့ သမီးရဲ့’

သူဌေးကြီးကလည်း ပြန်၍ ထောက်ခံလိုက်သည်။

ခရစ္စမတ်ပွဲတော်ရက် မတိုင်မီ ရက်အနည်းငယ်အကြာ နိုင်ငံအနှံ့ ရှာပုံတော်ဖွင့်ပြီးနောက် ငါးရက်မြောက်ဖြစ်သော အင်နီနှင့်မစွတာဝါးဘတ်တို့သည် “အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ လူကြိုက်အများဆုံး အသံလွှင့်အစီအစဉ်” အတွက် အထူးစဉ်သည်တော်များအဖြစ် အသံလွှင့်ဌာနသို့ ရောက်ရှိနေကြ၏။

ယင်းအစီအစဉ်မှာ နာမည်ကျော် လူရွှင်တော် အဆိုကျော် ဘတ်ဟယ်လီဦးဆောင်သော “အောက်ဇီဒင့် အပြုံးကမ္ဘာ” အစီအစဉ် ဖြစ်သည်။ ဟယ်လီနှင့်အတူ အမျိုးသမီးကလေး သုံးယောက်၊ မျက်နှာပုံးစွပ် အစီအစဉ်ကျေညာသူ ဂျင်မီဂျွန်စတုန်း၊ အသံတိတ်စကားပြောသူ ဖရက်မက္ကရက်ကင်နှင့် သူ၏ကိုယ်ပွား ဝက္ကီတို့လည်း ပါဝင်ကြသည်။ အစီအစဉ် စလျှင် သူတို့က သီချင်းတွေဆိုပြီး ရယ်စရာတွေ ပြောကြသည်။ သို့သော်လည်း အင်နီနှင့် မစွတာဝါးဘတ်တို့ကတော့ မရယ်မပြုံးနှင့် စင်မြင့်ပေါ်တွင် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့်သာ ထိုင်နေကြ၏။

နောက်ဆုံးတွင် ဟယ်လီက အင်နီအား မိုက္ကရိုပုန်းနောက်သို့ လာပြီး စကားပြောရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

အင်နီ ပြောပြီးသွားသောအခါ ဟယ်လီက....

‘ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ် အင်နီ၊ သမီးလေးရဲ့ အချစ်တော် ဘတ်ဟယ်လီ ပါဝင်တဲ့ “အောက်စီဒင့် အပြုံးကမ္ဘာ” ပြေဖျော်မှုကဏ္ဍမှာ သမီးလေးရဲ့ စိတ်မချမ်းသာစရာအဖြစ်ကို အခုလို ခဏတာ တင်ပြသွားတဲ့အတွက် အထူးကျေးဇူးတင်ပါတယ် အင်နီ”

‘အခုလို တင်ပြခွင့်ရတဲ့အတွက် သမီးကလည်း အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်’

ပြီးနောက် အင်နီသည် ခြေဖျားကလေးများ ဖော့နင်းကာ ကုလားထိုင်သို့ ပြန်လာပြီး မစွတာဝါးဘတ်၏ ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

‘သိပ်ကောင်းတယ် အင်နီ’

မစွတာဝါးဘတ်က အင်နီ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ပြုံးပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘ဒါပေမယ့်....သောတရှင် မိတ်ဆွေများခင်ဗျား...’ဟယ်လီက ကျေညာလိုက်သည်။ ‘ထုံစံအတိုင်း ကျွန်တော်ရဲ့ လက်သုံးဆောင်ပုဒ်ကလေးကိုလည်း နားဆင်ကြပါဦး ခင်ဗျား’

ဤတွင် အသံတိတ် စကားပြောသူ၏ ကိုယ်ပွား ဝက္ကီက အသံစူးစူးညွှက်ညွှက်ကလေးဖြင့်....

‘သောတရှင် မိတ်ဆွေတို့ရာ....အပြုံးပန်း ဆင်ကြပါ၊ ထာဝစဉ် ပြုံးတော်မူကြပါ....’

‘ကောင်းတယ်....ဝက္ကီ’ ဟယ်လီက ပြောလိုက်သည်။ ‘သောတရှင် မိတ်ဆွေတို့ရာ.... အပြုံးပန်း ဆင်ကြပါ....ထာဝစဉ် ပြုံးတော်မူကြပါ၊ ကဲ.... အဲဒီနောက် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကမ္ဘာကျော် အသံလွှင့်ဌာနကတစ်ဆင့် ကမ္ဘာကျော်

စက်မှုလုပ်ငန်းရှင်သူဌေးကြီး မစ္စတာ အော်လီဗားဝါးဘတ်ကို သောတရှင်ပရိသတ် နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးပါဦးမယ် ခင်ဗျား'

အသံလွှင့်စတူဒီယိုအတွင်းရှိ ပရိသတ်တစ်ထောင်ကျော်တို့၏ လက်ခုပ် သံများ ဆူညံသွား၏။ ထို့နောက် မစ္စတာဝါးဘတ်သည် ဟယ်လီနှင့်အတူ မိုက်ခွက် နောက်တွင် လာရပ်သည်။ စာရွက်ကိုင်ထားသော သူ့လက်များ တုန်ယင်နေသည်။

'အခုလို လာရောက်ချီးမြှင့်တာကို ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုပါတယ်.... မစ္စတာဝါးဘတ်'

'အခုလို ပြောခွင့်ရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်... မစ္စတာ ဟယ်လီ' ထို့နောက် မစ္စတာဝါးဘတ်က လက်ထဲမှစာရွက်ကို ဖြန့်၍ ဖတ်သည်။

'မစ္စတာဝါးဘတ် ခင်ဗျား' ဟယ်လီက သူ့လက်ထဲမှ စာရွက်ကို ဖြန့်၍ ဖတ်သည်။ 'အင်နီလေးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မစ္စတာဝါးဘတ်အနေနဲ့ တခြား ပြောစရာ တွေ ရှိကောင်း ရှိမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ပြောစရာ ရှိသေးရင် သောတရှင် ပြည်သူတွေ ကြားသိရအောင် ဆက်ပြီး ပြောစေလိုပါတယ် ခင်ဗျား'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ပြောစရာတွေ ရှိပါသေးတယ်။ ၁၉၂၁ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၃၁ ရက်နေ့ညမှာ အင်နီလေးကို သူ့မိဘတွေက နယူးယောက်မြို့တော် မြူနီစီပယ် မိဘမဲ့ ကလေးဂေဟာမှာ စွန့်ပစ်ထားခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက အင်နီလေးဟာ နှစ်လ သမီးအရွယ်သာ ရှိပါသေးတယ်။ အခုဆိုရင် အင်နီလေးဟာ ဆယ့်နှစ်နှစ် သမီးအရွယ် ရှိနေပါပြီ'

ဟယ်လီက ကြားဖြတ်ပြီး.....

'ဒါကြောင့်မို့ သူ့မိဘတွေကို ပြန်လည်တွေ့ရှိရေးအတွက် လူကြီးမင်းက တစ်နိုင်ငံလုံးအနှံ့ တောနင်းရှာဖွေနေတယ် ဆိုပါတော့'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ အင်နီလေးရဲ့ မိဘတွေကို တွေ့ရှိရေးအတွက် ကျုပ် ဦးဆောင်ပြီးတော့ တစ်ပြည်လုံးအနှံ့ ပိုက်စိပ်တိုက်ပြီး ရှာဖွေနေပါတယ်။ အခုလို ကြိုကြိုက်တုန်းမှာ ကျုပ် တစ်ခု ကျေညာချင်တာကတော့ အင်နီလေးရဲ့ မိဘအစစ်

အမှန်ဖြစ်ကြောင်း အထောက်အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ပြနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ကျုပ်က
ဒေါ်လာ ၅၀,၀၀၀ လက်ဆောင်ပေးပါမယ် ဆိုတဲ့ အကြောင်းပါပဲ’

‘ဘုရားရေ.... ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးပါလား’

အင်နီလေးက ပရိသတ်နှင့်အတူ လက်ခုပ်တီးရင်း ထခုန်ပြီး အော်ပြော
လိုက်၏။

‘ဒေါ်လာငွေ ၅၀,၀၀၀ ကြီးတောင်မှတဲ့ ခင်ဗျား၊နည်းနည်းနောနော ပိုက်ဆံ
တွေ မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျား’ ဟယ်လီက ပြောလိုက်၏။

‘အိုး...ဘုရား...ဘုရား...မယုံရယ်တဲ့မှ မယုံနိုင်စရာကြီးပါလား ကွယ်ရီ၊
အသပြောဒေါ်လာပေါင်း ငါးသောင်းကြီးတောင်မှ ဆိုပါလား၊ဒီပိုက်ဆံတွေက
ကာလီဖိုးနီးယားက ကျုပ်အမေ သူဆင်းရဲမ ဒုက္ခိတကြီးကိုသာ ပေးလိုက်ရရင်တော့
လား၊တစ်ခါတည်း ဇောတိက သူဌေးကတော်ကြီး ဖြစ်ပါလေရောဗျား’

‘ဟေ့....ဝက္ကီ၊မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း၊ဒါ ရယ်စရာ မဟုတ်ဘူး....
သိရဲ့လား’

အသံတိတ်စကားပြောသူ မက္ကရက်ကင်က လှမ်းတားလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ကဲ့...ဟုတ်ကဲ့... ကျုပ်သိပါတယ် ဆရာသမားရယ်၊ခင်ဗျား
ပါးစပ်က ပြောသမျှတွေလည်း ရယ်စရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ခင်ဗျားက နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံ
သာ လှုပ်တဲ့ လူကိုးဗျ’

တားနေသည့်ကြားမှပင် လူရွှင်တော်က ရယ်စရာ ပြောဖြစ်အောင် ပြော
လိုက်သေးသည်။

ထို့နောက် ဟယ်လီက ဆက်ပြီး....

‘ကိုင်း.....ဒီတော့....အင်နီရဲ့ မိဘများခင်ဗျား၊ အခု ကျုပ်တို့ ပြောနေတာ
တွေကို ခင်ဗျားတို့ဇနီးမောင်နှံ နားနဲ့ဆတ်ဆတ် ကြားရလိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်တို့
အားလုံးပဲ မျှော်လင့်ပါတယ်၊ အဲဒီတော့ အချိန်ဆွဲမနေဘဲ ဒီအသံလွှင့်ဌာနက
တစ်ဆင့် သူဌေးကြီး မစ္စတာဝါးဘတ်နဲ့ အမြန်ဆုံး ဆက်သွယ်ဖို့သာ ကြိုးစားကြ

ပါတော့လို့ မေတ္တာ ရပ်ခံပါတယ်။ သူ့ဌေးကြီးနဲ့ တိုက်ရိုက် ဆက်သွယ်ချင်ရင်တော့ သူ့ရဲ့ နေရပ်လိပ်စာက.....'

'အမှတ် ၉၈၇၊ ပဉ္စမရိပ်သာလမ်း၊ နယူးယောက်' မစ္စတာဝါးဘတ်က လှမ်းပြောလိုက်သည်။

'ဟုတ်ကဲ့....ကျေးဇူးတင်ပါတယ်....မစ္စတာဝါးဘတ် နေရပ်လိပ်စာက "အမှတ် ၉၈၇၊ ပဉ္စမရိပ်သာလမ်း၊ နယူးယောက်" ဖြစ်ပါတယ် ခင်ဗျား' ထို့နောက် မစ္စတာဝါးဘတ်က ကုလားထိုင်ဆီသို့ ပြန်သွားရန် ခြေလှမ်း ပြင်တော့ ဟယ်လီက ဆတ်ခနဲ လက်တားပြီး မစ္စတာဝါးဘတ်၏ လက်ထဲသို့ စာရွက်တစ်ရွက် ထည့်ပေးကာ ထိုစာကို ဖတ်ရန် အရိပ်အခြေ ပြသည်။

မစ္စတာဝါးဘတ်က ဘာမှန်း မသိဘဲနှင့် မိုက်နောက်တွင် ရပ်ကာ ဖတ်သည်။

'အခုလို အခါနှင့်ကြုံတုန်း ကျုပ် စကားတစ်ခွန်း ထပ်ပြောပါရစေ၊ အဲဒါက တခြား မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ် အနှစ်သက်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ကမ္ဘာကျော် "အောက်ဇီဒင့်" သွားတိုက်ဆေးကုမ္ပဏီက ကျုပ်ကို ဒီညမှာ အခုလို ဒီနေရာက စကားပြော ခွင့်ရအောင် စီစဉ်ပေးတဲ့အတွက် အထူးပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း ပါပဲ....မင်္ဂလာညပါ...ဟယ်လီ'

သူ့အား တမင် အကွက်ဆင်ပြီး အခွင့်ကောင်းယူကာ သွားတိုက်ဆေး ကြော်ငြာခိုင်းသည့်အတွက် မစ္စတာဝါးဘတ်က ဟယ်လီအား ဒေါသမျက်နှာဖြင့် တစ်ချက်စောင်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သူ့ကုလားထိုင်ဆီသို့ အတင်းပြေးသွားသည်။

'မင်္ဂလာညပါ...မစ္စတာဝါးဘတ်' ဘယ်လီ မိုက်ခွက်မှ ဆက်ပြောသည်။

'အင်နီရဲ့ မိဘများခင်ဗျား၊ အခုကြေညာချက်ကို ကြားရင် အချိန်မနှောင်းကြပါ စေနင့်၊ အမြန်ဆုံးသာ ကြွခဲ့ကြပါတော့၊ ခင်ဗျားတို့ကို ဒေါ်လာငွေ ငါးသောင်းနဲ့ ချစ်စရာ ရင်သွေးလေးတို့က အသင့်စောင့်မျှော်လျက် ရှိပါတယ် ခင်ဗျား'

'ဟုတ်တယ်၊ အချိန်မဆွဲကြနဲ့၊ ကြားတယ်မဟုတ်လား' ဝက္ကီက ဝင်ပြော

လိုက်၏။ ‘ကဲ.....“အောက်ဆီဒင့်” ကြော်ငြာတောင် မကြော်ငြာလိုက်ရဘဲနဲ့ နံရံ ပေါ်က နာရီဟောင်းကြီးက အချိန်စေ့သွားပြီ’

‘အောက်-ဖီ-ဒင့်’

မိန်းကလေးသုံးယောက်တို့က စည်းလွတ်ဝါးလွတ် သံပြိုင်အော်လိုက်ကြ သည်။

ဟယ်လီက ဆက်ပြီး.....

‘ဟုတ်ပါတယ်။အောက်-ဖီ-ဒင့် ဆိုတာ အနုပညာရှင်တွေရဲ့ အချစ်တော် သွားတိုက်ဆေးပါ။ဟောလီဝုက ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်ပါ။ကဲ..... ဒီအချိန် ကစပြီး မစ္စကဟယ်လီရဲ့အချစ်တော် ဘတ်ဟယ်လီရဲ့ ပျော်တော်ဆက် အစီအစဉ် ပြီးဆုံးပါပြီ ခင်ဗျား၊ကဲကောင်းကြပါစေ၊အို.....မေ့သွားလို့၊အားလုံး.....အားလုံး မင်္ဂလာညပါ ခင်ဗျား’

အင်နီမိဘများ အစစ်အမှန်ဖြစ်ကြောင်း သက်သေထူနိုင်သူအား သူဌေးကြီး ဝါးဘတ်က ဆုငွေ ငါးသောင်း ချီးမြှင့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကျေညာချက်ကို ဘန် ဘယ်လီ၏ ရေဒီယို “ပျော်တော်ဆက်” အစီအစဉ်မှတစ်ဆင့် အမေရိကန်ပြည်သူ လူထု ထောင်ပေါင်းများစွာတို့ ကြားသိကြရ၏။ ထိုထဲတွင် မိဘမဲ့ဂေဟာမှ အင်နီ ၏ သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြသော ပက်ပါး၊ဒပ်ဖီ၊ကိတ်၊တက်စီနှင့် မော်လီတို့လည်း ပါဝင်သည်။ထိုနေ့ည ရေဒီယိုအစီအစဉ်တွင် သူပါဝင်မည်ဖြစ်ကြောင်း အင်နီက သူ့အပေါင်းအသင်းများအား ကြိုတင် စာရေးပေးခဲ့သည်။ထို့ကြောင့် သူတို့ တစ်သိုက်သည် ဂေဟာအောက်ထပ်ရှိ ဂေဟာမူ့ မစ္စဟန်နီဂန်ရုံးခန်းသို့ တိတ် တိတ်ကလေး ဆင်းကာ အပြုံးကမ္ဘာ ပျော်တော်ဆက် အစီအစဉ်ကို နားထောင်ကြ သည်။

‘ဘုရားရေ.....အင်နီက ရေဒီယိုကတောင် တစ်ပြည်လုံးကို အသံလွှင့်လို့ ပါလား။ သူတော့ ကမ္ဘာကျော်သွားပြီပေါ့’

ကောင်မလေး ငါးယောက်သား ရေဒီယိုနားတွင် ဝိုင်းထိုင်ရင်း ကိတ်က
မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့် တအံ့တဩ အော်ပြောလိုက်၏။

‘ညီမလည်း သူ့လိုပဲ ရေဒီယိုက ပြောချင်လိုက်တာ’
မော်လီက ဆိုသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း သိပ်ပြောချင်တာပဲ’
တက်စီက ပြောသည်။

‘ငါတော့ မပြောချင်ပါဘူး၊ ဒီရေဒီယို အစုတ်အပဲ့ကြီးနဲ့တော့ ဘယ်သူ
ပြောချင်မှာလဲ’ဟု ဆိုကာ ပက်ပါးက ရေဒီယိုကို ဇော်ခနဲ ပိတ်ပစ်လိုက်၏။

‘ဟုတ်တယ်၊ အစုတ်ပလုတ် ရေဒီယိုကြီးပါ’

ပက်ပါးပြောသမျှ ဘာမဆို သဘောတူသော ဒပ်ဖီက ထောက်ခံလိုက်
သည်။

ရေဒီယိုမှ ကျေညာချက်ကို ကြားရသော နောက်တစ်ယောက်ကတော့
မစွဟန်နီဂန်.....။

သူသည် တစ်ဖက်လမ်းကြားထဲမှ “ရှမ်းမရောခ” အရက်ဆိုင်ကောင်တာ
တွင် ရွေးခြေပေါ်၌ ထိုင်ရင်း နားထောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အရက်ကလေး ထွေထွေဖြင့်
ဂေဟာသို့ ပြန်လာတော့ သူ့ရုံးခန်းထဲမှ စကားပြောသံတွေ သဲ့သဲ့ကြားရသည်။
သို့ဖြင့် အခန်းတံခါးကို တအားတွန်းဖွင့်လိုက်ပြီးတော့.....

‘ဟေ့....ငါ့အခန်းထဲလာပြီး အပျော်ကြူးနေကြတာ ဘယ်ကောင်မ
တွေလဲ’

ဟု ငှက်ဆိုးထိုးသံကြီးဖြင့် အော်မေးလိုက်၏။

မိန်းကလေး ငါးယောက်တို့မှာ ကြောက်ဒူးတုန်ကာ သတိအနေအထားဖြင့်
တန်းစီ ရပ်နေကြသည်။

‘ကဲ....မှန်မှန်ပြောစမ်း။ ညည်းတို့ ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေကြတာလဲ’

‘ရေဒီယိုထဲက မမအင်နီ အသံလွှင့်နေလို့ပါ’

မော်လီက စပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း ကြားခဲ့ရပြီ၊ မနက်ကျတော့လည်း သူ့သတင်း ကွေ သတင်းစာတွေထဲ ပါလာဦးမှာပဲ၊ ကဲ....ထွက်သွားစမ်း၊ အပေါ်တက်ပြီး အိပ်ရာဝင်ကြတော့’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ....ဆရာမကြီး’

မိန်းကလေးတွေက သံပြိုင်အော်ပြောပြီး ကမန်းကတန်း ပြန်ထွက်သွား ကြသည်။

ထို့နောက် မစ္စဟန်နီဂန်သည် ရုံးခန်းနောက်ဘက်ရှိ အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ မီးခိုးရောင် ဖလန်နယ် ညအိပ်ဝတ်ရုံကို ဝတ်သည်။ ပြီးတော့ အိပ်ရာဆေးမှ စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော အရက်ပုလင်းကို ယူပြီး တစ်မော့ကြီး မော့လိုက်၏။

‘အင်း ဘာ ဒေါ်လာငါးသောင်း၊ ဒေါ်လာ ငါးသောင်း၊ သာမန် လူတစ် ယောက်အနေနဲ့ တစ်သက်ရှာလို့ မရနိုင်တဲ့ ပိုက်ဆံတွေ၊ အဲဒီ ခွေးမလေးကို လူဖြစ်အောင် အကြာကြီး ကျွေးမွေးလာခဲ့ရတဲ့ ငါ့မှာတော့ ကြေးပြားတစ်ပြားတောင် မရဘူး၊ ဒါ့... ဒီကောင်မလေးကို ငါမှန်းတယ်၊ သိပ်မှန်းတယ်၊ သတ်ပစ်ချင်လောက် အောင် မှန်းတယ်....ဟင်း....’

မစ္စဟန်နီဂန်က အရက်မူးမူးဖြင့် ယင်းသို့လျှင် ကယောင်ကတမ်း ကြိမ်းဝါး နေချိန်တွင် အခြားနှစ်ယောက်တို့ကလည်း ရေဒီယိုနားထောင်ရ၍ မကျေမချမ်း ဖြစ်လျက် ရှိကြ၏။ ထိုနှစ်ယောက်ကား အခြားသူများ မဟုတ်၊ မစ္စဟန်နီဂန်၏ မောင် ရူစတာဟန်နီဂန်နှင့် သူ့မိန်းမ လီလီစိန်ရီဂစ်တို့ပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့ လင် မယားသည် ‘တိုင်း’ စကွဲယားအနီးရှိ အနောက် ၄၂ လမ်းပေါ်မှ အပေါ်စား ‘ဒစ်ဇီ’ ဟိုတယ်တွင် တည်းခိုနေရင်းမှ ရေဒီယို အသံလွှင့်ချက်ကို ကြားကြရခြင်း ဖြစ်၏။

‘ဒေါ်လာ ငါးသောင်းဆိုတာ နည်းတဲ့ပိုက်ဆံတွေ မဟုတ်ဘူး။ တို့သာ အဲဒီ ပိုက်ဆံတွေ ရလိုက်ရင်တော့လား....’

ရူစတာသည် လေမရှိသော အခန်းကျဉ်းခလားထဲတွင် ခေါက်တုံ့ခေါက် ပြန်လျှောက်ရင်း ဒေါသတကြီးဖြင့် ပြောနေ၏။ ထို့နောက် သူသည် ရုတ်တရက် လက်ဖျောက်တစ်ချက် တီးလိုက်ပြီးနောက် အားရပါးရ ပြုံးလိုက်သည်။ သူ အကြံ ရသွားပြီ။

‘ဟုတ်ပြီ....လီလီဒီမယ်....ငါပြောမယ်’ သူက အသံကို လျှော့ပြီး ပြောသည်။ ‘အက်တလန်တစ်စီးတီးမြို့က အဖွားကြီးဆီက တို့နှစ်ယောက် ဒေါ်လာ ၃၀၀ ရိတ်ယူခဲ့တာ မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား။ တို့နှစ်ယောက်က သူ့ရဲ့ အကြာကြီး ကွဲကွာနေတဲ့ မောင်နဲ့နှမ ဆိုပြီး အယောင်ဆောင်ပြီး ဖိန့်ခဲ့ကြတာလေ’

‘ဘယ့်နှယ် မမှတ်မိဘဲ နေပါ့မလား မောင်ရဲ့အဲဒါက သိပ်ပိုင်တဲ့ အကြံ အဖန် နည်းလမ်းတွေပဲ ဟာ’

‘ဟုတ်ပြီ....အလုပ်ဖြစ်ပြီ၊ ဒါပေမယ့် အခုကိစ္စနဲ့ယှဉ်ရင် အဲဒါက အသေး အဖွဲပဲ။ ကဲ....လီလီ အခု မင်းဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်ဟောင်းတွေ ချွတ်လိုက်တော့၊ တို့ အလုပ်စခန်း ဝင်ကြတော့မယ်’

‘ဘယ်လို....ဘယ်လို’

‘ဘယ်လို....ဘယ်လိုမှ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလို...ဒီလို၊ တို့နှစ်ယောက် ရူစတာနဲ့ လီလီဆိုတဲ့ နာမည်တွေကို ဖျောက်ပြီး ရပ်ဖယ်နဲ့ ရှာလီဆိုတဲ့ နာမည်အသစ်တွေနဲ့ လူသစ်လုပ်ပြီး အဲဒီ ငွေငါးသောင်းကို အပိုင်ချူမယ်လေ’

နောက်တစ်နာရီခွဲလောက်ကြာတော့ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံကြောင့် မစ္စဟန်နီဂန် အိပ်ရာမှ လန်နိုးလာ၏။ အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့် အရက်မှူးကလည်း ကောင်း ကောင်း မပြေသေး။

‘အချိန်မတော်ကြီး ဘယ်သူတွေများ လာပြီ၊ ဒုက္ခပေးပြန်ပြီလဲ’

သူသည် အိပ်ရာမှ မထချင် ထချင် ထကာ စွပ်ဖိနပ်စီးပြီး တံခါးပေါက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

တံခါးဝတွင် ဆံပင်ဖြူဖြူ၊ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ခါးကုန်းကုန်းနှင့် လူတစ်

ယောက် ရပ်နေ၏။ သူ့နောက်ကလည်း ဆံပင်ဖြူဖြူ၊ ကုတ်အင်္ကျီအနက်နှင့် မိန်းမ
ကြီးတစ်ယောက်။ ယောက်ျားကြီးက နှုတ်ခမ်းမွေး ဗရပျစ်နှင့် မျက်မှန်လည်း
တပ်ထားသည်။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီက အညိုရောင်ပင် မပေါ်ချင်တော့။ ဦးထုပ်ကိုင်ထား
သော သူ့လက်တွေကလည်း တုန်ယင်နေကြသည်။ သူတို့ ခြေရင်းမှာတော့ ကြီးနှင့်
ချည်ပိတ်ထားသော ခရီးဆောင်သေတ္တာနှစ်လုံး ချထားလို့။

‘ကဲ....ဆိုပါဦး’

မစ္စဟန်နီဂန်က ထိုလင်မယားကို မသင်ကာ မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်ရင်း
ပြောလိုက်သည်။

‘ကျုပ်တို့ကို ခွင့်လွှတ်ပါ....မဒမ်ဒီဂေဟာကို အုပ်ချုပ်နေတာ မဒမ်ပဲလား’
ယောက်ျားကြီးက လေသံအေးအေးနှင့် မဝံ့မရဲ မေးသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မပဲ’

မစ္စဟန်နီဂန်က မာဆတ်ဆတ် ပြန်ပြောသည်။ ယောက်ျားကြီးနှင့်
မိန်းမကြီးတို့က လက်ဆွဲသေတ္တာ ကိုယ်စီ ကောက်ဆွဲကာ ဖိနပ်ချွတ်ခန်းသို့ ဝင်လာ
ကြသည်။

‘အို....အဖေကြီးရယ်၊ ကျွန်မ ကြောက်လိုက်တာ၊ သူ့ခမျာ တစ်ခုခုများ
ဖြစ်နေပါဦးမယ်’

မိန်းမကြီးက ယောက်ျားကြီးအား ပြောလိုက်သည်။

‘ဘာမှ မပူစမ်းပါနဲ့ အမေကြီးရာ၊ အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ။ သူ
ဒီမှာ ရှိပါတယ်၊ ဒီမှာရှိရင် တို့ရင်သွေးဟာ တို့ရင်သွေးပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့’ သူက မစ္စ
ဟန်နီဂန်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး ‘ဪ...ဒါနဲ့....မဒမ်က ဒီမှာ အလုပ်လုပ်တာ
၁၂ နှစ် မကတော့ဘူး ပေါ့နော်’

‘ဟုတ်တယ်’

‘ဒါဆို ဟုတ်ပြီ၊ အဖြစ်က ဒီလိုပါ မဒမ်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၉၂၁ ခုနှစ် ကုန်ပိုင်း
လောက်ကပါ။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့ လင်မယားဟာ အလုပ်မရှိလို့ အကြီး

အကျယ် ကျပ်တည်းတာကြောင့်....အလုပ်ပေါ်လာတဲ့....ကနေဒါနိုင်ငံကို ထွက်
သွားခဲ့ကြပါတယ်’

ဤတွင် မိန်းမကြီးက ကြားဖြတ်ပြီး....

‘အလုပ်က လယ်ယာ အလုပ်ပါ။အလုပ်ရှင်က ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကိုပဲ
လက်ခံပါတယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ်....ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကိုပဲ လက်ခံခဲ့ပါတယ်။
အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရင်သွေးကလေးကို ဒီဧကောမှာ စွန့်ပစ်ထားခဲ့ရပါတယ်
မဒမ်’

‘ကျွန်မတို့ သမီးလေး....သမီးလေး အင်နီပါရှင်’

မိန်းမကြီးက မျက်ရည်စမ်းစမ်းနှင့် ပြောသည်။

‘အင်နီ ဟုတ်လား’ မစ္စဟန်နီဂန်က ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် မေးလိုက်
သည်။ ‘အင်နီက ရှင်တို့ သမီးကလေး ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်တို့ သမီးလေး အစစ်ပါ’

‘ကျွန်မတို့ သမီးလေး ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိပါတယ်နော်....မဒမ်’

‘ရှင်တို့ပြောတာ ကျွန်မ လုံးဝ မယုံနိုင်ဘူး’ မစ္စဟန်နီဂန်က အပြတ်ပြော
လိုက်သည်။ ‘ဘယ်နှယ်....၁၂ နှစ်ကြီးများတောင် ကြာသွားပြီ၊ ဒီကြားထဲ ရှင်တို့
ဘာလုပ်နေကြသလဲ၊ ဒါနဲ့ အခု ရှင်တို့ ဘယ်က လာကြသလဲ’

‘ကျွန်မတို့ ကနေဒါနိုင်ငံ ယာတောက လာကြတာပါရှင်’

‘ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာက ဘဲတွေ၊ ကြက်တွေ....
အထူးသဖြင့် ကြက်ဖကြီးတွေ သိပ်ပြီး ပေါပါတယ် ခင်ဗျား’

ယောက်ျားကြီးက ယင်းသို့ ပြောရင်း နှုတ်ခမ်းမွှေးအတုကို ဆွဲဖြုတ်
လိုက်သည်။ ထို့နောက် လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို တဖျပ်ဖျပ်တီးခတ်ကာ ‘အောက်...
အီးအီး....အွတ်’ ဟူ၍ အကျယ်ကြီး တွန်လိုက်သည်။ သည်တော့မှ ထိုယောက်ျား
ကြီးမှာ ဓူစတာဟန်နီဂန် ဖြစ်နေမှန်း သိရတော့သည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် မိန်းမ

ကြီးကလည်း တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း သူ၏ ခေါင်းပေါ်မှ ဆံပင်တုကို ဆွဲချွတ်လိုက်ရာ လီလီစိန်ရိုဂစ်အဖြစ် ထင်းထင်းကြီး ပေါ်လာတော့သည်။

‘ဘုရားရေ....ရှုစတာ၊ နင် အခုလို အသက် ၁၀၀ လောက်ရှိတဲ့ အဘိုးကြီး ရုပ်နဲ့ ရုပ်ဖျက်လာတာ ငါ လုံးဝ မမှတ်မိတာ အမှန်ပဲတော်’

မစ္စဟန်နီဂန်က မြူးမြူးရွှင်ရွှင် ရယ်မောရင်း ပြောလိုက်သည်။

‘တို့တော့ ဟန်ကျဉ်း....လီလီ၊ တို့က တို့အစ်မအရင်း ခေါက်ခေါက် ကိုတောင် ရုပ်ဖျက်ပြီး လှိုမ့်လှိုရရင် တစ်ခြားလူတွေကိုလည်း လှိုမ့်လှိုရပြီ။ အထူးသဖြင့် သူဌေးကြီးဝါးဘတ်ကိုပေါ့၊ ဒီမယ်....မမ....ကျွန်တော် ပြောမယ်၊ သေသေချာချာ နားထောင်ပါ’

သူတို့ သုံးယောက်သား ရုံးခန်းထဲ ဝင်လာကြသည်။

‘ဒီအကြံဟာ ကျွန်တော်စိတ်ကူးထားတဲ့ အကောင်းဆုံး အကြံပါ....မမ၊ ကျွန်တော့်မှာ ဘရွတ်ကလင်ရပ်ကွက်မှာ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ သူက မွေးစာရင်းအတုကို အစစ်နဲ့ ခွဲမရအောင် လုပ်ပေးနိုင်တယ်၊ တခြား စာရွက် စာတမ်း အတုတွေလည်း အကုန်လုပ်ပေးနိုင်တယ်၊ အဲဒီတော့ ဒီကိစ္စမှာ ကျွန်တော် တို့ကို မမ ကူညီမှ ဖြစ်မယ်၊ အင်နီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မမ သိသမျှတွေကို အသေးစိတ် ပြောပြမှ ဖြစ်မယ်’

‘ဟုတ်ပြီ၊ ငါ့မောင် အကြံပိုင်တယ်၊ ငါ့ကူညီမယ်၊ ငါ အများကြီး ကူညီနိုင် တယ်၊ အင်နီရဲ့ မွေးသက္ကရာဇ်ကစပြီး သူမိဘတွေ ရေးထားခဲ့တဲ့ စာအကြောင်းအထိ အကုန်အစင် ကူညီနိုင်တယ်၊ အဲဒီတော့ ငါ့ကို ကူညီခ ဘယ်လောက်ပေးမှာလဲ’

‘ဒါက လွယ်ပါတယ် မမရဲ့၊ ရသမျှငွေကို သုံးယောက်အတွက် သုံးပုံ ပုံပြီး ယူကြတာပေါ့၊ မမ တစ်ပုံ၊ ကျွန်တော် တစ်ပုံ၊ လီလီ တစ်ပုံ၊ ဒါဆို ပြီးရော မဟုတ်လား’

‘ဟင့်အင်း....အဲဒီလို မရဘူး၊ ငါ့ကို တစ်ဝက်ပေးရမယ်၊ ငါးသောင်း ထဲက နှစ်သောင်းခွဲပေးရမယ်၊ အဲဒါ မရရင်တော့ ငါ လုံးဝ မကူညီနိုင်ဘူးပဲ’

ရုပ်ပြန်အောင်တိုက်

‘တစ်ဝက်ကြီးတောင် တောင်းတာတော့ လုံးဝ မတရားဘူး’ လီလီက
ဝင်ပြောသည်။ ‘ကျွန်မတို့က မမထက် အများကြီး ပိုပြီး စွန့်စားရမှာ’

‘အဲဒါ ငါမသိဘူး၊ တစ်ဝက်ဆို တစ်ဝက်ပဲ’

‘ကဲပါ....ထားလိုက်ပါတော့၊ တစ်ဝက်ပဲ ထားလိုက်ပါတော့၊ မမက
တစ်ဝက်၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်က တစ်ဝက်ပေါ့....ဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့
အချိန်ဆွဲနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန်လုပ်ရမယ်၊ ကျွန်တော်က သူတို့ကို
ပညာပြရမှာပဲ၊ သူဌေးကြီးအော်လီဇာဝါးဘတ်ရဲ့ စံအိမ်ကြီးထဲ ဝင်ပြီး လေးမိနစ်
ငါးမိနစ်အတွင်းမှာ ငွေငါးသောင်း ရအောင် လုပ်ပြရမယ်။ ပထမ ပိုက်ဆံရအောင်
ယူ၊ ပြီးတော့ အင်နီကို ရအောင်ယူ၊ ပြီးတော့ ဒီမြို့က တစ်ချိုးတည်း လစ်ကြတာ
ပေါ့။ အဲ....ဒါဆို အားလုံး အိုကေပြီပေါ့....ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား....မမ’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒါလောက်နဲ့ မပြီးသေးဘူး၊
ပြဿနာက ကျန်နေသေးတယ်၊ အင်နီပြဿနာကို ပြောတာ၊ သူ့ကို ဘယ်လို
လုပ်မှာလဲ၊ သူ့ကို ဒီအတိုင်းထားလို့ ဖြစ်ပါ့မလား၊ ပြဿနာ ပေါ်လာမှာပေါ့’

‘အဲမယ်လေး....ဒီအတွက် ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မမရာ၊ မမမောင်က
ဒီပြဿနာ အစကတည်းက ကြိုတွေးမိပြီးသားပါ’ ရူစတာက သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲ
မှ မောင်းချဇားကို ဆွဲထုတ်ပြီး အသွားကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ‘လူတစ်ယောက်ကို
ကျွပ် မကြည့်ချင်တော့ဘူးဆိုရင် အဲဒီလူ ခုချက်ချင်း ပျောက်သွားရမယ်၊ တစ်သက်
လုံး ပျောက်သွားရမယ်’ သူက မောင်းချဇားကို ပြန်ပိတ်ပြီး အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ပြန်
ထည့်ရင်း ‘သေသွားတဲ့ကလေး ပုံမပြောနိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ စကားပုံ ရှိတယ် မဟုတ်
လား မမရဲ့’

သမ္မတကြီးနှင့် တွေ့ဆုံပွဲ

ဒီဇင်ဘာလ ၂၁ရက်၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့၊ နံနက် ၇ နာရီအချိန်တွင် ကောင်းကင် တစ်ပြင် တစ်ခွင်လုံး ညှို့မှိုင်းနေ၏။

ထိုအချိန်တွင် အင်နီကလေးနှင့် သူဌေးကြီး မစ္စတာဝါးဘတ်တို့သည် ပင်ဆိလ်ဗေးနီးယားဘူတာရုံမှ အထူးရထားဖြင့် ဝါရှင်တန်မြို့တော်သို့ ထွက်ခွာ လာခဲ့ကြသည်။ မစ္စတာဝါးဘတ်သည် 'အိမ်ဖြူတော်'၌ သမ္မတကြီး ရုစဗဲနှင့် တွေ့ဆုံရမည် ဖြစ်သည်။ အရှေ့တိုင်းထွက် ကော်ဇောများပြင်သစ်ပြည်လုပ် ပရိဘောဂများဖြင့် တခမ်းတနား မွမ်းမံထားသော သီးသန့်ရထားတွဲထဲတွင် အခန့်သားထိုင်၍ လိုက်ပါလာရင်း အင်နီနှင့် မစ္စတာဝါးဘတ်တို့သည် လွန်ခဲ့သော ညက ရေဒီယိုမှ ထုတ်လွှင့်ခဲ့သော 'အောက်ဇီးဒင့် အပြုံး' အစီအစဉ်အကြောင်းကို စားမြို့ပြန်၍ လာခဲ့ကြသည်။

'အစီအစဉ်ကတော့ တော်တော်ကို တုံးတာပဲ' ဟု အင်နီက ဝေဖန်သည်။

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်.... လူတွေကတော့ ကြိုက်ကြမှာပါ' မစ္စတာ ဝါးဘတ်က ပြောသည်။ 'အနည်းဆုံး နိုင်ငံတစ်ဝက်လောက်တော့ နားထောင်ကြ ရမှာပဲ၊ အမေရိကန်နိုင်ငံရဲ့ တစ်နေရာရာမှာ သမီးလေးရဲ့ မိဘတွေကို သိတဲ့ လူ တစ်ယောက်ယောက်တော့ ရှိကောင်းပါရဲ့'

ရထားသည် ရှည်လျားသော ဥမင်လိုက်ခေါင်းကြီးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ဥမင်ထဲမှ ထွက်လျှင် မြေပြန့် လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးကို ဖြတ်သန်းမောင်းနှင် လာခဲ့၏။ ဝဲယာ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် မြက်ခင်းပြင်ကျယ်ကြီးကိုသာ မြင်နေရသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခွင်လုံး ညှို့မှိုင်းအုံ့ဆိုင်းနေသည်။

‘ဒီနေရာက ဘာလဲ....ဟင်’

အင်နီက မေးလိုက်သည်။

‘ဪ...နယူးဂျာဆီပြည်နယ်လေ သမီးရဲ့’ မစ္စတာဝါးဘတ်က ယင်းသို့ ပြောရင်း ပြတင်းပေါက်ကို ဆွဲပိတ်လိုက်၏။

*

နောက်နာရီအနည်းငယ် ကြာသောအခါ အိမ်ဖြူတော်ရှိ “ဘဲဥပုံ ရုံးခန်းကြီး” ထဲ၌ သမ္မတကြီး ရုစဗဲနှင့် အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးများသည် ရေဒီယိုမှ ထုတ်လွှင့်သော သတင်းဝေဖန်ချက်ကို နားထောင်နေကြလေသည်။

‘...ပြီးတော့ ရွေးကောက်ပွဲတုန်းက သူ့ရဲ့ မစားရ ဝခမန်း ကတိပေးခဲ့တဲ့ စကားတွေလည်း အခုအချိန်အထိ ဘာတစ်ခုမှ အကောင်အထည် ပေါ်မလာခဲ့သေးဘူး။ မစ္စတာရုစဗဲနဲ့ “ဉာဏ်ကြီးရှင်အဖွဲ့” လို့ခေါ်တဲ့ သူ့ရဲ့ အတိုင်ပင်ခံ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆီက လေလုံးဖိုးလုံးထွားတဲ့ စကားကြီး စကားကျယ်တွေကိုသာ ကျုပ်တို့ ကြားနေကြရတယ်။ ထိရောက်တဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တွေကိုတော့ လုံးဝ မမြင်မတွေ့ကြရသေးပါဘူး’

အမေရိကန်နိုင်ငံ၏ အကျော်ကြားဆုံး ရေဒီယိုသတင်းဝေဖန်ချက် ထုတ်လွှင့်သူ အိပ်ချ်ဗွီ၊ ကာလ်တင်ဗွန်း၏ အသံမှာ ဂျာမန်သံ ဝဲနေသည်။

‘တစ်နိုင်ငံလုံး အလုပ်လက်မဲ့ပြဿနာကြောင့် ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေနေချိန်မှာ အိမ်ဖြူတော်က မိန့်ခွန်းချွေတာတွေကို ကျုပ်တို့ မလိုချင်ဘူး။ တိုင်းပြည်အကျိုး လုပ်ဆောင်ချက်တွေကိုသာ လိုချင်တယ်။ လိုရင်းပြောရရင်တော့.... သမ္မတကြီး ခင်ဗျား... အိမ်ဖြူတော် မီးဖိုဘေးမှာ အချမ်းပြေ မီးလုံရင်း ပြောတဲ့ စကားတွေကို ကျုပ်တို့ နောက်ထပ် မကြားချင်ကြတော့ပါဘူး။ အခုအချိန်ဟာ သမ္မတကြီးအနေနဲ့....’

သမ္မတကြီးက ကိုယ်ကို ရှေ့သို့ ကိုင်းပြီး ရေဒီယိုခလုတ်ကို ဖောက်ခနဲ ပိတ်ပစ်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူ၏ ငွေစီးကရက် စွပ်တံတွင် စီးကရက်တစ်လိပ်စွပ်၍

မုဂ္ဂိုလ်အုပ်စု

မီးညှိသည်။ပြီးတော့ မျက်မှောင်ကြုတ်ထားကြသော ဝန်ကြီးများဘက်သို့ မျက်နှာ မူလိုက်၏။

‘ဝေဖန်ရေး...အလကား အသုံးမကျတဲ့ ဝေဖန်ရေး၊ သူများကို ဝေဖန်ဖို့ တော့ သိပ်တတ်ကြတယ်၊တခြားတော့ ဘာမှ မလုပ်တတ်ကြဘူး’ဟု ပြည်ထဲ ရေးဝန်ကြီး ဟာရီးလ်အိုက်စ်က ရေရွတ်လိုက်သည်။

‘ဒါပေါ့....ဒါပေါ့’

အလုပ်သမားဝန်ကြီး မစ္စဖရန်စက်စ်ပါကင်စ်က ခေါင်းညိတ်၍ ထောက်ခံ သည်။

‘အဲဒါ တော်တော်ဆိုးတာပဲ’

နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ကော်ဒဲဟားလ်က ပြောသည်။

‘ဒါထက်....ဒီနေ့ မနက်ထုတ် “ဝါရှင်တန်ပို့စ်ထ်” သတင်းစာကို ဖတ်ပြီး ကြပလား’

ခေတ္တဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီး ဟင်နရီမော်ဂျင်သောက မေးလိုက်သည်။

‘ဒီအကြောင်း ခေါက်ထားလိုက်စမ်းပါ’

သမ္မတ၏ စီးပွားရေးအထူးအရာရှိနှင့် မိတ်ဆွေရင်း လူဝီဟိုးက တားလိုက် ၏။

သမ္မတ ရုစဗဲသည် သူ၏ ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ကို ဝန်ကြီးများဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။(ပိုလီယိုရောဂါကြောင့် သူ့ခြေထောက်များ အကြောသေသွားသဖြင့် ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ကို အသုံးပြုခဲ့ရသည်။)သမ္မတကြီးသည် သူ၏ နာမည်ကျော် အပြုံး ကို ပြုံးလိုက်ပြီးနောက်....

‘ဒီမှာ...မိတ်ဆွေတို့...ကျုပ်ထပ်ပြီးပြောလိုက်မယ်၊ကျုပ်တို့အတွက် တစ်ခု တည်းသော ကြောက်စရာက ကြောက်ခြင်းပါပဲ’ဟု မြူးရွင်စွာ ပြောလိုက်သည်။

‘သူတို့ဝေဖန်တာကို ကြောက်စရာ မလိုပါဘူး၊အလကား အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ ဟာတွေပါ’

ဟာရိုးလ်အိုက်စံက ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းရင်း ပြောသည်။

‘တိမ်လွှာတိုင်းမှာ ငွေရောင်အနားပတ်ရှိတယ်ဆို မဟုတ်လား’

သမ္မတကြီးက ပြောလိုက်သည်။ ဝန်ကြီးများက သက်မ ချလိုက်ကြသည်။

သမ္မတကြီးက ဆက်ပြောသည်။

‘ရေဒီယိုက ပြောတဲ့ ဘတ်ဟယ်လီရဲ့ စကားနဲ့ ပြောရရင် “ပြုံးလိုက်စမ်းပါ။

ပြုံးပန်းဆင်တော်မူကြပါ” ပေါ့ဗျာ’

ဝန်ကြီးများက မဲ့ပြုံး ပြုံးလိုက်ကြသည်။

ထိုအခိုက် ဘဲဥပုံ ရုံးခန်းမကြီးထဲသို့ ကမ်းတက် လုံခြုံရေးတပ်သားတစ်
ယောက် ဝင်လာပြီး သူ့လက်ထဲမှ ရွှေဘောင်ခတ် ဧည့်သည်တော်ကတ်ပြားကို
သမ္မတကြီး၏ အထူးအရာရှိ လူဝီဟိုး၏ လက်သို့ ကမ်းပေးလိုက်သည်။ လူဝီဟိုးက
ကတ်ပြားကို ဖတ်ကြည့်သည်။

‘သမ္မတကြီးကို မစ္စတာဝါးဘတ်နဲ့ သူ့မိတ်ဆွေတို့က တွေ့ချင်လို့တဲ့’

‘သူ့မိတ်ဆွေ...ဟုတ်လား’ သမ္မတကြီးက ပြန်မေးသည်။ ‘ကျုပ်တော့ လုံးဝ
မသိဘူး၊ ဘယ်သူများပါလိမ့်၊ ဒါပေမယ့်...ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ခေါ်သာ ခေါ်လိုက်ပါ’

‘ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျား’

လုံခြုံရေးတပ်သား ပြန်ထွက်သွားသည်။ မကြာခင်မှာပင် အင်နီနှင့်
မစ္စတာဝါးဘတ်တို့ ဝင်လာကြသည်။

‘အား...အော်လီဗာ...လာပါ...လာပါ....အခုလိုလာတာ ဝမ်းသာ
ပါတယ်’ သမ္မတကြီးက မစ္စတာဝါးဘတ်အား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း ပြုံးပြီး
ပြောလိုက်သည်။ အင်နီကလေးမှာ မစ္စဖာရယ် ဝယ်လာခဲ့သော ဖြူပြာရောင်
အော်ဂန်ဒီဝတ်စုံကို ဝတ်ကာ မစ္စတာဝါးဘတ်၏ နောက်တွင် တစ်ဝက်ကွယ်၍
ရပ်နေသည်။ မစ္စတာဝါးဘတ်အား သမ္မတကြီးက တရင်းတနီး ကြိုဆိုနှုတ်ဆက်
သည်ကို မြင်ရတော့ သူက အံ့သြမိသည်။ ‘ဒါနဲ့....သူကလေးက ဘယ်သူပါလိမ့်’
သမ္မတကြီးက အင်နီကို လှမ်းကြည့်ပြီး မေးလိုလှသည်။

‘ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ အင်နီပါ....သမ္မတကြီး၊ သူက သမ္မတကြီးကို သိပ်ပြီး တွေ့ချင်တာကြောင့် ကျွန်တော် ခေါ်လာခဲ့တာပါ။ နှုတ်ဆက်ရုံကလေးတွင်ပါ....’

‘ဪ...အင်နီတဲ့လား’ သမ္မတကြီးက ခေတ္တစဉ်းစားနေပြီးတော့မှ....
‘အား ဟုတ်ပြီ....ဟုတ်ပြီ....လက်စသတ်တော့ ညက ရေဒီယိုက အသံလွှင့် သွားတဲ့ ကလေးကိုး’

‘အင်နီ....ဒါ သမ္မတကြီးလေ’

‘အခုလို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူပါတယ် ....သမ္မတကြီး’

အင်နီက သမ္မတကြီးနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည်။

‘တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် ....အင်နီ၊ ရေဒီယိုက အင်နီ ပြောသွားတာ သိပ်ပြီး ကောင်းတာပဲ’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်....သမ္မတကြီး’

‘ကဲ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ အစည်းအဝေး စကြစို့လား’

သမ္မတကြီးက ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ကို စားပွဲထိပ်ဘက်သို့လှည့်လိုက်သည်။

‘အင်နီ....ဘာကြီး အစည်းအဝေးတက်နေတုန်း သမီးလေးက အပြင်က ထိုင်စောင့်နေပေါ့....ဟုတ်လား’ မစ္စတာဝါးဘတ်က အင်နီအား ခပ်တိုးတိုး ပြောသည်။

‘အို....နေပါစေ....အော်လီဗာ....နေပါစေ....အင်နီ နေလို့ရပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ အစည်းအဝေးလုပ်နေတုန်း အင်နီလို ကလေးတစ်ယောက် ရှိနေတာ ပိုလို့တောင် ကောင်းပါသေးတယ်’ ဟု သမ္မတကြီးက ပြောသည်။

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ်....သမ္မတကြီး’

မစ္စတာဝါးဘတ်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူနှင့်အင်နီတို့ စည်းဝေးစားပွဲအစွန်မှ ကုလားထိုင်လွတ်များ၌ ဝင်ထိုင်ကြသည်။

‘ဘယ်နှယ်....ခဏနေပါဦး၊ ဒီနေရာက ကလေးတွေတက်တဲ့ မူကြို

ကျောင်းမှ မဟုတ်တာပဲ' ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ဟာရိုးလ်အိုက်စ်က မျက်မှောင်ကြုတ်
၍ ပြောလိုက်သည်။ အသက် ၆၀ အရွယ် ဟာရိုးလ်အိုက်စ်က စိတ်တိုပြီး နှုတ်ကြမ်း
သူအဖြစ် နာမည်ကြီးသည်။

'ဟာရိုးလ်....အင်နီ ဒီအခန်းထဲမှာ ရှိနေတုန်း ခင်ဗျားပါးစပ်က ညစ်ညမ်း
တဲ့ စကားတွေ မထွက်စေချင်ဘူး'ဟု သမ္မတကြီးက သတိပေးလိုက်သည်။
ထို့နောက် သမ္မတကြီးက အင်နီအား ဝန်ကြီးအဖွဲ့ဝင်များနှင့် တစ်ဦးချင်း မိတ်ဆက်
ပေးသည်။ ဟာရိုးလ်အိုက်စ်မှ တစ်ပါး အားလုံးကပင် အင်နီအား လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ
လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြ၏။ ပြီးလျှင် အစည်းအဝေး စတင် ကျင်းပသည်။

'ကဲ....အော်လီဗာ....ခင်ဗျားက ပိုက်ဆံရှိတဲ့ အမေရိကန်လူနည်းစု
အတွက် စကားပြောမှာဆိုတော့ ခင်ဗျားအမြင်ကို စပြီး ပြောစေချင်တယ်'ဟု
သမ္မတကြီးက ပြောလိုက်သည်။

'သမ္မတကြီးခင်ဗျား...ရိပ်တံဘလစ်ကင်ပါတီ ခေါင်းဆောင်ကြီး ကယ်လ်
ဗင်ကူးလစ်ဂျ်ရဲ့ စကားနဲ့ ပြောရရင် "ဒီနိုင်ငံရဲ့ စီးပွားရေးဟာ စီးပွားရေးလုပ်ငန်း
ပါပဲ" မစ္စတာဝါးဘတ်က ပြောသည်။ 'သမ္မတကြီးရဲ့ အကျိုးအတွက်၊ တိုင်းပြည်
အကျိုးအတွက်၊ ဝေါလ်စထရီ စီးပွားရေးကုမ္ပဏီတွေ အကျိုးအတွက်၊ ပြီးတော့
ကျွန်တော့် အကျိုးအတွက် ကျွန်တော့် စက်ရုံတွေကို ပြန်ဖွင့်ရမယ်၊ အလုပ်သမား
တွေ အလုပ်ခွင်ကို ပြန်ဝင်ကြရမယ်'

'ဒါ သိပ်မှန်တယ်၊ ကျွန်မလည်း သဘောတူပါတယ်'

အလုပ်သမားဝန်ကြီး မစ္စဖရန်စက်စ်ပါကင်က ထောက်ခံလိုက်သည်။
သူသည် တစ်ဦးတည်းသော ပထမဆုံး အမျိုးသမီးဝန်ကြီး ဖြစ်၏။ သူက ဆက်
လက်၍....'အလုပ်သမားဝန်ကြီးဌာနရဲ့ နောက်ဆုံးပြုစုထားတဲ့ စာရင်းဇယား
အရဆိုရင် လောလောဆယ်မှာ အလုပ်လက်မဲ့ အမေရိကန်လူဦးရေ ၁၅ သန်း
ရှိနေပါတယ်။ ပြီးတော့ တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ လူဦးရေရဲ့ သုံးပုံ တစ်ပုံ(သန်း ၅၀ နီးပါး)
ဟာလည်း စားဝတ်နေရေး ဖူလုံလောက်အောင် ဝင်ငွေ မရှိကြပါဘူး'

‘သမ္မတကြီးခင်ဗျား...’ နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ကော်ဒဲဟားလ်က ဖြတ်၍ ပြောသည်။ ‘အမှန်အတိုင်းပြောရရင် အလုပ်လက်မဲ့ပြဿနာဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အဆိုးဝါးဆုံး ပြဿနာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဂျာမနီက နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရောက်လာတဲ့ စာတွေဟာ တစ်စောင်ထက်တစ်စောင် ပိုပြီး ဆိုးနေပါတယ်။ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်တော့မှာ သေချာတယ်’

“အဲဒီ ဂျာမနီကိစ္စ ခေါက်ထားလိုက်စမ်းပါ’ ဟာရီးလ်အိုက်စ်က ပြောလိုက် သည်။ ‘ဒီမှာ ကျုပ်တို့ ပြည်သူတွေက ငတ်ပြတ်နေကြပြီ’

‘ဟာရီးလ်....ဒီအကြောင်း ကျုပ်လည်း သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရေရှည်ကျ တော့ သူတို့....’

‘ကော်ဒဲလ်....’ သမ္မတကြီးက လက်ကာပြရင်း တားလိုက်သည်။ ‘ငတ်နေ တဲ့ လူတွေအတွက် “ရေရှည်” ဆိုတာ မရှိဘူး’

‘ပြဿနာကတော့ နေရာတိုင်းမှာ ရှိနေတာပဲ။ အဲဒါ သိပ်ဆိုးတယ်၊ စတော့ဈေးကွက်လည်း နောက်ထပ် ထိုးကျသွားပြန်ပြီ’

ခေတ္တ ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီးက စိတ်မချမ်းသာစွာ ပြောသည်။

‘ထိုင်သပိတ်တွေ၊ အကြမ်းဖက်မှုတွေ၊ ရေကြီးတာတွေ၊ ဖုန်မှန်တိုင်းတွေက လည်း တစ်ဒုက္ခ....’

ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီး ဟာရီးလ်အိုက်စ်က ညည်းသည်။

‘ဒီကြားထဲ လူထုရန်သူနဲ့ပါတ်(၁) ဝှန်ဒီလင်ဂျာကိုလည်း အက်ဖ်ဘီအိုင် ထောက်လှမ်းရေးဌာနက အခုထိ မဖမ်းမိသေးဘူး’

သမ္မတကြီး၏ အထူးအရာရှိ ဟိုးက ပြောသည်။

‘ကောင်းပြီ....ဒီတော့ အခြေအနေ တော်တော်ဆိုးနေပြီဆိုတဲ့ အချက်ကို ကျုပ်တို့အားလုံး သဘောတူကြတယ် ဆိုပါစို့’

သမ္မတကြီးက မချိပြုံး ပြုံးရင်း ပြောလိုက်သည်။

အင်နီသည် တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်ပြီး နားထောင်နေသည်။

ယခုမူ သူသည် ရုတ်တရက် ရဲစိတ်ပေါ်လာပြီး လွှတ်ခနဲ ပြောလိုက်သည်။

'မနက်ဖြန်ဆိုရင် နေထွက်လာလိမ့်မယ်၊ မယုံရင် ရှိတာလေး ချလောင်း၊
မနက်ဖြန်ကျတော့ တကယ် နေထွက်လာမှာပါ'

'ဟေး....မိန်းကလေး....ငြိမ်ငြိမ်နေစမ်း'

ဟာရိုးလ်အိုက်စံက လှမ်းဟောက်လိုက်သည်။

'ဟာရိုး....အသာနေပါ' သမ္မတကြီးက လက်ညှိုးထိုးပြီး တားလိုက်သည်။

'ကဲ....အင်နီ....ဘာပြောတယ်....ပြန်ပြောစမ်းပါဦး'

အင်နီက မစွတာဝါးဘတ်နှင့်တကွ အခြားပုဂ္ဂိုလ်တွေ အားလုံးကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်ဖြူတော် အစည်းအဝေးတွင် ရာရာစစ ဝင်ပြီး စကား ပြောမိသည့်အတွက် သူ့ကိုယ်သူ တအံ့တဩလည်း ဖြစ်မိ၏။ ကြောက်လည်း ကြောက်မိ၏။

'အင်နီ....သမီးလေး....ဘာမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့' သမ္မတကြီးက ပြောသည်။

သမီးလေး ပြောမှာသာ ပြောပါ၊ ဘာမှ ကြောက်စရာ မလိုပါဘူး၊ ဒီနိုင်ငံက လွတ်လပ် မှုရှိတဲ့ နိုင်ငံပါ၊ လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုခွင့် ရှိပါတယ်၊ လူတိုင်း ကိုယ့်ရင်ထဲ ရှိတာ ကို အမှန်အတိုင်း ပြောနိုင်ပါတယ်'

အင်နီသည် အသက်ပြင်းပြင်း ရှုထုတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ထပ်၍ ပြော သည်။

'ဟုတ်ကဲ့....ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီနေ့ဖြစ်နေတဲ့ မကောင်းတာတွေကို စဉ်းစားနေမယ့်အစား မနက်ဖြန် ဖြစ်လာမယ့် ကောင်းတာတွေကို စဉ်းစားရင် ကောင်းတာတွေ ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်'

ထို့နောက် အင်နီက မိဘမဲ့ဂေဟာတွင် သူနေခဲ့စဉ်က ခံစားခဲ့ရသော ဆင်းရဲဒုက္ခများကို တစ်နေ့တော့ ကောင်းလာလိမ့်မယ် ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ကျော်လွှားလာခဲ့ကြောင်း ရိုးရိုးကလေး ပြောပြသည်။ အင်နီ စကားပြောနေစဉ် သမ္မတကြီးနှင့်တကွ ဝန်ကြီးတွေအားလုံး မျက်နှာတည်တည်ကြီးကြီးဖြင့် နားထောင် နေကြရာမှ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပြုံးရွှင်လာကြသည်။ တစ်ခန်းလုံး ထုံထိုင်းမှုန်မှုိုင်း

နေခဲ့သော စောစောက အခြေအနေသည် ယခုအခါ ရွှင်လန်းတက်ကြွ လာခဲ့ပြီ။ ဟာရီးလ်အိုက်စ် အပါအဝင် အားလုံး၏ နှလုံးသားတွင် မျှော်လင့်ချက်သစ်တွေ ရုတ်တရက် ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီ။ သူတို့သည် သူတို့၏ စိတ်ကူးစိတ်သန်းများကို မှတ်စုစာအုပ်တွင် စိတ်အားထက်သန်စွာ ရေးမှတ်ကြသည်။

အင်နီ စကားပြောပြီး သွားသောအခါ သမ္မတကြီးက ပြောလိုက်သည်။

‘အင်နီ...သမီးလေး ပြောသွားတာတွေကို နားထောင်နေရင်း ငါ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက်ပြီ။ အဲဒါ တခြား မဟုတ်ပါဘူး၊ တို့အစိုးရအဖွဲ့ အနေနဲ့ တိုင်းပြည်အတွက် ကောင်းတာလုပ်ချင်ရင် အနာဂတ်ကာလမှာ အကောင်းမြင် စိတ်ဓာတ်နဲ့ လုပ်ဆောင်ရမယ် ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ’

‘သိပ်ကောင်းတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ပါပဲ၊ ကျွန်မလည်း လုံးဝ သဘောတူပါတယ်’ မစ္စပါကင်စ်က အားတက်သရော ထောက်ခံလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် လုံခြုံရေးတပ်သား ဝင်ရောက်လာပြီး သမ္မတကြီးအား ကြေးနန်းစာတစ်စောင် ပေးသည်။

‘ခွင့်ပြုပါ...အားလုံးပဲ တောင်းပန်ပါတယ်’ သမ္မတကြီးက စာအိတ်ကို ဖွင့်ရင်း ပြောသည်။ ပြီးတော့ ကြေးနန်းကို အသံတိတ် ဖတ်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက်.... ‘အား....ဒီကြေးနန်းက ကျုပ်အတွက် မဟုတ်ဘူး၊ အော်လီဗာဆီကို နယူးယောက်က သူ့အတွင်းရေးမှူးဆီက ပို့လိုက်တာ၊ သူ့စာက “အိမ်ခြံဝင်း အပြင်ဘက်မှာ လူတွေ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေသည်။ အားလုံးကပင် အင်နီ၏ မိဘများ ဖြစ်ကြောင်း ပြောကြသည်။ စစ်ဆေးရေး စတင်နေပြီ၊ ချက်ချင်း ပြန်လာစေချင်သည်။...ဂရေ့စ်ဖာရယ်” တဲ့’

‘အင်း....ဒါဆို ဟုတ်ပြီပဲ’ မစ္စတာဝါးဘတ်က ပြောသည်။ ‘ရေဒီယိုက ထုတ်လွှင့်တဲ့ အစီအစဉ်ကို လူတွေ တော်တော်များများ နားထောင်ရတယ်ဆိုတာ သေချာတာပေါ့...ဟုတ်တယ်နော်....အင်နီ’

‘ဟုတ်တာပေါ့...ဘာကြီးရဲ့၊ဝမ်းသာစရာပဲ၊အဲဒီလူတွေထဲမှာ သမီးရဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေတော့ ကျိန်းသေပါမှာပဲ’

အင်နီက ထိုင်ရာမှ ထခုန်တော့မတတ် ဝမ်းသာစွာဖြင့် ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် သမ္မတက ပြုံးလျက်....

‘မစ္စတာဝါးဘတ်နဲ့ အင်နီတို့ အခုလို ရောက်လာတာကို ကျုပ်တို့အားလုံးကပဲ ဂုဏ်ယူဝမ်းသာကြပါတယ်၊ဒါပေမယ့်....အခုအတိုင်းဆိုရင်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး နယူးယောက်ကို အခုချက်ချင်း ပြန်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်’

‘ဟုတ်ပါတယ် သမ္မတကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး’ မစ္စတာဝါးဘတ်က အင်နီ၏ လက်ကို ဆွဲရင်း ‘ကဲ....လာ....အင်နီ....သွားကြစို့’

‘ကဲ....အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်’ အင်နီက ပြောလိုက်သည်။

‘ကောင်းပါပြီ.... အင်နီ၊ ကောင်းပါပြီ’ အားလုံးက ပြန်ပြောသည်။

‘သမီးတို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး....သမ္မတကြီး၊ကျေးဇူးတင်ပါတယ်’

‘တို့က သမီးတို့ကိုသာ ကျေးဇူးတင်ရမှာပါ၊တကယ်တော့ သမ္မတအနားမှာ သမီးလို လူတစ်ယောက် ရှိသင့်ပါတယ်’

သမ္မတကြီးက ဝန်ကြီးအဖွဲ့ဝင်များအား မသိမသာ စောင်းကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ထို့နောက် အင်နီက သမ္မတကြီး၏ ပါးပြင်ကို ရွတ်ခနဲ တစ်ချက် နှမ်းလိုက်ပြီးနောက် အခန်းထဲမှ အပြေးကလေး ထွက်လာခဲ့သည်။

“အိမ်ဖြူတော်” အရှေ့ဘက် ဂိတ်တံခါးတွင် ဇိမ်ခံကားတစ်စီး အဆင်သင့် စောင့်နေသည်။ မစ္စတာဝါးဘတ်နှင့် အင်နီတို့ ကားပေါ်တက်ကြသည်။ အရေးပေါ် အချက်ပေး ဥဩမှုတ်ရင်း မော်တော်ဆိုင်ကယ်စီး ရဲများက ရှေ့မှ ဦးဆောင်ကာ ဇိမ်ခံကားသည် ‘ယူနီယံ’ ဘူတာသို့ မောင်းနှင်သွားလေ၏။ နယူးယောက်သို့ ထွက်ခွာမည့် အထူးရထားသည် ဘူတာတွင် အဆင်သင့် စောင့်နေလိမ့်မည်။

ထိုအချိန်တွင် သမ္မတကြီး ရုမ်ဗဲနှင့် ဝန်ကြီးများသည် “အိမ်ဖြူတော်” ရှိ “ဘဲဥပုံ ခန်းမကြီး” ထဲတွင် စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ဆက်လက်ဆွေးနွေး နေကြဆဲ ဖြစ်၏။ သူတို့သည် အင်နီကလေး ပေးသွားသော အကောင်းမြင် စိတ်ဓာတ်သစ် ကြောင့် အလွန် အားမာန်တက်ကြွ နေကြသည်။

‘သမ္မတကြီးခင်ဗျား....ပြည်ထောင်စုတစ်ဝန်းမှာ စီမံကိန်းသစ်တွေ ရာနဲ့ ထောင်နဲ့ချီပြီး ဖော်ထုတ်ဆောင်ရွက် သင့်ပါတယ်’

ဟာရီးလ်အိုက်စ်က အဆိုပြုသည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ဆည်မြောင်းတာတမံတွေလည်း တည်ဆောက်ရမယ်၊ ဒါမှသာ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားတွေ၊ လယ်ယာမြေတွေ အလုံအလောက် ရရှိနိုင်မယ်’ ဟင်နရီမော်ဂျင်သောက ပြောသည်။

မစ္စဗရန်စက်စီပါကင်စ်ကလည်း ‘ပြီးတော့ အဝေးပြေးကားလမ်းတွေ လည်း ဖောက်လုပ်ရမယ်’ ဟု တင်ပြသည်။

‘နောက်ပြီး....တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ စာတိုက်တွေလည်း အနှံ့အပြား ဖွင့်လှစ်ရ မှာပဲ’ ဟု ကော်ဒဲလ်ဟားလ်က ပြောသည်။

‘ဒါပေါ့၊ ဒါမှ အလုပ်လက်မဲ့တွေကို အဲဒီစီမံကိန်းတွေမှာ အလုပ်ပေးလိုက် ရုံပဲပေါ့’ ဟု ဟာရီးလ်အိုက်စ်က ဆိုသည်။

‘သိပ်ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးပဲ’ မစ္စပါကင်စ်က ထောက်ခံသည်။ ‘ဒါဆိုရင် ကျွန်မတို့အနေနဲ့ ခြောက်လအတွင်းမှာ လူပေါင်း ငါးသန်းကို အလုပ်ပေးနိုင် လိမ့်မယ်’

‘ဒါပေါ့၊ အဲဒီလူတွေလည်း အပတ်စဉ် လုပ်ခ မှန်မှန်ရပြီး တိုင်းပြည်အနေနဲ့ လည်း အခွန်တော်ရတော့ နှစ်ဦးနှစ်ဝ အကျိုးရှိတာပေါ့’ ဟု မော်ဂျင်သောက ပြောသည်။

ထို့နောက် ကော်ဒဲလ်ဟားလ်က....

‘အဲဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံဟာ သန်မာကြံ့ခိုင်တဲ့ နိုင်ငံဖြစ်လာမယ်။

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဒီတော့ စစ်ကြီးဖြစ်လာရင်လည်း ဂျာမနီအဓိပတိ ဟစ်တလာတောင်မှ ကျွန်တော် တို့ကို ယှဉ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး’

ဤတွင် ဟာရီးလ်အိုက်စ်က မတ်တတ် ထရပ်လိုက်ပြီးတော့....

‘သမ္မတကြီးခင်ဗျား....ဒီနိုင်ငံကို ကျွန်တော်တို့ ပေးရမယ့် အရာကတော့ ....“အမြင်သစ်”ပဲ ဖြစ်ပါတယ်’

မစ္စပါကင်စ်က “အတွေးသစ်”။

ကော်ဒဲလ်ဟားလ်က “ချဉ်းကပ်မှုသစ်”။

မော်ဂျင်သောက “ခံယူချက်သစ်”။

ဟာရီးလ်အိုက်စ်က “ရည်ညွှန်းချက်သစ်”။

မစ္စပါကင်စ်က “မျှော်မှန်းချက်သစ်”။

ကော်ဒဲလ်ဟားစ်က “စိတ်ကူးသစ်”။

မော်ဂျင်သောက “ရည်မှန်းချက်သစ်”။

ယင်းသို့လျှင် ဝန်ကြီးများက တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ အလှအယက် တင်ပြ ကြရာ သမ္မတကြီးက လက်ကာပြရင်း....

‘နေကြပါဦး၊နေကြပါဦး၊အမေရိကန်ပြည်သူတွေကို ကျုပ်တို့ပေးရမယ့် အရာက....’ သမ္မတကြီးက ခေတ္တရပ်ထားလိုက်သည်။ဝန်ကြီးတွေအားလုံးက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် စောင့်နေကြသည်။ ‘ကျုပ်တို့ ပေးရမယ့် အရာက.... “မူသစ်” ပဲ’

ဝန်ကြီးများက အပြုံးကိုယ်စီဖြင့် လက်ခုပ်တီးလိုက်ကြသည်။သမ္မတကြီး ဖော်ထုတ်လိုက်သော ဝေါဟာရသည် အမှန်ဆုံး ဖြစ်သည်ဟု အားလုံးက သဘောတူ ကြသည်။ သမ္မတကြီးက ဆက်ပြောသည်။

‘မစ္စပါကင်စ်နဲ့တကွ လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား....ပထမအကြိမ် ကျုပ်ပြော ခဲ့တဲ့ စကားဟာ သိပ်ပြီး မှန်ပါတယ်။ကျုပ်တို့အနေနဲ့ တစ်ခုတည်းသော ကြောက် စရာက ကြောက်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါတယ်’

ယင်းသို့လျှင် သမ္မတကြီး ရစ်ဗဲသည် အမေရိကန်နိုင်ငံအား စီးပွားပျက်

ကပ်ကြီးထဲမှ ကယ်တင်နိုင်ခဲ့သော သူ၏ သမိုင်းဝင် “မူသစ်” သဘောတရား၊
၁၉၃၃ ခုနှစ်ဒီဇင်ဘာလ၏ ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး ညှို့မှိုင်းအုံ့ဆိုင်းနေသော
နေ့တစ်နေ့တွင် အင်နီကလေး၏ ကျေးဇူးကြောင့် ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လာ
သည်။

မယုံလျှင် ပုံပြင်ဟု ထင်ချင်လျှင်လည်း ထင်နိုင်ပါသည်။ သို့သော်လည်း
လွန်လေပြီးသော နှစ်ပေါင်းများစွာက ထိုဖြစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်ကတော့
အမှန်ပင်။

ကံအကောင်းဆုံး လူသားနှစ်ယောက်

ထိုနေ့ နံနက်စောစော အင်နီနှင့် မစ္စတာဝါးဘတ်တို့ ဝါရှင်တန်သို့ ထွက်ခွာသွားပြီး နောက် မကြာမီကလေးတွင်ပင် နယူးယောက်မြို့ ပဉ္စမရိပ်သာလမ်းရှိ မစ္စတာ ဝါးဘတ်၏ စံအိမ်ကြီးရှေ့သို့ လင်မယားစုံတွဲပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်ခန့် စုပြုံ ရောက်ရှိလာကြပြီး ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဆူဆူညံညံ ဖြစ်နေတော့ သည်။ လင်မယားစုံတွဲတိုင်းပင် သူတို့သည် အင်နီ၏မိဘများ ဖြစ်သည်ဟုဆိုကာ မစ္စတာဝါးဘတ်နှင့် တွေ့လိုကြောင်း တောင်းဆိုနေကြ၏။ လင်မယားစုံတွဲများမှာ အချို့က ဝဝ၊ အချို့က ပိန်ပိန်၊ အချို့က ရှည်ရှည်၊ အချို့က ပုပု၊ အချို့က ကြီးကြီး၊ အချို့က ငယ်ငယ်များ ဖြစ်ကြသည်။ သို့ပေမယ့် သူတို့အားလုံး၏ တစ်ခုတည်းသော တူညီချက်ကတော့ မစ္စတာဝါးဘတ်ထံမှ ဒေါ်လာ ၅၀,၀၀၀ကို အပူတပြင်း ရရှိလိုသည့် ဆန္ဒပင် ဖြစ်၏။

နံနက် ရှစ်နာရီတိတိတွင် အိမ်ဖော်မှူး ဒရိတ်က ခြံဝင်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးရန် ထွက်လာသောအခါ အဆိုပါ စုံတွဲလူအုပ်ကြီးက ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်ခွင့်ပြုရန် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ဟစ်တောင်းဆိုကြသည်။ သို့ဖြင့် ဒရိတ်က ခြံဝင်း တံခါးကို အလျင်အမြန် ပြန်ပိတ်ကာ မစ္စတာရယ်ဆီသို့ ကမန်းကတန်း ပြေးလာ ခဲ့ပြီးနောက် အခြေအနေကို ပြောပြသည်။

‘ကေန္တတော့ ဒီလူတွေထဲမှာ အင်နီရဲ့ မိဘအစစ်အမှန်က လွဲပြီး ကျန် တာတွေ အားလုံးဟာ လူလိမ်လူညာတွေပဲ ဖြစ်မှာပဲ၊ အဲဒီတော့ ကျွန်မတို့က အစစ် အမှန် လင်မယားနှစ်ယောက်ကိုပဲ သေသေချာချာ စိစစ်ရွေးထုတ် ရလိမ့်မယ်’

‘တကယ့် မိဘအစစ်အမှန် ပါလာရင်တော့ သိသာမှာပါ...မစ္စဖာရယ်
‘ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ရှင်’

ထို့နောက် မစ္စဖာရယ်က စိစစ်ရေးအတွက် လုပ်ငန်းစတင်တော့သည်။
သူသည် မေးခွန်းလွှာတစ်ခု အမြန်ဆုံး ရေးသားကာ လက်နှိပ်စက်ရိုက်သည်။
ပြီးနောက် မိတ္တူစောင်ရေ တစ်ထောင်ကျော်ကူးသည်။ မေးခွန်းလွှာတွင် မေးခွန်း
ပေါင်းဆယ်ခု ပါဝင်သည်။နာမည်၊ နေရပ်လိပ်စာ၊ အသက်မှအစ လိုအပ်သမျှ
အချက်အလက် အားလုံးကို မေးထားသည်။ဆယ်ခုမြောက် မေးခွန်းမှာ....

အင်နီကလေးကို ဂေဟာမှာ လာထားသွားတဲ့ညက သူ့မိဘတွေဟာ
အင်နီကလေးနဲ့အတူ အခြားပစ္စည်းတစ်ခုကိုလည်း ထားပစ်ခဲ့ကြပါတယ်။ အဲဒီ
ပစ္စည်းဟာ ဘာပစ္စည်းလဲ။

ဟူသော မေးခွန်းဖြစ်၏။

ထို့နောက် ဒရိုက်နှင့် အခြားအိမ်ဖော်များက မေးခွန်းလွှာများကို လင်
မယားစုံတွဲ အသီးသီးအား လိုက်လံ ပေးဝေကြသည်။ခြံဝင်းအပြင်ဘက်တွင် ရုတ်
ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်နေကြသော လူအုပ်ကြီးအား မြင်းစီးရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက ကြပ်မတ်
ထိန်းကွပ် ပေးနေကြသည်။စုံတွဲအသီးသီးသည် စနစ်တကျ တန်းစီကာ မေးခွန်း
လွှာများကို ယူ၍ ဖြေဆိုရေးသားကြပြီးနောက် ဆင်ဝင်အောက်တွင် စားပွဲချ၍
ထိုင်နေသော မစ္စဖာရယ်ထံ နှစ်ယောက်တစ်တွဲစီ လာရောက်၍ စစ်ဆေးခံကြရ၏။

စစ်ဆေးသည့်လုပ်ငန်းမှာ မစ္စဖာရယ်အဖို့ ဘာမှမခက်၊ ထင်တာထက်ပင်
လွယ်နေပါသေးသည်။အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် စုံတွဲအားလုံးလိုလိုပင် ဆယ်ခု
မြောက် နောက်ဆုံးမေးခွန်းကို တစ်လွဲတွေ့ချည်း ဖြေဆိုထားသောကြောင့် ဖြစ်၏။
အဖြေအားလုံးမှာ ရမ်းသန်းမှန်းသန်း ဖြန်းတုတ်ထားသော အဖြေများသာ ဖြစ်
ကြ၏။အချို့ကဆိုလျှင် ‘အင်နီနဲ့အတူ ဒီနဲ့ခဲညှပ်မုန့် ထားပစ်ခဲ့ပါတယ်’ဟု
လည်းကောင်း၊အချို့ကလည်း ‘အင်နီနဲ့အတူ မြင်းပုကလေး တစ်ကောင်လည်း
ထားခဲ့ပါတယ်’ဟု လည်းကောင်း ထင်ရာမြင်ရာ စွတ်ဖြေကြသည်အထိပင် ဖြစ်၏။

ရပြည့်ကအုပ်တိုက်

သို့သော် ကံအားလျော်စွာပင် လင်မယားစုံတွဲ တစ်စုံကတော့ ‘အင်နီနဲ့ အတူ လော့ကက်ဆွဲကြီးကလေးလည်း ထားခဲ့ပါတယ်’ ဟု ဖြေဆိုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ သို့ပေမယ့် သူတို့လင်မယားအား အသေးစိတ် စစ်ဆေးမေးမြန်းကြည့်သောအခါ ထိုလင်မယားမှာလည်း အင်နီ၏ မိဘများ မဟုတ်ကြ၊ အတူများသာ ဖြစ်၏။ ထိုလင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးသည် လော့ကက်သီးလေး တစ်ခြမ်း ပဲ့နေခြင်းကို လုံးဝ မသိကြ။ ထိုလော့ကက်သီးလေးမှာ ငွေလော့ကက်သီးလေး ဖြစ်သည် ဆိုတာကိုလည်း သူတို့ မသိကြ။ ပြီးတော့ ကျန်တစ်ခြမ်းကိုလည်း ထုတ်မပြနိုင်ကြ။

သည်လိုနှင့် အချိန်တော်တော် ကုန်သွားပြီ။ မစ္စဖာရယ်သည် အဆာပြေနေ့လယ်စာကို ကပျာကယာ စားသောက်ပြီးနောက် ဆက်လက်စစ်ဆေးသည်။ လင်မယား တစ်စုံပြီးတစ်စုံကို သေချာစေ့စပ်စွာ စစ်ဆေးမေးမြန်းသည်။ သူ့ရှေ့သို့ လင်မယားစုံတွဲ တစ်စုံရောက်လာတိုင်း အင်နီလေး၏ မိဘ အစစ်အမှန်များ ဖြစ်ပါစေဟု သူ့မှာကြိတ်ပြီး ဆုတောင်းရသည်မှာလည်း အမော။ သို့ပေမယ့် သူ့ခမျာ ဆုတောင်း မပြည့်ရှာ။ ညနေငါးနာရီထိုးလို့ ဆည်းဆာချိန်သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီ။ တစ်မြို့လုံးလည်း မှောင်ရိပ်ပျိုးလာခဲ့ပြီ။ မစ္စဖာရယ်သည် နောက်ဆုံးစုံတွဲ တစ်တွဲကို စစ်ဆေးပြီးနောက် လုပ်ငန်းကို ရပ်လိုက်သည်။ မြဲပြင်ဘက်တွင် လင်မယားစုံတွဲတွေ တစ်ယောက်မျှ မရှိကြတော့။

မစ္စဖာရယ်သည် တစ်ကိုယ်လုံး နှမ်းနယ်ကာ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျသွားသလို ခံစားရသည်။ စားပွဲပေါ် မျက်နှာအပ်လျက် တသိမ့်သိမ့် ငိုနေမိလေသည်။

အိမ်ဖော်မှူး ဒရိတ်က အပြင်ဘက်သို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ဆင်ဝင်ဆောင်တံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။

‘လူကုန်သွားပြီနဲ့ တူပါတယ်.... မစ္စဖာရယ်၊ ခုနက စုံတွဲက နောက်ဆုံးပဲ ဖြစ်မှာပါ။ ဒါနဲ့ သူ့ဌေးကြီးနဲ့ အင်နီလေးတို့လည်း အခုထိ ပေါ်မလာသေးပါလား’

မစ္စဖာရယ်သည် လက်ကိုင်ပဝါထုတ်ကာ မျက်ရည်များကို သုတ်ပစ်လိုက်ပြီးနောက်....

‘ဒီအဖြေလွှာတွေကို ကြည့်စမ်းပါ....ဒရိတ်၊ကျွန်မ အခုစစ်ဆေးပြီး သွားတာ။ သူတို့ကိုယ်သူတို့ အင်နီလေးရဲ့ အမေပါလို့ ပြောတဲ့ အမျိုးသမီးက စုစုပေါင်း ၆၂၇ ယောက်၊ပြီးတော့ အင်နီလေးရဲ့ အဖေပါလို့ ပြောတဲ့ အမျိုးသားက စုစုပေါင်း ၆၁၉ ယောက်၊ဒီတော့ အားလုံးပေါင်းရင်....’

‘အားလုံးပေါင်းရင် ၁၂၄၆ ယောက်ပါ မစ္စဖာရယ်’

‘ဒါပေမယ့်....အားလုံး လူလိမ်တွေချည်းပဲ။ ဒီမင်ဟက်တန်ကျွန်းကြီးမှာ မရိုးသားတဲ့ လူလိမ်လူညာတွေ ဒီလောက်တောင် ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မတော့ လုံးဝ မထင်ခဲ့မိဘူး.....ဒရိတ်’

‘အားလုံး ဒီကျွန်းကချည်းတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊တချို့လည်း ဘရုန့်စ်နယ် မြေက လူတွေပါ’

အိမ်ရှေ့တံခါးမှ သော့ဖွင့်သံ ကြားလိုက်ရ၏။ချက်ချင်းလိုပင် အင်နီနှင့် မစ္စတာဝါးဘတ်တို့ ဝင်လာကြသည်။

‘ဂရေ့စ်....တို့ ပြန်လာပြီကွယ်’

မစ္စတာဝါးဘတ်က ဝမ်းသာလှိုက်လှဲ ပြောလိုက်သည်။

‘ဘယ်မှာလဲ၊သူတို့ဘယ်မှာလဲ....အန်တီ၊သမီးရဲ့ အဖေ အမေလို့ လာပြောတဲ့လူတွေ ဘယ်မှာလဲ....ဟင်’

အင်နီလေးက အသက်ပင် မရှုအားဘဲ မစ္စဖာရယ်အား ပြေးဖက်ရင်း အငမ်းမရ မေးလိုက်သည်။

‘သူတို့ ပြန်သွားကြပြီ....သမီးရယ်’ မစ္စဖာရယ်သည် ထိုင်ရာမှထကာ အင်နီကို ပြန်ဖက်ထားလိုက်သည်။သူ့မျက်နှာတွင် မျက်ရည်တွေ စီးကျလာသည်။

‘သူတို့ လာကြတယ်၊ပြီးတော့ ပြန်သွားကြတယ်၊အန်တီ စိတ်မကောင်းပါဘူး.... ကလေးရယ်၊သူတို့အားလုံး တစ်ယောက်မှ မရိုးသားဘူး၊အားလုံး လူလိမ်တွေ၊ ပိုက်ဆံ ငါးသောင်း လိုချင်လို့ လာကြတာတွေချည်းပဲ’

‘အို....ဘုရားရေ....’

အင်နီ တော်တော် စိတ်ဓာတ်ကျသွားသည်။ မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်တွေ ရွမ်းလာသည်။ သို့ပေမယ့် ငိုတော့မငို။

‘မင်း စစ်ဆေးမေးမြန်းတာတွေက သေချာပါရဲ့လား...ဂရေ့စ်ရယ်’
မစ္စတာဝါးဘတ်က စိုးရိမ်သံဖြင့် မေးသည်။

ထိုစဉ် အိမ်ရှေ့တံခါးမှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ အိမ်ရှေ့သို့ ဒရိတ် ထွက်သွားသည်။

‘ကျွန်မ သေသေချာချာ စစ်ဆေးပါတယ်...အစ်ကိုကြီး၊ ဒါပေမယ့်... ငွေလော့ကက်သီးဆွဲကြီးအကြောင်း တစ်ယောက်မှ မသိကြဘူး၊ သိတဲ့လင်မယား တစ်စုံကျတော့လည်း ရွှေနဲ့ လုပ်ထားတာလား၊ ငွေနဲ့ လုပ်ထားတာလား ဆိုတာ တောင် မှန်မှန် မပြောနိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ သူတို့မှာ လော့ကက်သီး တစ်ခြမ်းပဲလည်း မပါဘူး’

‘သမီးကတော့ သမီးရဲ့ ဖေဖေနဲ့မေမေ တကယ် ပါလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေတာ အန်တီရယ်’

အင်နီက အားငယ်သံလေးဖြင့် ပြောသည်။

ဒရိတ် ပြန်ရောက်လာသည်။ အမြဲတမ်း တည်နေသော သူ့မျက်နှာတွင် ပြုံးရောင်သမ်းနေ၏။

‘အက်ဖ်ဘီအိုင် အထူးစုံထောက်က လာပေးသွားတာပါ’ ဟု ဆိုကာ မစ္စတာဝါးဘတ်အား စာအိတ်ရှည်ကြီး တစ်အိတ် ကမ်းပေးသည်။

‘အား...ဟုတ်ပြီ’ မစ္စတာဝါးဘတ်က စာအိတ်ကို အမြန်ဖွင့်ပြီး ဖတ်ကြည့်သည်။ ‘မင်္ဂလာသတင်းကောင်းပဲဟေ့၊ အင်နီရဲ့ လော့ကက်သီးလုပ်တဲ့ ပန်းတိမ်ကို စုံထောက် ဂန်ဒါဆင်က ရှာတွေ့ထားပြီတဲ့၊ Utica ယူတီကာမြို့နယ်က ပန်းတိမ်တဲ့’

‘ဟယ်...ဝမ်းသာလိုက်တာ ဘဘကြီးရယ်’

အင်နီက အော်ပြောလိုက်သည်။

“ထိုအမျိုးအစား လောကကံကြီးများကို ၁၉၁၈ ခုနှစ်နှင့် ၁၉၂၄ ခုနှစ် အတွင်းက ထုတ်လုပ်ခဲ့ကြပါသည် ” တဲ့’

မစ္စတာဝါးဘတ်က စာကို ဖတ်ပြသည်။

“ထိုအမျိုးအစားများ” ဆိုတော့ အများကြီး ရှိမှာပေါ့’

မစ္စဖာရယ်က ပြောသည်။

‘ဟုတ်တာပေါ့’ မစ္စတာဝါးဘတ်က သက်ပြင်းတစ်ချက် ချကာ စာကို ဆက်ဖတ်သည်။

“စုစုပေါင်း လောကကံကြီး ကိုးသောင်းကျော် ထုတ်လုပ် ရောင်းချခဲ့ ပါသည်” တဲ့’

‘အို.....ဘုရားရေး.....’

အင်နီက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ရေရွတ်လိုက်သည်။

မစ္စတာဝါးဘတ်က စာကို စိတ်မချမ်းသာစွာ ဆက်လက်ဖတ်ပြသည်။

နောက်ဆုံး၌ သူက ပြောသည်။

‘အင်နီ.....လိုရင်းပြောရရင်တော့ သမီးရဲ့မိဘတွေကို လောကကံဆွဲကြီးနဲ့ လိုက်ရှာလိုတော့ ဘယ်လိုမှ ရှာတွေ့နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ စုံထောက်တွေက ယူဆတယ်။ ဒီအတွက် ဘာကြီး စိတ်မကောင်းပါဘူး.....ကလေးရယ်’

မစ္စတာဝါးဘတ်သည် စာအိတ်ထဲမှ အင်နီ၏ လောကကံကြီးကလေးကို ထုတ်ယူကာ အင်နီ၏ လည်ပင်းတွင် တယုတယ ပြန်ဆွဲပေးလိုက်သည်။

‘ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပါပဲ.....ဘာကြီးရယ်’

အင်နီသည် သူ့ဆွဲကြီးကလေးကို လက်နှင့်ပွတ်သပ် ကစားနေသည်။ ပြီးနောက် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ လျှောက်သွားကာ လမ်းမကြီးဘက်ဆီသို့ လှမ်း မျှော်ကြည့်နေသည်။ အတန်ကြာတော့မှ-

‘ဘာကြီးက သမီးအတွက် အတတ်နိုင်ဆုံး လုပ်ပေးခဲ့ပါပြီ။ သမီးရဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ကို ဘာကြီးတောင် ရှာလို့ မတွေ့နိုင်ရင် တခြား ဘယ်သူ

ရှာတွေ့နိုင်ဦးမှာလဲ၊ ရှိပါစေတော့....ဘဘကြီးရယ်၊ ဖေဖေ မေမေတို့ မရှိပေမယ့် လည်း သမီး ဒီအတိုင်းပဲ နေသွားပါ့မယ်၊ ဘဘကြီးလည်း ဆယ်နှစ်သားအရွယ် ကတည်းက သမီးလိုပဲ နေခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား’

‘ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကလေးရယ်’

မစ္စတာဝါးဘတ်က ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြင့် ပြုံးရင်း ပြန်ပြောသည်။

အခြေအနေအရ မစ္စတာဝါးဘတ်နှင့် အင်နီတို့အား အနှောင့်အယှက် မပေးလိုသောကြောင့် မစ္စဖာရယ်က....

‘ကဲ... ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါဦး၊ ညဇာအတွက် သွားပြီး စီစဉ်လိုက်ပါဦးမယ်’

ထို့နောက် မစ္စဖာရယ်သည် ဒရိတ်အား လက်ဆွဲပြီး မီးဖိုခန်းဘက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

မစ္စတာဝါးဘတ်သည် ပြတင်းပေါက်နားသို့ လျှောက်လာကာ အင်နီ၏ ပခုံးပေါ် လက်တင်ရင်း ပြောသည်။

‘အင်နီ... သမီးလေးသိတဲ့အတိုင်း ဘဘကြီးဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အချမ်းသာဆုံး လူတစ်ယောက်ပါ။ ဘဘကြီးမှာ ကိုယ်ပိုင် စံအိမ်ကြီးတွေ၊ ကိုယ်ပိုင် အပျော်စီးသင်္ဘောတွေလည်း ရှိတယ်၊ ဘဘကြီးနာမည်နဲ့ ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းထားတဲ့ တက္ကသိုလ်နှစ်ခုလည်း ရှိတယ်၊ ကမ္ဘာကျော် “တိုင်းမ်” မဂ္ဂဇင်းကြီးမှာလည်း ဘဘကြီး အကြောင်းကို မျက်နှာဖုံးသတင်းဆောင်းပါး လေးကြိမ်တိတိ ဖော်ပြခဲ့ပြီးပြီ။ ဘဘကြီးဟာ ကမ္ဘာမှာ အကျော်ကြားဆုံး၊ ဩဇာအရှိဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ငါးယောက်ထဲမှာ တစ်ယောက်အဖြစ် ပါဝင်တယ်လို့လည်း သူတို့က ပြောကြတယ်။ ဒါပေမယ့် ဘဘကြီးရဲ့ ဘဝမှာ တစ်ခုခု လိုနေသလိုပဲ ဘဘကြီး အမြဲထင်နေတယ်၊ အဲဒီ လိုနေတဲ့တစ်ခုဟာ ဘဘကြီးအတွက် သိပ်ပြီး အရေးကြီးတယ်၊ အခုတော့ အဲဒီ လိုနေတဲ့ အရာကို ဘဘကြီး တွေ့ရပြီ’

‘ဘယ်အရာလဲ ဘဘကြီး’

အင်နီက နောက်ပြန်လှည့်ကာ မေးလိုက်သည်။

ရတနာအုပ်စု

‘အဲဒီအရာဟာ တခြားမဟုတ်ဘူးကွယ့်’ မစ္စတာဝါးဘတ်က တည်ငြိမ်
အေးဆေးစွာ ပြောသည်။ ‘အဲဒီအရာဟာ.....သမီးပါပဲကွယ်၊ ငါ့ဘဝမှာ လိုအပ်နေတဲ့
အရာဟာ သမီးလေးပါပဲ’

‘ဟင်....သမီး ဟုတ်လား’

အင်နီက မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် ပြန်မေးလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ သမီးပါပဲ’

ထို့နောက် မစ္စတာဝါးဘတ်သည် အားရပါးရ ရယ်မောကာ အင်နီ၏
ဆံပင်နီနီတွေကို ပွတ်သပ်ကစားနေသည်။ ပြီးတော့ ခန်းကူးလမ်းကြားသို့ လျှောက်
သွားပြီး မစ္စတာရယ်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းလိုပင် မစ္စတာရယ် အပြေး
ကလေး ရောက်လာပြီး.....

‘ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ....အစ်ကိုကြီး’

‘ဟိုနေ့က ငါ ဖိုင်တွဲခိုင်းထားတဲ့ စာချုပ်စာတမ်းတွေ ရှိတယ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ကဲ့....ရှိပါတယ် အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်မ သွားယူလိုက်ပါ့မယ်’

‘အို....နေဦး....ဂရေ့စ်၊ ခဏနေပါဦး’

ထို့နောက် မစ္စတာဝါးဘတ်သည် ကုလားထိုင်တွင် ပြန်ထိုင်ပြီး အင်နီအား
သူ့ဆီသို့လာရန် လက်ယပ်ခေါ်လိုက်သည်။ အင်နီက အလိုက်သိစွာ မစ္စတာ
ဝါးဘတ်၏ ပေါင်ပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ မစ္စတာဝါးဘတ်က အင်နီအား ကျစ်ကျစ်
ပါအောင် ဖက်ထား၏။ ပြီးတော့ သူက တည်ငြိမ်သောအသံဖြင့် ပြောသည်။

‘အင်နီ....သမီးလေး၊ သမီးလေးကို ဘာကြီး မွေးစားချင်တယ်’

‘ဟင်....သမီးကို မွေးစားမယ်....ဟုတ်လား’

‘သမီးလေးအနေနဲ့ သဘောတူတယ် မတူဘူး တစ်ခွန်းပဲ ပြောပါ’

အင်နီ တွေဝေသွားသည်။ ရုတ်တရက်ကြီးမို့ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ
သည်။ မစ္စတာဝါးဘတ်နှင့် မစ္စတာရယ်တို့က အင်နီ၏ အဖြေကို ရင်တဖိုဖိုနှင့်
စောင့်နေကြသည်။ တော်တော်လေးကြာတော့မှ အင်နီက.....

‘သမီးမှာ အဖေရင်းအမေရင်း မရှိတော့တဲ့နောက်မှာတော့ ဘာကြီးက လွဲပြီး ဘယ်သူ့ကို အားကိုးရဦးမှာလဲ ဘာကြီးရယ်’

ယင်းသို့ ပြောပြီးနောက် အင်နီသည် မစ္စတာဝါးဘတ်၏ လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်ထားလိုက်၏။ မစ္စတာဝါးဘတ်ကလည်း အင်နီကို ပြန်ဖက်လိုက်သည်။ မတ်တတ်ရပ်ကြည့်နေသော မစ္စဖာရယ်ကလည်း သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို ဝင်ဖက်ရန် ခြေလှမ်းပြင်ပြီးမှ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိန်းလိုက်သည်။ ဤတစ်ဒင်္ဂသည် သူ့အတွက် မဟုတ်။ သူတို့နှစ်ယောက်အတွက်သာ ဖြစ်သင့်သည်ဟူသော အသိ ဝင်လာသောကြောင့် ခြေလှမ်းပြန်ဆုတ်ကာ ပီတီမျက်ရည်အပိုင်းသားနှင့် ရပ်ကြည့် နေလိုက်တော့သည်။

‘ဂရေ့စ်....’ မစ္စတာဝါးဘတ်၏ အသံက မြူးရွှင်နေ၏။ ‘တရားသူကြီး ဘရန်ဒေးစ်ဆီ ဖုန်းဆက်ပါ။ ခရစ္စမတ်အကြို စနေနေ့ညမှာ ဒီကိုကြွပါလို့ ပြော၊ မွေးစား စာချုပ်တွေ လက်မှတ်ရေးထိုးမလို့’

‘ဟုတ်ကဲ့ပါ....အစ်ကိုကြီး’

‘ပြီးတော့....မစ္စက်ပက်ဂ်ကိုလည်း ပြောထားလိုက်၊ စနေနေ့ညကျတော့ တို့အိမ်ကို ဧည့်သည်တွေ အပြည့်လာလိမ့်မယ်လို့၊ အစားအသောက်တွေ၊ ယမကာ တွေ၊ ပန်းတွေ၊ တေးဂီတတွေ အားလုံး လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံပါစေ’

‘စိတ်ချပါ အစ်ကိုကြီး၊ အခုပဲ ကျွန်မ သွားပြောလိုက်ပါ့မယ်’

မစ္စဖာရယ် မီးဖိုခန်းဘက်သို့ ပြေးထွက်သွားသည်။

မစ္စတာဝါးဘတ်သည် ထိုင်ရာမှ ထလျက် အင်နီကလေးအား ပွေ့ချီ လိုက်သည်။

‘အင်နီ....အခုပွဲက ရိုးရိုး မွေးစားစာချုပ် လက်မှတ်ထိုးပွဲ မဟုတ်ဘူး၊ မွေးစားအထိမ်းအမှတ်ပွဲ၊ မွေးစားအထိမ်းအမှတ်ပွဲ....သိလား’ သူက အော်ပြောရင်း အင်နီကလေးအား ချီမြှောက်ကာ ဝှေ့ယမ်းကစားနေသည်။ ‘အဲဒီတော့ ဒီပွဲကို သမီး ဖိတ်ချင်တဲ့လူတွေ ဖိတ်နိုင်တယ်၊ ဘယ်သူတွေကို ဖိတ်ချင်သလဲ၊ ဂျွန်ဒီ ရှော့စ်

ဖဲလားကို ဖိတ်မလား၊ဟာပိုမက္ကစ်ကို ဖိတ်မလား၊ဘောဘီရုသ်ကို ဖိတ်မလား
ဖိတ်ချင်သူကို ဖိတ်'

'ဖိတ်ချင်သူဖိတ်ဆိုတော့....'အင်နီက ပါးစပ်ကလေး ဟပြီး စဉ်းစားနေ
သည်။ မစ္စတာဝါးဘတ်က အင်နီအား ချီထားရာမှ အောက်သို့ အသာအယာ
ပြန်ချလိုက်သည်။ အင်နီက ပြောသည်။ 'သမီး ဖိတ်ချင်တဲ့သူတွေက အန်တီ ဖာရယ်၊
ပြီးတော့ မစ္စတာဒရိတ်၊ပြီးတော့ မစ္စကပ်ပက်ဂ်၊အို....သမီးကတော့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ
ရှိတဲ့ လူတွေအားလုံး ဖိတ်ချင်တာပဲ'

မစ္စတာဝါးဘတ်က ပြုံးလျက်....

'ဒါပေါ့....ဒါပေါ့....ဘဘကြီးကလည်း သူတို့အားလုံး ဖိတ်မလို့ပါပဲ'

'နောက်ပြီး....မိဘမဲ့ဂေဟာက ကလေးတွေအားလုံးလည်း ဖိတ်ချင်သေး
တယ် ဘဘကြီး'

'အိုး....ဒါတော့ သည်းခံပါဦး....သမီးလေး၊စနေနေ့ပွဲက ညဉ့်နက်ပွဲ
ဆိုတော့ ကလေးတွေ အိပ်ချိန် လွန်ကုန်လိမ့်မယ်၊ဒီတော့ တနင်္ဂနွေနေ့မနက်
ခရစ္စမတ်ပွဲကျတော့မှ သူတို့အားလုံးကို ဖိတ်ကြတာပေါ့၊ကလေးတွေအားလုံး
အပျော်ရဆုံး၊အကြီးကျယ်ဆုံး ပွဲတော်ကြီး ဖြစ်ရပါစေမယ်'

'ဟယ်....ဝမ်းသာလိုက်တာ ဘဘကြီးရယ်' အင်နီက ဝမ်းသာလုံးဆိုကာ
အော်ပြောလိုက်သည်။ထို့နောက် ရုတ်တရက် သတိရသဖြင့်....'ဒါနဲ့ မစ္စကပ်
ဟန်နီဂန်ကိုရော ဖိတ်ဦးမှာလား....ဟင်'

'ဟုတ်တယ်....မစ္စကပ်ဟန်နီဂန်ကိုလည်း ဖိတ်မယ်၊သူ့ကို ဘာလို့ မဖိတ်ဘဲ
ထားရမှာလဲ သမီးရယ်၊တို့တစ်တွေဟာ တခြားသူတွေရဲ့ မကောင်းတဲ့ အပြုအမူ
တွေကို မေ့ပစ်ကြရမယ်၊ခွင့်လွတ်ကြရမယ် မဟုတ်လား'

'ဟုတ်....ဟုတ်ပါတယ်....ဘဘကြီး'

အင်နီက တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။

'အင်နီ....သမီးလေး....'မစ္စတာဝါးဘတ်က အင်နီအား နောက်ထပ်

ပွေ့ချီကာ ရှေ့ယမ်းကစားရင်း အော်ပြောလိုက်သည်။ 'ဒီကမ္ဘာမှာလေ ဘာကြီးဟာ
ကံအကောင်းဆုံး လူပဲကွယ့်'

'သမီးကလည်း ကံအကောင်းဆုံး မိန်းကလေးပါပဲ ဘာကြီး'

ပအေ ပအေ အဝ်အတု ငွေပွဲကြီး

ခရစ္စမတ် အကြိုည....။

ပဉ္စမရိပ်သာလမ်း၊ခြံအမှတ် ၉၈၇ ရှိ အော်လီဗာဝါးဘတ် စံအိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းအလယ်တွင် ခရစ္စမတ်သစ်ပင်ကို ရောင်စုံလျှပ်စစ်မီးလုံးများဖြင့် တခမ်း တနားအလှဆင်ထားသည်။ထိုသစ်ပင်သည် “ရော့ခ်ဖဲလားစင်တာ” အဆောက်အအုံ မှ သစ်ပင်ထက် ပို၍ လှ၏။သစ်ပင်အောက်တွင် ကလေးတွေဒေတွက် လက်ဆောင် ပစ္စည်းမျိုးစုံ ဖြန့်ခင်းထားသည်။ကစားစရာ လူရုပ်ကလေးများ၊အရုပ်အိမ်ကလေး များ၊စက်ဘီးကလေးများ၊မြင်းရုပ်ကလေးများ၊ပကတိအရွယ် သားမွေးရုပ်ကလေး များ၊အပျော်ကစားစရာ ပစ္စည်းများ၊စာအုပ်များ၊ပဟေဠိ ကစားစရာများ၊ လျှပ်စစ် မီးရထားကလေးများ စသည်ဖြင့် ကလေးတိုင်း မက်မောစရာတွေချည်း ဖြစ်၏။ လက်ဆောင်ပစ္စည်းများမှာ အမျိုးစုံလှသောကြောင့် “အက်ဖ်၊အေ၊အို၊ရွတ်စ်” ကလေး ကစားစရာ ကုန်တိုက်ကြီးမှ ရှိသမျှ အားလုံးကို ဝယ်ယူလာသလား ထင်ရသည်။

ဧည့်ခန်းနှင့်ကပ်လျက် တစ်ဖက်ခန်းထဲမှာတော့ ပေါလ်ဂိုက်မင်း၏ တေး ဂီတအဖွဲ့က “ခေါင်းလောင်းသံ” တေးသွားဖြင့် တီးမှုတ်ဖျော်ဖြေလျက် ရှိသည်။ အိမ်စေ့များက မုန့်မျိုးစုံနှင့် ယမကာများကို လင်ပန်းများနှင့် ယူလာကြသည်။ ယင်း အိမ်စေ့များမှာ ယနေ့ည ပွဲတော်အတွက် တမင်တကာ အထူးငှားရမ်းထား သူများ ဖြစ်ကြ၏။ဝါးဘတ်စံအိမ်ကြီးမှ ရှိသမျှ အိမ်စေ့အားလုံးမှာ ယနေ့ညအဖို့ အိမ်စေ့တာဝန်မှ လုံးဝ ကင်းလွတ်ခွင့်ရပြီး ခရစ္စမတ် အကြိုပွဲတော်သို့ အထူး ဧည့်သည်တော်များအဖြစ် တက်ရောက်ကြရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ခရစ္စမတ် မီးဖိုဘေးတွင် မစ္စဖာရယ်နှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု တရား

ရုံးချုပ်မှ တရားသူကြီး လူဝီ ဘရန်ဒီးစ်တို့ နှစ်ယောက်သား စကားကောင်းနေကြသည်။ မစ္စတာရယ်က ရေမွှေးပန်းနုရောင် ပိုးသားဝတ်စုံနှင့်။ မစ္စတာဘရန်ဒီးစ်က တော့ အနက်ရောင် တရားသူကြီးဝတ်ရုံကို ဝတ်ထားသည်။

ရှစ်နာရီထိုးသံ ပေါ်ထွက်လာသည်။ မစ္စတာဝါးဘတ်သည် ဧည့်ခန်းမကြီးထဲသို့ စကျင်ကျောက်လှေကားမှ ဆင်းလာ၏။ သူ့မျက်နှာက ပြုံးရွှင်လန်းဆန်းနေသည်။ ပရိသတ်အားလုံး လက်ခုပ်တီး၍ ကြိုဆိုလိုက်ကြ၏။ မစ္စတာဝါးဘတ်သည် “ဆဗ္ဗိဒါးလ်ရိုး” ကုမ္ပဏီထွက် ဂျက်ကက်အင်္ကျီကို သပ်ရပ်စွာ ဝတ်ထားသည်။ ရှုပ်အင်္ကျီရင်ဘတ်မှ စိန်ရင်ထိုးမှာ မီးရောင်ဟပ်ကာ တဖျတ်ဖျတ် တောက်နေ၏။ သူ့ရင်ထိုးမှ စိန်မှာ အရွယ်အားဖြင့် ကမ္ဘာကျော် “ဟုပ်” စိန်ထက် မသိမသာကြီးပြီး တန်ဖိုးလည်း ပိုကြီးသည်။

မစ္စတာဝါးဘတ်က တီးဝိုင်းရပ်ရန် အချက်ပြလိုက်သည်။ ထို့နောက် ပရိသတ်အား နှုတ်ဆက်မိန့်ခွန်း ပြောသည်။ ပထမတွင် သူက သူ့အိမ်စေ့များအား ‘ခင်မင်ပါတဲ့ အမျိုးသမီးများနဲ့ အမျိုးသားများ ခင်ဗျား...’ ဟူ၍ အာလုပ်စကားဆိုရန် စိတ်ကူးမိသေး၏။ သို့သော်လည်း ယင်းထက်ကောင်းသော အသုံးအနှုန်းကို ချက်ချင်းပင် တွေးမိသောကြောင့် ‘ကျွန်တော့်ရဲ့ ခင်မင်သော မိတ်ဆွေများ ခင်ဗျား... ကျွန်တော့်ရဲ့ အလွန်တရာမှ ခင်မင်လှပါတဲ့ မိတ်ဆွေများ ခင်ဗျား...၊ အခုလို လှပတဲ့ ဧည့်ခန်းကို လာရောက်ကြတဲ့အတွက် ကျွန်တော် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အပျော်ရွှင်ဆုံး၊ စိတ်အချမ်းသာဆုံး ဒီပွဲတော်အခမ်းအနားသို့ ကြွရောက်လာကြတဲ့ အတွက်လည်း ကျွန်တော် လှိုက်လဲ့ဝမ်းသာ ဂုဏ်ယူပါတယ်’ ဟူ၍ ကြိုဆို နှုတ်ခွန်းဆက်လိုက် လေသည်။

ပရိသတ်အားလုံး လက်ခုပ် တဖြောင်းဖြောင်း တီးလိုက်ကြ၏။ ထို့နောက် ပရိသတ်များက ရယ်မောပျော်ရွှင်စွာ စားသောက်ရင်း ယခုပါတီပွဲ၏ ဂုဏ်ထူးဆောင် ဧည့်သည်တော်ကို ဖောင့်မျှော်နေကြစဉ် တီးဝိုင်းမှ “တစ်ကမ္ဘာလုံး ပျော်မဆုံး” တေးသွားဖြင့် ပျော်ဖြေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အပေါ်ထပ်မှာတော့ လက်စွဲတော် အိမ်စေ့များဖြစ်သော အင်းနက်နှင့် ဒီစီတို့မှာ အင်နီအတွက် လက်မလည်အောင် အလုပ်များ နေကြ၏။ ပထမဦးစွာ သူတို့က အင်နီအား အကြာကြီး ရေချိုးစေသည်။ ရေချိုးဇလားကြီးထဲတွင် ရေမွှေးရောထားသော ဆပ်ပြာမှုန့်များ ပြည့်လှုံနေသည်။ ထို့နောက် ဆံပင် ပုံသွင်းပေးကြသည်။ ဦးခေါင်းထိပ်မှ ဆံပင်များကို ပြင်သစ်ပုံစံ ခွေခွေကောက်ကောက် ကွင်းကလေးများဖြစ်အောင် ဆံပင်ကောက်ကံရိယာဖြင့် ပြုပြင်ပေးကြသည်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ အဖြူရောင်ပိုးသား ခြေစွပ်ကို စွပ်ပေးကြသည်။

“မေရီဂျိန်း” ကုမ္ပဏီထွက် အနက်ရောင် အကောင်းစား သားရေ ရှူးဖိနပ်ကို ဝတ်ပေးကြသည်။ ဝတ်စုံကလည်း ယနေ့ညပွဲအတွက် မစွစာရယ် တမင်တကာ ဝယ်ယူလာခဲ့သော ကတ္တီပါဝတ်စုံ ဖြစ်သည်။ ဝတ်စုံအရောင်က အနီရောင်၊ အနားပတ်က အဖြူရောင် ကတ္တီပါလည်ပင်းနှင့် ခါးတို့တွင် “ဗွီ” ရှိတ်ပုံ ဖော်ထားသည်။ အင်နီ မြင်ဖူးသမျှ ဝတ်စုံတွေအနက် အလှဆုံးဝတ်စုံ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ယင်းဝတ်စုံကို မြင်မြင်ချင်း အလွန် ကြိုက်သွားမိသည်။ စိတ်ထဲကလည်း ‘ဒီဝတ်စုံကို ငါ တစ်သက်လုံး ဝတ်မယ်’ ဟု တွေးလိုက်မိသည်။

အပြီးသတ် ဝတ်စားဆင်ယင်ပြီးသောအခါ အင်နီသည် သူ့ကိုယ်သူ ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ထဲတွင် ကြည့်လိုက်၏။ ဆံပင်ပုံစံသစ်၊ ဝတ်စုံသစ်တို့ဖြင့် သူ့ကိုယ်သူပင် မမှတ်မိတော့သလောက် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲနေသည်။

‘ဘုရားရေ...ငါ သိပ်ပြီး လှနေပါလား’

သူက အသက်ရှူထုတ်ရင်း တွေးလိုက်မိ၏။

ယခုအခါ အင်နီသည် ဧည့်ခန်းမကြီးသို့ ဆင်းသော လှေကားထိပ်တွင် ရပ်နေသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းနှင့် ဝမ်းသာခြင်းတို့ကြောင့် သူ့ရင်ဘတ်က တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေ၏။ သူ သူ့ဌေးကြီး မစွတာဝါးဘတ်၏ သမီး ဖြစ်လာတော့မည် မဟုတ်ပါလား။

လှေကားမှ အင်နီဆင်းလာသောအခါ ပရိသတ်အားလုံးက သူ့ကို လှမ်း

ကြည့်ပြီး လက်ခုပ်ဩဘာ ပေးလိုက်ကြသည်။အင်နီက အားရပါးရ ပြုံးလိုက်သည်။ သူ လှေကားရင်းရောက်တော့ မစ္စတာဝါးဘတ်က ပြေးလာပြီး ပွေ့ဖက် ချီးမြှောက်ရင်း ‘အင်နီ....တကယ့်ကိုချောတဲ့ သမီးလေးပါလားကွယ်’ဟူ၍ ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် မစ္စတာဝါးဘတ်က အင်နီကလေးအား သူ့ရင်ဘတ်တွင် အပ်ထားကာ လေသံတိုးတိုးဖြင့်....

‘ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် တို့သားအဖ တစ်သက်လုံး...တစ်သက်လုံး အတူတူ နေသွားကြတော့မယ်၊သမီးလေး ရှိနေရင် ဘဘကြီးအတွက် ဘယ်သူမှ မလိုတော့ဘူး’

အင်နီကလည်း မစ္စတာဝါးဘတ်၏ ပါးပြင်ကို ရွတ်ခနဲ တစ်ချက် နမ်းလိုက်ပြီး လေသံကလေးဖြင့်....

‘သမီးအတွက်လည်း ဘဘကြီးရှိနေရင် တခြား ဘယ်သူမှ မလိုတော့ပါဘူး’

ထို့နောက် တရားသူကြီး မစ္စတာဘရန်ဒီးစ်က လည်ချောင်း ရှင်းလိုက်ပြီး ပရိသတ်များ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်ကြရန် မေတ္တာရပ်ခံ လိုက်သည်။ပြီးတော့ သူသည် အမွေစား အမွေခံ စာချုပ်စာတန်းများကို လက်ထဲတွင်ကိုင်ကာ ရှေ့သို့ တိုးလာသည်။

‘ကဲ....ကျုပ်တို့ ဒီတရားဥပဒေဆိုင်ရာ ကိစ္စကလေး ပြီးပြတ်အောင် လုပ်လိုက်ကြရအောင် ၊ အဲဒီနောက်မှ ပါတီပွဲ ဆက်လက် ကျင်းပကြတာပေါ့’

ဟု တရားသူကြီးက ပြောလိုက်၏။

အင်နီနှင့် မစ္စတာဝါးဘတ်တို့သည် တရားသူကြီး၏ ရှေ့တွင် လက်တွဲပြီး ရပ်လိုက်ကြသည်။ပရိသတ်များလည်း မတ်တတ်ထကာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဝိုင်း၍ ရပ်လိုက်ကြ၏။ အင်နီနှင့် မစ္စတာဝါးဘတ်တို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ လက်ထပ်မည့် ဆဲဆဲ သတို့သား သတို့သမီး စုံတွဲနှင့် တူနေသည်။

‘မစ္စတာဝါးဘတ်က အင်နီကို အမွေစား အမွေခံ သမီးအဖြစ် မွေးစားရေး ကိစ္စကတော့ ရိုးရိုးကလေး....’

တရားသူကြီး၏ စကားမဆုံးမိမှာပင် အခြေအနေသည် ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲသွားသည်။ အဝတ်အစား နွမ်းနွမ်း၊ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ဆံပင်ဖြူဖြူ လူ တစ်ယောက်နှင့် သေးသေးပုပု၊ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်၊ ဆံပင်ဖြူဖြူ မိန်းမတစ်ယောက်တို့အား အိမ်စေများက ဧည့်ခန်းမကြီးထဲသို့ ခေါ်လာကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။

‘အားလုံး ခွင့်လွှတ်ကြပါ ခင်ဗျား၊ အခုလို ပါတီပွဲ ကျင်းပနေတုန်း လာပြီး နှောင့်ယှက်သလို ဖြစ်ရတာ တောင်းပန်ပါတယ်’

ယောက်ျားဖြစ်သူက အက်ကွဲကွဲ အဖိုးကြီးသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မတို့ကို ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါတယ်’

မိန်းမကလည်း ထပ်ဆင့် တောင်းပန်လိုက်ပြန်၏။

တကယ်တော့ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ အခြားသူများ မဟုတ်ကြ။ အင်နီ၏ မိဘများအဖြစ် ရုပ်ဖျက်ဟန်ဆောင်လာကြသော ရူစတာဟန်နီဂန်နှင့် သူ့မိန်းမ လီလီစီနီရိုဂစ်တို့ပင် ဖြစ်၏။ ရူစတာသည် သူ၏ ကောက်ကျစ်ယုတ်မာသော အကြံ ကို အချိန်ယူ၍ စိတ်ကူးခဲ့သည်။ သူ့အကြံက မစ္စတာဝါးဘတ်ထံမှ ဒေါ်လာ ၅၀,၀၀၀ ကိုလည်း အရယူမည်၊ အယ်နီကိုလည်း သူတို့၏ သမီးရင်းအဖြစ် ပြန် တောင်းမည်၊ ပြီးနောက် အင်နီလေးကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် ကိစ္စတုံး ရှင်းပစ်မည်။

‘မိန်းမရေ....တို့သမီးလေးကို ကြည့်စမ်းပါဦးကွယ်’

ရူစတာက အင်နီကို လက်ညှိုးထိုး၍ ပြောသည်။

‘ရှင်တို့က ဘယ်သူတွေလဲ’

အင်နီက မေးလိုက်သည်။ သူတို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေမှန်း အင်နီ လုံးဝ မသိ။ သို့ပေမယ့် သူတို့ လူကောင်းတွေမဟုတ် ဆိုတာကိုတော့ သူ့စိတ်ထဲက အလို လို သိလိုက်သည်။

‘သမီးလေး...သမီးလေး....တို့က သမီးလေးရဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေလေ’ လီလီက သူ့အသံကို တမင်ဖျက်ပြီး မိန်းမကြီးသံနှင့် ပြောသည်။

ရူစတာက မစ္စတာဝါးဘတ်ရှေ့သို့ တိုးလာပြီး....

‘ကျွန်တော့်နာမည်က ရပ်ဖယ်မတ်ဂျ်ပါ။ သူက ကျွန်တော့်မိန်းမ ရှာလီပါ’
 ‘ဟုတ်ပါတယ်။ သမီးလေး နာမည်ရင်းကလည်း အင်နီမတ်ဂျ်ပါ’
 လီလီက ပြောရင်းဆိုရင်း အင်နီ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ သူ့လက်
 က ရေခဲလို အေးစက်နေသည်ဟု အင်နီ ခံစားမိ၏။

‘အင်နီမတ်ဂျ် ...ဟုတ်လား’

အင်နီက မေးသည်။

‘အင်နီမတ်ဂျ်...ဟုတ်လား’

မစ္စတာဝါးဘတ်ကလည်း သံယောင်လိုက်၍ မေးလိုက်မိ၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်...ဟုတ်ပါတယ်...အင်နီမတ်ဂျ်ဆိုတာ သမီးလေးရဲ့
 နာမည်အစစ်ပါ။ ဖြစ်ရပုံက ဒီလိုပါ သမီးလေးရယ်၊ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့က ၁၉၂၁
 ခုနှစ်မှာ မကျွန်းမမာဖြစ်ပြီး စီးပွားရေးလည်း ဘာမှ မရှိတော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကနေဒါ
 ရောက်သွားတော့ စေတနာရှင် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ယောက်က သူ့ယာတောမှာ အလုပ်
 ပေးလို့ အသက်မသေရုံ ထမင်းတစ်လုပ်တော့ စားနိုင်ကြသေးတယ်’

ရူစတာက သူ ကြိုတင် ဇာတ်တိုက်ထားသည့် ဇာတ်လမ်းကိုပင် ပြောပြ
 သည်။ သူ့မိန်းမကလည်း သူ့လေသံအတိုင်းပင်....

‘ဒါပေမယ့် မေမေတို့က သူများဆီမှာ ထမင်းဝရုံ ကပ်နေရတော့ သမီး
 လေးကို ပြန်ခေါ်ချင်ပေမယ့် မခေါ်နိုင်ခဲ့ပါဘူး သမီးရယ်’

‘ဖေဖေတို့က သမီးလေးကို သိပ်ပြီး ချစ်ပါတယ် သမီးရယ်၊ ဒါပေမယ့်
 ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်လို့ ထားပစ်ခဲ့ရတာပါ’

ရူစတာက မျက်ရည်သုတ်ဟန်ဆောင်ရင်း ပြောသည်။

ဤတွင် မစ္စတာရယ်သည် မစ္စတာဝါးဘတ်နှင့် ရူစတာတို့၏ ရှေ့သို့ တိုး
 လာသည်။ သူက အယ်နီ၏ မိဘအရင်းဆိုကာ ဟန်ဆောင်လာကြသူပေါင်း များစွာ
 ကို စစ်ဆေးခဲ့ပြီးသူမို့ ယခု လင်မယားကိုလည်း လုံးဝ မယုံ။ ထို့ကြောင့် သူက
 ပြောလိုက်၏။

‘ ဒီမှာ....မစွတာ....မစွတာမတ်ဂျီ....ဟုတ်တယ်နော်၊ ဒီမှာ ....မစွတာ မတ်ဂျီ၊ ကျွန်မတို့က အင်နီလေးရဲ့ မိဘအရင်းဆိုပြီး လာရောက်တဲ့လူတွေ အများကြီးကို စစ်ဆေးခဲ့ပြီးပြီ။ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်မှ အထောက်အထား.....’

‘ဪ....ဟုတ်ပါရဲ့....အထောက်အထား လိုအပ်တာပေါ့’ သူက အင်္ကျီ အိတ်ထဲမှ စာရွက်များကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ယင်းတို့မှာ ဘရွတ်ကလင်မှ သူ့ အပေါင်းပါတစ်ယောက်က အတုလုပ်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ‘ ကျွန်တော်တို့မှာ အထောက်အထားတွေ အပြည့်အစုံ ပါလာပါတယ်၊ ဟောဒီမှာ ကြည့်ပါခင်ဗျား၊ ဒါက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ကားမောင်းလိုင်စင်တွေပါ၊ ဟောဒါကတော့ အင်နီလေးရဲ့ မွေးစာရင်း အစစ်ပါ’

မစွဖာရယ်က စာရွက်များကို ယူပြီး ဖတ်ကြည့်သည်။

‘မိန်းကလေး နာမည်-အင်နီ အဲလစ်ဘောက် မတ်ဂျီ၊ရပ်ဖယ်မတ်ဂျီနှင့် ရှာလီမတ်ဂျီတို့မှ ၁၉၂၁ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၂၈ ရက် နေ့တွင် မွေးဖွားသည်’

‘သမီးမွေးနေ့က ၁၉၂၁ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာ ၂၈ ရက်....ဟုတ်လား’ အင်နီက ဝမ်းသာစွာ အော်ပြောလိုက်၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊အဲဒါက သူတို့ရေးထားခဲ့တဲ့ စာထဲမှာလည်း ပါပါတယ်’ မစွဖာရယ်က မစွတာဝါးဘတ်အား ပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါကို ငါလည်း သိပါတယ်’

မစွတာဝါးဘတ်မှာ မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေသည်။အကယ်၍ သူတို့နှစ်ယောက်သည် အတုအယောင်များ ဖြစ်နေခဲ့သော် မွေးနေ့မွေးရက် မှန်နေခြင်းမှာ ကံအားလျော်စွာ တိုက်ဆိုင်နေခြင်းသာ ဖြစ်လိမ့်မည်။တကယ်တော့ အင်နီ၏ မွေးသက္ကရာဇ်အမှန်ကို မစွတာဝါးဘတ်ရယ်၊အင်နီရယ်၊မစွဖာရယ်ရယ်၊ ပြည်ထောင်စု စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ ရယ်တို့သာ သိရှိကြ၏။သို့သော် မစွဟန်နီ ဂန်လည်း သိသည်ဆိုတာကိုတော့ မစွတာဝါးဘတ်က လုံးဝ မစဉ်းစားမိ။ ရူစတာ အား ပြောပြသူမှာလည်း သူ့အစ်မဖြစ်သူ မစွဟန်နီဂန်ပင် ဖြစ်၏။

ရုရှားစာအုပ်တိုက်

မစ္စတာဝါးဘတ်က ဆက်ပြောသည်။

‘တကယ်လို့ မွေးသက္ကရာဇ်မှန်နေသည့်တိုင်အောင်လည်း ကျုပ်ကတော့...’

‘ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်တို့ကို ယုံပါခင်ဗျား၊

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဒီနေ့ညနေက သမီးလေးကို ပြန်ခေါ်ဖို့ ဂေဟာကို ရောက်
သွားပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့သမီးလေး ဒီကို ရောက်နေကြောင်း ဂေဟာ
အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက ပြောပြလိုက်လို့ ကျွန်တော်တို့ အခုလို ဒီကို လာခဲ့ကြတာပါ
ခင်ဗျား’

လီလီက အင်နီကလေးအား ပွေ့ဖက်ထားလိုက်ပြီး.....

‘အံ့မယ်လေး.....သမီးလေးရယ်၊ ကံကောင်းထောက်မလို့ သမီးလေးနဲ့

အခုလို ပြန်တွေ့ရတာ၊မေမေမှာဖြင့် သမီးကလေးကို တစ်နေ့မှ မေ့တယ်လို့ မရှိပါ
ဘူး သမီးလေးရယ်’

အင်နီလေးက လီလီ၏ ရင်ခွင်ထဲမှ အတင်းရုန်းထွက်ပြီး မစ္စတာဝါးဘတ်

နားသို့ ကပ်၍ ရပ်နေလိုက်၏။ ဤမိန်းမကြီးသည် သူ့အမေအရင်း လုံးဝ မဟုတ်
ကြောင်း အင်နီကလည်း စိတ်ထဲမှ အလိုလို သိနေသည်။

မစ္စတာရယ်က အခြားသူများအား သူမေးမြန်းခဲ့သော မေးခွန်းနံပါတ်(၁၀)

ကို သတိရကာ ရုစတာအား မေးလိုက်၏။

‘မစ္စတာမတ်ဂျ်ကို ကျွန်မ တစ်ခု မေးပါရစေ၊အင်နီလေးကို ဂေဟာမှာ

ထားပစ်ခဲ့တဲ့ညမှာ အခြားပစ္စည်းတစ်ခုလည်း.....’

‘ဪ.....ဟုတ်တာပေါ့၊အဲဒီအကြောင်း ခင်ဗျားတို့ တစ်ယောက်မှ ကောင်း

ကောင်း မသိပါဘူး’ သူက ယင်းသို့ပြောရင်း အင်နီအိတ်ထဲမှ လော့ကက်သီး
အပွဲကလေးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ယင်းပစ္စည်းမှာ စတေတန်ကျွန်းမှ ပန်းထိမ်
ဆရာတစ်ယောက်က သူ့အတွက် စပယ်ရှယ် အတုလုပ်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

‘အဲဒီ လော့ကက်သီးတစ်ခြမ်းကိုတော့ ကျွန်တော်တို့က အဲဒီညမှာ အင်နီနဲ့အတူ
ထားခဲ့တယ်။ ကျန်တစ်ခြမ်းကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ယူလာခဲ့တယ်။ နောင်အခါ

အင်နီကို ကျွန်တော်တို့က ပြန်လာခေါ်တဲ့အခါ သက်သေခံ အထောက်အထား အဖြစ် ထုတ်ပြန်နိုင်အောင်လို့ပါ’

‘အို....ရပ်ဖယ်....ဒီမှာ ကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး၊အင်နီလေးက လော့ကက် ကြီးကလေးကို ဆွဲထားတုန်းပဲ၊အဲဒါ ဖွားဖွားက ကျွန်မကို အမြတ်တနိုး ပေးခဲ့တဲ့ လက်ဆောင်လေးပေါ့’

လီလီက လီဆယ်၍ ထပ်ဆင့်ထောက်ခံလိုက်သည်။

‘ကဲ....ဒီလိုဆို ဒီနှစ်ခုကို ဆက်စပ်ကြည့်ကြရအောင်....’

ရူစတာက ပြောရင်းဆိုရင်း ရှေ့သို့တိုးလာပြီး အင်နီ၏လည်ပင်းမှ လော့ ကက်သီးနှင့် သူ့လက်ထဲမှ တစ်ခြမ်းပဲ လော့ကက်သီးတို့ကို ဆက်စပ်ကြည့်သည်။ နှစ်ခုစလုံး တစ်စပ်တည်း တူနေသည်။ မစ္စဟန်နီဂန်၏ အသေးစိတ် ပြောပြချက် အတိုင်း ပန်းထိမ်ဆရာကလည်း တစ်ထပ်တည်းတူအောင် အထူးလုပ်ပေးလိုက် ခြင်း ဖြစ်သည်။

‘ဟုတ်တယ်....နှစ်ခုစလုံး တစ်ထပ်တည်း တူနေတယ်’

ရူစတာက အော်ပြောလိုက်သည်။

‘ဒါဆို အင်နီလေးဟာ ကျွန်မတို့သမီးလေး အစစ်အမှန် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ထင်ရှားနေပြီပေါ့’

လီလီက ဝင်ပြောပြန်သည်။

သူတို့က ဘယ်လိုပဲပြောပြော၊ မစ္စတာဝါးဘတ်နှင့် မစ္စဟရယ်တို့ကတော့ လုံးဝ မယုံချင်ကြ။သို့ပေမယ့် သက်သေခံ အထောက်အထားက အထင်အရှားကြီး ရှိနေပြီမို့ သူတို့အနေဖြင့် ဘယ်လိုမှ ငြင်းစရာ မရှိတော့။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊အင်နီလေးဟာ ခင်ဗျားတို့သမီး ဖြစ်နိုင်ပါတယ်’

မစ္စတာဝါးဘတ်က လေသံဖြင့် ပြောသည်။

‘ဟုတ်ကဲ့၊ဒီအတိုင်းဆို ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိပါတယ်’

မစ္စဟရယ်ကလည်း ဝမ်းနည်းသံဖြင့် ပြောသည်။

ရပြည့်စာအုပ်တိုက်

‘အခုလို အင်နီလေးဟာ ကျွန်တော်တို့ သမီးလေးဖြစ်ကြောင်း သက်သေ ပြနိုင်တဲ့အတွက် ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲဒီတော့ အင်နီလေးကို ကျွန် တော်တို့ ခေါ်သွားဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့’

ရူစတာက ပါးစပ်မှ ယင်းသို့ ပြောလိုက်ပေမယ့် စိတ်ထဲကတော့ တစ်မျိုး တွေးလိုက်သည်။အင်နီလေးကို ခေါ်သွားပြီး“ရှိပ်ဟက်”မြစ်ထဲ မြှုပ်သတ်ပစ် လိုက်မည်။

ထို့နောက် ရူစတာက အင်နီလေး၏လက်ကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲကိုင်ကာ အခန်း ထဲမှ ထွက်သွားရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။

‘ဘယ့်နှယ်၊ သူ့ကို ခုချက်ချင်းပဲ ခေါ်သွားတော့ မလို့လား’

မစ္စတာဝါးဘတ်က မေးလိုက်သည်။

‘ဒါပေါ့၊ ခုချက်ချင်းပဲခေါ်သွားမှာပေါ့၊သူက ကျွန်တော်တို့သမီးလေးပဲဟာ’

‘ဒါဆို ပိုက်ဆံကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ....မစ္စတာမတ်ဂျီ’

ဤမေးခွန်းမှာ ရူစတာ အလွန်မျှော်လင့်နေသော မေးခွန်းဖြစ်၏။ ယခု အခါ မစ္စတာဝါးဘတ်အား သူက အပိုင် “ကိုင်” နိုင်ပြီ ဖြစ်သည်။

‘အို....ပိုက်ဆံကိစ္စလား၊ဟုတ်ကဲ့....အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ကျွန်တော် တို့မှာ ပိုက်ဆံ သိပ်ပြီး မရှိပါဘူး....မစ္စတာဝါးဘတ်၊ ဒါပေမယ့် မစ္စတာဝါးဘတ်က အင်နီလေးကို အခုလို စောင့်ရှောက်ထားတဲ့ အတွက်တော့ ကျေးဇူးတုံ့ပြန်တဲ့ အနေနဲ့ ကျွန်တော်တို့မှာ ရှိသလောက် ပေးပါ့မယ် ခင်ဗျာ’

ရူစတာက အင်္ကျီအိတ် လက်နှိုက်ကာ ပိုက်ဆံအိတ် ထုတ်ယူမလို ဟန် ပြင်လိုက်သည်။ဤတွင် မစ္စတာဝါးဘတ်က....

‘ဪ....လက်စသတ်တော့ ကျုပ်ကျောညာချက်ကို ခင်ဗျားတို့ မသိကြ သေးဘူး ထင်တယ်၊အင်နီရဲ့မိဘ အစစ်အမှန်ဖြစ်ကြောင်း သက်သေအထောက် အထား ခိုင်လုံစွာ ထုတ်ပြနိုင်တဲ့လူကို ကျုပ်က ဒေါ်လာငွေ ၅၀,၀၀၀ ပေးမယ်ဆိုပြီး ရေဒီယိုနဲ့ တယ်လီဗွီးရှင်းတို့က ကြေညာထားတယ်လေ’

ရာပြည့်စာအုပ်တိုက်

မစ္စတာဝါးဘတ်က ဒေါ်လာ ၅၀,၀၀၀ တန် ချက်လက်မှတ်ကို အင်္ကျီ အိတ်ထဲမှ နှိုက်ယူလိုက်သည်။ တကယ်တော့ အင်နီ၏ မိဘအရင်းအမြစ် မည်သူမျှ မပေါ်လာလျှင် ထိုငွေကို အင်နီအား သမီးအဖြစ် မွေးစားခြင်း အထိမ်းအမှတ် အနေအဖြစ် ဘုရားကျောင်းသို့လှူရန် သူက ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်၏။

‘အဲဒီကြေညာချက်ကို ကျွန်တော်တို့ လုံးဝ မသိပါဘူး ခင်ဗျား’ ရူစတာက သိလျက်သားနှင့် တမင် ညာပြောသည်။ ‘ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီပိုက်ဆံကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ မလိုချင်ပါဘူး’

‘ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ အင်နီလေးအတွက် ကျွန်မတို့ ဘာပိုက်ဆံမှ မလိုချင် ပါဘူး၊ လူကြီးမင်းက အခုလို စေတနာ မေတ္တာအပြည့်နဲ့ စောင့်ရှောက်ထားတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ’

လီလီကလည်း လင်တော်မောင်၏ မုသာစကားကို ပိပ်ရိရိနှင့် ထောက်ခံ ပေးသည်။

မစ္စတာဝါးဘတ်နှင့် မစ္စဖာရယ်တို့သည် သံသယကိုယ်စီဖြင့် တစ်ယောက် မျက်နှာတစ်ယောက် လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။ သို့ပေမယ့် ရပ်ဖယ်မတ်ဂျီနှင့် ရှာလီ မတ်ဂျီတို့သည် အင်နီ၏မိဘ အစစ်အမှန်ဖြစ်၍သာ ယခုလို ပိုက်ဆံကို လက်မခံကြ ခြင်း ဖြစ်မည်ဟုလည်း မစ္စတာဝါးဘတ်က တွေးမိသည်။ သို့နှင့် မစ္စတာဝါးဘတ်က ချက်လက်မှတ်ကို အင်္ကျီအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။ ဤတွင် ရူစတာက အလော တကြီးဖြင့် သူ့မိန်းမဘက်သို့ လှည့်ကာ....

‘ဒါပေမယ့်....တစ်ခုတော့ ရှိတယ်....ရှာလီ၊ တို့အတွက် အရေးမကြီးပေ မယ့် အင်နီရဲ့ နောင်ရေးအတွက်တော့ ပိုက်ဆံ အသင့်အတင့် လိုလိမ့်မယ်၊ ပိုက်ဆံ ငါးသောင်းသာရှိရင် နယူးဂျာစီက ဝက်မွေးမြူရေးခြံကို ကောင်းကောင်း ပြုပြင်ပြီး အင်နီကိုလည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ထားနိုင်မှာပဲ’

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ သိပ်မှန်တာပေါ့ရှင်’

ထို့နောက် ရူစတာက လက်ဝါးဖြန့်ကာ မစ္စတာဝါးဘတ်ထံမှ ချက်လက်

မှတ်ကို တောင်းခံလိုက်သည်။မစ္စတာဝါးဘတ်က ချက်လက်မှတ်ကို ထုတ်
မပေးဘဲ....

‘ဒါပေမယ့် ဒီနေ့တော့ မယူပါနဲ့ဦး၊မနက်ဖြန်မှပဲ ယူပါ’

‘ရှင်....မနက်ဖြန်မှ ယူရမယ် ဟုတ်လား.....’

လီလီက အံ့အားသင့်စွာဖြင့် မေးလိုက်၏။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ မနက်ဖြန်မှပဲ ယူပါ။ အင်နီက မနက်ဖြန် မနက်အထိ
ဒီမှာနေပြီး ခရစ္စမတ်ပွဲတော် ကျင်းပဦးမယ်လေ။ အဲဒီတော့မှ ခင်ဗျားတို့က အင်နီ
ကို လာခေါ်ကြပေါ့။ အဲဒီတော့မှ ကျုပ်က ချက်လက်မှတ်ကိုလည်း ပေးလိုက်ပါ့မယ်’

မစ္စတာဝါးဘတ်က ယင်းသို့ ပြောလိုက်တော့ ရူစတာတို့ လင်မယားမှာ
ဘာပြောလို့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားကြသည်။သို့သော်လည်း ရူစတာက
သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းပြီး....

‘ဟုတ်ကဲ့....ကောင်းပါတယ်၊ ကောင်းပါတယ်။ လူကြီးမင်း ပြောသလို
လုပ်ပါ့မယ်၊ ကဲ....ရှာလီ....ဒီတော့ တို့ ဟိုတယ်ကို ပြန်ကြစို့၊ အင်နီ....သမီးလေး၊
ဖေဖေတို့ ပြန်လိုက်ဦးမယ်နော်’

‘ကဲ....သမီးလေး....မေမေတို့ကို ခွင့်ပြုဦးနော်’

ပြန်ကြမလို့ နောက်လှည့်ထွက်လိုက်တော့ သူတို့နောက်တွင် ရပ်နေသော
မစ္စတာရယ်နှင့် ရူစတာတို့ တိုက်မိတော့မလို့ ဖြစ်သွားသည်။

‘အား.... မတော်လို့ပါ မိန်းကလေး၊ ခွင့်လွှတ်ပါ’

သည်စကားကို ကြားလိုက်သောအခါ မစ္စတာရယ်က သည်စကားနှင့်
သည်အသံကို တစ်ချိန်က တစ်နေရာတွင် သူ ကြားခဲ့ဖူးသလို ရုတ်တရက် တွေး
လိုက်မိ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် အပြင်ရောက်တော့ ချက်လက်မှတ်ကို ရအောင် မ
တောင်းခဲ့သည့်အတွက် လီလီက ရူစတာအား လည်ပင်းကိုညှစ်ပြီး အပြစ်တင်
သည်။

‘အို...ဒီလောက်လည်း လောဘမကြီးစမ်းပါနဲ့ မိန်းမရယ်၊ မနက်ဖြန်ကျတော့ ရမယ့်ဥစ္စာပဲ’

မစ္စဖာရယ်သည် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသော ရပ်ဖယ်မတ်ဂျ်တို့ စုံတွဲကို လှမ်းကြည့်ရင်း အတွေးနယ်ချဲ့ နေမိသည်။

‘အား...မတော်လိုပါ မိန်းကလေး၊ ခွင့်လွှတ်ပါ’

တကယ်ပါပဲ၊ သည်စကားနှင့် သည်အသံကို သူ တစ်နေရာတွင် အမှန်ပင် ကြားခဲ့ဖူး၏။ သည်အချက်ကိုတော့ သူ ကောင်းကောင်းမှတ်မိသည်။

ဘယ်သူ ပြောတာပါလိမ့်၊ ဘယ်မှာ ပြောတာပါလိမ့်၊ ဘယ်တုန်းက ပြောတာပါလိမ့်။ သူ လုံးဝ မမှတ်မိ။

မတ်ဂျ်တို့ လင်မယားနှစ်ယောက် ပြန်သွားပြီးနောက် တစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ် ကျန်ရစ်သည်။ အင်နီသည် ခရစ္စမတ် သစ်ပင်ဆေးတွင် ရပ်ကာ ကြမ်းပြင်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေ၏။ မတ်ဂျ်တို့ လင်မယားသည် သူ့ဖေဖေနှင့်မေမေ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်၊ ဖြစ်ခဲ့လျှင် သူ့အနေနှင့် မြင်လျှင်မြင်ချင်း ချစ်ခင်မိလိမ့်မည်။ သူ့မိဘများကို မမြင်ဘူးပေမယ့် ရင်သွေးအစစ်မှန်လျှင် သွေးက ပြောပြီး အလိုလို သိလိမ့်မည်။

ခန်းမကြီးထဲရှိ ပရိသတ်အားလုံး စကားတစ်ခွန်း မဟာဘဲ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေကြသည်။ ဘာစကား ပြောရမှန်းလည်း မသိကြတော့။ အတော်ကလေးကြာတော့မှ မစ္စတာဝါးဘတ်က ပြုံးရွှင်စွာ ပြောလိုက်သည်။

‘အဖြစ်ကတော့ တကယ့်ကို အံ့ဩစရာပဲ... အင်နီ’

‘ဟုတ်တယ်... တကယ့်ကို အံ့ဩစရာပဲ’

ပရိသတ်များကလည်း သံယောင်လိုက်ပြီး ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်ကြသည်။

မစ္စတာဝါးဘတ်က ဆက်လက်ပြီး.....

‘နောက်ဆုံးတော့... အင်နီဟာ သူ့မိဘတွေကို တွေ့ရပြီ၊ သူတို့ကြည့်ရတာ လူကောင်းသူကောင်းတွေ ဖြစ်ပုံရပါတယ်’

‘ဟုတ်တယ်၊ လူကောင်းတွေ ဖြစ်မှာပါ’

ရပြန်တာပဲဆိုက်

ပရိသတ်ကလည်း ထောက်ခံ လိုက်ပြန်၏။

‘အင်နီ....သမီးလေး....သိပ်ပြီး ကံကောင်းပါတယ်ကွယ်’

မစ္စဟရယ်က တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာ ပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်....သမီး ကံကောင်းပါတယ်....အန်တီ၊ဒါပေမယ့်....

ဒါပေမယ့်....’

အင်နီက ငိုချင်စိတ်ကို မနည်းထိန်းပြီး ပြောသည်။

‘ကဲ....ကဲ....ဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့၊ခုအချိန်ကစပြီး တို့အားလုံး

အင်နီအတွက် ဂုဏ်ပြုပွဲ ကျင်းပကြရအောင်၊အားလုံး ရှန်ပိန်ခွက်ကိုင်ပြီး ဆု

တောင်းကြစို့’

မစ္စတာဝါးဘတ်က ယင်းသို့ ပြောလိုက်သောအခါ အိမ်စေ့များက

ပရိသတ်များအား ရှန်ပိန်ခွက်များ လိုက်လံချပေးကြသည်။ပထမဦးစွာ မစ္စတာ

ဝါးဘတ်က ရှန်ပိန်ခွက်ကို ကိုင်မြှောက်ရင်း....

‘ကိုင်း....ဒီနေ့ဟာ ခရစ္စမတ်အကြိုည ဖြစ်တဲ့အတွက် အလွန် မင်္ဂလာ

ရှိတဲ့ည ဖြစ်ပါတယ်၊ အခုလို မင်္ဂလာရှိတဲ့ညမှာ အင်နီကလေးက သူ့ရဲ့ မိဘအရင်း

တွေကို ပြန်တွေ့ရတာဟာလည်း အလွန်မင်္ဂလာရှိတဲ့ ဖြစ်ရပ်ပါပဲ၊ အဲဒီတော့....

အားလုံး....အားလုံးပဲ အင်နီအတွက် ဆုတောင်းမင်္ဂလာ ပြုကြပါ၊ အင်နီ ကံကောင်း

ပါစေ’

‘အင်နီ....ကံကောင်းပါစေ’

ပရိသတ်အားလုံး ဖန်ခွက်မြှောက်ကာ သံပြိုင်ဆုတောင်းပြီး မော့သောက်

လိုက်ကြ၏။

ဤတွင် အင်နီကလေးသည် သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ရိုက်ကြီးတင်

ငိုယိုရင်း သူ့အိပ်ခန်းထဲ ပြေးဝင်သွားလေတော့သည်။

‘အို....အင်နီ....အင်နီ....သမီးလေး....’

မစ္စဟရယ်က အော်ခေါ်ရင်း နောက်မှ ပြေးလိုက်သွား၏။ သို့သော်လည်း

သူ လှေကားရင်းလောက် အရောက်တွင် ပါတီပွဲသို့ နောက်ထပ် ဧည့်သည့်တစ်
ယောက် ထပ်မံ ရောက်ရှိလာသောကြောင့် ခြေလှမ်းများ ရုတ်တရက် တုံ့ရပ်သွားကြ
သည်။

နောက်ထပ် ရောက်လာသောဧည့်သည်မှာ အခြားသူမဟုတ်၊ အမေရိကန်
နိုင်ငံ၏ သမ္မတကြီး ဖရန်ကလင် ရုစဗဲ ဖြစ်သည်။ သမ္မတကြီးအား အထူး
လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေး တပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက်က ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ဖြင့်
အခန်းထဲသို့ တွန်းသွင်းလာသည်။ သမ္မတကြီးအား ယနေ့ည ညစာစားပွဲအတွက်
ဖိတ်ထားသည်ကို မစွတာဝါးဘတ်က လုံးဝ မေ့နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

‘ခရစ္စမတ်မှာ ပျော်ရွှင်ကြပါစေ’

သမ္မတကြီးက မြူးကြွရွှင်လန်းသော အသံဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘ခရစ္စမတ်မှာ ပျော်ရွှင်ကြပါစေ’

ပရိသတ်အားလုံးကလည်း မျက်နှာသုန်သုန်မှုန်မှုန်နှင့် စိတ်မပါသံဖြင့်
ပြန်လည်၍ ဆုတောင်းလိုက်ကြသည်။

သမ္မတကြီးသည် သူ့ကုလားထိုင်ကို လျှို့ဝှက်ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့
ဝင်ဘက်သို့ တစ်ပတ်လှည့်လိုက်ပြီးနောက်.....

‘ဟေ့.....ဒီလူတွေမျက်နှာ ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးကြီးပါလား၊ ဘာဖြစ်နေ
ကြတာပါလိမ့်’

ဤတွင် မီးဖိုနားတွင် တစ်ကိုယ်တည်း တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေသော
မစွတာဝါးဘတ်က

‘ကျွန်တော်တော့ သူ့ကို လက်လွှတ်လိုက်ရပြီ၊ အင်နားလားကို လက်လွှတ်
လိုက်ရပြီ’

ဟု ကြေကွဲသံဖြင့် တိုးညင်းစွာ ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ မစွဖာရယ်သည် ရှေ့သို့ တိုးလာပြီး.....

‘အစ်ကိုကြီး.....အဲဒီ မစွတာမတ်ဂျ်ဆိုတဲ့ လူကို ကျွန်မ တစ်နေရာရာမှာ

တွေ့ဖူးတာ ကျွန်မ အခုမှ ပြန်ပြီး သတိရမိတယ်။ ကျွန်မ အထင်ပြောရရင် အဲဒီ လူဟာ အင်နီလေးရဲ့ အဖေအရင်း လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အဲဒါတော့ ကျွန်မ အတပ် ပြောရဲပါတယ်’

မစ္စတာရယ်၏ စကားကြောင့် မစ္စတာဝါးဘတ် ရုတ်တရက် အားတက် သွားမိသည်။ အကယ်၍သာ မစ္စတာမတ်ဂျ်ဆိုသူသည် လူလိမ်ဖြစ်ခဲ့လျှင် မိမိအဖို့ ဘာမှ စိုးရိမ်စရာ မရှိတော့။ အင်နီလေးကို ဆုံးရှုံး လက်လွတ်စရာ မလိုတော့။

ဟုတ်ပြီ၊ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် မနက်ဖြန် မနက်တွင် အဖြေမှန်ပေါ်အောင် လုပ်ရမည်။ အဲသည်တော့ အဖြေမှန်ပေါ်အောင် ဘယ်လို လုပ်မှာလဲ။

ဤကမ္ဘာတွင် သူလုပ်ချင်လျှင် ဘာမဆို လုပ်နိုင်သည်။ သူ့မှာ ပိုက်ဆံရှိ သည်။ ဩဇာရှိသည်။ မိတ်ဆွေရှိသည်။

ဟုတ်ပြီ၊ သူ ဖျတ်ခနဲ သတိရလိုက်၏။

သို့ဖြင့် သူသည် သမ္မတကြီးဘက်သို့ လှည့်ကာ လေးစားစွာဖြင့်....

‘သမ္မတကြီး ခင်ဗျား၊ ဒီပြဿနာအတွက် ကျွန်တော့်ကို သမ္မတကြီး ကူညီမှ ဖြစ်ပါတော့မယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး အစွမ်းကုန် ကူညီပေးပါခင်ဗျား’

သမ္မတကြီးကလည်း နားလည်ကြင်နာသော နှလုံးသားဖြင့်....

‘မစ္စတာဝါးဘတ်၊ ဘာမှ မပူပါနဲ့၊ ဒီကိစ္စအတွက် ကျုပ် အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီမယ်၊ အစွမ်းကုန် ကူညီမယ်၊ စိတ်သာချ’

ဟူ၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ကန္တသု ဝမ်းရေအိုင်

အင်နီသည် တစ်ညလုံး ကုတင်ပေါ်တွင် လှဲရင်း အိပ်မပျော်ဘဲ ရှိနေသည်။ သူသည် မျက်နှာကျက်ကို ငေးကြည့်ရင်း 'ဒီအိမ်ကြီးမှာ ငါ ဒီတစ်ညပဲ နေရတော့မှာပါ လား' ဟု တွေးမိကာ ဝမ်းနည်းလာ၏။

တစ်ခါတစ်ခါမှာတော့ သူ တစ်မိနစ် နှစ်မိနစ်ခန့် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားပြီး အိမ်မက်တွေ မက်တတ်သည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် သူနှင့် မစ္စတာဝါးဘတ်တို့ နှစ်ယောက် ဥရောပတစ်ခွင် ပြုပြင်စင်အောင် သင်္ဘောစီး၍ အပျော်ခရီး ထွက်ကြသည်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေက ပျော်စရာ ရွှင်စရာ ဥယျာဉ်ကြီးထဲတွင် လျှပ်စစ်အပျော်ရထား စီးကြသည်။

သို့ပေမယ့် သူသည် မစ္စတာဝါးဘတ်၏ သမီး မဟုတ်တော့ဘဲ သူ့မိဘ အရင်းများဖြစ်ကြသော မစ္စတာမတ်ဂျ်နှင့် မစ္စက်မတ်ဂျ်တို့နှင့်အတူ မနက်ဖြန် မနက်တွင် နယူးဂျာစီပြည်နယ်သို့ လိုက်သွားရတော့မည့် အဖြစ်ကို တွေးမိသော အခါ အိပ်ရာမှ ဖြတ်ခနဲ နိုးလာ၏။

'အို...ဝမ်းနည်းစရာ တွေးနေလို့ အလကားပါပဲ၊ နယူးဂျာစီက ဝက်မွေး မြူရေးခြံကြီးက ဒီနေရာထက် ပိုကောင်းမှာပါ။ အဲဒီမှာ နေသားကျသွားရင် မစ္စတာ မတ်ဂျ်နှင့် မစ္စက်မတ်ဂျ်တို့ကိုလည်း ငါ တကယ်ချစ်လာမှာပဲ။ အဲဒီမှာဆိုရင် လေ ကောင်းလေသန့်လည်း ရှုရှိုက်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ဝက်တွေလည်း ရှိတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနက်ဖြန်ဆိုရင် နေထွက်လာတော့မှာပါ။ ငါ့ဘဝ အဆင်ပြေလာတော့မှာပါ'

အရုဏ်မတက်မီတွင် နယူးယောက်မြို့ပေါ်သို့ ဆီးနှင်းတွေ ကျစ ပြုလာသည်။ အင်နီသည် ခုတင်ပေါ်မှဆင်းကာ ပြတင်းပေါက်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ မီးရောင်အောက်တွင် ပဉ္စမရိပ်သာလမ်းပေါ်သို့ ဆီးနှင်းတွေ တဖွားဖွား ကျနေကြ၏။

အဆက်မပြတ် တဖွားဖွားကျနေသော ဆီးနှင်းတွေကို အင်နီ ငေးကြည့်နေသည်။ ၁၉၃၃ ခုနှစ် အအေးပိုင်း ကာလတွေတုန်းကလည်း မနက်တိုင်း အိပ်ရာမှ အစောကြီးထကာ မိဘမဲ့ဂေဟာ ပြတင်းပေါက်တွင်ရပ်ရင်း ယခုလိုပင် ဆီးနှင်းတွေကို သူ ကြည့်နေခဲ့၏။

သို့ပေမယ့် ယခုတော့ အခြေအနေက လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ။ မကြာမီတွင် သူ့ဖေဖေနှင့် မေမေတို့က သူ့ကို လာခေါ်ကြတော့မည်။

သည်အကြောင်းကို တွေးမိတော့ အင်နီက ဝမ်းမသာဘဲ ဝမ်းနည်းသလိုပင် ခံစားရသည်။ သည်အတွက် သူ့ကိုယ်သူလည်း အံ့ဩမိ၏။

နောက်ဆုံးတွင်တော့ အရုဏ်ကျင်း၍ မိုးလင်းခဲ့ပြီ။ အင်နီသည် အနီရောင်ဝတ်စုံကို လဲဝတ်သည်။ အဝတ်လဲပြီးတော့ မစ္စတာ

ဝါးဘတ် ဝယ်ပေးထားသော လက်ဆွဲသားရေသေတ္တာထဲသို့ အဝတ်အစားတွေ ထည့်သည်။ ထို့နောက် ပန်းရောင်နု သိုးမွှေးကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်သည်။ “ဘက်စ်ထ်” ကုန်တိုက်မှ ဝယ်လာသော ဦးထုပ်ကို ဆောင်းသည်။ အဝတ်သေတ္တာကို ကောက်ဆွဲပြီး အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းမသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ခရစ္စမတ် သစ်ပင်အနီးတွင် အဝတ်သေတ္တာကိုချကာ သေတ္တာပေါ်ထိုင်ရင်း သူ့မိဘတွေအလာကို စောင့်မျှော်နေသည်။ သစ်ပင်အောက်မှ ခရစ္စမတ်လက်ဆောင် ပစ္စည်းတွေကို ကြည့်လိုက်သည်။

‘ငါတော့ ဒီပစ္စည်းတွေ ဘာမှ ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမယ့် နယူးဂျာစီကို ကစားစရာ အရပ်ကလေးတစ်ခုတော့ ယူသွားမယ်’

ဧည့်ခန်းထဲသို့ အလင်းရောင် ဝင်လာပြီ။ မစ္စတာဝါးဘတ်နှင့် မစ္စဖာရယ်

တို့ကို တံခါးဝတွင် လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။နှစ်ယောက်စလုံး မနေ့ညက ပါတီပွဲ
ဝတ်စုံများကိုပင် ဝတ်ထားဆဲ ဖြစ်သည်။

‘ခရစ္စမတ်မှာ ပျော်ရွှင်ပါစေ....အင်နီ’

မစ္စတာဝါးဘတ်က ပြောသည်။

‘ခရစ္စမတ်မှာ ပျော်ရွှင်ပါစေ....အင်နီ’

မစ္စဖာရယ်က ပြောသည်။

‘ခရစ္စမတ်မှာ ပျော်ရွှင်ပါစေ....ဘဘကြီးနဲ့အန်တီ’

အင်နီက ပြုံးပြီး ပြန်ပြောလိုက်သည်။

‘သမီးလေး....အစောကြီး နိုးလာတယ်နော်’

‘ဟုတ်တယ်....ဘဘကြီး၊သမီးရဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ လာခေါ်မယ်ဆိုလို့
သမီးက အဆင်သင့် စောင့်နေတာလေ၊သူတို့က သမီးကို တောနယ်ကို ခေါ်သွားကြ
တော့မယ်၊ဘဘကြီး အားတဲ့အခါ သမီးတို့ဆီ လာလည်ပါနော်’

‘ဒါပေါ့၊ ဘဘကြီး လာလည်မှာပေါ့’

‘ဒါနဲ့ ဘဘကြီးတို့လည်း အစောကြီး နိုးကြတာပဲနော်’

‘ဟုတ်တယ်၊ ဘဘကြီးတို့က တစ်ညလုံး တစ်မေးကလေးတောင် မအိပ်
ကြရဘူး သမီးရဲ့၊ အက်ဖ်ဘီအိုင် စုံထောက်တွေက ဝင်လိုက် ထွက်လိုက် လုပ်နေကြ
တာကိုး၊ အက်ဖ်ဘီအိုင်ညွှန်ကြားရေးမှူး မစ္စတာဟူးဗားနဲ့ ဘဘကြီးတို့ ဆယ်ကြိမ်
မက တယ်လီဖုန်း ဆက်ဖြစ်ကြတယ်။ပြီးတော့ သမ္မတကြီး ရုစဗဲကလည်း အများ
ကြီး အကူအညီ ပေးပါတယ်။ အင်နီ....သမ္မတကြီး အခု ဒီမှာရှိနေတာကို သမီး
သိသလား....ဟင်’

‘အို....ဘဘကြီး တကယ်ပြောတာလားဟင်’

အင်နီသည် သေတ္တာပေါ်တွင် ထိုင်နေရာမှ ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်၏။

‘တကယ်ပြောတာပေါ့၊ ဒါနဲ့....အင်နီ....သမီးကို ဘဘကြီး အရေးကြီး
တဲ့စကား ပြောစရာရှိတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘဘကြီး ပြောလို့ မထွက်ဘူး၊ဒါကြောင့်

ရပြည့်စာအုပ်တိုက်

ဘဘကြီးကိုယ်စား သမ္မတကြီးကပဲ သမီးကို ပြောပြလိမ့်မယ် 'မစ္စတာဝါးဘတ်က တံခါးဝနားသို့ လျှောက်သွားပြီး လှမ်းပြောလိုက်သည်။ 'သမ္မတကြီးခင်ဗျား၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ ကြွပါခင်ဗျား'

သမ္မတကြီး ရုစဉ်သည် ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာ၏။

'ခရစ္စမတ်မှာ ပျော်ရွှင်ပါစေ သမ္မတကြီး'

အင်နီက ဆီးကြို နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

'ခရစ္စမတ်မှာ ပျော်ရွှင်ပါစေ.... အင်နီ၊ အခုလို ထပ်တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်'

'သမီးလည်း ဝမ်းသာပါတယ်....သမ္မတကြီး'

မစ္စတာဝါးဘတ်နှင့် မစ္စဖာရယ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး မျက်စိမျက်နှာ ပျက်နေကြသည်။ မစ္စတာဝါးဘတ်က သမ္မတကြီးနားကပ်ပြီး တိုးတိုးပြောသည်။

'ကျွန်တော့်ကိုယ်စား ကျေးဇူးပြုပြီး ပြောပေးပါ'

သမ္မတကြီးက သူ့အနားသို့လာရန် လက်ရပ်ခေါ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အင်နီ၏လက်ကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ....

'အင်နီ....ဒီနေ့မနက် အစောကြီးက အက်ဖ်ဘီအိုင် ညွှန်ကြားရေးမှူး မစ္စတာဟူးဗားက တို့ဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး စိတ်မကောင်းစရာ သတင်းတစ်ခု ပို့တယ်။ သမီးရဲ့ ဖေဖေ၊မေမေတို့ စာရေးထားခဲ့တဲ့ စက္ကူကို သဲလွန်စ လုပ်ပြီးတော့ အက်ဖ်ဘီအိုင် စုံထောက်တွေက လိုက်လံ စုံစမ်းတဲ့အခါမှာ သမီးရဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ အကြောင်းကို မနေ့ညကပဲ အပြည့်အစုံ သိကြရတယ်'

'ဟုတ်ကဲ့၊သမီးရဲ့ ဖေဖေနဲ့ မေမေဟာ မစ္စတာမတ်ဂျိနဲ့ မစ္စက်မတ်ဂျိတို့ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သမီးလည်း သိရပြီပါပြီ'

'အို....အင်နီ' မစ္စတာဝါးဘတ်က ကမန်းကတန်း ဝင်ပြောသည်။ 'အဲဒါ မဟုတ်ဘူး....သမီး၊ သူတို့က သမီးရဲ့ ဖေဖေ မေမေတွေ မဟုတ်ဘူး၊ သမီးရဲ့ ဖေဖေ မေမေ အစစ်တွေက ဒေးဗစ်အင်းနက်နဲ့ မာဂရက်အင်းနက် တဲ့ ....သမီး'

‘ဒေးဗစ်နဲ့ မာဂရက်အင်းနက်....ဟုတ်လား’ အင်နီက တအံ့တသြ
ပြန်မေးသည်။ ‘ဒါဆို သူတို့ အခု ဘယ်မှာလဲ....ဟင်’

‘အင်နီ....’ မစ္စတာဝါးဘတ်က စကားမဆက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

‘အင်နီ....’ သမ္မတကြီးက တည်ငြိမ်သောအသံဖြင့် ‘သမီးလေးရဲ့ မိဘ
နှစ်ပါးက ကွယ်လွန်သွားကြရှာပြီကွယ်၊တော်တော်တောင် ကြာသွားပြီ၊ ၁၉၂၂
ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလထဲက ဆုံးသွားကြရှာတာ’

‘သူတို့ တကယ် တကယ် သေသွားကြပြီလား....ဟင်’

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ တကယ်ပဲ သေသွားကြရှာပြီ....သမီးရယ်’

မစ္စတာဝါးဘတ်က ပြောလိုက်သည်။

‘ဒါဆို သမီးလည်း တခြားကလေးတွေလို မိဘမဲ့ကလေး ဖြစ်ပြီပေါ့’

အင်နီ၏ ရင်ထဲတွင် နင့်ခနဲ ခံစားရသည်။ မျက်ရည်မကျအောင် အတင်း
ထိန်းထားသည်။ ပြတင်းပေါက်နားသို့ လျှောက်လာသည်။ အပြင်ဘက်တွင် ဆီးနှင်း
တွေ တဖွားဖွား ကျနေ၏။ သူသည် မလှုပ်မယှက်ရပ်ကာ ဆီးနှင်းတွေကို ငေးကြည့်
နေသည်။ သူ၏ ဖေဖေ မေမေ ရှာပုံတော် မျှော်လင့်ချက်သည် လုံးဝ ပျက်စီးသွားခဲ့ပြီ၊
သူ့ဖေဖေနှင့် မေမေ ကွယ်လွန်သွားကြပြီ။

အက်ဖ်ဘီအိုင် စုံထောက် ဂန်ဒါဆင်က သေသေချာချာ လေ့လာစစ်ဆေး
ကြည့်ရာတွင် အင်နီ၏ မိဘများ စာရေးထားခဲ့သော စက္ကူမှာ ပန်းချီဆရာတွေသာ
အသုံးပြုသော အချောစား၊ အထူစား စက္ကူ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရသည်။ ထိုစက္ကူကို
အခြေခံပြီး ဆက်လက်စုံစမ်း ထောက်လှမ်းသောအခါ ထိုစက္ကူ အမျိုးအစားကို
နယူးယောက်မြို့မှ စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင်သာ ရောင်းချကြောင်း သိရှိရ၏။ ထို
စတိုးဆိုင်မှာ မိဘမဲ့ကလေးဂေဟာနှင့် သုံးပြုခန့်သာ ဝေးသည်။

စတိုးဆိုင်ပိုင်ရှင် ရုဒေါ့တီတာမိုလင်သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၁၀
ကျော်က ဖြစ်ရပ်ကို ကောင်းစွာ မှတ်မိနေသေးသည်။ ထိုစဉ်က လူငယ်ပန်းချီဆရာ
တစ်ယောက် စတိုးဆိုင်သို့ ရောက်လာပြီး အဆိုပါ အမျိုးအစား ပန်းချီစက္ကူတွေ

တော်တော်များများ ဝယ်ယူခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ဇောက်ချာဟောင်းများကို ပြန်လည်
စံဆေးကြည့်သောအခါ အဆိုပါ လူငယ်၏ နာမည်မှာ ဒေးဗစ်ဘင်းနက်ဖြစ်ပြီး
နရပ်လိပ်စာမှာ အမှတ် ၃၂၉၊ အရှေ့သတ္တမလမ်း ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရှိရ၏။

ထိုလိပ်စာရှိ အိမ်မှာ အခန်းငှားစားသော အိမ်ဖြစ်သည်။ ထိုအိမ်ကို ရီ.စံ
ရလေးဟု ခေါ်သော အိုင်းရစ်လူမျိုး မုဆိုးမ အဖွားကြီးက ပိုင်၏။ မစ္စက ရီလေးမှာ
ဘင်းနက်နှင့် သူမိန်းမတို့ကို ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိနေဆဲ ဖြစ်သည်။

‘သူတို့ လင်မယားအဖြစ်က သိပ်ပြီး...သိပ်ပြီး သနားစရာ၊ ကြေကွဲစရာ
ကောင်းပါတယ် သားရယ်’ မစ္စက ရီလေးက စုံထောက် ဂန်ဒါဆင်အား ပြန်လည်
ပြောပြသည်။ ‘သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်တွေပဲ ရှိကြသေးတယ်။
ကံဆိုးရှာတော့ သိပ်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ ၁၉၂၂ ခုနှစ် တုပ်ကွေးကပ်ဆိုး
ကြီးထဲ ပါသွားရှာကြတယ်ကွယ်’

မစ္စကရီလေး၏ ဆက်လက် ပြောပြချက်အရ ထပ်ဆင့် သိရှိရသည်မှာ
ဘင်းနက်တို့ လင်မယားတွင် သမီးကလေးတစ်ယောက် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း
မစ္စကဘင်းနက် မကျန်းမမာ ဖြစ်ပြီးနောက် မကြာမီတွင် သမီးကလေးကို သူတို့
နှင့်အတူ မတွေ့ရတော့။

‘အမေကတော့ အဲဒီသမီးကလေးကို အဘိုးအဘွားတွေဆီ ဒါမှမဟုတ်
တခြား တစ်ယောက်ယောက်ဆီ သွားပို့ထားတယ်လို့ ထင်တာပဲ’

ဟု မစ္စက ရီလေးက ပြောပြသည်။

အိမ်ရှင်အဖွားကြီး၏ စတိုခန်းထဲတွင် ဘင်းနက်တို့ လင်မယား၏ သေတ္တာ
တစ်လုံး ကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။ ယင်းသေတ္တာကို စုံထောက်ဂန်ဒါဆင်က ဖွင့်ကြည့်ရာ
အခြားပစ္စည်းများနှင့်အတူ ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘမ်တစ်ခု၊ မာဂရက်ဘင်းနက်၏ နေ့စဉ်
မှတ်တမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်နှင့် အင်နီ၏ မွေးစာရင်းတို့ကို တွေ့ရှိရ၏။ နေ့စဉ်မှတ်
တမ်းပါ ရေးမှတ်ထားချက်များကို ဆက်စပ်ကြည့်သောအခါ သူတို့လင်မယား
အကြောင်းကို အပြည့်အစုံ သိရှိရသည်။

ဘင်းနက်တို့ လင်မယားသည် “ကူးပါးယူနီယံ” တွင် ပန်းချီပညာသင်ရန် အတွက် အိုင်အိုဝါပြည်နယ်မှ နယူးယောက်မြို့သို့ ၁၉၂၁ ခုနှစ်တွင် ထွက်လာခဲ့ကြ ၏။သူတို့နှစ်ယောက်စလုံးပင် အသက်ငယ်ကြသေးသည်။ဘင်းနက်က ၂၅ နှစ်၊ မာဂရက်က ၂၃ နှစ်။

သူတို့လင်မယားမှာ ဆင်းရဲနွမ်းပါးပြီး အကြီးအကျယ် ရန်းကန်လှုပ်ရှား နေကြရသော လူငယ်အနုပညာရှင်များ ဖြစ်ကြသည်။အိုင်အိုဝါပြည်နယ်တွင်လည်း အားကိုးလောက်သည့် ဆွေမျိုးသားချင်းဟူ၍ တစ်ယောက်မျှ မရှိတော့။

သည်လိုနှင့် မာဂရက် တုပ်ကွေးရောဂါဖြစ်လာတော့ ဘင်းနက်က သမီး ငယ်ကို ကူးမှာစိုး၍ ကြံရာမရဖြစ်ကာ နောက်ဆုံးတွင် မိဘမဲ့ကလေးဂေဟာသို့ သွားပြီး ဂေဟာလှေကားရင်းတွင် စွန့်ပစ်ထားခဲ့တော့သည်။မိခင် ကျန်းမာလာ သောအခါတွင်မှ ကလေးကို ပြန်ယူမည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သို့သော် မာဂရက်က ၁၉၂၂ ခုနှစ်၊ဇန်နဝါရီလ ၁၃ ရက်နေ့တွင် သေဆုံး သွားသည်။ဒေးဗစ်ဘင်းနက်လည်း ဇနီးထံမှ ရောဂါကူးစက်၍ နောက်ရက်သတ္တ နှစ်ပတ်အကြာတွင် သေဆုံးသွားပြန်၏။သူသည် မသေဆုံးမီ ၀၃၃နာဒက်ကြောင့် အကြာကြီး မေ့မျောနေခဲ့သည်။ထို့ကြောင့် သူတို့၏ သမီးငယ် အင်နီအကြောင်းကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမသွားနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ဂန်ဒါဆင်က အယ်လ်ဘမ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံများကို သေသေချာချာ ကြည့်မိ သည်။သူတို့လင်မယား နှစ်ယောက်စလုံးပင် ချောကြသည်။ဘင်းနက်မှာ အရပ် သွယ်သွယ်၊မေးရိုးကားကားနှင့် ဆံပင်က အနီရောင်။မာဂရက်ကတော့ အပြုံး မျက်နှာ၊ရွှေရောင်ဆံပင်နှင့် တော်တော်ချောသည်။နေ့စဉ်မှတ်တမ်းတွင် မာဂရက်၏ ရေးမှတ်ချက်များအရဆိုသော် သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက် သမီးလေးကို အလွန် ချစ်ကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် သူ့ဖေဖေနှင့် မေမေတို့ အင်နီကို ဘာကြောင့် ပြန်လာမခေါ်ကြ ပါလိမ့်ဟူသော မေးခွန်း၏ အဖြေမှန်မှာ ပြတ်သားစွာ ပေါ်ထွက်လာခဲ့ပြီ။

အင်နီသည် ပြတင်းပေါက်တွင် ရုပ်နေတုန်း ဖြစ်၏။မစ္စတာဝါးဘတ်၊ မစ္စဖာရယ်နှင့် သမ္မတကြီးတို့က ဘာမှ မပြောဘဲ ငြိမ်ဆိတ်စွာ စောင့်ကြည့်နေကြသည်။

တော်တော်ကြာတော့မှ မစ္စဖာရယ်က လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောသည်။
'စိတ်အေးအေးထားပါ ....အင်နီရယ်'
အင်နီက နောက်သို့ ပြန်လှည့်ပြီး.....

'ဟုတ်ကဲ့....ထားပါတယ် ....အန်တီရယ်၊တကယ်တော့ ဖေဖေနဲ့မေမေ မရှိတော့ဘူးဆိုတာ သမီး သိပြီးသားပါ၊သမီးစိတ်ထဲမှာ အဲဒီလိုပဲ အမြဲတမ်း တွေးနေမိခဲ့တယ်၊တကယ်လို့ သူတို့ မသေကြသေးဘူးဆိုရင် သမီးကို လာခေါ်ကြမှာပေါ့'

အင်နီသည် ပြတင်းပေါက်နားတွင် ရပ်လျက်ပင် ရှိနေသေးသည်။သူသည် အတိတ်က ဖြစ်ရပ်တွေကို တွေးပြီး ပူဆွေးဝမ်းနည်း ဖြစ်မနေတော့ရန် သူ့စိတ်သူ့အားတင်း၍ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

'ဒီကနေ့က စပြီး ဖြစ်ခဲ့သမျှတွေကို ငါ လုံးဝ မတွေးတော့ဘူး၊ငါ့ကိုယ်ငါ တတ်နိုင်သမျှ ပျော်ပျော်ပဲ နေတော့မယ်'

မစ္စတာဝါးဘတ်သည် အင်နီအနားသို့ လျှောက်လာပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။သူ့မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်တွေ ရွမ်းလျက်....။

'အင်နီဘင်းနက်....သမီးကို ဘာကြီး သိပ်ပြီး ချစ်ပါတယ်ကွယ်'
အင်နီက မစ္စတာဝါးဘတ်၏ လက်နှစ်ဖက်ကို အပြေးကလေး ဖမ်းဆုပ်ပြီး

'သမီးလည်း ဘာကြီးကို သိပ်ပြီး ချစ်ပါတယ်....ဘာကြီးရယ်'
နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်ကာ အခန်းအလယ်

တွင် ရပ်နေကြ၏။အတော်လေးကြာတော့မှ အင်နီက ရုတ်တရက် မေးလိုက်သည်။

'ဒါနဲ့....အဲဒီ ရုပ်ဖယ်မတ်ဂျိနဲ့ ဂျာလီမတ်ဂျိဆိုတဲ့ဟာတွေက ဘယ်သူတွေလဲ'

မစ္စတာဝါးဘတ်၊မစ္စဖာရယ်နှင့် သမ္မတကြီးတို့က ဟားခနဲ ရယ်လိုက်ကြသည်။

‘တကယ့်ကိုတော်တဲ့ သမီးလေးပဲ’ မစ္စတာဝါးဘတ်က ရွှင်မြူးစွာ ပြောသည်။ ‘အဲဒီ ရပ်ဖယ်မတ်ဂျိနဲ့ ရှာလီမတ်ဂျိဆိုတဲ့ဟာတွေက ဘယ်သူတွေလဲ....’ ဤတွင် မစ္စဖာရယ်က ဖြတ်ပြီး....

‘အင်နီရဲ့ မွေးစာရင်းက လွယ်လွယ်နဲ့ အတုလုပ်လို့ရတယ်၊ဒါပေမယ့် ကျွန်မ မရှင်းသေးတာတစ်ခုက လော့ကက်ဆွဲကြီးအကြောင်း သူတို့ ဘယ်လိုလုပ်သိကြတာလဲ ဆိုတဲ့အချက်ပဲ’

‘ဟုတ်တယ်၊လော့ကက်က အဓိက အချက်ပဲ’

သမ္မတကြီးက ပြောသည်။

‘လော့ကက်အကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မသိပါဘူး’ မစ္စတာဝါးဘတ်က ပြောသည်။ ‘အဲ....အက်ဖ်ဘီအိုင်ကလည်း သိတယ်ဆိုပါတော့’

‘မစ္စဟန်နီဂန်လည်း သိပါတယ်’

အင်နီက ဖျတ်ခနဲ ပြောလိုက်၏။

မစ္စတာဝါးဘတ်နှင့် မစ္စဖာရယ်တို့ မျက်နှာချင်းဆုံသွားပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။

‘မစ္စဟန်နီဂန်လည်း သိတယ်’

နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ပြိုင်တည်း ပြောလိုက်မိကြ၏။ ထို့နောက် သမ္မတကြီးကလည်း ထပ်ပြောလိုက်သည်။

‘မစ္စဟန်နီဂန်လည်း သိတယ်’

ထိုအခိုက် အခန်းထဲသို့ အိမ်ဖော်မှူးဒရိတ် ဝင်ရောက်လာ၏။

‘ခရစ္စမတ်ပွဲတက်ဖို့ မစ္စဟန်နီဂန်နဲ့ ဂေဟာက ကလေးတွေ ရောက်လာကြပါတယ် ခင်ဗျား’

စကားမဆုံးမိမှာပင် မစ္စဟန်နီဂန် ဦးဆောင်သော ကလေးတစ်သိုက်

ဖျတ်တုတ်တုတ်

ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကြ၏။ ကလေးတွေက ခရစ္စမတ်သစ်ပင်၊ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်များနှင့် အင်နီတို့ကို မြင်လိုက်ရတော့ အပျော်ကြီးပျော်ကာ အင်နီဆီသို့ ပြေးလာပြီး အလှအယက် ဝိုင်းဖက်ကြတော့သည်။

‘အင်နီ....အင်နီ....တို့အင်နီဟေ့....တို့အင်နီ....တို့အင်နီ....’

အင်နီကို ပထမဆုံး ပြေးဖက်သောသူမှာ မော်လီကလေး ဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် အတင်းဖက်ထားကြသည်။ကလေးတွေအားလုံး အင်နီအား ပွေ့ဖက်နှုတ်ဆက်ကြပြီးသောအခါ ခရစ္စမတ်သစ်ပင်ရှိရာသို့ ပြေးလာခဲ့ကြ၏။သူတို့သည် ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်များကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော အထူးအဆန်းသဖွယ် တအံ့တဩ ကြည့်နေကြသည်။

‘သမီးလေးတို့ ကိုယ်ကြိုက်တာ ကိုယ်ရွေးယူကြပေတော့၊အဲဒါတွေအားလုံး သမီးလေးတို့အတွက်ချည်းပဲ’

မစ္စဖာရယ်က ယင်းသို့ပြောပြီးနောက် ခရစ္စမတ်သစ်ပင်ကို မီးဖွင့်ပေးလိုက်သည်။လျှပ်စစ်မီးလုံးတွေအားလုံး ထိန်ထိန်လင်းသွား၏။

‘အလဲ....တို့တော့ ပွတာပဲဟေ့....’

ကလေးတွေက ဝမ်းသာအားရ အော်ပြောလိုက်ကြသည်။

‘ဘုရားရေး....အင်နီ....ဒီအိမ်ကြီးက ကြီးကျယ်လိုက်တာနော်’

ကိတ်က သစ်ပင်အောက်မှ ရေခဲလျှောစီးဖိနပ်တစ်ရုံ ကောက်ယူရင်း ပြောလိုက်သည်။

ကလေးတွေအားလုံးပင် ကိုယ်ကြိုက်တာ ကိုယ်ရွေးပြီး ပျော်မဆုံး ဖြစ်နေကြတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် မစ္စတာဝါးဘတ်က မစ္စဟန်နီဂန်အား ဘယ်လိုဆက်ဆံရမှန်း မသိအောင် တွေဝေနေမိသည်။အင်နီအပေါ်တွင် မစ္စဟန်နီဂန် ဘယ်လိုရက်စက်ကြောင်း မစ္စတာဝါးဘတ်က ကောင်းကောင်းကြီး သိထားပြီး ဖြစ်၏။ထို့ပြင် ရပ်ဖယ်မတ်ဂျ်နှင့် ဂျာလီမတ်ဂျ်တို့၏ လိမ်လည်မှုတွင်လည်း မစ္စဟန်နီဂန်

ပါဝင်လိမ့်မည်ဟု မစွတာဝါးဘတ်က သံသယ ဝင်မိ၏။ သို့ပေမယ့် သူက ဟန်ဆောင်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

‘အား....မစွဟန်နီဂန်၊တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ခင်ဗျားအကြောင်း ကျုပ် အများကြီး ကြားဖူးပါတယ်’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ကျွန်မလည်း တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊လူကြီးမင်းက မစွတာအော်လီဗာ ဝါးဘတ် မဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျား၊ဟုတ်ပါတယ်၊ကဲ....ကျုပ် မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ၊ သူက ခင်ဗျားသိပြီးသား ကျုပ်ရဲ့အတွင်းရေးမှူး မစွဖာရယ်၊ဒါက ဒရိတ်၊ ကျုပ်ရဲ့ အိမ်စေ့မှူး၊ဟောဟိုက ပုဂ္ဂိုလ်ကတော့ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရဲ့ သမ္မတကြီးပါ’

‘အို.....ဟုတ်ကဲ့....တွေ့ရတာ သိပ်ပြီး ဝမ်းသာ....’မစွဟန်နီဂန် စကားဆွဲနေသည်။ပြီးတော့မှ ကုလားထိုင်တွင် အရုပ်ကြီးပြတ် ထိုင်ချလိုက်ရင်း ‘ဘုရားရေ....မမျှော်လင့်ဘဲ သမ္မတကြီးနဲ့ လာတွေ့နေပါလား’

ထိုအခိုက် တံခါးဝသို့ ဒရိတ် အပြေးကလေး လျှောက်သွားပြီး ခဏချင်းပင် အပြေးကလေး ပြန်ရောက်လာသည်။သူက မစွတာဝါးဘတ်အား စာအိတ်တစ်အိတ် ကမ်းပေးရင်း နားနားကပ်ပြီး တိုးတိုးပြောသည်။

‘ဒီစာအိတ်ကို အက်ဖ်ဘီအိုင်က အရပဲ လာပေးသွားပါတယ်’

‘သိပ်ကောင်းတယ်’ဟုပြောပြီး မစွတာဝါးဘတ်က စာအိတ်ကို ဖောက်ဖွင့်လိုက်သည်။အက်ဖ်ဘီအိုင် ညွှန်ကြားရေးမှူး အဂ္ဂါဟူးဗားထံမှ စာဖြစ်သည်။သူက စာကို ဖတ်ကြည့်သည်။

‘ဝါရှင်တန်ရှိ အက်ဖ်ဘီအိုင် အမှုတွဲဟောင်းများကို ပြန်လည်စစ်ဆေးကြည့်ရာတွင် ရပ်ဖယ်မတ်ဂျ်ဆိုသူနှင့် ရှာလီမတ်ဂျ်ဆိုသူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးတို့သည် နာမည်လိမ်ဖြင့် မကြာခဏ လိမ်လည်လှည့်ဖျားမှုများကို ကျူးလွန်ခဲ့သူများဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။’

‘ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းနှင့် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးကြည့်သောအခါတွင်လည်း ၎င်း

တို့၏ နာမည်ရင်းမှာ ဒင်နီယယ်ဖရန်စစ် ရူးစတာ ဟန်နီဂန်နှင့် မြူယယ် ဂျိန်းဂမ်း ပါးခေါ် လီလီစိန် ရီဂစ်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။ ၎င်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံးမှာ လိမ်လည်မှုပေါင်းများစွာဖြင့် အက်ဖ်ဘီအိုင်က အလိုရှိနေသူများ ဖြစ်ကြသည်။

‘ယနေ့ နံနက်တွင် ၎င်းတို့နှစ်ယောက် ပြန်လာလျှင် လူကြီးမင်းအိမ်၌ အစောင့်ချထားသော အက်ဖ်ဘီအိုင် စုံထောက်များက ချက်ချင်းဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်း နိုင်ရန် ကူညီစေလိုပါသည်’

မစ္စတာဝါးဘတ်က တစ်ချက်ပြုံးလိုက်ပြီးတော့ စာကို မစ္စဖာရယ်သို့ ကမ်းပေးလိုက်၏။

‘ဟုတ်ပြီ၊ ကျွန်မ မှတ်မိပြီ၊ ဂေဟာအခန်းဝမှာ ကျွန်မနဲ့ ဝင်တိုက်မလို လုပ်တော့ “မတော်လို့ပါ သူငယ်မရယ်” လို့ ပြောသွားတာ ဒီလူပဲပေါ့၊ ရူစတာဟန်နီ ဂန်ဆိုတာ သူပဲ ဖြစ်မှာပေါ့’

ဟု မစ္စဖာရယ်က လေသံဖြင့် တိုးတိုးပြောသည်။

ထို့နောက် မစ္စဖာရယ်က စာကို အင်နီအား ပြသည်။

အင်နီက ‘လုပ်ရက်ကြလိုက်တာ၊ တော်တော်ယုတ်မာတဲ့ဟာတွေ....’ ဟု ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက် တံခါးဝတွင် ဒရိတ် ပြန်ပေါ်လာပြီး....

‘မစ္စတာရပ်ဖယ်မတ်ဂျီတို့ လင်မယား ရောက်လာကြပါပြီ ခင်ဗျား’

တစ်ဆက်တည်းတွင်ပင် အယောင်ဆောင်လင်မယား ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင် လာကြသည်။

‘မင်္ဂလာ နံနက်ခင်းပါ၊ ခရစ္စမတ်မှာ အားလုံး ပျော်ရွှင်ကြပါစေ’ ရူစတာက နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

အားလုံးကလည်း ပြန်ပြီး....

‘ခရစ္စမတ်မှာ ပျော်ရွှင်ပါစေ’

ဟု ပြောလိုက်ကြ၏။

‘အား.....ရှယ်လီ.....တို့သမီးကလေး အင်နီလေ၊ဟိုမှာ.....’ ရူစတာက အင်နီကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ခင်ဗျားတို့ သမီးကလေးပါ’

မစ္စတာဝါးဘတ်က ပြုံးပြီး ပြောသည်။

‘အို.....ဖေဖေ.....မေမေ’

အင်နီကလည်း အလိုက်သင့် ဟန်ဆောင်ခေါ်လိုက်၏။

‘အဲဒီတော့ ပွဲတော်ကာလမှာ.....’ ရူစတာက စပ်ဖြဲဖြဲ ပြောသည်။ ‘ပွဲတော် ကာလမှာ တခြားလူတွေအတွက် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ရအောင် ကိစ္စပြီးရင် သမီးလေးကိုခေါ်ပြီး မြန်မြန်ကလေး ပြန်ပါရစေ၊သူ့ ပစ္စည်းတွေကိုလည်း တစ်ပါတည်း ယူသွားပါ့မယ်၊ပြီးတော့....အဲ ....ချက်လက်မှတ်လည်း ယူသွားပါရစေ’

‘ဟုတ်ကဲ့၊ချက်လက်မှတ်လည်း ပေးပါ့မယ်’ မစ္စတာဝါးဘတ်က တည်ငြိမ်စွာ ပြောသည်။ ‘ကျုပ်က ခင်ဗျား မေနေမှာတောင် စိုးရိမ်မိသေးတယ်’

ထိုနောက် သူက အင်နီအိတ်ထဲမှ ချက်လက်မှတ်ကိုယူပြီး ရူစတာအား ကမ်းပေးသည်။ ရူစတာက ချက်လက်မှတ်ကို ဖျတ်ခနဲ တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ထဲသို့ ကမန်းကတန်း ထည့်နေ၏။

‘နေပါဦး.....မစ္စတာမတ်ဂျီ...ခဏ နေပါဦး၊ချက်လက်မှတ်ပေါ်က စာကို သေသေချာချာ ဖတ်ကြည့်ပါဦး’

ရူစတာက ချက်လက်မှတ်ကို ပြန်ထုတ်ပြီး ဖတ်ကြည့်သည်။

‘လူလိမ်ကြီးအား ငွေထုတ်ပေးပါ’

ရူစတာ၏ မေးရိုးနှစ်ဖက် ကားထွက်သွားသည်။ သူလိမ်တာ ပေါ်သွားပြီ။

‘ရပ်ဖယ်မတ်ဂျီ(ခေါ်) ရူစတာဟန်နီဂန်(ခေါ်)ဒင်နီယယ် ဖရန်စစ် ဟန်နီဂန်နဲ့.....’ မစ္စတာဝါးဘတ်က ပြောသည်။ ‘မစ္စက်မတ်ဂျီ(ခေါ်) မစ္စ လီလီစီနဲ့ ရိုဂစ်(ခေါ်) မစ္စဂျိန်းဂမ်ပါးတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ကြံရာပါ အတူတူတွေပဲ’

ဤတွင် လီလီက ဒေါသတကြီးဖြင့်.....

‘ကဲ....ရှုစတာ....ရှင်လုပ်ပုံ ကောင်းသေးရဲ့လား၊ရှင့်မျက်လုံးကို ကျုပ်
ဖောက်ပစ်မယ် သိလား’

‘ဟေ့....ဒရိုတ်’ မစ္စတာဝါးဘတ်က လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ‘အပြင်ခန်း
ထဲက စုံထောက်တွေ ခေါ်လာခဲ့’

‘ဒီမှာ အဆင်သင့် ရောက်နေပါပြီ ခင်ဗျား’

ဒရိုတ်၏ စကားအဆုံးတွင် ခြောက်လုံးပြုးကိုယ်စီနှင့် အညိုရောင် ယူနီ
ဖောင်းဝတ် အက်ဖ်ဘီအိုင် စုံထောက်သုံးယောက် အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကြသည်။
လက်ထိတ်များလည်း အသင့်ပါလာကြသည်။

‘အား.....ဟုတ်ပြီ’မစ္စတာဝါးဘတ်က ပြုံးပြီး ပြောသည်။ ‘ကိုင်း..... ကိုယ့်
လူတို့....လုပ်စရာရှိတာသာ ဆက်လုပ်ကြပေတော့’

စုံထောက်များက ရှုစတာနှင့် လီလီတို့အား လက်ထိတ်ခတ်လိုက်ကြ
သည်။

‘ကဲ....သွားကြပေတော့....ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့ရယ်’ဟု အင်နီက ပြောင်
ချော်ချော်ဟန်နှင့် နှုတ်ဆက်လိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် မစ္စဟန်နီဂန်သည် ခရစ္စမတ်သစ်ပင်ဆီသို့ ခြေဖျားထောက်
လျှောက်သွားကာ ကလေးများနှင့် ဝိုင်းဖွဲ့ပြီး “ငြိမ်သက်သောည” သီချင်းကို
ဦးဆောင် သီဆိုသည်။မစ္စတာဝါးဘတ်က မစ္စဟန်နီဂန်ဆီသို့ လျှောက်လာပြီး
ပခုံးပေါ် လက်တင်ကာ....

‘ဟောဒီမိန်းမလည်း ကြိရာပါပဲဗျာ၊သူ့ကိုလည်း ဖမ်းကြ’

‘ဟင်....ကျွန်မ....ကျွန်မ....ဘာမှ မသိရပါဘူးရှင်၊ဒီယောက်ျားနဲ့
ဒီမိန်းမကို ကျွန်မ ဘယ်တုန်းကမှလည်း မမြင်ဖူးပါဘူး’

မစ္စဟန်နီဂန်က အသံညက်ညက်ဖြင့် မျက်ကလူးဆန်ပျာ ပြောသည်။

‘ဘာလဲ....ရှင်က ခုမှလာပြီး ခွဲမနေစမ်းပါနဲ့၊ရှင် လူလိမ်မကြီး’ လီလီက
ပြောလိုက်သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်....မမရယ်၊ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒီတစ်ကြိမ် တော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ ထောင်ထဲ ဖြစ်အောင်လိုက်ခဲ့စမ်းပါ။ကျွန်တော့်ကို လော့ကက်ဆွဲသီးအကြောင်းနဲ့ အခြားအချက်အလက်တွေအကြောင်း ပြောပြတာ သူပါပဲ’

မစ္စဟန်နီဂန်က မစ္စတာဝါးဘတ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ....

‘မစ္စတာဝါးဘတ်....ကျွန်မ....ကျွန်မ လူကြီးမင်းကို အကျိုးယုတ်အောင် ဘယ်တုန်းကမှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို....ကျွန်မကို....’

‘ဟေ့....ဘာမှ ပြောမနေနဲ့တော့၊အမှုက အားလုံးပေါ်နေပြီ’သမ္မတကြီး က ဝင်ပြောလိုက်၏။

မစ္စဟန်နီဂန်က သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် အင်နီကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး....

‘သမီးလေး....အင်နီလေး....သမီးလေးပေါ်မှာ ဆရာမကြီး ဘယ်လောက် ကောင်းခဲ့တယ်ဆိုတာ ပြောပြလိုက်ပါဦးကွယ်။ပြောပြလိုက်ပါဦး’

‘ဝမ်းနည်းပါတယ်....ဆရာမကြီး၊ဒါပေမယ့် ဆရာမကြီး ကျွန်မကို အမြဲတမ်း ဆုံးမဖူးတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကိုတော့ ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး။ အဲဒီစကားက “ဘယ်တော့မှ လိမ်မပြောနဲ့ဟေ့” ဆိုတဲ့ စကားလေ’

‘ခွေးစုတ်မလေး....’

မစ္စဟန်နီဂန်က အံကြိတ်ပြီး ရှေ့သို့တိုးလာကာ အင်နီအား ဆွဲလား ရမ်းလား လုပ်မည်ပြုသည်။ဤတွင် စုံထောက်က သူ့ကို ဖမ်းချုပ်ပြီး လက်ထိတ်ခတ် လိုက်၏။ထို့နောက်တွင်တော့ သူသည် ရှုစတာတို့ စုံတွဲနှင့်အတူ စုံထောက်များ နောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါသွားတော့သည်။

စုံထောက်များနှင့် အကျဉ်းသားတွေ ထွက်သွားကြပြီးနောက် မစ္စတာ ဝါးဘတ်က အင်နီအား ပြောလိုက်သည်။

‘အင်နီ....တို့ ဂေဟာက သမီးရဲ့ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ တွေ့ကြရအောင်’

‘ဟုတ်ကဲ့....ဘာကြီး’

အင်နီက သူ့မိတ်ဆွေများကို စုခေါ်လာပြီး ပထမဦးစွာ မစ္စဟာရယ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ပြီးတော့ သမ္မတကြီး ရုစဗွဲနှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ နောက် ဆုံးတွင် သူက မစ္စတာဝါးဘတ်၏ လက်ကို ဆွဲလျက်....

‘ဒါကတော့ ငါ့ရဲ့ဖေဖေ....ဖေဖေကြီး မစ္စတာ အော်လီဗာ ဝါးဘတ်....’

‘ဟုတ်ကဲ့....သမီးတို့အားလုံးပဲ အထူးဝမ်းသာပါတယ်’

‘ဘဘကြီးလည်း အထူးပဲ ဝမ်းသာပါတယ် သမီးတို့’

ထို့နောက် အင်နီက ဝမ်းသာရွှင်မြူးစွာဖြင့်....

‘ကျေးဇူးပြုပြီး အားလုံး နားထောင်ကြပါ။ မင်္ဂလာသတင်းကောင်း ပြော စရာ ရှိလို့ပါ။ တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ တို့အားလုံးကို ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ မစ္စဟန်နီဂန် တစ်ယောက် ထောင်နန်းစံဖို့ လိုက်ပါသွားပြီဆိုတဲ့ သတင်းပါပဲ’

‘ဝမ်းသာတယ်၊ ဝမ်းသာတယ်....’

ကလေးတွေ အားလုံး ဝိုင်းအော်ကြသည်။

‘အဲဒီတော့ အခုအချိန်ကစပြီး သမီးလေးတို့အားလုံး ဂေဟာမှာ စက်ချုပ် ဖို့လည်း မလိုတော့ဘူး။ ပြီးတော့ ဂေဟာမှာလည်း ဘယ်တော့မှ မနေကြရတော့ဘူး။ သမီးလေးတို့ အားလုံးကို ဘဘကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေတွေက မွေးစားအောင် ဘဘကြီး စီစဉ်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီးပြီ’

‘ဝမ်းသာတယ်၊ ဝမ်းသာတယ်၊ ဘဘကြီး ကျန်းမာပါစေ၊ ကျန်းမာပါစေ’
ကလေးတွေက မြူးရွှင်စွာ သံပြိုင် အော်ပြောလိုက်ကြသည်။

‘ဒါပေမယ့်....မော်လီကတော့ ဘယ်သူ့ဆီမှ မသွားရဘူး။ သမီးနဲ့ပဲ အတူနေခွင့်ပြုပါ....ဖေဖေကြီး’

‘ရတယ်၊ ရတယ်၊ နေခွင့်ပြုပါတယ်’

‘ကဲ....အားလုံး ဝမ်းမသာကြဘူးလား’

‘ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဝမ်းသာပါတယ်’

ထိုအချိန်တွင် ဒရိတ်က ဧည့်သည် ၁၄ ဝယ်ကံကို ဦးဆောင်ကာ အခန်း

ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ မစ္စတာဝါးဘတ်၏ မိတ်ဆွေများ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု အင်နီက ထင်လိုက်သည်။

‘မစ္စအင်နီရဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါ ခင်ဗျား’

ဒရိုက်က ပြောလိုက်သည်။

‘ဟင်...သမီးရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ...ဘယ်သူတွေပါလိမ့်’

အင်နီက အံ့ဩစွာ ပြောလိုက်သည်။

‘အမယ်လေး...အင်နီရယ်၊ တို့ကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးတဲ့လားကွယ်’
ခုံခုံညားညားနှင့် ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ထားသော လူကြီးက ပြော
လိုက်သည်။

‘အို...အန်ကယ်ရန်ဒီ...’

အင်နီက ဝမ်းသာအံ့လဲဖြင့် ရန်ဒီထံသို့ ပြေးသွားပြီး ဖက်ထားလိုက်သည်။

နောက်တစ်ယောက်က အနက်ရောင် ပိုးသားဝတ်စုံဝတ်ထားသော မိန်းမချောကြီး
ဆိုဖီ...။ ပြီးတော့...နောက်တစ်ယောက်...နောက်တစ်ယောက်...။ သူတို့ အားလုံး
“ဟူးဗားရိပ်သာ” မှ အင်နီ၏ မိတ်ဆွေဟောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့က ဝမ်းသာ
စွာဖြင့် အင်နီကလေးအား ဝိုင်းပြီး ဖက်ရမ်းနှုတ်ဆက်ကြသည်။

ဝါးဘတ်စံအိမ်ကြီးသို့ အင်နီရောက်လာပြီးနောက် မကြာမီတွင် “ဟူးဗား
ရိပ်သာ” မှ သူ့ မိတ်ဆွေတွေအကြောင်းကို အင်နီက မစ္စတာဝါးဘတ်အား ပြော
ပြခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် မစ္စတာဝါးဘတ်က သူတို့အားလုံးကို ထောင်မှထုတ်ပြီး သူ
စက်ရုံများ၌ သင့်တော်သော အလုပ်များကို ပေးခဲ့သည်။ ထို့ပြင် နေထိုင်ရန်အတွက်
လည်း မြစ်ဆိပ်တိုက်ခန်းများကို ပေးခဲ့၏။ သို့သော်လည်း ဤအကြောင်းကို မစ္စတာ
ဝါးဘတ်က အင်နီအား လုံးဝ မပြောခဲ့။ သူက ခရစ္စမတ်ပွဲတော်နေ့တွင်မှ အင်နီအား
အံ့ဩဝမ်းသာ ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ချင်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

သူနှင့်တကွ သူ့မိတ်ဆွေတွေအားလုံး မမျှော်လင့်ဘဲ ကောင်းစားလာကြ
သောကြောင့် အင်နီမှာ ဝမ်းသာမဆုံးတော့။

‘အို....ဖေဖေကြီးရယ်....ဝမ်းသာလိုက်တာ ဖေဖေကြီးရယ်....သမီး
ဝမ်းသာလိုက်တာ....’

‘နေဦး....ဒီထက် ဝမ်းသာစရာ ရှိသေးတယ်’

ဟု ပြောပြီးနောက် မစ္စတာဝါးဘတ်က ဒရိတ်အား မျက်ရိပ်မျက်ခြည် ပြ
လိုက်သည်။ဒရိတ်က တစ်ဖန် အချက်ပြလိုက်သောအခါ အိမ်စေ့စစ်ယောက် လေး
ထောင့်သေတ္တာကြီး သယ်ပြီး ဝင်လာကြသည်။သေတ္တာကြီးကို အစိမ်းရောင်စက္ကူ
နှင့် ပတ်ထားပြီး အနီရောင်ဖဲပြားနှင့် စည်းထားသည်။

‘ဒါက အင်နီအတွက် ဖေဖေကြီးရဲ့ နောက်ပိတ်ဆုံး ခရစ္စမတ်လက်ဆောင်
ပဲ။ သမီး သဘောကျလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်’

မစ္စတာဝါးဘတ်က ပြုံးပြီး ပြောသည်။ အင်နီမှာ ဘာမှန်းမသိ၍ ယောင်
ဝါးဝါး ဖြစ်နေ၏။ပရိသတ်အားလုံး သေတ္တာကြီးကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

‘ကဲ....ဖွင့်ပါ။ဖွင့်ပါ’

ပက်ပါးက အော်ပြောလိုက်သည်။

‘ကောင်းပြီ....ဖွင့်မယ်’

အင်နီက ဖဲပြားကို ဖြည့်ကာ စက္ကူပတ်ကို ဆွဲခွာလိုက်၏။ ပြီးနောက်
သေတ္တာအဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။

သေတ္တာထဲမှာက ခွေးကလေး ဆင်ဒီ....။

‘ဆင်ဒီ....ဆင်ဒီ....’

အင်နီက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ အော်လိုက်သည်။ခွေးကလေးက သေတ္တာ
ထဲမှခုန်ထွက်ပြီး အင်နီအပေါ် ဖက်တက်ကာ မျက်နှာကို လျှာနှင့်လျက်နမ်းနေ၏။

အင်နီကလည်း ခွေးကလေးကို ပွေ့ဖက်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံးကို တရွတ်ရွတ်
နမ်းရှုံ့နေသည်။

‘အို....ဖေဖေကြီးရယ်၊ သမီး ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ ဒီနေ့ဟာ ပျော်စရာ
အကောင်းဆုံးနေ့ပါပဲ ဖေဖေကြီးရယ်’

‘ဒါပေါ့၊ အားလုံးအတွက် ပျော်စရာအကောင်းဆုံးနေ့ပါပဲ’

ထို့နောက် မစ္စတာဝါးဘတ်က အနီးတွင် ပြုံးပြုံးကြီးရပ်နေသော မစ္စ
ဖာရယ်၏ လက်ကိုဆွဲကာ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလိုက်သည်။

မစ္စဖာရယ်၏ ရင်တွေ တဖျပ်ဖျပ် ခုန်နေသည်။ တကယ်တော့ မစ္စတာ
ဝါးဘတ်ကို အင်နီချစ်သလို သူကလည်း အလွန်ချစ်၏။ အင်နီက ဒူးထောက်ထိုင်
ရင်း ဆင်ဒီလေးကို ပွေ့ထားရာမှ မစ္စတာဝါးဘတ်တို့ စုံတွဲကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။

‘ဘုရားရေ....ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ တစ်နေ့မှာ သူတို့နှစ်ယောက် လက်
ထပ်ကြတော့မှာ သေချာတယ်၊ အဲဒါဆိုရင် ငါ့မှာ ဖေဖေသာမက မေမေလည်း
ရတော့မှာပဲ၊ အံ့မယ်လေး.....ပျော်လိုက်တာ.....ပျော်လိုက်တာ.....’

အင်နီ အသက်ပင် မရှုနိုင်အောင် ဝမ်းသာလုံး ဆိုနေ၏။

အပြင်ဘက်တွင် ဆီးနှင်းတွေ ကွဲသွားပြီ။ ပဉ္စမရိပ်သာ လမ်းပေါ်တွင်
နေရောင် ရွန်းခဲ့ပြီ။ ဧည့်ခန်းထဲသို့ နေရောင်ခြည် ဖြာကျလာသည်။ အင်နီသည်
ခွေးကလေး ဆင်ဒီကို ချိုကာ ပြတင်းပေါက်သို့ အပြေးကလေး လျှောက်လာခဲ့၏။
ဆီးနှင်းပြင်ပေါ်တွင် နေရောင်ခြည် လင်းလက်တောက်ပနေသည်။

အင်နီက ခွေးကလေးကို တင်းတင်းဖက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

‘ကြည့်လိုက်စမ်း.....ဆင်ဒီလေးရယ်၊ တို့အတွက် မနက်ဖြန် ရောက်လာ
ခဲ့ပြီကွယ်’

နစ်လသမီး အရွယ်က မိဘမဲ့ဂေဟာရှေ့တွင် စွန့်ပစ်ခံခဲ့ရသော သမီးငယ်က
ခနစ် အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ပျောက်နေသော မိဘနှစ်ပါးအား နေ့စဉ်နှင့်အမျှ
တမ်းတ ရှာပုံထော် စွင့်စန်းများကို ရေးသားဖော်ပြထားပုံမှာ အသည်းထိတ် ရင်ဖိုအောင်
ပရိတ်ဖော်နိုင်စွမ်း ရှိသည်။ ဂေဟာမှူး၏ နှိပ်စက်မှုကို မျက်ရည်တစ်စက်မှ မကျဘဲ
ကြိုတိပြီး တင်းခံခဲ့သော အင်နီ၏ ဖြစ်ထွေးနှင့် အခြား မိဘမဲ့ ကလေးများ
နှိပ်စက်ခံရပုံတို့ကို ဖတ်ရှုပြီးသည့်နောက် ကလေးများ၏ဇာတ်သိမ်းကောင်းပုံကို
ဘိက္ခုရသူများသည် ကရုဏာရသနှင့် သန္တရသတို့ကို ခံစားကြရမည် ဖြစ်သည်။

- ၁၉၉၇ ခုနှစ် အတွက် အမျိုးသားစာပေဆု ပိစင်ဂျူးချယ်ငှာကော်မတီ
ဘာသာပြန်အဖွဲ့ငယ်၏ မှတ်ချက် ... မှ။

အမောင်ပေါ်ထွန်း

ဘိက္ခုရစစ်ရေးအိုင်

